

Trái Tim Anh Em Nhất Định Nhìn Rõ

Contents

Trái Tim Anh Em Nhất Định Nhìn Rõ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	34
9. Chương 9	39
10. Chương 10	43
11. Chương 11	47
12. Chương 12	50
13. Chương 13	55
14. Chương 14	60
15. Chương 15	65
16. Chương 16	70
17. Chương 17	74
18. Chương 18	79
19. Chương 19	83
20. Chương 20	88
21. Chương 21	93
22. Chương 22	98
23. Chương 23	102
24. Chương 24	105
25. Chương 25	109
26. Chương 26	113
27. Chương 27	117
28. Chương 28	121
29. Chương 29	125
30. Chương 30: Vì Thanh	130
31. Chương 31: Ngoại Truyện 1	137
32. Chương 32: Ngoại Truyện 2	139

Trái Tim Anh Em Nhất Định Nhìn Rõ

Giới thiệu

Couple: Tô Minh Bằng & Triệu Linh VyTruyện xoay quanh cuộc sống, tình yêu, tình bạn của bốn nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/traoi-tim-anh-em-nhat-dinh-nhin-ro>

1. Chương 1

Triệu Linh Vy 25 tuổi, con gái cưng của tổng giám đốc tập đoàn xây dựng danh tiếng. Ham chơi hơn ham học, thích làm theo ý mình, không ai có thể thống trị được sự bướng bỉnh của cô. Hàng ngày thường cúp học nghỉ ra đủ trò quậy phá, khiến ba cô đau đầu. Tuy ông là tổng giám đốc một tập đoàn hùng mạnh, trên thương trường khét tiếng mưu kế, rất nhiều người phải kiêng nể sợ hãi, xong đối với cô con gái nhỏ bé bướng bỉnh của mình thì lại là người cha rất mực thương yêu và chiều chuộng con gái, dù cho Linh Vy có phạm lỗi gì ông cũng không bao giờ nổi giận hay quát mắng cô. Chính vì sự nuông chiều đó vô tình ông đã khiến Linh Vy trở nên bất trị, không sợ trời, chẳng sợ đất và không sợ bất kỳ ai. Điều đó khiến ông và những người làm trong nhà luôn rơi vào tình huống “khóc không được, cười lại càng không xong“. Nhưng từ bây giờ sẽ có người có thể thay đổi cách nghĩ và cách sống của cô, liệu trái tim cô có bình yên như trước.

Tại sân bay quốc tế Đài Bắc lúc này, Tô Minh Bằng lần đầu tiên trở về Đài Bắc sau 15 năm thăng trầm tên đất Mỹ. Suốt 15 năm qua, anh không bao giờ có một giấc ngủ yên vì cơn ác mộng bi kịch của gia đình mình 15 năm về trước.

*Hồi tưởng

Năm đó Minh Bằng 13 tuổi, đạt giải nhất cuộc thi toán toàn quốc, giành cúp vàng anh đã vội vã chạy về muốn ba mẹ nhìn thấy thành tích của mình. Khi về đến trước cửa ngôi biệt thự nhà mình Minh Bằng thấy rất nhiều phóng viên báo chí, truyền hình đứng vây kín cổng ngõ biệt thự. Anh cố gắng chen lấn đám đông vào trong, vừa vào đến cửa nhà Minh Bằng bàng hoàng sửng sốt khi thấy cảnh sát dùng súng cản không cho ba anh lên xe, mẹ anh thì chạy theo gào khóc.

Ngày đó ba anh bị kẻ gian tạo bằng chứng giả giấy tờ kinh doanh gian lận, chôn thuế khiến ba anh không chịu nổi đã kích nên đã tự sát tại nhà riêng. Mẹ anh vì không chịu nổi sóng gió dư luận nên đã nhờ vả một người bạn thân của bà giúp đỡ chuyển sang Mỹ định cư.

Hai năm sau mẹ anh lại vĩnh viễn rời bỏ anh sau một tai nạn giao thông, trước khi mất mẹ anh đã nói cho anh biết kẻ thù của gia đình mình là ai. Những nỗi đau đó với một cậu bé mới 15 tuổi như anh là quá sức chịu đựng nhưng vì muốn trả thù cho ba nên Minh Bằng đã gồng mình chịu đựng. Không trở về Đài Bắc ngay theo lời mẹ, mà anh đã ở lại Mỹ theo học trường danh tiếng để sau này dễ tiếp cận kẻ thù hơn. Minh Bằng học rất giỏi và nổi tiếng khắp nước Mỹ. Dường như ông trời đã cảm thấy lấy đi của anh quá nhiều nên cũng muốn bù đắp lại cho anh, nổi tiếng học giỏi, tài năng nên Minh Bằng được vợ chồng viện trưởng viện nghiên cứu khoa học ở Mỹ nhận làm con nuôi, họ không có con nên dành hết tình thương cho anh, có một cuộc sống đầy đủ vật chất và tinh thần nhưng nỗi đau về gia đình anh trước đây thì không thể nào xóa bỏ, vì vậy Minh Bằng đã ra sức theo học nhiều chuyên ngành khác nhau. Bây giờ sau bao cố gắng và nỗ lực tên tuổi của anh đã được nhiều nơi biết đến. Những công ty, tập đoàn danh tiếng khắp thế giới mời gọi nhưng

Minh Bằng đã quyết định trở về Đài Loan đầu quân cho tập đoàn xây dựng hàng đầu tại đây ZHAO&SU. Công ty cũ mà ba anh đã ngồi ở vị trí cao nhất và cũng là bi kịch của gia đình anh. Đây là công ty do ba anh và một người bạn thân cùng nhau thành lập vì vậy đã lấy họ của hai người ghép thành tên công ty.

*Kết thúc hồi tưởng

Rời khỏi phòng đóng dấu nhập cảnh Minh Bằng lấy hành lý và ra ngoài. Anh dang tay hít thở không khí Đài Bắc như để bù đắp cho khoảng thời gian đã qua. Minh Bằng vậy một chiếc xe taxi gần đó và về khách sạn, anh có một tuần để nghỉ ngơi trước khi nhận công tác. Minh Bằng dự định tự thưởng cho mình một chuyến du lịch vòng quanh Đài Bắc.

Qua một đêm nghỉ ngơi, sáng hôm sau anh đến cửa hàng hoa mua một bó thật đẹp để đến viếng mộ ba mình. Đến trước mộ Minh Bằng ngạc nhiên khi thấy một bó hoa khác còn tươi, hình như có ai đó đã đến trước anh, ngó nghiêng khắp nơi tìm kiếm nhưng không thấy ai. Là cậu anh chẳng? Minh Bằng nghĩ vậy vì ngoài cậu anh ra thì chẳng còn ai thân thiết ở đây nhưng anh sẽ không đi tìm gặp cậu ngay vì không muốn để kẻ thù biết được anh đã trở về. Đặt bó hoa xuống bên cạnh bó hoa kia Minh Bằng bắt đầu trò chuyện:

-Ba! con đã trở về rồi. Con xin lỗi vì đã để ba đợi lâu như vậy.

Mắt anh bắt đầu cay nóng, nước mắt trào ra lăn dài trên gương mặt đẹp của anh, Minh Bằng không thể nào ngăn nổi xúc động, bật khóc thành tiếng như để giải tỏa nỗi thống khổ trong lòng bấy lâu. Một lúc sau anh cố kìm nén cảm xúc và tiếp tục:

-Ba yên tâm, nhất định con sẽ đòi lại công bằng cho ba, con sẽ bắt kẻ đó trả giá đắt cho những gì đã làm với ba, nhất định sẽ phải như vậy.

Để phục vụ cho việc đi lại của Minh Bằng, cha mẹ nuôi anh đã gửi tặng anh chiếc Maybach Landaulet mui trần màu trắng, một dòng xe thể thao sang trọng thể hiện đẳng cấp của giới thượng lưu. Đang chạy xe trên đường cao tốc với tốc độ vừa phải để ngắm cảnh thì từ phía sau chiếc BMW Z8 cũng mui trần màu đỏ lạng lách vượt lên trên, điều đó sẽ chẳng là vấn đề nếu như chủ nhân của chiếc xe kia không xả rác bừa bãi lên mui xe và bay vào trong xe của anh. Bực mình với kẻ vô ý thức kia Minh Bằng tăng vận tốc đuổi theo để dạy cho kẻ đó bài học. Khi đã vượt lên trên chiếc xe kia anh nháy đèn báo ra hiệu vào lề đường dừng xe nhưng chủ nhân chiếc BMW Z8 chẳng mảy may quan tâm mà còn vượt lên tẩu thoát. Minh Bằng thực sự nổi cáu với thái độ của kẻ đào tẩu anh rít qua kẽ răng:

-Gì vậy, muốn chạy hả? Hãy về luyện tay lái thêm 100 năm nữa hãy đến tìm tôi để so tài nhé!

Minh Bằng nhấn ga rượt theo, biết là kẻ kia sẽ không chịu dừng xe nên anh lạng lẽ theo sau cho tới khi chiếc xe rẽ ra khỏi đường cao tốc chạy vào đường dẫn ra bãi biển vắng vẻ, lúc này Minh Bằng mới vượt lên trước và chặn ngang đường buộc chiếc xe kia dừng lại. Anh giận giữ xuống xe tiến về phía chiếc xe BMW Z8, đứng khuynh hai tay quát:

-Xuống xe! còn không chịu xuống hả?

Hạnh Như thấy gặp phải người không dễ đối phó nên khuyên bạn:-Linh Vy chúng ta hãy xuống nói chuyện đi. Anh ta không dễ gì để chúng ta đi đâu.

Linh Vy vẫn ngang bướng ngồi trên xe lạnh lùng đáp trả:

-Không xuống! Có chuyện gì?

Minh Bằng nghe thấy giọng con gái thì lại càng giận, bởi thái độ như vậy chỉ có hạng thanh niên hư hỏng mới có. Anh nhếch miệng cười diễu cợt:

-À! thì ra là một tiểu thư khuê các nhưng nghèo trí thức.

Linh Vy tái mặt nhưng chỉ thoáng qua một giây, nét mặt chuyển sang giận giữ vì cảm thấy bị xúc phạm, cô lập tức xuống xe đến thẳng trước mặt Minh Bằng chỉ tay lớn tiếng:

-Bị điên à! Muốn gây sự với ai hả? Về tìm mua gan báo ăn xong hãy đến đây gây sự. Có biết đang đùa với ai không?

Nói xong Linh Vy ném tấm danh thiếp vào mặt Minh Bằng và quay lưng bước đi. Lần đầu tiên anh bị một cô gái tỏ thái độ như vậy nên đã giận tím mặt quát:

-Đứng lại! Vì là nữ nên tôi đã nhân nhượng, hãy quay lại xin lỗi nếu không đừng hòng đi khỏi.

Linh Vy quay lại hất mặt thách thức:

-Nếu không thì sao? Đánh tôi à? Có giỏi đánh thử xem.

-Tôi đếm đến ba nếu không quay lại xin lỗi và nhặt sạch rác trên xe tôi thì gọi luật sư cũng đừng hòng thoát tội.

Thấy tình hình căng thẳng Hạnh Như xuống khuyên Linh Vy:

-Xin lỗi anh ta đi. Nếu chuyện này để đồn ra ngoài sẽ không hay chút nào.

Linh Vy vẫn ngang bướng không chịu khuất phục:

-Tại sao? Mình có làm gì quá đáng đâu? Kể quá đáng là anh ta kìa, anh ta đã xúc phạm mình trước.

-Nhưng chúng ta sai trước, lẽ ra không nên vất rác như vậy, không hay chút nào.

-Cậu nói gì?- Linh Vy lườm bạn sắc lẹm

Hạnh Như biết bạn cố chấp nên quay sang Minh Bằng nhỏ nhẹ:

-Xin lỗi anh! Chúng tôi không cố ý vất vào xe anh đâu, chỉ là do gió thổi vô tình bay vào thôi.

-Tôi thừa biết là gió tạt vào, nhưng cũng phải có ý thức của một công dân chứ, điều này đến đứa trẻ cũng biết là không được vất rác bừa bãi.

Hạnh Như cắn môi:

-Đúng là chúng tôi sai hoàn toàn. Xin lỗi anh!

Minh Bằng vẫn đang rất giận nên không chịu chấp nhận lời xin lỗi từ Hạnh Như:

-Nhưng người phải xin lỗi tôi không phải là cô, vì vậy lời xin lỗi không được chấp nhận. Hãy bảo bạn cô đến xin lỗi tôi.

-Cậu làm gì vậy? Chúng ta đi, kệ hắn, tên gàn dở.

Linh Vy kéo tay Hạnh Như lôi đi, Minh Bằng lắc đầu chán ngán và ngay lập tức anh tiến đến kéo Linh Vy sốc ngược lên vai vác về xe mình, quăng cô xuống ghế sau xe, khóa cửa và lên xe khởi động lái đi. Linh Vy lúc này bắt đầu cảm nhận được sự việc không đơn giản liền hoảng hốt hỏi:-Anh làm gì vậy? Định trở tôi đi đâu? Muốn bắt cóc tôi tống tiền hả? Có biết tội bắt cóc nặng lắm không?

-Cái gì? Cô vừa nói tôi bắt cóc cô tống tiền? Ngồi đấy mà tưởng tượng. Tôi đang trở cô đi gặp cảnh sát đây, hãy gọi cho luật sư của cô đi. Trong thời gian tạm giam để chờ luật sư giải quyết sẽ biết cơ mà có mùi vị thế nào đấy.

Nghe vậy Linh Vy thực sự hoảng, cô sợ đến run người, từ trước tới giờ chưa ai làm thế này với cô. Bật khóc to như đứa trẻ, vẻ mặt nguông cuồng lúc này đã biến mất thay vào đó chỉ còn hình ảnh một cô gái ngây thơ. Khi Linh Vy bỏ kính mát xuống lau nước mắt để lộ khuôn mặt xinh xắn đáng yêu. Càng lúc cô càng khóc to khiến Minh Bằng phải dừng xe lại:

-Cô gào khóc nổi gì chứ? Tôi tưởng cô ngông cuồng ngạo vậy không biết sợ thứ gì? Sao bây giờ ngồi đó gào khóc như trẻ con vậy? Nhìn khó coi quá.

Linh Vy lại càng tức tưởi khóc to, lần đầu tiên cô bị đối xử như vậy. Từ trước tới giờ cô vẫn nghĩ ai gặp cô cũng phải tan chảy trước cô, đặc biệt là cánh mày râu, không ngờ hôm nay lại gặp phải núi băng bắc cực này. Hắn đúng là một pho tượng hoàn mỹ được nhào nặn từ bê tông, sắt thép cô vừa khóc vừa nguyên rủa con người bê tông, sắt thép kia trong lòng.

Minh Bằng nhìn qua gương chiếu hậu thấy gương mặt cô đầm đìa nước mắt, những giọt nước mắt nối tiếp nhau rơi, khiến cho lớp trang điểm bị nhòe nhoẹt, nhìn khuôn mặt nham nhở của cô trông thật buồn cười dễ

thương. Đây là lần đầu tiên anh chứng kiến một cô gái khóc trước mặt mình như vậy nên cũng cảm thấy mềm lòng và muốn cho kẻ cứng đầu kia một cơ hội cuối cùng:

-Cô đã biết mình sai chưa?

-Không biết!

Linh Vy vẫn cứng đầu nhưng vẻ mặt lúc này không còn khó ưa như lúc đầu gặp mặt nữa, mà là cô chỉ muốn giữ lại cho mình chút thể diện, nếu thừa nhận thì cảm thấy quá là mất mặt.

-Cái gì? Cô vẫn không chịu nhận lỗi hả? Xem ra cô cũng muốn thăm quan phòng tạm giam thì phải? vậy để tôi cho cô toại nguyện!

Minh Bằng vẫn bình thản lái xe đi tiếp vờ như không thèm quan tâm nữa, nhưng thực ra anh vẫn theo dõi nét mặt cô qua gương chiếu hậu. Nhìn cô lúc này không nhìn nổi cười, cứ nhấp nhồm ngẩng cổ lên như muốn nói gì đó nhưng lại cắn môi rụt lại, viễn cảnh đó cứ lặp đi lặp lại “nói không được, ngồi yên cũng chẳng xong” Minh Bằng thấy vậy vờ thở dài:

-Haiz!...một cô gái trẻ như này mà đến đồn cảnh sát vì những tội không đáng mắc phải, thật là xấu hổ quá, lúc đó sĩ diện không biết để đi đâu? Mà xem ra mấy tội đó hợp lại, tội cũng không nhẹ chút nào, nhất là tôi lại không chịu giải quyết nội bộ. Lời xin lỗi lúc này chẳng phải hay hơn sao?

-Anh đừng có dọa tôi, tôi làm gì mà mắc tới mấy tội chứ? _Linh Vy cố gắng chống chế.

-Hơ!... cô thực không biết hay giả vờ không biết vậy?

-Cái gì mà biết với chả không? Anh tưởng anh thì biết hết chắc?

-Tất nhiên rồi! Tôi đã từng học luật, những vấn đề này đâu khó khăn gì? Nói cho cô biết tội thứ nhất là cô chạy xe quá tốc độ mà đường cao tốc cho phép. Tội thứ hai là vượt ẩu, tội thứ ba là xả rác sai quy định, đặc biệt là lúc đang chạy xe trên đường cao tốc, rác bay như vậy gây ảnh hưởng tới tầm nhìn của các lái xe khác, mà họ lúc này đều chạy với vận tốc tối đa, rất nguy hiểm. Tất cả những tội trên đều có thể gây tai nạn chết người, như vậy với cô vẫn không nghiêm trọng à?Linh Vy nghe nói như bưng tỉnh và cảm thấy mức độ nghiêm trọng của sự việc, cô bắt đầu cảm thấy có lỗi với những gì mình gây ra:

-Thôi được rồi, tôi đã sai. Tôi xin lỗi anh được chưa?- Linh Vy hét lên với gương mặt đỏ ửng như quả cà chua chín mọng.

-Ấy! Thái độ của một người hối lỗi đâu phải như vậy chứ?_ Minh Bằng vẫn chưa thấy hài lòng với thái độ của cô nên bắt bẻ.

-Anh đúng là đồ sắt đá, bẻ tông. Đồ cố chấp.

-Cô vẫn không muốn từ bỏ cơ hội vào trại giam tạm trú hả?

-Được rồi! Được rồi! Tôi không cãi nhau với anh nữa. Tôi thành thật xin lỗi anh, vậy đã được chưa?

-Vậy rác thải của cô trong xe tôi định xử lý thế nào đây?

-Tôi nhặt sạch chúng đi là được chứ gì?

-Good! Ngay từ đầu như vậy có tốt hơn không? Đâu cần phải đi quá xa thế này. – Minh Bằng lái xe vào lề đường và dừng lại. Linh Vy nhanh chóng thu lượm những mảnh rác và xuống xe.

-À! Có lẽ bạn cô đang lái xe theo sau chịu khó chờ một chút cô ta sẽ tới thôi. Mà cô định thế nào với chỗ rác trên tay đó? Chắc không phải chờ tôi đi khỏi rồi lại vất bữa bãi đó chứ?

-Đài Bắc có một công dân như anh thật lấy làm vinh hạnh tự hào quá. Tôi sẽ mang chúng theo cho tới khi nào tôi tìm được thùng vứt rác công cộng được chưa hả?

-Vậy thì tốt rồi, xem ra cô cũng tiến bộ rất nhanh và đừng bao giờ lặp lại những lỗi mắc phải hôm nay nhé! Tạm biệt!

-Tôi không mong sẽ gặp lại anh lần nữa đâu. Vĩnh biệt!

-Nếu như vậy thì tôi phải cảm tạ trời đất rồi. Tôi cũng không mong gặp lại cô.__ Minh Bằng lái xe đi thẳng. Về phần Linh Vy cô cảm thấy mất mặt quá nên càng thêm giận dữ, chưa bao giờ cô chịu thua ai, vậy mà lần này lại phải ngoan ngoãn đầu hàng trước một kẻ lạ hoắc. Vừa lúc đó Hạnh Như lái xe tới, cô vội vã xuống xe hỏi Linh Vy:

-Cậu có sao không? Anh ta định trở cậu đi đâu vậy? Anh ta không làm gì cậu chứ?

-Cậu nhìn mình ổn lắm sao? -Linh Vy giận giữ cả với Hạnh Như khiến Hạnh Như không khỏi trạnh lòng:

-Cậu còn giận dữ gì với mình chứ? Rõ ràng là mình đã khuyên cậu không nên đối đầu với anh ta còn gì?

Linh Vy nhận ra mình thật vô cớ khi trách mắng bạn nên xuống giọng:

-Mình không cố ý, chỉ là hấn khiến mình tức điên lên thôi.

-Anh ta nói gì với cậu? Vác cậu định trở đi đâu vậy?

-Hấn định trở mình tới đồn cảnh sát và mình đã phải hạ mình xin lỗi hấn, còn mang theo đồng rác này nữa.

Hạnh Như ngạc nhiên khi nghe bạn nói và cô quay sang nhìn bạn mình, quả thật trên tay Linh Vy đang cầm mớ giấy rác. Trong lòng Hạnh Như thầm ngưỡng mộ người kia vì đã điều khiển được cô bạn bướng bỉnh của mình, cô lại thầm ước giá mà anh ta có thể ở bên cạnh Linh Vy một thời gian thì chắc những tật xấu của bạn cô sẽ khắc phục đáng kể điều đó cũng đồng nghĩa với việc ba của Linh Vy và những người làm trong nhà cũng bớt đau đầu hơn ngay cả bản thân cô cũng vậy. Buổi tối hôm đó, tại nhà hàng của một khách sạn sang trọng bậc nhất, nằm tại eo biển đẹp nhất của Đài Bắc Linh Vy và Hạnh Như cùng nhau ăn tối ở đây. Đang ăn uống vui vẻ bỗng Linh Vy giật mình khi thấy gương mặt quen chưa kịp xóa khỏi trí nhớ cô trong ngày hôm nay lại xuất hiện, cô nhanh chóng lấy tấm bảng menu che mặt để người đối diện đi tới không nhận ra mình, chờ cho người kia đi qua một đoạn Linh Vy lẩm bẩm:

-Đúng là oan gia thì lại gặp ngay ngõ hẹp, tại sao cả Đài Bắc rộng lớn này hôm nay lại trở lên chật hẹp vậy chứ?

Hạnh Như thấy bạn lẩm bẩm khó hiểu cau mày hỏi:

-Đang ăn uống vui vẻ cậu lại sao vậy? Có phải lại nghĩ đến chuyện trưa nay nên không vui không?

-Đâu phải mình muốn nghĩ, mà là hấn ta lại xuất hiện lù lù trước mắt nên buộc phải nghĩ.

-Thật vậy sao? Anh ta đâu?

-Cậu làm gì mà mừng rỡ vậy? Làm ơn nói nhỏ chút, kẻo hấn phát hiện ra chúng ta bây giờ.__ Linh Vy đưa tay lên chặn ngang miệng Hạnh Như.

Hạnh Như gỡ tay bạn ra:

-Được rồi! Mình hiểu rồi! Nhưng anh ta ngồi chỗ nào vậy?

-Hấn đang ngồi ở bàn cuối cách xa chúng ta, nhà hàng đông thế này chắc hấn cũng không để ý, không thể phát hiện ra chúng ta đâu. Chúng ta tốt nhất nên đi khỏi đây trước khi hấn phát hiện ra nếu không mình phát điên lên mất.

-Được rồi! Vậy chúng ta đi.

Cả hai rón rén rời đi, ra đến hành lang Linh Vy chắc chắn đã đủ khoảng cách an toàn, cô dậm chân xuống nền gạch lát bóng loáng giận giữ:

-Thật là xui xẻo, tại sao hấn lại có mặt ở đây chứ? Mình vẫn chưa ăn xong, cái dạ dày vẫn đang biểu tình đây này.

-Chúng ta đi tìm nhà hàng khác ăn nhé!

-Mình chỉ hợp với đồ ăn ở đây thôi.

-Hay là chúng ta về phòng gọi phục vụ tận nơi có được không?

-Ngoài cách này ra còn cách nào khác nữa sao? __Linh Vy uể oải trả lời và cùng Hạnh Như trở về phòng riêng.

2. Chương 2

Sau khi ăn tối xong Minh Bằng lững thững đi dạo vòng quanh khuôn viên khách sạn, khung cảnh ở đây thật đẹp, những chiếc đèn nháy nhiều màu, nhỏ xíu, lung linh được kết thành nhiều hình thù khác nhau giăng xen lẫn vào những dải cây Thường Xuân bám vào những cột trụ và giàn tạo hình cầu kỳ, khiến cho người ta có cảm giác vừa yên tĩnh vừa huyền bí. Nhưng cũng không kém phần hoa lệ lộng lẫy, phảng phất những nét kiến trúc của lâu đài, cung điện trong chuyện cổ tích ngày xưa.

Ngày bé mỗi lần gia đình anh và gia đình bạn của ba mẹ anh đến đây nghỉ vào những dịp cuối tuần có một cô bé ngốc nghếch cứ nghĩ mình là công chúa lạc vào lâu đài và không nhẽo bắt mẹ anh kể chuyện cổ tích cho nghe. Sau đó anh và cô bé đó thường ra bãi biển cùng nhau lấy cát nghịch, xây lên những lâu đài cát thành một dãy dài, cô bé đó có đôi mắt to tròn, đen láy rất sinh động, lúc nào cũng lấp lánh khiến cho ai đối diện cũng muốn nhìn mãi vào đôi mắt ngây thơ đó. Cô bé đó còn gọi anh là hiệp sĩ và ngâm thơ hỏi anh:-Anh hiệp sĩ! nếu em là công chúa mà bị giam trong những lâu đài cát thì anh có đến giải cứu cho em không?

-Ngốc à! Em lớn như vậy mà lâu đài cát bé xíu thế này thì làm sao mà giam được em chứ?

-Thì em nói là ví dụ mà. Em thấy mẹ anh kể trong truyện cổ tích thường có hoàng tử đẹp trai đến giải cứu cho công chúa xinh đẹp khi công chúa gặp nguy hiểm đó thôi.

-Em đúng là ngốc thật! thì chỉ là mẹ anh kể trong truyện cổ tích thôi mà. Ngày nay không còn có hoàng tử hay công chúa như trong truyện cổ tích nữa rồi.

-Thế nếu như đó là thật thì anh có giải cứu cho em không? –cô bé hỏi với sự thiếu kiên nhẫn.

-Anh không cứu, bởi em ngốc nghếch lắm.

Minh Bằng nói đùa tỉnh bơ với cô bé như vậy và kết quả là anh bị cô bé giật tay đưa lên cắn vào bàn tay anh đau điếng, theo phản xạ anh rút tay lại nhưng cô bé vẫn nắm chặt tay anh cắn tiếp vì vậy vết cắn từ mu bàn tay trượt xuống ngón áp út. Do vết cắn quá mạnh nên đã rỉ máu đến bây giờ vẫn để lại vết sẹo in hình mấy nốt răng nhỏ.

Nghĩ lại đến đây Minh Bằng nhìn xuống vết sẹo và đưa tay sờ nhẹ vào đó dường như vẫn còn cảm thấy đau. Vẫn cảm thấy cô bé ấy như đang ở đâu đó quanh đây. Mãi nghĩ lại chuyện ngày xưa anh không biết rằng mình đã ra đến bãi biển chỉ đến khi những cơn sóng thi nhau vỗ nhẹ vào chân mới khiến anh giật mình nhìn xuống. Khi những cơn sóng rút đi để lại những mảnh sò, ốc nhỏ li ti Minh Bằng cúi xuống nhặt lên ngắm nghía rồi mỉm cười một mình, hứng lên anh ngồi xuống vơ cát nghịch và xây lên một lâu đài cát rất đẹp. Có lẽ nơi đây là nơi lưu lại nhiều kỷ ức tuổi thơ tươi đẹp nhất của anh.

Trong khi đó ở khách sạn Linh Vy cũng muốn ra ngoài dạo một vòng nhưng lại không muốn đi một mình cô lôi kéo Hạnh Như:

-Bạn thân mến! chúng ta cùng đi dạo một vòng cho dễ ngủ có được không?

Hạnh Như hôm nay đã quá mệt nên từ chối Linh Vy:

-Đại tiểu thư à! Cậu vội gì chứ? Chúng ta có cả một ngày mai để đi dạo mà. Để sáng mai đi.

-Mình muốn đi bây giờ, một tháng nay không đến đây rồi, mình rất nhớ phong cảnh nơi đây. Hôm nay cũng đã gặp phải chuyện không vui rồi bạn chiều mình chút đi có được không?

-Ấy zaa...! Lần nào đến đây cậu cũng đi ngắm cảnh kỹ lắm rồi mà? Cảnh vật vẫn vậy thôi, chục năm rồi đâu có gì thay đổi? Mà tháng nào cậu cũng phải đến đây ít nhất một hai lần, rút cuộc thì ở đây có gì hấp dẫn với cậu vậy chứ?

- Cậu không hiểu đâu, để khi nào mình sẽ nói sau, còn bây giờ đi với mình nhé!

Hạnh Như vờ ngã xuống giường xỉu:

- Lần nào cậu cũng lôi mình đến đây chỉ để ngắm khuôn viên khách sạn và cái bãi biển vô vị này, mình chán lắm rồi. Không đi đâu cậu đi một mình đi.

Nói rồi Hạnh Như kéo chăn che kín đầu Linh Vy biết là không thể thuyết phục được Hạnh Như nên đành lủi thủi đi một mình, cô ra đến bãi biển và thấy một lâu đài cát mà ai đó mới xây còn lưu lại. Linh Vy ngó nghiêng tìm kiếm nhưng chẳng có ai ở quanh đây, trong lòng có chút hụt hẫng, 15 năm đã qua cô thường đến đây và xây lâu đài cát một mình chẳng có ai làm như cô. Đây là lần đầu tiên cô thấy có ai đó giống mình nhưng lại không được nhìn thấy tận mắt xem người đó thế nào, dẫu biết rằng cái khả năng mà cô mong đợi rất mỏng manh nhưng cô vẫn muốn hy vọng, dù chỉ là 1% đi chăng nữa. Sáng hôm sau Linh Vy tỉnh dậy từ rất sớm và bắt Hạnh Như dậy cùng để đi tản bộ, Hạnh Như cầu nhàu:

-Cậu làm ơn cho mình ngủ thêm chút nữa có được không? Bây giờ mới có 5h30' trời còn chưa sáng mà.

-Không được! không được! Hôm qua mình đã phải đi một mình rồi. Hôm nay nhất định phải đi cùng. Cậu mà không dậy mình mở nhạc to cũng không ngủ yên được đâu nhé!

Hạnh Như đành phải lồm cồm bò xuống giường khi mà hai mắt vẫn nhắm, miệng vẫn ngáp. Sau khi vệ sinh cá nhân xong, hai người mở cửa phòng nhưng chưa kịp bước chân ra đã phải đóng sầm cửa lại vì nhìn thấy người ở phòng đối diện mở cửa bước ra Linh Vy đưa hai tay lên vò tung mái tóc dài mượt mà và than thở:

-Trời ơi! Sao từ hôm qua đến nay hần cứ là khắc tinh xuất hiện trước mặt mình thế không biết. Tại sao nhiều khách sạn vậy hần không ở lại ở đúng cái khách sạn này chứ? Đã vậy cái khách sạn này có tới ba mươi mấy tầng tại sao lại là phòng đối diện phòng của chúng ta?

Hạnh Như nhìn Linh Vy mà không nhịn được cười cô trêu chọc bạn mình:

-Xem ra giữa cậu và anh ta rất có duyên đấy, nếu không thì làm sao lại có sự trùng hợp thế này chứ?

-Cậu còn ở đó mà cười được nữa sao? Hôm qua bảo đi thì không đi, bây giờ thì vì hần mà không đi nổi rồi.

-Ấy!... cậu sao vậy? Đây đâu phải tính cách của tiểu thư Triệu Linh Vy chứ? Xưa nay cậu muốn làm gì đâu có ai cản được, lần này vì một người không quen biết như anh ta mà vậy lạ lắm nha.

-Có gì mà lạ, từ trước tới nay mình chưa mất mặt trước ai như vậy bao giờ nên vậy thôi. Cậu đừng có suy nghĩ lung tung. Hôm nay không đi nữa, chúng ta về đi.

Linh Vy giận dữ không còn hào hứng muốn đi nữa mà đòi về, Hạnh Như cũng vốn không thích đi nên vô cùng phấn khích:

-Đây là quyết định sáng suốt nhất của cậu đấy. Ba cậu mà biết cậu lợi dụng chuyến công tác của bác ấy để chôn đi chơi nữa thì coi chừng sau này đừng hòng ra khỏi nhà, mà có lẽ giờ này mấy người bảo vệ nhà cậu cũng đang chạy khắp nơi tìm cậu đấy.

-Được rồi! cậu đừng ở đó mà hù dọa mình nữa có được không? Mau sửa soạn còn về nào.

Linh Vy nhăn nhó khổ sở vì kỳ nghỉ của mình bị một người không quen, không biết phá hỏng.

Phòng tổng giám đốc công ty Huỳnh Thị ông Huỳnh Hải đang nói chuyện với con trai:

-Hiếu Cường dạo này quan hệ giữa con và con gái tổng giám đốc Triệu thế nào rồi?

-Thưa ba vẫn bình thường ạ!

-Bình thường là thế nào?

-Cô ấy nói chúng con là bạn bè tốt.

-Con định chờ đến bao giờ nữa? Muốn để kẻ khác nắm tay trên hay sao? Con nên nhớ chỉ cần cười được con gái của tổng giám đốc Triệu thì cả cái tập đoàn ZHAO&SU khổng lồ đó sẽ về tay chúng ta mà không cần phải tốn nhiều công sức.-Ba yên tâm! Con có suy nghĩ của mình, nhất định không để bất kỳ kẻ nào qua mặt, ba cứ tin ở con.

-Được! ba tin con nhưng đừng để ba đợi quá lâu, chúng ta không có nhiều thời gian. Nghe nói công ty đó đã mời được cử nhân kinh tế của đại học Harvard về làm việc, điều đó sẽ không có lợi đối với chúng ta.

-Cho dù hắn có là cử nhân của đại học Harvard thì cũng chỉ là hạt cát giữa đại dương chứ không thể là một hòn đảo ngọc được. Ba không nên lo lắng quá, có hại cho sức khỏe.

-Ha...ha...ha...con thật không hổ là con trai của Huỳnh Hải này, rất có tự tin và bản lĩnh. Được lắm!

Đi kèm với lời nói của ông ánh lên sự nham hiểm trong ánh mắt, khuôn mặt hắn lên những đường gân xanh xám găm ghê, như những con rết độc quần quai trườn mình dưới lớp da dày thô bịch. Lẽ ra ông đã có được tập đoàn ZHAO&SU từ 15 năm trước nhưng trời đã không giúp ông, không cho ông dễ dàng có được thứ mà mình muốn có, cuộc hành trình suốt 20 năm của ông vẫn chưa đạt được kết quả, bởi vậy ông vẫn chưa thể nào yên vị. Thứ mà ông đã muốn đạt được thì nhất định phải đạt được cho dù có là bao nhiêu năm đi nữa.

-Ba! ba nghĩ gì vậy? -Hiếu Cường thấy ông ngồi suy nghĩ mà chẳng để ý gì đến lời nói của mình.

-À! Không có gì, con vừa nói gì?

-Bây giờ con đi gặp Linh Vy và sẽ trở về trước khi cuộc họp chiều nay bắt đầu, không sao chứ ba?

-Ồ được! con đi đi, cuộc họp hôm nay cũng không quan trọng lắm, con không dự cũng được. Cứ yên tâm đi đi.

-Vậy xin phép ba con đi. -Hiếu Cường rời khỏi phòng ông Huỳnh Hải và ra ngoài gọi điện cho Linh Vy:

-Alô! Em đang ở đâu vậy?

-Em đang trên đường về nhà, gọi cho em có việc gì?

- Hôm nay em muốn đi đâu không? Anh sẽ đưa em đi.

-Em đang rất mệt và không muốn đi đâu cả.

-Vậy anh mời em ăn trưa. Anh có thứ này cho em.

-Để hôm khác đi, em đang lái xe, em tắt máy nhé!

-Linh Vy...Linh Vy....

-.....

-Chiết tiết! cô ta lúc nào cũng vậy. Đừng tự đề cao mình quá. Nhất định em sẽ thuộc về tôi Triệu Linh Vy._
Hiếu Cường tự nhủ.

Linh Vy vừa lái xe về đến cổng ngôi biệt thự sang trọng đã thấy Hiếu Cường bước xuống xe đợi sẵn ở đó. Hạnh Như thấy vậy liền thì thầm với Linh Vy:

-Xem ra anh ta rất muốn gặp cậu, chắc là có chuyện muốn nói nên đã đợi ở đây.

-Cậu đi cùng mình được không? Mình không muốn gặp riêng anh ta.

-Sao vậy? mình thấy anh ta xứng với cậu đấy chứ?- Hạnh Như cố tình trêu Linh Vy.

-Bạn tốt! hãy giúp mình có được không? Mình năn nỉ đấy.

-Được! cậu đã nói vậy thì bản cô nương này cũng đành phải mở lòng từ bi thôi. Nhưng sau này khi mình cần cậu giúp thì đừng có trốn tránh đó nha. Nhớ chưa? Cả hai cùng bước xuống xe tiến về phía Hiếu Cường:

-Haiz... Hiếu Cường! anh làm gì ở đây vậy? –Linh Vy hỏi với giọng uể oải.

-Anh đợi em. Đã nói anh có chuyện muốn nói với em mà.

-Em và Hạnh Như đang có việc, có gì anh nói nhanh đi.

Hiếu Cường nghe vậy thì biết rằng hôm nay không thể nói chuyện được nên tìm cách lảng chuyện:

-À! Hai em rảnh chứ? Anh muốn mời hai em đi ăn, anh mới biết một nhà hàng Pháp ngon tuyệt.

-Rất tiếc, chúng em đang có việc, để hôm khác có được không?

-Vây cũng được, khi nào rảnh gọi cho anh.

-Vâng!

Hiếu Cường không còn cách nào khác để nán lại nên đành phải lái xe đi. Linh Vy rón rén bước vào nhà, cô ngó trước ngó sau và thở phào khi thấy trong nhà không có ai. Cũng coi như là may nếu cô còn ở bãi biển đó nghỉ và để ba cô biết việc cô lại chôn đi chơi không chịu ở nhà học thêm ngoại ngữ thì chắc chắn lệnh cấm ra khỏi cửa sẽ được thi hành. Linh Vy vẫn chưa hay biết gì về sự trở về của người mà cô vẫn hằng mong đợi.

3. Chương 3

Một tuần trôi qua nhanh chóng Minh Bằng đang đứng trước cổng ngôi biệt thự sang trọng của nhà họ Triệu. Người lái xe đang chuyển hành lý của anh vào trong, Minh Bằng ngẩng nhìn ngôi biệt thự và trầm trồ với kiến trúc độc đáo hoàn hảo. Phong cảnh hài hòa đẹp như bức tranh thủy mặc, nơi đây đã thay đổi nhiều so với ký ức ngày xưa trong anh. Đang ngẩng nhìn Minh Bằng chợt nghe tiếng lá cây loạt xoạt, nhìn về phía có tiếng động anh phát hiện một người đang cố trèo tường vượt ra ngoài, trong nháy mắt người đó đã nhanh chóng vượt qua bức tường cao ngất và đang đứng phúi cát trên tay, định bước đi ngay nhưng Minh Bằng đã nhanh hơn đứng chặn trước mặt:

-Đứng lại!

-Gì vậy? kẻ nào mà phiền phức thế?_ cô gái mặc quần jean bó sát, áo phông trắng thể thao khỏe khoắn, đầu đội mũ phớt màu hồng nhạt, che đi nửa khuôn mặt xinh đẹp, cô ngẩng mặt lên và cả hai bên nhìn nhau giật mình đồng thanh:

-Lại là cô à?

-.....Anh!..... Sao lại là anh?

-Cô làm gì ở đây?

-Anh làm gì ở đây?_ cả hai tiếp tục cùng lúc hỏi nhau.

-Tôi làm gì là việc của tôi, mắc mớ gì đến anh? Tránh ra cho tôi đi.

-Nếu cô không có lời giải thích hợp lý cho hành động trèo tường vừa rồi thì tôi không thể để cô đi được. Lại định đánh cắp gì hả?

-Anh thần kinh à? Đây là nhà tôi đánh cắp gì chứ? Bây giờ tránh ra cho tôi đi. _nói xong Linh Vy lách người bước đi, bỏ lại Minh Bằng còn ngơ ngác chưa hiểu gì.

-Cô ấy vừa nói “đây là nhà tôi” vậy cô ấy chính là Linh Vy? Nhưng tại sao lại phải trèo tường ra ngoài vậy?_ Anh đang độc thoại một mình thì trong nhà có hai thanh niên hốt hải chạy ra:-Anh có thấy ai vừa ra ngoài không?

-Có! nhưng sao vậy? Cô ấy là ai?

-Là tiểu thư nhà chúng tôi, thầy giáo dạy tiếng Nhật đã tới đợi mãi đến giờ học rồi mà không thấy tiểu thư xuống nhà. Chúng tôi chạy lên phòng tìm thì chẳng thấy đâu, cô ấy lại chôn học đi chơi. Chết chúng tôi rồi!

Minh Bằng nghe một trong hai người nói vô cùng ngạc nhiên anh hỏi lại:

-Cô ấy vẫn hay trèo tường đi chơi như vậy sao?

-Vâng! Mỗi lần đến giờ học thêm tại nhà là nghĩ ra đủ trò đánh lừa chúng tôi chôn đi, chỉ khổ chúng tôi bị ông chủ quở trách.

Hai người bọn họ lại nhìn nhau than thở đi vào trong, người lái xe lúc này cũng chuyển xong hành lý của anh và quay lại:

-Mời anh vào trong, tổng giám đốc đang chờ anh ở trong nhà.

Minh Bằng bước theo người lái xe vào trong anh bước vào đến cửa thì ông Triệu đang định bước ra ngoài, nhìn thấy anh ông không nén được xúc động:

-Minh Bằng! cháu đúng là Minh Bằng rồi! rất giống ba cháu. Nếu gặp cháu ở ngoài chắc bác không nhận ra đây lại là cậu bé ngày nào. Chúng ta mau vào nhà thôi.

-Dạ!

-Theo lời cháu, muốn làm Linh Vy ngạc nhiên nên bác đã không nói gì về việc cháu đã trở về. Nhưng mà nó lại chôn đi chơi mất rồi, nó luôn như vậy lúc nào cũng làm theo ý mình. Sau này e rằng cháu sẽ còn nhiều bất ngờ về nó.

-Cháu vừa gặp cô ấy ngoài cổng nhưng cô ấy không nhận ra cháu, trước đây mấy ngày chúng cháu cũng đã có cuộc trạm trán nhỏ, Linh Vy thay đổi nhiều so với ngày xưa cháu cũng không nhận ra.

-Đã 15 năm rồi còn gì? Không nhận ra nhau cũng là lẽ đương nhiên. Chắc tối nay về nghe nói lại nó sẽ bất ngờ lắm, nó vẫn mong được gặp lại cháu.

-Bác đừng nói là cháu cứ để cô ấy tự khám phá, như vậy chúng cháu sẽ tự nhiên hơn. Trước mắt bác cứ gọi cháu là Alec.

-Haha...Vậy thì sẽ có nhiều trò hay đây. Bác muốn nó sẽ làm việc dưới quyền của cháu để nó học hỏi, cháu sẽ giúp nó chứ?

-Cháu sẽ cố gắng hết sức mình ạ.

-Haiz... nhưng e là nó bướng bỉnh, khó bảo, cháu sẽ đau đầu với nó nhiều đấy. Nó xưa nay chẳng chịu quan tâm tới công việc và học hành gì hết, suốt ngày chỉ tính chuyện đi chơi. Nhưng nếu biết ra thì nó cũng là đứa rất thông minh và có năng lực.

-Bác cứ yên tâm ạ. Cháu có cách của riêng mình, bác cứ tin ở cháu.

- Vậy được! bác dạo này sức khỏe không tốt, công ty đang có nhiều vấn đề cần giải quyết, mà Linh Vy thì lại chẳng thêm quan tâm gì, có cháu về là bác yên tâm rồi.

-Bác chỗ nào không khỏe ạ?

-À! Không có! Có tuổi rồi nên thế thôi. Trợ lý Trần!

-Dạ! Thưa tổng giám đốc. _Trí Bằng bước lại cạnh ông Triệu.

-Sau này cậu hãy ở bên làm trợ lý đặc biệt cho Alec.-Dạ! tôi sẽ cố gắng làm hết sức mình.

-Alec! Đây là cậu Trần là người có thể tin tưởng tuyệt đối, có việc gì cháu cứ trao đổi với cậu ấy.

-Dạ cháu cảm ơn bác! _Minh Bằng quay sang phía Trí Bằng đưa tay ra bắt:

-Chào anh! Tôi là Alec! Rất hân hạnh được làm việc cùng anh.

-Vâng! Tôi cũng rất hân hạnh và hãnh diện vì được làm việc với một nhân vật nổi tiếng như anh. Sau này mong anh chỉ bảo nhiều cho.

-Cảm ơn! Anh quá khen rồi.

Buổi tối Linh Vy rón rén bước vào nhà, cũng khá muộn rồi nên cả nhà đều đã đi ngủ ngó quanh không thấy ai cô thở phào nhẹ nhõm. Cổ họng cháy khô vì khát nước, cô nhẹ nhàng đi vào phòng ăn vừa đưa cốc nước lên uống thì điện trong phòng bất ngờ bật sáng. Một giọng nói có chút quen thuộc vang lên:

-Có phải kẻ trộm đầu mà phải rón ra rón rén đến đèn cũng không dám bật nên chứ?

Linh Vy nhìn về phía đèn được bật, khi ánh mắt cô chạm phải người ngồi trên ghế cốc nước đang cầm trên tay lập tức rơi xuống, còn cô thì xặc nước không nói thành câu:

-Anh...anh...Ặc...anh làm gì ở nhà tôi vậy?...Ặc..Ặc...sao anh lại ngồi ở đây. Anh muốn hù chết tôi phải không?

-Tôi có phải là ma đâu mà cô sợ đến vậy?

-Ai...ai nói tôi sợ anh chứ? Tôi đang hỏi anh làm gì ở nhà tôi vậy? Tại sao anh có mặt ở nhà tôi?

-À! Chắc cô chưa biết, tôi chính là giám đốc điều hành của công ty được ba cô mời từ Mỹ mới về.

-Hả??? Anh vừa nói gì? “chết tiệt! sao lại có thể thế này chứ? Hắn đúng là oan gia với mình mà” _Linh Vy lẩm bẩm trong miệng.

-Cô lẩm bẩm gì vậy?

-Tôi... tôi đang nói là việc ba tôi mời anh làm giám đốc của công ty và việc anh ở nhà tôi thì có liên quan gì với nhau? _Linh Vy nhìn người đối diện với ánh mắt đầy ngờ vực.

-Tôi đến đây là để giúp cô. Sau này tôi sẽ sống ở đây và cô sẽ phải hàng ngày đến công ty cùng tôi làm việc dưới sự dẫn dắt của tôi cô hiểu chưa? _ Minh Bằng trả lời kèm theo nụ cười bí ẩn.

-Cái gì? Anh đang đùa à? Mà anh không có nhà hay sao mà phải ở nhà tôi?

-Tất nhiên là tôi có nhà. Và có thể mua rất nhiều nhà là đằng khác.

-Vậy ở đây làm gì? Vả lại nói cho anh biết, có đến công ty làm việc hay không là quyền của tôi. Từ trước tới nay tôi không làm việc cũng đâu có ai ép buộc được tôi và anh cũng không ngoại lệ.

-Liệu có thể không nhỉ? Không tin cô hãy chờ xem. _Minh Bằng thách thức bằng nụ cười nửa miệng.

Linh Vy cũng không chịu kém cạnh cô đáp trả với ánh mắt quyết liệt:

-Còn để xem anh có thể chịu đựng và ở nhà tôi trong bao lâu.

-Vậy chúng ta cùng chờ xem nhé! À lần sau đừng trèo tường như vậy nguy hiểm lắm, muốn đi đâu chỉ cần được sự đồng ý của tôi là được vì vậy hãy nói với tôi. Chúc ngủ ngon!Minh Bằng nói xong và trở về phòng của mình, trong khi Linh Vy thì còn không tin vào những gì mình vừa nghe được cô lẩm nhẩm một mình:

-Tên này đầu óc đúng là có vấn đề, hắn tưởng hắn là ai mà có thể ra lệnh cho mình chứ? Đến ba cũng đâu có nói với mình như vậy, đúng là không biết lựa sức mình. Để xem ai sẽ là người chịu khuất phục.

Sáng hôm sau Linh Vy thức dậy từ sớm cô đi ngang qua cửa phòng Minh Bằng và vô tình thấy người giúp việc mang bộ quần áo đi tới, cô hỏi:

-Quần áo của ai vậy?

-Thưa tiểu thư! Là của cậu Alec do quần áo để trong vali lâu nên hơi nhàu, cậu ấy nhờ tôi là phẳng lại.

Trong đầu Linh Vy nhanh chóng hình thành ý tưởng danh mãnh, cô cười và nói:

-Đưa nó cho tôi. Tôi sẽ mang đến phòng anh ta dù gì anh ta cũng là khách quý của chúng ta, đích thân tôi mang tới để thể hiện thiện chí một chút.

-Vậy thì phiền tiểu thư. __người giúp việc không hề nghi ngờ gì và ngay lập tức trao bộ quần áo lại cho Linh Vy. Cô mang nó về phòng mình bỏ ra ngắm nghía rồi gật gù nhận xét:

-Xem ra hần cũng rất có phong cách thời trang đấy chứ? Một bộ Vest trắng cách điệu trẻ trung hoàn hảo. Diện vào sẽ rất nổi bật, vậy thì mình sẽ giúp nó nổi bật thêm chút nữa hôm nay anh sẽ là bạch mã hoàng tử nổi bật trong buổi ra mắt nhân viên công ty và tôi sẽ giúp anh có buổi ra mắt ấn tượng khó quên. Ha...ha...

Sau khi thực hiện xong ý tưởng của mình Linh Vy cố tình chờ cho muộn giờ để Minh Bằng vội vàng mặc quần áo và đi luôn, không có thời gian ngắm nghía trong gương. Cô đứng trước cửa phòng anh chờ đợi, khi thấy anh vội vã bước ra cô nhanh chóng mỉm cười dễ thương bước tới:

-Có phải anh đang tìm cái này? __Linh Vy đưa chiếc móc treo bộ Vest trắng về phía anh:

-Xin lỗi anh! Mấy người giúp việc bận chuẩn bị bữa sáng lên đã quên mất, bây giờ mới làm xong anh thông cảm!

- Cảm ơn cô! Tôi muộn rồi, hôm nay cô không đến công ty sao?

-À có chứ! Tôi cũng chuẩn bị đi đây hẹn gặp anh ở công ty.

-Vậy tốt rồi! Hy vọng chúng ta sẽ có sự hợp tác tốt.

-Ồ! Tất nhiên rồi. À! Bộ Vest rất phong cách và hợp với anh.__Linh Vy nói với vẻ đầy thiện ý.

-Cảm ơn! Tôi muộn rồi gặp cô sau nhé!

Minh Bằng gấp gấp vào phòng, anh không có thời gian vội vã thay bộ quần áo vào và xách cặp đi luôn.

Phòng họp hội đồng mọi người đã đến đông đủ, ngay cả Linh Vy cũng có mặt chỉ còn thiếu nhân vật chính. Một lát sau cánh cửa phòng được mở ra Minh Bằng lịch lãm bước vào trước hàng trăm con mắt trầm trồ, mấy cô nhân viên thì đua nhau thì thào trao đổi:

-Đẹp trai quá!

-Phong độ quá!

Ông Triệu tăng hắng một tiếng cả phòng im bật, ông lên tiếng:

-Hôm nay tôi xin giới thiệu với mọi người đây là anh Alec Su! Anh ấy sẽ đảm nhiệm vai trò giám đốc điều hành của công ty chúng ta. Mong rằng tất cả mọi người sẽ có sự hợp tác tốt đẹp.Cả phòng nhiệt liệt vỗ tay Minh Bằng bắt đầu rời chỗ ngồi bước lên chào hỏi nhân viên công ty. Khi anh vừa xoay người quay lưng đi lên thì cả phòng rơi vào tình trạng ngơ ngác mắt chữ o mồm chữ a nhưng không ai dám cười thành tiếng, tất cả đều cố gắng nhịn cười. Linh Vy tuy rất đắc ý nhưng cũng cố gắng không cười thành tiếng ông Triệu nhìn thì biết ngay là trò đùa của cô con gái cưng. Ông không biết mình nên cười hay phải mếu nữa, chỉ tội nghiệp cho Minh Bằng không hay biết gì vẫn nhiệt tình hồn nhiên phát biểu bài diễn thuyết cho đến phút cuối cùng.

Sau khi tuyên bố buổi họp kết thúc ông Triệu bước ra khỏi phòng cả phòng nổ ra trận cười kinh hoàng, Minh Bằng không hiểu mọi người cười gì nên cũng ngây thơ cười theo. Linh Vy thì ôm bụng đứng lên ngồi xuống cười chỉ còn thiếu nước bò ra sàn nhà. Trí Bằng lúc này ghé vào tai Minh Bằng nói nhỏ:

-Tôi nghĩ anh nên thay bộ đồ khác, đằng sau có chút không ổn.

Minh Bằng tá hỏa chạy vào nhà vệ sinh soi gương thì ôi thôi giữa lưng áo in hình chiếc bàn là cháy xém ố vàng, dưới hai bên mông quần cũng hình in tương tự, rất nổi bật trước màu trắng tinh khôi của bộ đồ anh đang mặc. Gương mặt anh chuyển sang màu đỏ ửng, anh mê mẩn rút điện thoại gọi cho Trí Bằng:

-Trợ lý Trần! Anh hãy giúp tôi chạy ra cửa hàng thời trang gần nhất mua bộ đồ mới về đây, hãy làm nhanh lên. Tôi ở trong nhà vệ sinh đợi anh đấy.

Kết thúc cuộc gọi Minh Bằng lại nghe tiếng gót dày phụ nữ đang tới gần, anh giật mình ngược lên nhìn tấm biển “phòng vệ sinh nữ” trong lúc vội vã anh không biết rằng mình đã vào nhầm nhà vệ sinh. Trước khi có người kịp bước vào Minh Bằng vội vã chạy vào phòng chốt cửa lại, anh nghe rõ bên ngoài mấy cô nhân viên đang bàn tán về mình:

-Này cậu nhìn thấy vẻ mặt tội nghiệp của chàng chưa?

-Ôi! gương mặt baby đỏ bừng dễ thương hết biết ha...ha...

-Đẹp trai thật đấy nhưng tính cách chắc là có vấn đề nếu không làm sao có chuyện như hôm nay?

-Uh! Nhưng cũng có thể chỉ là trò đùa của ai đó.

-Chuyện đó khó nói lắm, nếu ai đó đùa thì khi mặc vào anh ta chẳng lẽ không soi gương đến một lần sao?

-Có lẽ anh ta muốn gây hot chẳng? Ha...ha...

Minh Bằng nghe tiếng gót dày xa dần, anh nín thở mở cửa bước ra, chưa kịp ra khỏi đó thì lại nghe một топ khác đang bước vào, không còn cách nào khác anh lại phải chạy ngược vào phòng chốt cửa lại và tiếp tục nghe bàn tán về mình:

.....

.....

Và cứ như vậy hết топ này đến топ khác nối tiếp nhau vào nhà vệ sinh. Minh Bằng ở bên trong nghe đủ lời đồn đại về mình đến toát mồ hôi:

-Linh Vy! Em thật biết cách làm khổ người khác, để xem sau này em sẽ cứng đầu được bao lâu?

Minh Bằng lẩm bẩm một lúc sau yên ắng không thấy gì anh vội vàng mở cửa ra chạy sang phòng vệ sinh nam, Trí Bằng đã mua quần áo về đợi sẵn ở đó:-Anh đi đâu vậy? Tôi đã mua đồ rồi đây.

-Haiz...Đúng là một ngày xui xẻo.Tôi mắc kẹt ở phòng vệ sinh nữ. Cảm ơn anh!

-Anh hãy mau thay đồ đi tối nay chúng ta phải đi gặp đối tác, có một số giấy tờ anh cần xem qua tôi sẽ chuẩn bị mang đến phòng làm việc cho anh.

-Được! anh đi trước đi tôi sẽ tới ngay.

Thay bộ đồ mới Minh Bằng trở về phòng làm việc của mình, nhìn quanh không thấy Linh Vy anh hỏi Trí Bằng:

-Cô ấy đâu rồi?

-Ý anh hỏi tiểu thư à? Cô ấy chắc đã về rồi.

-Cái gì? Chưa hết giờ làm việc đã tự ý bỏ về sao?

-Xưa nay cô ấy vẫn vậy.

-Từ ngày mai trở đi nếu không có sự đồng ý của tôi không được cho cô ấy tự ý bỏ về. Hãy ra một thông báo cho đội bảo vệ gác cửa và cổng công ty như vậy. Nếu để cô ấy ra khỏi công ty thì đội bảo vệ phải chịu trách nhiệm trước nhiệm vụ của mình.

-Nhưng anh chưa biết cô ấy đâu, tiểu thư không phải là người mà đội bảo vệ có thể cản được.

-Không cần biết cô ấy là ai đã làm việc trong công ty thì cũng như bao nhân viên khác vì vậy mọi người cứ theo luật mà xử lý, nếu không làm được thì hãy tự viết đơn xin thôi việc đi.

-Tôi hiểu rồi!

Trí Bằng ảo lảo, ngay lập tức mang thông báo xuống phòng bảo vệ dán trước cửa. Cả đội bảo vệ méo mào nhìn nhau:

-Phen này thì chết chúng ta rồi, ngang cũng chết mà dọc cũng chết.

Trí Bằng cũng thêm vào:

-Gặp phải bà cô với ông cậu này chỉ khổ tôi ở giữa chết ngạt.

Buổi tối hôm đó tại một quán bar sang trọng và nổi tiếng bậc nhất ở Đài Bắc Minh Bằng cùng trợ lý của mình đến bàn công việc với đối tác ở đây. Buổi đàm phán kết thúc thành công anh và Trí Bằng rời phòng ra về đi ngang qua khu vực sân khấu thì thấy một đám đông thanh niên đang vây quanh một cô gái uống đã say, cô gái nói với giọng say lè nhè:

-Chúng mày cút hết đi đừng có động vào tao, có biết tao là ai không hả?

Đám thanh niên lao nhao:

-Cô em say quá rồi, đừng nóng anh sẽ đưa em về.

-Cút đi!

Minh Bằng nghe vậy chỉ biết lắc đầu cảm thán:

-Các cô gái trẻ ngày nay thật không biết trời cao đất dày là gì!

Trí Bằng nghe giọng nói tuy say nhưng vẫn thấy quen quen nên anh cố gắng lại gần nhìn kỹ hơn, khi xác định được đó là ai anh tá hỏa nói với Minh Bằng:

-Anh Su cô ấy chính là tiểu thư đó!

-Hả???? Anh vừa nói gì? Nói lại xem nào.

-Tôi nói cô ấy chính là Linh Vy tiểu thư!

-Cô ấy điên rồi. Sao lại uống rượu một mình tới say mềm ở chỗ nguy hiểm thế này?

Minh Bằng sấn tới rẽ đám đông bước vào bế sóc Linh Vy lên định bước đi nhưng anh đã bị đám thanh niên vây quanh chặn lại.*****

4. Chương 4

Thấy đám thanh niên vây quanh khá đông, Trí Bằng run rẩy ghé vào tai Minh Bằng nói nhỏ:

-Anh Su! Có cần phải báo cảnh sát không? Bọn chúng đông thế này e rằng chúng ta khó mà ra khỏi đây.

Minh Bằng liền ghé lại vào tai Trí Bằng trả lời:

-Anh nghĩ gì vậy? Báo cảnh sát chuyện này đồn ra ngoài thì còn ra thể thống gì? Mọi việc ở đây để tôi lo, anh hãy ra ngoài lái xe đến trước cửa đợi sẵn ở đó.

-Trời ơi! Một mình anh làm sao mà ứng phó nổi đây? Hay để tôi gọi về báo cho đội bảo vệ đến?

-Anh mất trí à? Đợi anh gọi được bảo vệ đến thì chúng ta đã bị lôi đi chỗ khác tấn cho như đồn rồi. Đừng có ở đó mà run rẩy nữa, hãy làm theo lời tôi lái xe ra cửa đợi sẵn đi.

-Được! được! Tôi hiểu rồi! Anh cẩn thận đấy.

Trí Bằng nhanh chóng lẩn khỏi đám đông để đi lấy xe. Trong khi đó Minh Bằng ở lại vờ cười cầu hòa với đám thanh niên:

-À! Đây là em gái tôi. Chắc nó lại nói gì không phải với các anh, tôi thay mặt nó xin lỗi các anh.

-Thằng nhóc! Mày tính lừa chúng tao à? Mau thả con bé đó xuống rồi cút mau.

-Nếu không thả thì các anh định làm gì anh em tôi?

-Hơ! Cho mày đi trầu Diêm Vương chứ sao? Muốn sống thì mau để con bé đó lại và cút khỏi đây trước khi bọn tao đổi ý.

-Hừ! Vậy còn phải để xem tài cán chúng mày ra sao?

Nói dứt lời Minh Bằng không còn giữ thái độ khách sáo nữa mà xoay người lấy thế đá tên đứng gần đó một đòn trí mạng, lại quá bất ngờ khiến hắn ngã rúi rỏ vào mấy tên đứng cạnh làm cả bọn mất đà ngã đè lên nhau. Trong khi bọn chúng mất thời gian định thần lại thì Minh Bằng đã nhanh chóng vác Linh Vy chạy đi. Chạy được một đoạn không xa anh đã bị bọn chúng đuổi kịp và bủa vây xung quanh. Đứng ở giữa xoay nhìn tứ phía Minh Bằng xác định kỹ hướng thoát thân rồi cười khẩy nhạo lại chúng với vẻ thương cảm tội nghiệp:

-Hôm nay vì cô ấy quá say mà tha cho bọn nhóc vô lại chúng mày, nếu không thì mấy nhóc sẽ dẫm đạp lên nhau để đi gặp Diêm Vương rồi đấy. Vì vậy hãy biết cảm ơn số phận mà sống cho tốt một chút. Biết chưa?

Vừa nói dứt lời tay anh nhanh như cắt tháo chiếc dây cao gót ở chân Linh Vy ném vào chiếc cầu dao điện gần đó khiến chiếc cầu dao tụt xuống làm mất điện toàn quán bar. Mấy tên kia mò mẫm trong bóng tối và chúng tự va vào nhau rồi đánh loạn. Minh Bằng thừa cơ cứ thẳng hướng đã định trước mà chạy, chạy ra đến cửa Trí Bằng đã lái xe đợi ở đó, anh nhanh chóng lên xe và rời khỏi quán bar. Khi đám thanh niên kia chạy ra thì chỉ còn hút bóng chiếc xe bọn chúng cay cú nói với theo:

-Chúng mày liệu hồn đấy, nếu để chúng tao bắt được thì chết chắc không có đường về.

Chiếc xe đỗ lại trước cổng nhà họ Triệu, Minh Bằng xuống xe công Linh Vy vào nhà, cô lúc này trên lưng anh nói lảm nhảm trong hơi say:- Hiệp sĩ à! Anh tệ lắm. Đã hứa sẽ bảo vệ cho em, sẽ về thăm em vậy mà đến bây giờ vẫn không thèm trở về toàn để người khác bắt nạt em. Những ngày tháng không có anh bảo vệ em toàn phải tự xù lông để bảo vệ mình.

Minh Bằng nghe Linh Vy nói không khỏi bất ngờ anh cảm thấy mình thật có lỗi với cô. Đã hứa sẽ về thăm cô thường xuyên nhưng anh đã thất hứa. Nghe Linh Vy vẫn gọi mình như ngày bé anh lắc đầu mỉm cười:

-Ngốc à! Anh về rồi. Em hãy mở mắt nhìn anh đi, em biết không? Em nặng hơn ngày xưa nhiều lắm đó, làm lưng anh còng lại rồi đây này.

Không có tiếng trả lời, chỉ còn nghe tiếng cô khẽ cười rồi dụi mắt vào lưng anh. Minh Bằng khẽ lắc đầu cười nhẹ công cô về phòng, đặt Linh Vy xuống giường tháo giày và kéo chăn đắp cho cô. Anh ngồi xuống bên cạnh ngắm nhìn gương mặt trắng hồng xinh đẹp của cô, đưa tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt cô sang một bên Minh Bằng nghe trong lồng ngực mình nhịp tim đập loạn bất thường, anh ngáp ngừng từ từ cúi xuống đặt nụ hôn nhẹ nhàng lên vàng trán tinh khôi của cô:

-Ngốc à! Ngủ ngon nhé! Ngày mai anh vẫn không tha cho em đâu.

Anh lại mỉm cười đầy yêu thương và đứng dậy định xoay người bước đi nhưng anh đã không thể nào bước được vì bàn tay nhỏ nhắn của cô đưa ra chụp lấy bàn tay thon dài rắn chắc của anh giữ chặt lại phía mình. Minh Bằng bất ngờ quay lại nhìn cô nhưng Linh Vy vẫn chìm trong giấc mộng đẹp của mình. Khóe môi cô cong nhẹ như cánh hoa hồng hé nụ, nhìn nét mặt ngây thơ ấy anh không lỡ gỡ tay mình ra để đi, Minh Bằng ngồi lại bên cạnh giường nhìn ngắm cô hiền dịu, ngoan ngoãn trong giấc ngủ yên bình.

Khi Linh Vy đã thiêm thiếp ngủ sâu bàn tay cô dần lỏng lẻo bàn tay anh, Minh Bằng nhẹ nhàng, thận trọng để gỡ tay mình ra. Anh đứng lên nhìn quanh phòng cô, căn phòng được pha trộn hài hòa với hai gam màu chủ đạo là hồng và trắng. Màu mà tất cả các nàng công chúa đều yêu thích, nhìn căn phòng rất xinh xắn với tất cả đồ nội thất được thiết kế và lắp đặt rất tinh tế, phù hợp với không gian ở đây. Vô tình ánh mắt anh dừng lại khi nhìn thấy hộp thủy tinh chứa đầy những viên bi ngũ sắc lấp lánh trong suốt, chiếc hộp được đặt cẩn thận trên bàn trang điểm hoa lệ cầu kỳ của Linh Vy. Đây chính là hộp bi mà anh yêu thích nhất trong các món đồ chơi ngày bé, trước khi sang Mỹ anh đã tặng lại cho cô vì biết cô rất thích nó.

*Hồi tưởng:

Buổi tối trước khi Minh Bằng và mẹ anh rời khỏi Đài Bắc lên đường sang Mỹ định cư, ba Linh Vy đã đưa cô đến để tạm biệt mẹ con anh:

-Anh à! Anh đang ở đâu vậy? _Linh Vy vào phòng Minh Bằng gọi to tìm kiếm anh.

-Linh Vy! sao em đến được đây?

-Ba em trở đến. Ba nói là mai anh và mẹ rời Đài Bắc, thật hả anh?

-Uh!

-Không đi có được không? Em không muốn xa anh và mẹ đâu. Mẹ em cũng rời xa em lên thiên đường, bây giờ mẹ và anh cũng bỏ em sang Mỹ vậy em chơi với ai? Ai kể chuyện cổ tích cho em nghe?_ Linh Vy chu miệng phụng phịu như muốn khóc.

-Linh Vy ngoan nào! Anh và mẹ phải đi. Anh cũng không muốn xa em, nhất định anh sẽ về thăm em thường xuyên vì vậy ở nhà ngoan ngoãn nghe lời ba và học cho thật giỏi nhé! Khi nào về anh sẽ có quà.-Anh nói dối! Ba nói nước Mỹ xa lắm không về thường xuyên được._Linh Vy bắt đầu khóc.

-Anh hứa! nếu em ngoan và học giỏi._Minh Bằng vỗ vai Linh Vy dỗ dành.

-Anh nhớ nhé! Ah! Em có cái này tặng anh.

-Gì vậy?

Linh Vy chìa chiếc hộp đưa cho Minh Bằng, anh mở ra và ngạc nhiên:

-Bộ cọ vẽ này em thích nhất mà? Nó rất quý! Ba em phải vất vả mua từ bên Pháp về đó, không dễ gì mua được đâu. Cho anh rồi sau này em lấy gì để vẽ, em thích vẽ như vậy không có phải làm sao đây?

-Vì vậy anh phải mau quay về thì em mới có cọ để tiếp tục vẽ. Anh không về là em không có cọ vẽ, em sẽ không vẽ cho tới khi anh về.

-Được anh sẽ về nhanh thôi. Anh cũng có thứ này cho em lại đây. Hộp bi ngũ sắc này anh tặng em đây!

-Woa đẹp quá! Nhưng anh cho em rồi lấy gì chơi đây?

-Anh sang đó chắc sẽ không có bạn để chơi, em giữ lấy sau này về anh sẽ dạy em chơi, chúng ta cùng chơi.

-Vâng! Em sẽ giữ nó thật cẩn thận cho tới khi nào anh về.

*Kết thúc hồi tưởng.

Những gì anh hứa với cô anh đã không làm được. Hứa thường xuyên về thăm cô nhưng suốt 15 năm không thể về lấy một lần, cô nói đúng “anh rất tệ”. Trong khi đó cô vẫn nâng niu giữ gìn món quà anh tặng như đã hứa. Phải chăng chính anh là nguyên nhân khiến cô trở lên như vậy?... Anh có thể chấp nhận tất cả con người cô dù xấu hay đẹp, có thể bao dung tất cả những thói quen sai lầm của cô nhưng xã hội này thì lại không như vậy. Nó rất khắc nghiệt nếu không thay đổi thì chính những thói quen đó sẽ hại cô, ví như hôm nay anh không xuất hiện kịp thời thì mọi chuyện sẽ thế nào? Sau này từng chút, từng chút một anh sẽ thay đổi cô, dù biết rằng làm như vậy là anh ích kỷ với cô nhưng anh vẫn phải làm gì đó để thay đổi cách sống hiện tại của cô. Anh sẽ nuông chiều cô theo cách riêng của mình, sau này nhất định anh sẽ bù đắp lại thật nhiều, thật nhiều cho cô.

Bận đuổi theo suy nghĩ của mình Minh Bằng giật mình khi chuông điện thoại reo, sợ làm Linh Vy tỉnh giấc anh vội vàng bước ra khỏi phòng cô đóng cửa lại và trở về phòng riêng của mình.

Sáng hôm sau Minh Bằng chuẩn bị đến công ty, anh đi qua cửa phòng Linh Vy thấy cửa vẫn đóng, anh xuống nhà hỏi người giúp việc:

-Cô Châu! Linh Vy vẫn chưa dậy sao?

-Dạ! Tiểu thư chưa ạ!

-Cô mau lên phòng cô ấy kêu cô ấy dậy đi, muộn giờ làm việc rồi.

-Vâng!

Người giúp việc vội vã lên phòng Linh Vy trong khi cô vẫn cuộn trong chăn ngủ ngon lành, người giúp việc lay người Linh Vy gọi:

-Tiểu thư! Cô mau dậy đi. Đến giờ đi làm rồi!

-Chị Châu! Để yên cho tôi ngủ thêm chút nữa đi, tôi vẫn buồn ngủ lắm.

-Cậu Alec đang đợi cô ở dưới nhà, cô mau dậy đi.

-Anh ta thì sao chứ? Tôi đang mơ giấc mơ đẹp, để yên cho tôi mơ đừng nhắc tới anh ta nữa. Nói rồi Linh Vy lại cuộn chăn chặt hơn, lay người gọi thể nào cô cũng không động dậy, người giúp việc đành bỏ cuộc xuống nhà nói với Minh Bằng:

-Thưa cậu! tiểu thư vẫn muốn ngủ thêm chút nữa, tôi không có cách nào đánh thức tiểu thư được.

- Vậy phiền cô lên chuẩn bị túi xách của cô ấy cho tôi.

Minh Bằng đi thẳng lên phòng Linh Vy lật tung chăn nâng cô dậy sốc lên vác đi khiến Linh Vy thực sự tỉnh giấc hoảng hốt hỏi:

-Anh làm trò gì vậy? Chị Châu mau cứu tôi, mau thả tôi xuống.

-Cô Châu! Hãy mang túi xách và giày của cô ấy ra xe cho tôi.

-Anh định làm gì tôi?

-Tôi đưa em đi làm.

-Anh điên à? Tôi không đi.

-Đó không còn thuộc quyền quyết định của em nữa. Từ hôm nay trở đi em phải đến công ty làm việc cùng tôi cho tới khi hết giờ làm việc mới được phép tan ca, không được bỏ về giữa chừng. _Minh Bằng nói bằng giọng lạnh lùng nghiêm khắc.

-Tôi không đi, tôi không làm anh có quyền gì ép tôi? Tôi mách ba tôi.

-Vậy thì hãy thử đi.

-Ba! Ba ơi! Mau cứu con.

-Mới sáng ra có chuyện gì mà ồn ào vậy? _ ông Triệu từ thư phòng bước ra.

-Ba! Anh ta bắt con phải đến công ty làm việc cùng anh ta, còn cấm con không được bỏ về nếu anh ta không cho phép. Anh ta là cái quái gì mà bắt con phải làm vậy? Ba mau cho anh ta một trận đi.

-Đúng vậy! Từ nay mọi chuyện của con sẽ do cậu ấy quyết định, con không được trái ý, ba cũng không thể giúp gì được. Hãy chuẩn bị đi làm đi. Đừng ở đó gào hét nữa, ồn quá!

Ông Triệu nói xong thì bỏ vào phòng đóng cửa lại, bỏ lại Linh Vy sững sờ không còn tin vào tai mắt mình nữa, cô thầm nghĩ “ Sao ba có thể thay đổi như vậy chứ? Anh ta có gì khiến ba tin tưởng như vậy? Có lẽ lúc này im lặng là sự lựa chọn thông minh nhất, sẽ từ từ tìm cách đối phó sau”. Nghĩ vậy Linh Vy liền xuống giọng ngay lập tức:

-Thả tôi xuống! Tôi sẽ tự đi, cho tôi chút thời gian chuẩn bị.

Minh Bằng lập tức thả cô xuống:

- Hãy chuẩn bị nhanh lên không có nhiều thời gian cho em đâu.

Linh Vy nhanh chóng thay đồ và ngoan ngoãn lên xe cùng Minh Bằng đến công ty. Ngồi trong xe cạnh nhau nhưng mỗi người quay một hướng, Minh Bằng thì tranh thủ đọc báo còn Linh Vy thì nhìn qua lớp kính xe ngắm cảnh bên ngoài. Chợt trong suy nghĩ của cô mơ hồ xuất hiện những hình ảnh giấc mơ đêm qua, rõ ràng là mơ nhưng sao cô vẫn cảm thấy rất chân thực như nó đã từng xảy ra vậy. Linh Vy đưa tay sờ lên trán mình, nơi trong giấc mơ ai đó đã đặt nụ hôn lên đó, đang miên man suy nghĩ thì chuông điện thoại của cô reo, Linh Vy nhìn số hiện trên màn hình và nhận ra là số của Hiếu Cường. Nếu như mọi ngày thì cô sẽ không mấy hào hứng nghe điện nhưng hôm nay vì có Minh Bằng ngồi bên nên cô cố tình muốn cho anh biết ngoài anh ra chẳng ai đối xử với cô tệ như vậy. Linh Vy nói một cách vui vẻ:-Good morning! Hiếu Cường anh gọi em có việc gì?

-Chúc buổi sáng tốt lành. Linh Vy! Hôm nay em đánh chứ?

-Haiz...em phải đến công ty làm việc.

-Em đến công ty làm việc??? Sao vậy? Làm anh bất ngờ quá! Em quan tâm đến chuyện công ty từ bao giờ vậy?

-Em đâu muốn quan tâm đến chuyện công ty, là bị ép buộc thôi. Ba em mới mời bảo mẫu mới cho em, bảo mẫu này ghê gớm lắm. _Linh Vy liếc xoáy Minh Bằng.

-Vậy bảo mẫu bắt em đến công ty làm việc hả?

-Uh! Anh gọi cho em có gì không?

-À! Tối nay anh có thể gặp em không? Anh muốn mời em ăn tối.

-Ok! Tối nay gặp nhau. Hết giờ làm việc em sẽ gọi cho anh.

-Được! Anh sẽ đến đón em.

Minh Bằng ngồi bên nghe thấy hết cuộc đối thoại nhưng anh vờ như không quan tâm, đôi mắt anh chăm chú nhìn vào tờ báo trong tay mình. Linh Vy thấy vậy có chút hụt hẫng vì không đạt được mục đích. Đến công ty cả hai bước vào phòng làm việc. Minh Bằng đặt chiếc cặp da xuống bàn và cởi áo khoác ngoài treo lên móc, anh kéo ghế ngồi xuống, mắt anh tập chung lật dở tập tài liệu trên bàn, không thèm để ý đến cô anh nói với chất giọng lạnh lùng:

-Linh Vy! Tôi cần một tách cafe!

-Ý anh là bảo tôi pha cafe cho anh?

-Vậy ở đây em biết làm việc gì?

-Tôi chẳng biết làm gì hết. _Linh Vy bướng bỉnh trả lời cộc lốc và ngồi xuống ghế.

-Vậy thì hãy bắt đầu học và làm từ những việc đơn giản nhất, vì vậy hãy bắt đầu từ việc pha cafe.

-Tôi không biết pha cafe, việc này chẳng phải là việc của thư ký phải làm hay sao?

-Thư ký riêng của tôi còn đang trong giai đoạn tuyển dụng, không biết pha thì hãy học đi sau này em còn phải chịu trách nhiệm pha cafe cho tôi suốt đời đấy.

-Anh nói gì vậy? Cái gì mà tôi phải có trách nhiệm pha cafe cả đời cho anh?

-Không hiểu thì thôi. Đi pha cafe đi.

Linh Vy không còn tranh cãi nữa mà lập tức đi pha cafe theo yêu cầu của Minh Bằng nhưng thực chất thì cô đã nghĩ ra trò để quậy phá anh:

-Anh muốn uống cafe thì tôi sẽ pha cho anh loại cafe mà không thể yêu cầu tôi pha lần thứ hai.

Linh Vy đi xuống nhà ăn của công ty và mang về một lọ nhỏ, trên môi cô nở nụ cười láu lỉnh tinh nghịch, không bao lâu sau cô mang tách cafe vào đặt trước mặt Minh Bằng:

-Thưa giám đốc cafe đã chuẩn bị xong.

-Pha có một tách cafe mà em tốn nhiều thời gian như vậy có phải lại nghĩ ra trò gì phá tôi không? Nếu có thì cảnh cáo em tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua như việc làm của em lần trước với bộ quần áo đầu.

5. Chương 5

“Chết tiệt! sao anh ta có thể đoán ra ý đồ của mình chứ?” nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Linh Vy vẫn thần nhiên cãi lý:-Chẳng phải tôi đã nói là tôi không biết pha cafe sao? Lần đầu tiên pha nếu có gì không ổn cũng là lẽ thường tình. Phải học vài lần mới có thể làm tốt được chứ?

Minh Bằng vốn biết Linh Vy giỏi ngy biện và ngang bướng, những lời cô vừa nói cũng không sai, không thể bắt bẻ được nhưng anh cũng không phải là người dễ gì chịu trận, anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt họ gặp nhau và cùng nhau trò chuyện qua ánh mắt. Minh Bằng nheo mắt lại đầy tự tin thâm hiểm theo kiểu “tôi biết tổng ý đồ của em, đừng tưởng tôi khờ tới mức bị vẻ “ngây thơ tội” của em đánh lừa, rất xin lỗi! Lần này tôi không thể nhân nhượng em, nếu tôi nhân nhượng em thì những trò đùa của em không bao giờ kết thúc, mà tôi thì không thể để nó tái diễn mãi được.”

Linh Vy cũng đâu phải hạng vừa, cô nhìn lại anh với ngẫm ý “tôi không ngu tới mức bị anh dọa một tý là phải khai ra để chui đầu vào rọ đâu, hãy ngồi đấy mà thưởng thức cafe của anh đi. Hừ!” nụ cười nhếch môi thoáng qua trên gương mặt cô.

Minh Bằng lảng ánh nhìn đi nơi khác, anh không muốn bị ánh mắt trong veo như thể hiện sự vô tội đó thuyết phục mình, anh nhìn xuống tách cafe trước mặt, hai bàn tay anh đan xen vào nhau chống cằm, giọng anh đều đều pha chút lạnh đậm:

-Em vừa nói rằng đây là lần đầu tiên em pha cafe? Vậy tôi hỏi em, có người đầu bếp nào khi chế biến món ăn mà không cần thử qua xem mùi vị của nó thế nào đã đem bán cho khách hàng của mình ăn trước, còn chính bản thân người đầu bếp lại vĩnh viễn không biết mùi vị món ăn do mình chế biến ra. Có trường hợp nào như vậy không?

-Tất nhiên là chẳng có tên đầu bếp nào điên như vậy rồi. Trước khi món ăn đó được đưa vào bảng menu chính bản thân họ phải thử đi thử lại nhiều lần để điều chỉnh...

Linh Vy hăng say trả lời một mạch cho tới khi cô cứng lưỡi vì phát hiện ra mình bị mắc bẫy nhưng ngay lập tức cô lấy lại bình tĩnh:

-Anh hỏi tôi việc đó làm gì? Việc tôi pha cafe và người đầu bếp thì liên quan gì tới nhau?

-Sao không? Em cũng hãy thử thành quả do mình tạo ra trước đi để điều chỉnh khẩu vị. Nếu như em có thể uống được thì hãy mang ra mời tôi. _ ánh mắt anh lại nhìn cô với ngẫm ý “Thế nào? Lời thú nhận bây giờ vẫn là nhẹ nhàng hơn đúng không?”.

Linh Vy bị đưa vào tình huống tiến thoái lưỡng nan, nếu như cô chịu thừa nhận và ngoan ngoãn đi pha tách khác thì còn gì là thể diện nữa, nhưng nếu uống thì ... “Trời ơi! Làm sao đây?”... “Không được! mình không thể tiếp tục mất mặt trước hắn được!”.

Sau khi đấu tranh tư tưởng trong giây lát Linh Vy buộc phải đưa tách cafe lên miệng. Minh Bằng thấy vậy hiểu là cô có kiêu hãnh của mình, không muốn bị mất mặt nên thà uống chứ không chịu thừa nhận. Cuối cùng vẫn là anh không nỡ nhìn kẻ ngốc nghếch kia tự hại mình nên tìm lý do để giải cứu người ta:

-Thôi bỏ đi! Tôi không muốn uống cafe nữa, tự dưng dạ dày rất khó chịu nếu uống cafe vào chắc tôi không thể ngồi yên làm việc.

Linh Vy ngỡ ngàng nhìn anh, cuối cùng thì anh lại một lần nữa tha cho cô, anh có thể nhìn thấu ruột gan cô nhưng cô không muốn nhận sự thương hại này, làm như thế còn nặng nề hơn là bắt cô nói ra lời thú nhận, cô không can tâm. Cuối cùng Linh Vy vẫn đưa tách cafe lên miệng uống một mạch đến hết trước sự chứng kiến của Minh Bằng. Vẫn biết cô cố chấp nhưng anh không ngờ cô lại liều lĩnh uống hết tách cafe đó. Đối với cái dạ dày của cô quả là một cực hình tra tấn. Tối hôm qua cô đã uống rượu tới say mềm với cái dạ dày chống đỡ, sáng dậy cũng không kịp ăn sáng đã phải theo anh đi làm và bây giờ thì uống hết tách cafe đặc không bình thường này. Dù rất lo lắng cho cô nhưng anh vẫn phải thần nhiên trước mặt cô như cách cô vừa thể hiện. Về phần Linh Vy sau khi uống xong cô vội vã chạy vào nhà vệ sinh ối lộn ruột vì mùi vị của nó, cô cũng không ngờ rằng chính cô phải uống tách cafe đó, thứ mà mình tạo ra để trừng trị anh. Cứ như vậy Linh Vy chạy ra chạy vào nhà vệ sinh tới mấy lần và nghe dạ dày cồn cào khó chịu trong lòng rửa thẳm Minh Bằng: “Anh cứ chờ đấy! lần sau sẽ đến lượt anh”.

Linh Vy thần thờ bước về chỗ ngồi, trán cô lấm tấm mồ hôi, sắc mặt nhợt nhạt. Minh Bằng không thể ngồi yên được nữa anh đứng dậy cầm tay cô kéo đi. Linh Vy bất ngờ bị anh kéo đi một đoạn khá xa cô mới giật được tay mình ra:

-Anh làm gì vậy? Buông tôi ra.

-Em còn định bưng bình đến khi nào nữa đây?

-Tôi ương bướng gì chứ? Anh đang tưởng tượng cái gì vậy?

-Em xem đi! Mặt không còn chút khí sắc, tay lạnh toát thế này mà vẫn còn ra vẻ nữa sao? Hãy đi theo tôi đừng ngang ngạnh nữa.

Đến lúc này Linh Vy cũng chẳng còn sức lực chống lại anh, chân tay cô bủn rủn đứng không vững, mắt tối sầm lại đầu đau văng. Cả cơ thể như rơi giữa không trung chưa kịp tiếp đất Linh Vy đã cảm nhận được bàn tay vững chắc đỡ lấy nhắc bổng cô lên, tuy không thể nào mở mắt nhưng cô vẫn nghe được giọng nói hốt hoảng của Minh Bằng gọi mình:

-Linh Vy! Em sao vậy? Hãy tỉnh lại đi, đừng làm anh sợ.

Minh Bằng gọi Trí Bằng hỏi thúc anh gọi xe cấp cứu, một lát sau xe cấp cứu tới Linh Vy được đưa đến bệnh viện cấp cứu gần nhất, bác sỹ chuẩn đoán cô bị đau dạ dày cấp tính nếu không cấp cứu kịp thời sẽ rất nguy hiểm và sẽ phải nằm viện để theo dõi. Lần này đúng là cô đã hù anh sợ tới hồn siêu phách tán.

Minh Bằng nhìn sắc mặt cô vẫn nhợt nhạt chìm trong giấc ngủ mà nghe lòng xót xa, tại sao cô lại ương bướng hại chính bản thân mình như vậy? Anh không thích tính cách này của cô chút nào. Hy vọng sau bài học lần này cô sẽ rút kinh nghiệm cho bản thân, sẽ không ngang bướng như vậy nữa. Anh lại gần nắm bàn tay lạnh ngắt của cô thì thầm:

-Cô bé ngốc! Tại sao em ngoan cố như vậy? Sau này đừng ngốc nghếch như vậy nữa có được không? Mau bình phục anh không ép em làm những việc vớ vẩn đó nữa, anh có bất ngờ dành cho em vì vậy mau tỉnh dậy. Nếu em không tỉnh dậy anh sẽ đổi ý đó.

Chuông điện thoại của Linh Vy reo liên hồi không còn cách nào khác Minh Bằng đành bước ra ngoài nghe máy:

-Alô! Đây là điện thoại của cô Triệu Linh Vy, xin hỏi ai ở đầu dây?

Một giọng nữ trong trẻo vang lên:

-À! Tôi là bạn của cô ấy nhờ anh chuyển máy cho Linh Vy giúp tôi.

-Xin lỗi! Cô ấy hiện giờ đang nằm tại phòng cấp cứu không thể nghe máy, xin hãy cho biết quý danh tôi sẽ nói lại với cô ấy sau.

-Sao? Đã xảy ra chuyện gì với cô ấy? Xin hỏi bệnh viện đó ở đâu tôi sẽ tới đó ngay.

-Bệnh viện đa khoa Đà Bắc, phòng cấp cứu đặc biệt 102.

-Cảm ơn anh tôi sẽ đến ngay.

Linh Vy lúc này đã tỉnh cô mở mắt nhìn quanh phòng, biết mình đang ở bệnh viện nhưng vẫn mơ hồ chưa rõ tại sao mình lại ở đây. Thấy Minh Bằng mở cửa bước vào cô giật mình nhớ ra mọi chuyện, vừa ngại vừa thẹn cô vội vàng xoay người quay mặt vào phía tường. Minh Bằng biết cô đã tỉnh anh lại gần dịu dàng hỏi:-Em tỉnh rồi hả? Còn khó chịu lắm không? Có muốn ăn gì không để anh đi mua.

Linh Vy vẫn nằm yên im lặng không trả lời nhưng trong lòng lại rửa thầm ai kia: “Đồ sắt đá, bê tông đáng ghét này, cứ phải đi theo chứng kiến mình thảm hại tới mức nào mới hả dạ sao? Còn ra vẻ thương hại người ta, ai cần hấn thương hại chứ? Quỷ tha ma bắt hấn đi”.

Không thấy cô trả lời anh hỏi lại cô lần nữa:

-Em không sao chứ? Hãy trả lời anh đi, thực sự anh rất lo cho em làm ơn đừng cố chấp như vậy có được không?

Linh Vy không thể yên lặng nằm yên được nữa cô quay lại gắt lên:

-Tôi không sao! Thấy tôi thế này anh hả dạ lắm phải không? Làm ơn đừng nói với tôi bằng cái giọng thương hại đó.

Nhìn cô lúc này anh không thể không cười, gương mặt cô không còn nhợt nhạt như lúc trước nữa. Sự tức giận khiến nó có thần sắc hơn, hai má cô ửng đỏ, anh tủm tỉm cười đùa lại cô:

-Được rồi! Xem ra em vẫn còn sức để tức giận, không như lúc nãy dọa tôi hết cả hồn. Đây mới là Triệu Linh Vy mà tôi từng biết. Dầu sao thể này cũng không đáng sợ bằng em cứ im lặng không nói gì.

-Còn cười tôi nữa. Thật đáng ghét!

Linh Vy lườm anh một cái thật dài, cô ngồi dậy định bước xuống giường nhưng Minh Bằng ngăn lại:

-Em định đi đâu?

-Về nhà chứ còn đi đâu, anh định bắt tôi nằm viện suốt à?

-Không được! bác sỹ nói em cần phải nằm viện theo dõi vài ngày.

-Cái gì mà nằm viện theo dõi vài ngày chứ? Tôi không sao, tôi muốn..... chưa nói hết câu Linh Vy đã phải lấy tay bịt miệng chạy vào nhà vệ sinh ới tiếp, cơn đau dạ dày lại bắt đầu hoành hành, khiến cô ôm người quần quai.

Minh Bằng ở bên ngoài lo lắng gõ cửa:

-Linh Vy! Hãy mở cửa ra, em không sao chứ?

Một lát sau Linh Vy mở cửa bước ra, cô trở về giường và nằm quay mặt vào trong không đối diện với anh. Có tiếng gõ cửa bên ngoài Minh Bằng bước ra mở cửa, khi cánh cửa vừa hé mở cả anh và người đối diện đều tròn mắt ngạc nhiên:

-Là cô à?

-Sao lại là anh? Chuyện này là thế nào? Sao anh lại có mặt ở đây?__ Hạnh Như quá bất ngờ hỏi một mạch mà không biết rằng cô đã hỏi quá nhiều.

-Để lúc khác Linh Vy sẽ nói cho cô nghe. Bây giờ tôi phải đi gọi bác sỹ phiên cô trông cô ấy giúp tôi một lát.

Minh Bằng nói xong bước đi bỏ lại Hạnh Như ngơ ngác như rơi từ cung trăng xuống, chẳng hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra nữa. Anh ra ngoài rút điện thoại gọi cho Trí Bằng:

-Trợ lý Trần! Anh hãy giúp tôi mua một xuất cháo Bào Ngư và mang vào bệnh viện giúp tôi.

-Tôi biết rồi! Tiểu thư cô ấy tỉnh rồi sao? Cô ấy ổn chứ?

-Hiện giờ không còn nguy hiểm nữa nhưng cô ấy sẽ phải nằm viện vài ngày để theo dõi.

-Tôi sẽ đi chuẩn bị ngay và cùng tổng giám đốc vào bệnh viện thăm cô ấy.-VẬY NHÉ! Tôi phải đi mời bác sỹ tới thăm bệnh cho cô ấy.

Tại phòng bệnh lúc này Hạnh Như được nghe Linh Vy kể lại đầu đuôi mọi chuyện cô không nhịn nổi cười với những trò đùa của bạn mình:

-Cậu cũng thật là... sao lại nghĩ ra những trò như vậy chọc phá anh ta làm gì? Rõ ràng anh ấy đến là để giúp gia đình cậu mà, có làm gì hại cậu đâu? Tại sao lại nghĩ ra nhiều trò như vậy để lần này phải chịu "Gậy ông lại đập lưng ông". Cậu cũng cố chấp quá! sao lại đi uống hết cốc cafe pha muối đậm đặc đó làm gì? Thật là...chắc! Lần sau đừng bày trò quậy phá anh ta nữa kéo lại làm hại mình ra. Đây là lần thứ mấy rồi?

Đã không được bạn an ủi, lại còn bị ca cẩm một bài ca dài thườn thượt Linh Vy giận dữ:

-Cậu là bạn mình hay bạn anh ta vậy? Người ta bị hại thể này không bệnh thì thôi lại còn thiên về phía anh ta.

-Mình đâu có bênh anh ta? Sự thật là vậy, mà thư ký của anh ta đâu? Sao lại để cậu pha cafe?

-Anh ta mới về vẫn chưa tuyển được thư ký.

-Nói vậy là chân thư ký vẫn còn bỏ ngõ sao?

-Uh!

-Vậy mình sẽ dự tuyển, nghe nói anh ta là cử nhân kinh tế của đại học Harvard làm việc cùng anh ta chắc sẽ học hỏi được nhiều điều bổ ích.

Linh Vy chán ngán vờ xui:

-Cậu đúng là có vấn đề, người ta mong thoát ra không được cậu lại muốn lao vào làm gì?

-Cậu nhầm rồi, chỉ riêng về ngoài của anh ta thôi cũng khiến hàng ngàn cô gái trẻ chen chân muốn vào làm thư ký cho anh ta rồi, chưa nói gì đến tài năng như vậy. Cậu đúng là có phúc mà không biết hưởng. Sau này mất đi đừng có hối hận.

-Cái phúc đó để thiên hạ hưởng cả đi mình không cần hưởng.

Cả hai đang tranh luận sôi nổi thì điện thoại của Linh Vy lại reo, cô nghe máy:

-Alô!

-Linh Vy! Em đã hết giờ làm việc chưa? Muộn rồi không thấy em gọi lại nên anh gọi cho em.

-Hiếu Cường! Xin lỗi anh! Hôm nay em không thể gặp anh được.

-Sao vậy? Có gì không ổn sao? Hay em phải làm thêm à?

-Không phải vậy. Em đang phải nằm viện không thể ra ngoài được.

-Có chuyện gì xảy ra với em vậy? Có nguy hiểm không?

-Em chỉ bị ốm qua loa thôi không sao cả.

-Được rồi anh sẽ vào thăm em.

Cuộc đối thoại vừa kết thúc thì Minh Bằng và một vị bác sỹ cao tuổi cùng cô y tá trẻ bước vào. Sau khi khám cho cô xong ông xoa đầu cô:

-Cô bé này, cháu phải biết chăm sóc bản thân cẩn thận chứ? Lần sau không được ăn uống kiểu đó nữa biết chưa? May là được cấp cứu kịp thời nếu không sẽ không lường được hậu quả thế nào.

-Bác Vương! Cháu hiểu rồi, bác đừng nói chuyện này với ba cháu nhé! Ba cháu mà biết sẽ la cháu đó.

-Cái gì mà không được nói với ba cháu? Con giỏi thật! Còn muốn giấu ba chuyện tày đình này nữa à? _ ông Triệu lớn tiếng bước vào. Vị bác sỹ quay ra bắt tay ông:-Anh Triệu! Chào anh!

-Ha... ha...anh Vương! Con bé này lại làm phiền anh rồi.

-Đâu có gì! Chúng ta về phòng riêng của tôi nói chuyện để cô bé và bạn bè được tự nhiên.

-Vậy chúng ta đi! _Cả hai ông cùng rời khỏi phòng bệnh.

Trí Bằng mang cháo lại nói với Linh Vy:

-Tiểu thư! Tôi đã phải vất vả tìm mua cháo Bào Ngư theo lời giám đốc, cô phải cố gắng ăn hết đây nhé!

-Tôi không ăn! Ai cần anh ta lo chứ!_ Linh Vy liếc xéo Minh Bằng.

-Em phải cố gắng ăn để bình phục thì mới có sức trả thù anh chứ!_Minh Bằng trêu trọc.

Hạnh Như cũng thêm vào:

-Phải đấy! Cậu ăn chút đi chẳng phải cậu muốn trả thù anh ấy còn gì?

-Các người thật quá đáng tất cả vào hùa ức hiếp tôi.

-Ai mà ức hiếp em vậy? Có anh đây!_ Hiếu Cường bước vào với lẵng hoa quả và bó hoa trên tay. Nhìn thấy Minh Bằng anh hơi bất ngờ tuy là lần đầu gặp mặt nhau nhưng anh có cảm giác không mấy dễ chịu trước Minh Bằng, ánh mắt anh nhìn Minh Bằng thách thức:

-Chào anh! Tôi là Hiếu Cường.

Minh Bằng dù không thoải mái nhưng cũng lịch sự đáp trả đưa tay ra bắt:

-Vâng! Chào anh! Tôi là Alec.

-Vậy anh chính là giám đốc điều hành mới của tập đoàn Zhao& Su?

-Vâng! Đúng vậy!

-Rất hân hạnh được quen biết anh._ Kèm theo lời nói ánh mắt Hiếu Cường ánh lên những tia nhìn nham hiểm.

Minh Bằng cũng cảm nhận rõ ràng, anh lạnh lùng hờ hững lên tiếng khẳng định chủ quyền của mình:

-Tôi cũng vậy! Dù sao cũng cảm ơn anh đã đến thăm Linh Vy nhưng cô ấy bị dị ứng với một số loài hoa, bó hoa trên tay anh có một trong số đó. Xin lỗi! Anh có thể mang chúng ra ngoài không?

Câu nói của Minh Bằng chẳng khác nào gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Hiếu Cường, nhưng điều đặc biệt là làm Linh Vy bất ngờ cô chăm chú nhìn anh ngạc nhiên như để tìm kiếm điều gì đó quen thuộc từ anh.

6. Chương 6

Linh Vy nhìn Minh Bằng có nét gì đấy quen thuộc nhưng phần quen thuộc thì ít mà xa lạ thì lại nhiều, cô thắc mắc trong tâm tư: “Tại sao anh ta lại biết rõ mình dị ứng hoa? Điều này ngoài ba ra thì chỉ có gia đình anh hiệp sỹ biết, nhưng tất cả họ đều ở quá xa, làm sao có thể nói cho ai khác biết đây? Chẳng lẽ anh ta chính là.....không! Triệu Linh Vy mày đừng tự lừa gạt mình, anh ta sao có thể là anh ấy được, nếu là anh ấy thì chẳng có lý do gì lại không nói ra, mày đúng là điên rồi! Sao có thể mơ hồ như thế, hãy tỉnh lại đi.” Linh Vy lắc đầu nghĩ vậy, cô lạnh lùng nói với Minh Bằng:

-Không ngờ tin tức của anh nhanh vậy, đến chuyện tôi dị ứng hoa mà ba tôi cũng nói với anh. Xem ra ba tôi coi trọng anh quá rồi.-Vậy ngoài ba em ra không còn ai biết em dị ứng hoa sao?

-Có! Nhưng không phải là anh.

-Đó là suy nghĩ của riêng em. -Minh Bằng lấp lửng

Hiếu Cường nãy giờ nghe Minh Bằng nói trong lòng rất ghen tỵ, không những hẳn ở cùng nhà với cô, hàng ngày tiếp xúc với cô mà còn được ba cô cung cấp thông tin như vậy, hẳn trong lòng ông đã có ý đồ cả. Hiếu Cường nghĩ lại những lời nói của ba anh trước đây, ông dự đoán quả không sai. Anh không nên coi nhẹ tên Alec này, anh phải tìm cách loại trừ anh ta ra khỏi tập đoàn Zhao&Su và gia đình Linh Vy. Hiếu Cường đang đuổi theo suy nghĩ của mình thì ông Triệu bước vào, anh cúi đầu chào ông:

-Bác Triệu! đã lâu không gặp bác, bác khỏe chứ ạ!

-Cảm ơn cậu! Tôi khỏe._ ông Triệu trả lời khách sáo.

Hạnh Như đến đã lâu, cô đứng dậy xin phép ra về. Hiếu Cường nhân tiện cũng viện cớ có việc phải đi. Sau khi Hiếu Cường đi khỏi trong phòng chỉ còn Minh Bằng và Trí Bằng ông Triệu nghiêm sắc mặt lại nói với Linh Vy:

-Con chơi chỗ bạn bè ba không cấm cản, nhưng không nên thân thiết quá với con trai tổng giám đốc công ty Huỳnh Thị. Không có lợi chút nào.

-Tại sao vậy ba? Con trai tổng giám đốc công ty Huỳnh Thị thì có gì không tốt? Chỉ ít Hiếu Cường còn tốt hơn cái người mà ba tin tưởng kia._ Linh Vy ám chỉ Minh Bằng.

-Linh Vy! Con không được nghĩ như vậy, trong giới thương trường có nhiều chuyện mà con còn chưa biết rõ, vì vậy không nên phát biểu lung tung, khi vào làm việc ở công ty rồi dần dần con sẽ hiểu.

Minh Bằng đứng bên nghe nhắc đến Huỳnh Thị lại thêm lời nói của Linh Vy, sắc mặt anh thay đổi sang giận dữ. Cuối cùng thì anh cũng giáp mặt kẻ thù, chỉ ít là con trai hấn, nghĩ lại mối hận của gia đình anh không thể nào kiềm chế được uất hận đang xâm chiếm từng tế bào giận dữ trong người. Minh Bằng bỏ vào phòng vệ sinh và nước lạnh vào mặt xối xả như để làm giảm thân nhiệt đang nóng lên sôi sục trong mình. Sau một hồi như vậy anh cũng bình tĩnh lại ngẩng đầu nhìn gương mặt mình phản chiếu qua gương với ánh mắt rực lửa, mang theo giận dữ, uất hận và đau thương, anh rít qua kẽ răng:

-Huỳnh Thị! các người hãy đợi đấy! Bây giờ sẽ là khởi đầu xây lên nắm mồ đau thương cho các người. Nhất định phải trả giá đắt với những gì đã gây ra với gia đình tôi.

Buổi tối hôm đó tại thư phòng của mình tổng giám đốc Triệu cho gọi Minh Bằng đến nói chuyện:

-Minh Bằng! Bác có chuyện muốn nói với cháu.

-Có gì xin bác cứ nói ạ.

-Như cháu đã biết, công ty Huỳnh Thị là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của chúng ta hiện nay, không những thế lúc nào họ cũng tìm cách chiếm lĩnh và lật đổ chúng ta bằng mọi cách. Huỳnh Hải là người nham hiểm, xảo quyệt, hấn không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích cho nên cháu phải hết sức cẩn thận trên mọi phương diện.

-Cháu xin ghi nhớ những lời bác dạy.

- Lần này tham gia dự thầu các công trình lớn với phía Hàn Quốc để chuẩn bị cho thể vận hội Olympics 2018, được diễn ra tại Pyeong Chang sẽ có rất nhiều tập đoàn, công ty lớn khắp nơi trên thế giới tham gia dự thầu nên việc chuẩn bị tài liệu dự thảo và các mẫu mô hình thiết kế phải tuyệt đối bảo mật, cẩn thận không được để lộ ra ngoài.-Việc này xin bác đừng quá lo lắng, cháu sẽ làm hết khả năng của mình, không để chúng ta bị thất thế trước bất kỳ ai đâu ạ!

-Bác cũng tin là cháu sẽ làm tốt. Bao giờ thì cháu lên đường sang Hàn Quốc dự hội thảo?

-Hai tuần sau ạ!

-Vậy cháu sẽ đưa Linh Vy theo chứ?

-Vâng! Cháu sẽ cùng Linh Vy tham gia cuộc dự thảo lần này.

-Ừm! E rằng cháu sẽ vất vả nhiều đấy, vì nó chưa tham gia những hội thảo kiểu đó bao giờ. Bác chỉ lo nó lại gây chuyện làm ảnh hưởng đến công việc và cả cháu nữa. Nếu tuyển được thư ký ngay thì tốt biết bao, cháu vẫn chưa tìm được người phù hợp sao?

-Người dự tuyển cũng nhiều nhưng chuyên môn thì chưa tìm được người đạt yêu cầu bác à!

-Vì đây là cuộc hội thảo có tổ chức dạ hội nên cần phải đi có cặp nếu không thì để trợ lý Trần và cháu đi là được rồi. Để Linh Vy đi cháu phải lo nhiều việc, vất vả quá!

-Bác hãy yên tâm ạ! Cháu tin là Linh Vy sẽ làm tốt vai trò của mình. Thực ra Linh Vy cũng có thể mạnh của cô ấy vì vậy bác không nên quá lo lắng ảnh hưởng tới sức khỏe, không tốt ạ!

-Vậy bác yên tâm rồi! À! Bác còn chuyện này muốn nói với cháu.- Ông Triệu trao cho Minh Bằng chiếc hộp gấm vuông nhỏ màu đen:

-Cháu hãy mở ra xem đi.

Minh Bằng mở chiếc hộp gấm, bên trong là một chiếc chìa khóa, anh chăm chú nhìn vào chiếc chìa khóa trong hộp, có gì đó quen thuộc như đã nhìn ở đâu rồi. Minh Bằng ngược lên nhìn ông Triệu ngạc nhiên:

-Thưa bác! Đây là....

-Chính là chìa khóa ngôi biệt thự của gia đình cháu trước đây, sau khi bị tịch thu một thời gian nó lại được đem ra bán đấu giá và bác đã mua lại với mong muốn sẽ trao lại cho mẹ con cháu nhưng không ngờ mẹ cháu đi sớm như vậy. Bây giờ bác trao lại cho cháu. Mọi thứ trong nhà vẫn còn nguyên, thỉnh thoảng Linh Vy lại dẫn một vài người giúp việc đến quét dọn bụi bặm.

Minh Bằng nhìn ông Triệu cảm kích:

-Cháu cảm ơn bác! Cháu sẽ trân trọng nó, cháu cũng có ý định tìm cách mua lại căn nhà đó nhưng không ngờ bác đã thay cháu làm việc này, cháu không biết phải cảm ơn bác như thế nào cho phải ạ? _Anh nhìn ông Triệu và chiếc chìa khóa xúc động, mắt anh như có một làn sóng thu long lạnh mờ ảo.

Trở về phòng Minh Bằng lấy áo khoác và chìa khóa xe ra ngoài, anh lái xe thật chậm để tìm lại con đường quen thuộc ngày nào, cuối cùng anh cũng tìm được địa chỉ mà mình cần tìm. Đứng trước căn biệt thự đã có phần rêu xanh in dấu thời gian, anh đưa tay nhẹ nhàng mở cửa cổng bước vào. Mọi thứ trong khu vườn nhỏ vẫn vậy, có thay đổi thì cũng chỉ là cây cối ngày xưa đã cao lớn rậm rạp hơn nhiều so với 15 năm trước. Minh Bằng rút chìa khóa mở cửa bước vào nhà, tất cả vẫn còn nguyên vẹn, sạch sẽ, đồ đạc trong nhà đều được phủ một lớp khăn trắng chống bụi. Anh đi vào từng phòng một và cuối cùng dừng lại tại căn phòng của mình ngày xưa, Minh Bằng đưa tay lật chiếc khăn phủ đàn dương cầm lên, lướt nhẹ mấy đầu ngón tay trên phím đàn, âm thanh trầm bổng vang lên. Ký ức ngọt ngào lại ùa về trong anh, còn nhớ ngày nhỏ anh và ai đó vẫn thường cùng nhau hòa tấu, anh tay phải người đó tay trái, sự kết hợp ăn ý khiến bản nhạc cất lên như thể là của một người chơi. Sau khi rời khỏi biệt thự Minh Bằng lái xe thẳng tới bệnh viện, anh đứng bên ngoài cửa nhìn vào thấy Linh Vy đang nằm chơi điện tử. Nhìn cách cô thể hiện cảm xúc trên khuôn mặt mỗi lần thua, thắng đều hết sức đáng yêu, cứ như vậy anh đứng từ xa quan sát cô cho tới khi cô chìm vào giấc ngủ. Anh bước vào gỡ chiếc điện thoại từ tay cô ra để ngay ngắn bên cạnh đầu giường, sau đó nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho cô. Đang đắp thì bất chợt Linh Vy trở mình xoay người làm anh giật mình lúng túng vì tưởng cô thức giấc nhưng cô vẫn ngủ ngon lành. Ngồi lại bên cạnh cô cho tới khi người giúp việc bước vào sợ người ta lên tiếng làm Linh Vy thức giấc, anh vội vàng đưa tay ra hiệu:

-Xuýt!

Ra ngoài dặn dò người giúp việc một số việc cần thiết xong Minh Bằng lái xe trở về nhà. Sáng hôm sau đến công ty việc đầu tiên anh làm là xem hồ sơ dự tuyển thư ký. Sau khi xem một loạt hồ sơ anh nói với Trí Bằng:

-Trợ lý Trần! Anh hãy gọi điện thông báo cho cô Lâm Hạnh Như đến phỏng vấn. Tôi đã xem hồ sơ của cô ta thấy có thể đạt yêu cầu của chúng ta.

-Vâng! Tôi sẽ làm ngay.

-Còn nữa! tôi cần tìm một thám tử tư giỏi và chuyên nghiệp anh có thể tìm hiểu giúp tôi chứ?

-Việc đó không khó tôi sẽ liên hệ ngay.

-Cảm ơn anh!

Tại công ty Huỳnh Thị lúc này cha con Hiếu Cường cũng đang bàn tính mưu mô của mình. Huỳnh Hải nóng ruột hỏi con trai:

-Hiếu Cường! Việc con tìm hiểu về giám đốc điều hành mới của tập đoàn Zhao&Su đến đâu rồi?

-Con chưa tìm hiểu được gì nhiều về hắn, nhưng con đã tiếp xúc qua với hắn rồi thưa ba!

-Nó thế nào?

-Đúng như lời ba nói, chúng ta cần tìm cách loại trừ hắn ra khỏi Zhao&Su càng nhanh càng tốt. Để lâu sẽ không có lợi.

-Quả nhiên linh cảm của ba không sai. Vậy con định tính thế nào? Xấp tới dự thảo tại Hàn Quốc rồi con phải nhanh chóng tìm cách đi, đừng để hấn phá vỡ kế hoạch của chúng ta.

-Việc này ba khỏi lo, con đã có tính toán cả. Con sẽ khiến hấn không thể tham dự hội thảo lần này.

-Vậy được! con hãy làm cẩn thận đừng để xảy ra sơ suất.

-Vâng!

Kết thúc cuộc nói chuyện với ba mình Hiếu Cường trở về phòng làm việc, anh cho gọi trợ lý thân cận của mình đến:

-Trợ lý Ngô! Anh hãy tìm cho tôi hai người có thể dùng được, việc quan trọng phải xem xét kỹ lưỡng, phải tìm người có thể tin tưởng không được xảy ra sai sót. Anh hiểu chưa?

-Dạ! Thưa giám đốc tôi hiểu rồi, tôi xin đi lo ngay._ tên trợ lý khúm lúm nói rồi bước ra khỏi phòng. Hiếu Cường ngồi một mình với ánh mắt và nụ cười nham hiểm:

-Alec Su? Hừ! Tao sẽ khiến cho mày không thể tham dự hội thảo và sẽ phải rời khỏi tập đoàn Zhao&Su cũng như ra khỏi nhà Linh Vy ha...ha...*****

Một tuần sau.

Linh Vy ra viện và bắt đầu đi làm lại. Hạnh Như cũng chính thức được nhận vào làm thư ký cho Minh Bằng. Linh Vy và Minh Bằng cùng bước vào phòng làm việc, nhìn thấy Hạnh Như đã có mặt trong văn phòng Linh Vy tròn mắt ngạc nhiên chạy đến bên cạnh bạn hỏi:

-Hạnh Như! Cậu làm gì ở đây? Đừng nói với mình là cậu vào làm thư ký cho anh ta nha!

-Tiểu thư à! Sự thực đó!

-Ôi! Trời đất quỷ thần ơi!...- Linh Vy xoay một vòng vờ ngắt xỉu ngồi phịch xuống ghế shophia nhưng ngay lập tức cô lại bật dậy bá lấy cổ Hạnh Như hét lên mừng rỡ:

-Vậy là chúng ta hàng ngày cùng nhau làm việc rồi, vui quá! Có cậu mình sẽ đỡ buồn chán hơn, không phải ăn cơm trưa ở công ty cùng với anh ta nữa.

Minh Bằng nghe vậy quay mặt đi cười và háng giọng:

-Ừm! Đây là văn phòng công ty, chứ không phải “nhà trẻ” mong hai cô hiểu cho. Hãy làm việc cẩn thận, nếu để xảy ra sai sót sẽ bị phạt như thường.

-Hừ! Chưa gì đã ra vẻ làm luật, thật đáng ghét!_ Linh Vy quay sang bĩu môi liếc xéo Minh Bằng.

Hạnh Như đưa tay lên miệng:

-Xuyt! cậu đừng gây với anh ta nữa có được không? Dù sao ở đây anh ta cũng là giám đốc điều hành. Cậu và mình cũng chỉ như nhân viên thực tập thôi, tốt nhất hãy giữ hòa khí trong văn phòng có được không?

-Anh ta có gì ghê gớm chứ?- Linh Vy vẫn ngoan cố cãi ngang

-Hai cô hàn huyên như vậy đủ chưa? Có cần tôi cho thêm chút thời gian nữa không?_ Minh Bằng nghiêm giọng.

-Xin lỗi anh! Hôm nay là ngày đầu tiên tôi chưa rõ công việc xin anh chỉ bảo._ Hạnh Như khiêm tốn.

-Được! cô hãy chờ một chút. Trợ lý Trần! Anh hãy mang hồ sơ dự thảo xấp tới cho cô Lâm soạn thảo lại.

-Vâng! Cô Lâm! Đi theo tôi.

Linh Vy chưa có việc gì làm nên vẫn ngồi nghịch điện thoại. Minh Bằng thấy vậy gọi cô lại:

-Linh Vy! Đây là việc của em. Hãy photo tệp tài liệu này ra làm 100 bản cho tôi._ Minh Bằng trao cho Linh Vy tập tài liệu cao tới một gang tay. Linh Vy nhìn thấy hoảng hồn trợn mắt:

-Anh đùa à! Nhiều thế này làm sao tôi làm hết được? mà photo thành một bản đã khó khăn lắm rồi, đăng này tới 100 bản tôi làm đến “mấy năm” mới hết? Tôi không làm!

-Tất cả nhân viên ở đây hàng ngày vẫn làm như vậy. Đừng có viện cớ nữa hãy đi làm đi. Hôm nay phải làm xong chỗ này mới được về nhà, em hiểu chưa?

Minh Bằng ấn tập tài liệu vào tay Linh Vy, cô buộc phải nhận lấy nhưng vẫn cố tìm cách thoái thác công việc:

-Tôi không biết máy in ở chỗ nào.

-Ở phòng bên cạnh._ Minh Bằng chỉ tay hướng dẫn.

-Nhưng tôi không biết sử dụng máy in.

-Em đang đùa à! Đừng có tìm hết cớ này đến cớ nọ nữa, hãy đi làm việc đi nếu muốn về nhà, còn nếu không muốn về thì cứ đứng yên đó cũng không sao.Minh Bằng xòe hai tay nhún vai khiến Linh Vy nhìn không khỏi tức tối. Không còn cớ gì để biện bạch nữa cô đành phải ôm đống tài liệu sang phòng bên, vừa đi vừa lẩm bẩm:

-Tên bê tông sắt thép này đúng là không biết thương người gì hết. Người ta vừa mới ra viện, còn chưa khỏe hẳn mà hắn đã bắt làm việc vất vả rồi. Ba ơi là ba! Ba hại chết con rồi đấy.

Khi Linh Vy đi khuất Minh Bằng nhìn theo dáng cô, anh khẽ thì thầm trong miệng:

-Xin lỗi em! Linh Vy! Nhưng anh buộc phải làm thế với em, nếu không em sẽ không bao giờ trưởng thành được.

Linh Vy đặt tập tài liệu xuống bàn ngồi lật lật, dờ dờ nghịch trong vô thức. Cô đang suy nghĩ xem làm thế nào để trả thù Minh Bằng vụ này cho xứng đáng, ngồi nghĩ mãi vẫn chưa tìm ra cách nào thỏa đáng cô lầu bàu một mình:

-Rõ ràng là anh ta cố tình kiếm chuyện, bộ tài liệu này đâu cần photo ra tới 100 bản, cố ý tìm cách hành hạ mình. Đã thế thì phải cho anh ta biết mình không phải là người dễ anh ta dễ gì sai bảo này nọ. Nhưng bằng cách nào bây giờ? Sao mà đau đầu, phiền phức thế này?

Linh Vy vò đầu bứt tai suy nghĩ, đang chưa biết tính sao chợt cô phát hiện bên cạnh chiếc máy in là máy nghiền rác. Trong đầu cô một ý tưởng khá là nhanh gọn được hình thành, Linh Vy đứng dậy ôm tập tài liệu đến bên chiếc máy nghiền rác và từng trang một lần lượt được đưa vào máy, không tốn bao nhiêu thời gian cô đã hoàn thành công việc của mình. Xong việc Linh Vy tháo thùng chứa rác đã nghiền phía dưới máy và bê vào đặt trước mặt Minh Bằng mặt tỉnh bơ thách thức:

-Việc anh sai tôi làm tôi đã làm xong, bây giờ có thể về nhà rồi chứ?

Minh Bằng nhìn vào thùng chứa rác nghiền khuôn mặt không chút biểu lộ cảm xúc, anh thản nhiên hỏi lại:

-Đây là gì vậy? Tôi sai em photo tài liệu chứ đâu có sai em đi rón máy nghiền rác đâu.

Linh Vy vẫn ngang nhiên chỉ vào thùng rác:

-Trong này có chứa đầy đủ tập tài liệu đó đấy thôi.

7. Chương 7

Sau khi nghe Linh Vy vẫn thản nhiên trả lời không chút hối lỗi với hậu quả việc cô vừa làm Minh Bằng thực sự nổi giận. Anh đập hai tay xuống bàn đứng dậy quát:

- Em đúng là hết thuốc chữa, em định cứ sống ngang ngạnh theo ý mình đến bao giờ hả? Em đã bao giờ đứng trên lập trường của người khác suy nghĩ cho họ lấy một lần chưa? Em có biết để soạn thảo ra tập tài liệu này có bao nhiêu người phải làm việc vất vả, thậm chí thức thâu đêm để làm ra nó. Vậy mà em không chút thương tiếc, không hề suy nghĩ đem công sức của họ biến thành rác thải. Thử nghĩ, nếu đây là thành quả do em làm ra và bị ai đó đối xử như vậy thì cảm giác của em sẽ thế nào?

Linh Vy bị mắng gay gắt, khiến cô càng bức xúc cãi lại:

- Vậy cảm giác của tôi thì sao? Anh có nghĩ đến cảm giác của tôi không? Tập tài liệu đó thực sự có cần photo đến 100 bản? Cái cảm giác bị người khác coi thường, bắt đi làm những việc vớ vẩn, vất vả in ra nhưng cuối cùng cũng bị biến thành giấy vụn, rác thải thì như thế nào? anh có hiểu được không? Chi bằng xử lý ngay từ đầu cho đỡ tốn công sức và mực in có gì không đúng sao?.. Tôi chưa bao giờ coi thường em. Và cũng chưa bao giờ nói với em là sẽ biến chúng thành giấy vụn. Em thử nghĩ xem cả công ty này có bao nhiêu nhân viên, mỗi người một bản để thao khảo nghiên cứu, thì 100 bản có đủ không?

- Tôi biết là mình không thể đối lý với anh và cũng không cần phải tranh cãi với anh làm gì.

Nói rồi Linh Vy vợ lấy túi xách bỏ đi. Minh Bằng nhắm nghiền mắt hít thở sâu để kìm nén cơn giận, anh nhấn nút gọi cho phòng bảo vệ:

- Phòng bảo vệ! Các anh hãy nghe cho rõ, nếu để Linh Vy tiểu thư ra khỏi cổng, tôi sẽ xử lý nghiêm việc này. Các anh hiểu cả chứ?

Cả phòng bảo vệ sau khi nghe lệnh ai lấy đều tái mặt nhìn nhau nhẩn nhó:

- Bà cô, ông cậu này bắt đầu rồi đây, đúng là “trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết”. Sao họ không thương chúng ta một chút nhỉ?

- Bỏ tát của tôi ơi! Làm ơn để cho chúng tôi có chỗ kiếm cơm còn nuôi vợ, nuôi con nữa chứ!

- Tiểu thư đến kìa!

Cả đám bảo vệ đang than vãn thì Linh Vy đi đến nơi, họ chen chúc nhau đứng dàn hàng ngang chặn lối ra vào, Linh Vy đang đi với vận tốc ánh sáng lại bị chặn ngang như vậy bức mình quát ầm lên:

- Các anh đang làm trò gì vậy? Có tránh ra không?

Cả nhóm nhìn nhau làm thinh, ngoảnh mặt đi hướng khác. Linh Vy lại quát:

- Các anh điếc hết rồi à? Tôi bảo tránh ra cho tôi đi. Không nghe thấy gì sao?

- Xin lỗi tiểu thư! Chúng tôi chỉ làm theo lệnh cấp trên mà thôi.

- Cấp trên của các anh là ai? Ba tôi à? Ba tôi có ra lệnh cấm tôi ra vào công ty sao?

- Dạ không phải!

- Vậy thì là ai? Ngoài ba tôi ra ai có cái quyền này? Các anh có tránh ra không? Hay muốn bị đuổi việc hết lượt?

- Chính vì không muốn bị đuổi việc nên chúng tôi mới làm khó tiểu thư.

- Nếu thế thì tôi xa thải cả đội bảo vệ này luôn, tránh ra!

- Cái quyền xa thải đội bảo vệ cũng không thuộc quyền hạn của em.- Minh Bằng đi đến anh tiếp tục:

- Một người không có trách nhiệm với công nhân, nhân viên trong công ty thì làm sao có đủ tư cách để nói đến hai từ “xa thải” họ. Em có biết rằng nếu bây giờ em bước ra khỏi công ty có thể em sẽ khẳng định được tính hiếu thắng của mình nhưng vô tình em đã khiến cho rất nhiều người liên lụy. Vì một mình em mà họ có thể mất đi công việc của mình, như vậy sẽ kéo theo khó khăn cho cả gia đình họ, những người đó đâu có lỗi với em, họ là những người vô tội, em làm như vậy chẳng phải đã cướp đi miếng cơm manh áo của họ hay sao? Không lẽ em là một người nhẫn tâm như vậy? Nếu em muốn trở thành một người như thế thì ngay bây giờ có thể bước ra, không ai cản em đâu. Các anh tránh ra._Minh Bằng quay sang bảo đội bảo vệ tránh sang một bên.

Linh Vy cắn môi nhận ra mình đã quá ích kỷ, cô hiểu mình đã vô tình khiến nhiều người phải liên lụy, đúng là cô không nghĩ sâu xa như vậy. Thực tình cô cũng không có ý đó, chỉ là tức giận nhất thời. Cô cũng không biết mình nên thán phục hay sợ hãi người đang đứng trước mặt, anh ta quả là người không đơn giản, những lời nói của anh nghe thì có vẻ rất nhẹ nhàng nhưng lại có uy lực khiến đối phương phải tâm phục khẩu phục. Linh Vy không còn giận giữ lớn tiếng nữa mà lặng lẽ bước theo anh quay về phòng làm việc. Trên đường

trở về phòng làm việc cô đi ngang qua phòng kế hoạch các nhân viên ở đây đang bận rộn trả lời điện thoại từ các bộ phận khác gọi đến vì họ chưa nhận được tài liệu tham khảo, bất chợt Minh Bằng dừng lại nói với cô:- Em hãy nhìn đi. Tất cả những người vô tội kia đang vì em mà phải nghe những cuộc điện thoại khiến trách từ các chi nhánh khác gọi đến, họ đâu có chọc giận em, người em giận là tôi vì vậy sau này mong em hãy công tư phân minh.

Linh Vy lặng thinh không biết nói gì, cô cũng không lường trước được hậu quả lại nghiêm trọng như vậy. Cả hai trở lại phòng làm việc Linh Vy chưa biết phải mở lời thế nào Minh Bằng đã lạnh lùng ra lệnh:

- Cả tập tài liệu đó đã bị em nghiền nát, vì vậy em hãy soạn thảo lại toàn bộ, không được bỏ sót một chi tiết nào, do tập tài liệu đó cần gấp nên phải hoàn thành xong mới được nghỉ.

Linh Vy biết là anh cố tình trừng phạt cô nhưng ở tình thế bây giờ cô không có lý do gì để chống đối lại, cô phải đành lòng nén giận:

- Vậy tôi phải lấy tư liệu từ đâu?

- Hãy xuống phòng kế hoạch xin dữ liệu ở đó.

Linh Vy xuống phòng kế hoạch và trở về với một thùng giấy tờ hỗn độn như mớ thông bong, chỉ nhìn thôi đã khiến cô phát sốt, đặt thùng giấy xuống bàn cô bắt đầu phân loại từng cặp, từng tệp riêng biệt, mãi làm đến quên thời gian Hạnh Như đến bên bao giờ cô cũng không biết:

- Linh Vy cậu định không nghỉ trưa hả? Làm tới quên cả đói sao?

Linh Vy giật mình ngược nhìn đồng hồ thở dài:

- Đã đến giờ ăn trưa rồi sao? Không ngờ soạn đồng giấy tờ này mất nhiều thời gian như vậy.

- Giấy tờ gì mà cậu chăm chú vậy?

- Ôi! Đừng hỏi mình nữa có được không? Mình không có thời gian để nói đâu. Chúng ta đi ăn nào, ăn xong mình phải làm việc ngay, nếu không hôm nay phải làm thâu đêm đấy.

Cả hai vừa đi vừa trò chuyện:

- Tài liệu gì mà gấp như vậy?

- Không có gì! Thực sự mình không có thời gian đâu, làm ơn tha cho mình hôm nay đi.

Linh Vy không thể nói nguyên nhân với Hạnh Như vì cô biết có nói ra cô cũng lại bị bạn mình căn nhắc thêm nên đành ngậm bồ hòn trong miệng. Cả hai chọn bàn chỗ vắng người ngồi ăn, Minh Bằng và Trí Bằng cũng chọn bàn ngồi bên cạnh, trong khi Trí Bằng và Hạnh Như trò chuyện rôm rả thì Minh Bằng và Linh Vy lặng lẽ ngồi ăn không nói gì. Linh Vy vội vã ăn rồi trở về làm tiếp công việc của mình. Minh Bằng vào sau một chút anh cũng lặng lẽ về chỗ ngồi và tập trung vào màn hình vi tính.

Sau khi phân loại thùng giấy tờ xong Linh Vy bắt đầu miệt mài ngồi trước bàn vi tính để soạn thảo bản tài liệu mới. Cô cặm cụi làm mà không biết rằng có người đang nhìn mình, đôi mắt nâu sẫm long lanh của anh lặng lẽ quan sát cách cô làm việc và phát hiện ra rằng cô cũng rất chuyên nghiệp, khác hẳn với hình ảnh sáng nay của cô. Nếu ai không biết thì chắc họ đã nghĩ mình gặp hai người khác nhau chứ không phải là một. Nụ cười thoáng qua trên gương mặt quyến rũ của anh, nhìn ở góc độ nào đấy gương mặt ấy rất lạnh lùng góc cạnh nhưng ở lúc nào đó lại mang cho người ta cảm giác thật ấm áp an toàn, nó hội tụ tổng thể các tiêu chuẩn hình mẫu lý tưởng của vẻ đẹp nam giới. Đã hết giờ làm việc mà Linh Vy mới hoàn thành được một nửa phần việc, cô cũng không dám tự ý đứng lên ra về, Hạnh Như đã thu dọn xong và chuẩn bị ra về mà vẫn không thấy Linh Vy ra nên cô chạy vào phòng làm việc tìm Linh Vy:

- Cậu không định về sao?

- À!... cậu về trước đi mình đang làm dở tay một chút, cũng sắp xong rồi, mình sẽ về sau.

- Vậy mình đi trước nha! Ngày mai gặp lại.

- Ủ! bye bye!

Cả công ty còn lại Linh Vy và Minh Bằng điện tắt tối om, chỉ còn văn phòng của họ là sáng đèn, Linh Vy đến đi vệ sinh cũng sợ tối không dám đi. Cô ngồi bồn chồn không yên, Minh Bằng như đoán biết được anh vờ ra ngoài bật đèn sáng rồi vào phòng giải lao, gần phòng vệ sinh ngồi thư giãn hóng gió, Linh Vy cũng nhân đó đi giải quyết bức xúc luôn. Cô quay lại phòng làm việc rất lâu rồi mà không thấy Minh Bằng trở lại, xung quanh cô là sự yên lặng chết người. Linh Vy sợ tối run cầm cập và rón rén đi ra nhìn về hướng Minh Bằng vừa ngồi hóng gió cũng chẳng thấy anh đâu, nghĩ là anh đã bỏ cô lại một mình ra về rồi, mắt cô bắt đầu ầng ậc nước:

- Anh ta đúng là đồ tồi, đã bắt mình phải làm việc đến đêm mà còn bỏ về một mình không thèm nói trước. Tôi ghét anh! Tôi hận anh! Alec!

Cô bắt đầu rơi nước mắt vì sợ hãi nhưng vẫn không quên nguyên rửa đồ tồi kia:

- Anh đúng là đồ tồi, đồ xấu xa, chẳng có tính cách đàn ông chút nào, tôi ghét nhất là người đàn ông có tên Alec. Tôi mà sống sót qua đêm nay thì sẽ

- Thì em sẽ làm gì tôi? Từ nãy giờ ngồi nguyên rửa tôi như vậy vẫn chưa hả giận sao? Còn muốn làm gì tôi nữa nào?

Minh Bằng bước vào với hai xuất đồ ăn trên tay, Linh Vy nhìn thấy anh mừng rỡ như đứa trẻ mong mẹ về chợ, cô vội vàng quệt nước mắt hỏi anh:

-Anh đi đâu vậy? Có biết tôi sợ bóng tối nhất không?

- Em định làm việc thâu đêm với cái dạ dày trống rỗng còn chưa lành bệnh đó à?

Linh Vy lúc này nhìn xuống tay anh đang xách hai túi đồ ăn thì hiểu ra nên có chút bẽn lèn và ngượng ngùng khi đã trách oan anh. Gương mặt cô bỗng nhiên tăng nhiệt nóng bừng, hai má ửng hồng và cử chỉ thì lóng ngóng, tay chân cũng trở lên thừa thãi. Cô cũng không hiểu sao mình lại trở lên như vậy, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy ngượng trước một người khác phái, xưa nay cô chưa có cảm giác này với ai. Nhìn anh nhẹ nhàng chu đáo chuẩn bị đồ ăn cho mình, tự dưng cô không còn cảm giác ghét anh nữa, cảm giác trong cô rất hỗn độn cô cũng chẳng hiểu nổi mình đang nghĩ gì đang mãi suy nghĩ thì bị câu nói của anh làm cho giật mình:

- Hãy mau ăn đi còn làm việc, em không định về nhà sao? Ngồi đó mà nghĩ gì vậy?

Linh Vy nhìn xuống hộp đồ ăn, thì ra là anh biết cô vẫn chưa khỏi hẳn nên đã mua cháo cho cô, nhìn thấy đồ ăn mới cảm thấy bụng đói cồn cào, nãy giờ cô vì sợ quá mà quên cả đói, cô cúi xuống ăn ngon lành. Sau khi ăn xong họ lại việc ai người ấy làm, đột nhiên cô quay ra hỏi anh mà không biết rằng mình hỏi thật ngớ ngẩn:- Anh cũng có việc phải làm thâu đêm à?

-Tôi biết có người sợ ma nên làm ơn thôi._Minh Bằng trả lời mà không nhìn cô.

Linh Vy hiểu là ám chỉ mình nên tủm tỉm cười và tiếp tục làm việc, cô làm đến lúc buồn ngủ quá và ngủ gục xuống bàn bao giờ không hay. Minh Bằng thấy vậy lắc đầu mỉm cười anh lấy áo khoác của mình đến bên nhẹ nhàng đắp cho cô. Anh cảm chỗ tài liệu cô đã soạn thảo về chỗ mình xem và không khỏi bất ngờ vì nó được làm còn chuẩn hơn cả bản trước, không ngờ cô tài năng như vậy mà lại lãng phí suốt thời gian qua.

Sau khi xem xong anh giúp cô hoàn thành nốt phần còn lại, làm xong việc Minh Bằng liếc nhìn đồng hồ đã 2h sáng. Nhìn thấy Linh Vy đang ngủ ngon lành anh không nỡ đánh thức cô nên cũng ngả người ra ghế thiếp đi. Khi Linh Vy giật mình tỉnh dậy cô thấy áo khoác của anh đắp trên người mình, nhìn quanh bàn làm việc thấy đã được thu dọn gọn gàng, cô cầm áo khoác bước lại gần anh và đắp trả cho anh. Nhìn Minh Bằng khi ngủ với nét mặt hiền lành thật dễ thương. Linh Vy đưa tay ra định vén tóc mái của anh lên để được nhìn rõ hơn gương mặt đẹp của anh thì bất chợt bị anh bắt lấy tay và kéo về phía mình khiến cô mất đà ngã nhào vào lòng anh, anh nói với cô trong khi đôi mắt vẫn nhắm nghiền:

- Em không nên lợi dụng lúc tôi đang ngủ như vậy!

Linh Vy ngượng ngùng chống chế:

- Tôi lợi dụng gì chứ? Tôi chỉ là đắp áo khoác cho anh thôi.

Minh Bằng mở mắt nhìn xoáy vào cô khiến cô càng lúng túng thêm, cô đưa tay ra vuốt vuốt mấy sợi tóc mái một cách ngớ ngẩn. Anh nhìn cô với nụ cười nửa miệng như kiểu “Tôi có thể nhìn thấu tâm tư em” nhưng rồi anh tìm cách đánh trống lảng:

- Em định ngồi trên lòng tôi như này đến bao giờ? Không muốn về nhà à?

Linh Vy then muốn độn thổ luôn cô vội vàng bật dậy như lò xo, lấy túi xách bước ra khỏi phòng, đi một mạch không dám ngoái nhìn lại. Minh Bằng đi sau thấy cô như vậy, thật chẳng giống cô của thường ngày chút nào.

Sáng hôm sau Trí Bằng dẫn theo một người đàn ông dáng dấp phong độ vào phòng gặp Minh Bằng:

- Thưa giám đốc! thám tử Nicky Wu đã tới.

Minh Bằng ngẩng mặt nhìn người mới đến, cả hai nhìn nhau bất ngờ Nicky lên tiếng:

- Alec! Thì ra là cậu à? Về Đài Bắc khi nào vậy?

- Nicky! Rất mừng vì gặp lại cậu. Không ngờ chúng ta gặp lại nhau trong hoàn cảnh này. __ Minh Bằng tiến lại bắt tay Nicky và nói tiếp:

- Không ngờ cậu lại hành nghề thám tử và còn là thám tử nổi tiếng nữa, mình cứ nghĩ trở về Đài Bắc cậu sẽ hành nghề luật sư cơ đấy.

- Cậu thừa biết mà! Cá tính của mình là thích phiêu lưu chứ không thích ngồi yên trong văn phòng, nó rất ngột ngạt.

- À! Mình quên mất. Không ngờ chúng ta lại có dịp hợp tác thế này.

- Đúng vậy! Sự hợp tác tốt đẹp!

- Ủ! Hợp tác tốt đẹp!

- Bây giờ thì nói cho mình biết, cậu cần thám tử này phải làm gì?- Nicky! Cậu giúp mình tìm hiểu về vụ án làm giấy tờ giả cách đây 15 năm.

- Cách đây những 15 năm? Mình có thể giúp cậu bằng hết khả năng có thể nhưng cũng đừng kỳ vọng quá, vì vụ án đó đã quá lâu rồi nên việc tìm kiếm thông tin sẽ gặp nhiều khó khăn. Nhưng kể cậu muốn vạch trần là ai vậy?

- Là Huỳnh Hải! Tổng giám đốc công ty Huỳnh Thị hiện nay.

- Ủm! ông ta là một con cáo gian xảo và nguy hiểm, không dễ gì để lộ đuôi cho người khác xem, nhưng cậu yên tâm mình sẽ có cách tác nghiệp. Ngoài vấn đề đó ra không còn vấn đề gì khác sao?

- Còn! Cậu giúp mình tìm hiểu, cập nhập hoạt động sắp tới của cha con hắn, e rằng hai cha con hắn đang có âm mưu trong cuộc tham gia dự thầu tại Hàn Quốc sắp tới.

- Được! cậu hãy chờ tin tức của mình. Chắc sẽ không lâu đâu.

Tại một quán café sang trọng ở một góc khuất Hiếu Cường đang ngồi bàn chuyện với hai người đàn ông có khuôn mặt khiến người đối diện nhìn cũng muốn rợn tóc gáy, Hiếu Cường quảng hai tấm ticket xuống bàn về phía hai người đối diện:

- Đây là vé đi Hàn Quốc, các anh hãy đi và theo dõi tên Alec Su giám đốc điều hành của Zhao&Su. Trước khi đi đến địa điểm dự hội nghị hắn sẽ đem theo cặp chứa tài liệu dự thảo, nhiệm vụ của hai anh là hãy đánh tráo hoặc tìm cách gì tùy các anh, miễn sao mang nó giao lại cho tôi trước khi hội nghị bắt đầu. Việc này phải làm thật cẩn thận, không được xảy ra sai sót.

- Vâng! Anh hãy yên tâm, đối với chúng tôi việc này dễ như trở bàn tay.

- Được! Đây là tiền đặt cọc. __Hiếu Cường đặt tờ ngân phiếu trị giá khổng xuống bàn:

- Khi nào xong việc sẽ thanh toán phần còn lại.
- Cảm ơn anh! Chúng tôi sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ.
- Vậy tốt! Đến lúc đó sẽ gặp nhau tại Hàn Quốc.__ Hiếu Cường đứng lên bước đi.

Bên phía Minh Bằng cũng đang chuẩn bị gấp rút hồ sơ tài liệu cần thiết cho cuộc dự thảo sắp tới. Anh sẽ cùng Linh Vy và Hạnh Như lên đường sang Hàn Quốc tham dự sự kiện lần này. Đây là lần đầu tiên Linh Vy và Hạnh Như tham gia một sự kiện lớn như vậy nên cả hai đều vô cùng căng thẳng, không chỉ vì công việc mà ngay khoản lựa chọn đầm dạ hội cũng khiến hai cô đau đầu.

Seoul Hàn Quốc

Cả ba người sau chuyến bay đều cảm thấy thấm mệt, họ ra bắt taxi lên đường về khách sạn. Đứng sau họ luôn có người bám sát, khi Minh Bằng cùng Linh Vy và Hạnh Như xuống taxi và tiến về phía quầy tiếp tân của khách sạn thì gặp Hiếu Cường cũng đang làm thủ tục nhận phòng ở đó, Hiếu Cường ngạc nhiên khi thấy Linh Vy:

- Linh Vy! Em cũng tham gia sự kiện lần này sao?
- À!...Vâng! Anh cũng đến đây vì việc đó à?
- Ủ!...À! Chào anh! Alec Su! Xem ra anh dẫn theo nhiều người quá. Có thể nhân nhượng tôi không?__ Hiếu Cường nở nụ cười châm biếm.- Họ có quyền của họ, đâu phải vật vô chi vô giá để tôi tự do quyết định, anh có thể hỏi ý kiến của họ. Tôi có việc cần làm nên xin về phòng trước, mọi người tự nhiên.__ Minh Bằng nhận thẻ phòng và dẫn theo người phục vụ vận chuyển hành lý về phòng riêng.

Linh Vy và Hạnh Như thấy Minh Bằng tỏ rõ thái độ nên cũng viện cớ ngồi máy bay mệt muốn về phòng nghỉ ngơi, bỏ lại Hiếu Cường với cục tức vẫn nghẹn ứ ở cổ:

- Alec Su! Để xem mày còn trụ được bên cạnh Linh Vy bao lâu? Hãy đợi đấy! ngày đó sẽ đến nhanh thôi. Hừ!

Minh Bằng về đến cửa phòng anh quẹt thẻ thông minh mở cửa phòng bước vào, nhìn qua cửa kính có thể thấy toàn cảnh sông Hàn thơ mộng. Anh ngả người xuống ghế sofa khép hờ mắt thư giãn tinh thần để chuẩn bị cho buổi ra mắt, gấp gờ một đối tác Hàn Quốc quan trọng vào tối nay. Đó chính là người lãnh đạo tập đoàn I'Park.

Buổi tối tại một nhà hàng sang trọng nổi tiếng ở phố Kang Nam Seoul. Minh Bằng trong bộ vest lịch lãm nhưng không kém phần thời trang trẻ trung bước vào phòng hẹn, anh cúi đầu chào và nói tiếng Hàn trôi chảy:

- Xin chào ngài Park! Rất hân hạnh được gặp ngài.
- Ha... ha... chào anh Su! Tôi đã nghe kể rất nhiều về anh. Còn trẻ mà tài năng vượt trội, quả là hiếm có. Không ngờ anh nói tiếng bản địa chúng tôi giỏi như vậy.
- Cảm ơn ngài quá khen!
- À! Xin giới thiệu với anh đây là giám đốc công ty chúng tôi và cũng là con trai tôi, còn bên cạnh đây là con gái tôi. Mọi người làm quen.
- Chào anh! Tôi là Park Si Hoo rất hân hạnh được làm việc với anh.__ Si Hoo và Minh Bằng bắt tay nhau. Cô gái ngồi bên cạnh cũng đứng lên bắt tay anh, lúc này hai bên nhìn nhau ngỡ ngàng:
- Alec! Là anh à? Sao anh lại làm việc cho một công ty Đài Loan? Xem ra chúng ta rất có duyên đúng không?__ Chae Rim cười duyên đáng không dấu nổi niềm vui qua ánh mắt.
- Chae Rim! Không ngờ em là con gái tổng giám đốc Park đây.__Minh Bằng có chút hơi bất ngờ vì sự hiện diện của Chae Rim.

8. Chương 8

Buổi gặp mặt kết thúc, Minh Bằng trở về khách sạn, vừa xuống xe anh thấy Linh Vy lững thững đi dạo trong khuôn viên, anh lại gần hỏi:

-Sao còn không đi ngủ, giờ này em còn làm gì ở đây?

Linh Vy giật mình quay lại:

-Là anh à? Làm tôi hết hồn! Không quen chỗ, tôi không ngủ được nên ra ngoài đi dạo, còn anh đi đâu giờ này?

-Tôi có hẹn, Hạnh Như đâu sao cô ấy không đi cùng em?

-Cô ấy có việc phải làm. __Linh Vy uể oải trả lời.

Minh Bằng thấy cô có vẻ căng thẳng, anh muốn giúp cô xả tress nên đưa ra đề nghị:

-Chắc lần đầu tiên đến đây em chưa quen nên cảm thấy căng thẳng, có muốn đi xem chợ đêm để xả tress không?

-Anh biết chỗ đó sao?-Cứ lên xe taxi bảo họ đưa đi đâu mà chẳng được.

-Vậy chúng ta đi thôi còn chờ gì nữa. __mắt Linh Vy sáng rỡ lộ rõ vẻ hào hứng, cả hai ra ngoài bắt xe taxi đến khu chợ đêm.

Cảnh về đêm, ánh sáng tỏa ra từ những tấm biển quảng cáo đủ màu sắc lung linh huyền ảo, mang lại cho người ta cảm giác náo nhiệt, người người qua lại đông nghịt nhưng đa phần là những đôi tình nhân nắm tay, khoác vai nhau rất tình tứ. Thấy họ quay ra nhìn mình rồi bật miệng cười xì xèo với nhau gì đó, Minh Bằng ngượng ngùng tiến lại nắm tay Linh Vy, cô đỏ mặt định rút tay lại nhưng bàn tay to khỏe hơn vội giữ chặt lấy:

-Anh làm cái gì vậy?

-Em xem! Đông người thế này, lỡ chúng ta lạc mất nhau thì biết đâu mà tìm? Tôi về biết ăn nói với tổng giám đốc thế nào đây? Sáng mai tôi còn phải tham gia dự hội thảo nữa đấy.__Minh Bằng tìm cách chống chế hợp lý nhất.

Linh Vy thấy anh nói đúng nên im lặng để yên bàn tay của mình trong bàn tay ấm áp của anh. Họ đi qua nhiều gian hàng khác nhau, đến gian hàng nào cũng lôi nhau vào thử đồ và đùa nghịch vui vẻ. Linh Vy lần đầu đến những nơi thế này thì vô cùng thích thú, cô cứ ăn thử xiên que chỗ này một miếng, bánh nướng chỗ kia một miếng. Bỗng một mùi hương ngào ngạt nghi ngút sượt qua mũi cô, cô liền kéo anh đi về phía phát ra mùi thơm đó.

-Wow... cái này là gì? Nhìn giống nui xào quá đi! __Linh Vy ồ lên một tiếng.

-Là tuk bok ki. Em muốn ăn à? Để tôi mua.

-Không cần không cần! __Nói rồi cô nhanh tay gấp một miếng trên chỗ ăn thử.

- Cay quá!

Cái món này cay đến xé lưỡi, khiến Linh Vy vừa thử một đĩa đã nhảy cẫng lên. Minh Bằng luynh quynh chạy đi, một lát sau trở lại với 2 ly nước trên tay. Cả hai vừa uống nước vừa thông dong thả bộ.

-Sao? Đã đỡ chút nào chưa? __Minh Bằng phì cười.

-Đồ ăn Hàn Quốc đúng là món nào cũng cay! __Linh Vy chun mũi.

-Nhưng nếu em muốn ăn sao không mua mà lại thử?

-Đồ ngốc! Lần đầu tôi đến đây có rất nhiều món chưa từng nếm, ăn mỗi thứ một miếng đã đủ no rồi, mua làm gì chứ?

Minh Bằng lại bật cười. Cũng không biết từ lúc nào mà Linh Vy lại bị anh cuốn theo, cười một cách thoải mái, khoảng cách giữa hai người dường như được rút ngắn đi rất nhiều, nhìn họ bây giờ chẳng khác gì một đôi tình nhân thực sự. Linh Vy đang kéo tay anh lôi sang bên kia đường để xem thì có một chiếc xe moto lạng lách chạy tới giật túi xách trên tay cô, anh vội vã kéo tay cô lại và ôm gọn vào lòng che chở. Trong giây phút ngắn ngủi đó cô cảm nhận nhịp tim hai người đang đập loạn nhịp, anh kéo cô ra hốt hoảng:

-Em không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?

-Tôi...tôi không sao? -Linh Vy bối rối trả lời.

Minh Bằng nhắm mắt lại thở phào:

-Không sao thì tốt rồi, em ở đây đợi tôi một chút, bọn chúng vừa chạy vào ngõ hẻm này, chắc không thể thoát ra được.-Thôi bỏ đi! Anh đừng đuổi theo chúng, nguy hiểm lắm.

-Không sao đâu. Em đứng yên đây không được đi đâu đấy biết chưa?

-Uh!

Linh Vy gật đầu, ánh mắt lo lắng nhìn bóng anh đuổi theo xe moto. Minh Bằng chạy theo chúng một đoạn thì phát hiện xe chúng dừng trong hẻm, trong khi hai tên cướp thì đang lục lọi đồ trong túi, anh tiến lại phía chúng đứng khoanh tay trước ngực:

-Này hai nhóc! Mau trả lại chiếc túi đó cho tôi.

-Hư! Thì ra là một thằng ngoại quốc, muốn sống thì hãy mau rút đi, đừng có ở đây mà lải nhải nữa. __ Hai tên cướp tiến lại phía Minh Bằng cười khẩy hất mặt, ấn tay vào ngực anh đe dọa.

-Lời nói đó phải dành cho hai nhóc mới phải. Tôi nhắc lại lần nữa, hãy mau trả lại chiếc túi xách đó nếu không muốn bị tóm vào đồn cảnh sát.__ Minh Bằng nở nụ cười nhạt đe dọa lại hai tên kia.

-Ha...ha...thằng này đúng là đầu óc có vấn đề, đã là dân ngoại xứ không biết thân biết phận lại còn muốn rước họa vào thân, vậy để bọn tao cho mày tơi tụyện.

Hai tên kia sẵn lại ra đòn nhưng Minh Bằng đã né kịp và anh bật người lên phản đòn, anh sặng hai chân đạp mạnh vào bả vai hai tên kia khiến chúng ngã úp mặt xuống đất, chưa kịp định thần lồm cồm bò dậy lại bị anh ra đòn liên tục cho tới khi chúng lên tiếng kêu xin tha mới chịu ngừng tay và nói với chúng:

-Nhìn bộ đồng phục của hai nhóc thì biết ngay là học sinh, sao không chịu ngoan ngoãn học hành mà lại đi trộm cướp hả?

-Xin ông anh tha mạng! Chúng em từ nay không dám nữa, đây cũng là lần đầu tiên thôi ạ.

-Nhìn cách hai nhóc không biết cách chạy thoát thân thì anh cũng đoán không phải là dân chuyên nghiệp nên lần này tha cho, từ nay về sau hãy chịu khó học hành đừng có đi phá phách nữa biết chưa?

-Dạ ...dạ...chúng em biết rồi ạ!

Minh Bằng lấy túi xách và bỏ đi vừa bước được vài bước thì Linh Vy chạy đến tìm anh, cô nhìn thấy anh liền lo lắng hỏi:

-Anh không sao chứ?

-Tôi không sao, em xem kia.__ anh chỉ tay về phía hai tên cướp nghiệp dư vẫn đang ôm người nhả nhó. Linh Vy thấy vậy tùm tùm cười, hỏi đùa anh:

-Anh thật là, học thì thành tích đầy mình, làm việc thì xuất sắc, cái gì cũng biết, bây giờ đánh nhau cũng giỏi vậy việc anh không thể làm được là việc gì vậy?

Anh ghé sát xuống mặt cô, nhìn xoáy vào đôi mắt đen láy của cô hỏi lại:

-Em thực sự muốn biết à?

Linh Vy gật đầu:

-Uh!

-Vậy để tôi nói cho em biết nhé! Đó là thất bại! Con người tôi việc không thể làm chính là thất bại.

Linh Vy phát hiện trong câu trả lời của anh có gì đó u uất khó tả, ánh mắt anh cũng trở nên lạnh lùng xa xăm. Cô hoàn toàn không thể đoán nổi tâm trạng anh lúc này, dường như trong anh ẩn chứa nỗi đau nào đó khó tả bằng lời. Ánh mắt này, tâm trạng này cô đã từng nhìn thấy ở đâu đó, nó rất quen thuộc nhưng cô nghĩ mãi mà vẫn không biết mình đã thấy qua ở đâu. Bây giờ tiếp xúc với anh nhiều hơn cô cũng cảm thấy tính cách con người anh có gì đó rất quen thuộc chỉ có điều cô không thể nhận ra anh là ai?*****

Sáng hôm sau Minh Bằng chuẩn bị cho buổi dự thảo, anh chọn cho mình bộ vest đen bóng sang trọng, tôn lên vóc dáng và tăng thêm vẻ đẹp lịch lãm vốn có, mái tóc được vuốt ngược lên để lộ vầng trán vuông, cao rộng, sáng sủa, khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt sáng đầy tự tin. Sau khi hài lòng với hình ảnh của mình qua gương, Minh Bằng mỉm cười tự tin với lấy chiếc cặp da rời khỏi phòng. Anh đến phòng Linh Vy và trao thẻ phòng của mình cho cô:

-Em hãy giữ thẻ phòng của tôi, biết đâu tôi để quên gì đó và cần em giúp. Em sẽ không từ chối chứ?

-Ok! Có gì anh hãy gọi cho tôi. Tôi luôn ở tư thế sẵn sàng.

-Cảm ơn sự nhiệt tình của em!

Minh Bằng rời khỏi phòng Linh Vy và vào thang máy xuống tầng hầm bãi đậu xe, anh vừa bước ra khỏi thang máy, đưa mắt tìm vị trí xe của mình thì đi ngược chiều lại với anh xuất hiện một người đeo kính đen che đi nửa khuôn mặt, tay xách chiếc cặp da tương tự chiếc cặp mà Minh Bằng đang xách, hắn cố ý xô mạnh vào anh khiến anh văng chiếc cặp xuống sàn, hắn nhanh tay nhặt lên và nói xin lỗi:

-Xin lỗi anh! Tôi vội quá!

-Không có gì!

-Ông anh cũng là người Trung Quốc à?

-Tôi là người Đài Loan! Xin lỗi anh tôi đang vội.

-À vâng! Một lần nữa xin lỗi về sự cố vừa rồi, chúc ông anh một ngày tốt lành.

-Cảm ơn anh! _ Minh Bằng cúi đầu chào hắn rồi đi về phía xe của mình, tên kia cũng nhanh chóng lẩn đi. Anh vào xe khởi động máy lái đi và rút điện thoại gọi cho Linh Vy:

-Linh Vy! Em hãy sang phòng tôi lấy chiếc cặp chứa tài liệu trên bàn, mang thẳng đến phòng họp giúp tôi.

-Hả! sao anh có thể bỏ quên tài liệu dự thảo được chứ?

-Chuyện này nói bây giờ thì sẽ phải giải thích dài dòng lắm, tôi không có thời gian, sau khi họp xong sẽ giải thích với em. Bây giờ em hãy nhanh chóng mang đến phòng họp giúp tôi.

-Tôi biết rồi! Tôi sẽ đi ngay.

-Cảm ơn em! _ Minh Bằng cúp máy, khóe môi anh khẽ nhếch lên, vẽ thành một nụ cười nửa miệng lạnh lùng:

-Muốn đổi đầu với tao? Tu 10 kiếp nữa đi!

Ở đằng xa Hiếu Cường ngồi trong xe theo dõi nhất cử nhất động của Minh Bằng, thấy anh không kiểm tra lại cặp mà vẫn thản nhiên lái xe đi, hắn yên tâm rằng kế hoạch của mình đã thành công với nụ cười ngạo mạn:

-Alec Su! Để xem hôm nay mày tài giỏi đến đâu, nghĩ đến vẻ mặt tội nghiệp ngơ ngác khi mở chiếc cặp rỗng ra trước toàn thể hội nghị sẽ thế nào nhỉ? Ha...ha...

Tại phòng họp của tập đoàn I'Park, nơi diễn ra cuộc hội thảo tất cả những thành viên tham gia dự thảo đã đến đông đủ và ngồi vào vị trí của mình, chỉ còn ít phút nữa là cuộc họp bắt đầu. Hiếu Cường và Minh Bằng ngồi đối diện nhau. Một lúc sau Linh Vy xách chiếc cặp da bước vào, Minh Bằng đứng lên nhận chiếc cặp từ tay Linh Vy trong sự ngạc nhiên ngỡ ngàng của Hiếu Cường, anh tặng cho Hiếu Cường ánh mắt với ngầm ý “Thế nào? Huỳnh Hiếu Cường! Có phải quả dưa bở này quá to so với sức tưởng tượng không nhỉ?”. Hiếu Cường vội vã đứng lên ra ngoài rút điện thoại gọi cho trợ lý của mình ra lệnh:

-Trợ lý Ngô! Anh hãy kiểm tra chiếc cặp của Alec Su ngay.

Trong giây lát đầu máy bên kia trợ lý của Hiếu Cường run rẩy trả lời:

-Thưa giám đốc! Bên.... Bên...trong cặp chứa hồ sơ rỗng và giấy lộn...

-Cái gì? Chiếc cặp đó chứa hồ sơ rỗng và giấy lộn? Sao có thể thế được?- Chiếc điện thoại trên tay Hiếu Cường lập tức bị ném xuống sàn một cách không thương tiếc:

-Alec Su! Mày có thể qua được lần này nhưng sẽ không qua được lần sau, hãy đợi đấy!

Hiếu Cường giận đến nghiến răng, siết chặt hai tay, không ngờ mình lại bị chơi một vỏ đau như vậy, anh thắc mắc không hiểu tại sao Minh Bằng lại có thể dự đoán trước việc này.

*Hồi tưởng

Sau khi Hiếu Cường rời khỏi quán café Nicky nhấn số gọi cho Minh Bằng nói:

-Alec! Có tin cho cậu đây! Huỳnh Hiếu Cường hẳn đã thuê người theo cậu sang Hàn Quốc để tìm cách đánh cắp tài liệu dự thảo của công ty cậu, vì vậy hãy cẩn thận với tập tài liệu đó.

-Cái gì? Hẳn dám dùng thủ đoạn bẩn thỉu như vậy sao?

-Ừ! Hẳn vừa thỏa thuận và đưa vé đi Hàn Quốc cho bọn chúng, còn thông báo địa điểm ngày giờ chính xác nữa.

-Cảm ơn cậu đã thông báo tin tức quan trọng này Nicky!

-Chúc thành công anh bạn!

-Ok! Hẹn gặp lại sau Nicky!

Minh Bằng đặt chiếc điện thoại xuống bàn, đôi mắt anh ánh lên sự giận giữ “Huỳnh Hiếu Cường! muốn đánh cắp tài liệu dự thảo ư! Hãy đợi đấy!”

*Kết thúc hồi tưởng

Theo kế hoạch Minh Bằng vẫn thản nhiên dự hội thảo như không có chuyện gì xảy ra, bài diễn thuyết của anh được giới chuyên môn đánh giá cao và chính thức lọt vào danh sách tham gia dự thầu các công trình sắp tới, nhưng không chỉ riêng anh lọt vào danh sách đó mà bên Huỳnh Thị cũng được chọn tham gia dự thầu, vấn đề cần cạnh tranh giữa hai bên bây giờ là cả hai bên sẽ phải đưa ra dự án về các bản thiết kế, mô hình kiến trúc nếu bản dự án của bên nào xuất sắc sẽ được chọn làm đối tác duy nhất. Như vậy là cuộc chạy đua chưa kết thúc mà mới chỉ là sự khởi đầu.

Cuộc hội thảo kết thúc tốt đẹp, tập đoàn I'Park cho mở tiệc dạ hội chiêu đãi khách vào buổi tối. Linh Vy và Hạnh Như cùng sánh vai Minh Bằng bước vào hội trường, tất cả mọi người có mặt tại đây đều đổ dồn ánh mắt về phía họ. Tổng giám đốc Park đang bận chào hỏi khách nên Si Hoo và Chae Rim thay mặt đến tiếp đón Minh Bằng. Si Hoo tiến lại bắt tay Minh Bằng:

-Chào anh Alec! Hai quý cô đây là..._Si Hoo nhìn sang Linh Vy và Hạnh Như.

-À! Đây là Ruby cô ấy là thư ký của tôi_ Minh Bằng chỉ sang Hạnh Như.

-Xin chào! Rất hân hạnh được làm quen với cô. Alec! Tôi có thể mời Ruby nhảy một bản chứ?

-Ồ! Tôi không có ý kiến gì, nhưng quyền quyết định ở cô ấy. Anh có thể hỏi ý kiến cô ấy, khả năng nói và nghe tiếng Hàn của cô ấy rất tốt.-Cảm ơn anh! Ruby cô đồng ý nhảy với tôi một bản chứ?

Hạnh Như cũng muốn để cho Minh Bằng và Linh Vy tự do nên cô đồng ý sánh vai cùng Si Hoo, khi hai người rời đi thì đến lượt Chae Rim thắc mắc với Minh Bằng:

-Alec! Cô ấy là ai vậy?

-Đây là Vicki! Con gái của tổng giám đốc công ty anh.

-Vicki! Chào cô tôi là Chae Rim!

-Vâng! Xin chào! Rất vui được gặp cô!

-Tôi cũng vậy! Cô nói tiếng Hàn giỏi quá!

-Cảm ơn cô quá khen!

- À! Alec em sẽ dẫn anh đi giao lưu với những đối tác Hàn Quốc, hy vọng sẽ giúp ích được gì cho anh.

-Cảm ơn em Chae Rim! Do anh không quen biết với đối tác bên Hàn nhiều nên sự giúp đỡ của em rất có ý nghĩa với anh vào lúc này.

-Vậy chúng ta đi.

- Linh Vy chúng ta đi thôi.

-Anh và cô ấy cứ đi đi, đôi dày tôi đang mang không được thoải mái lắm, nên việc đi lại không dễ dàng.

-Sao vậy? Nó khiến chân em đau sao? Hay để anh đưa em về phòng nghỉ?

-Không cần đâu! Anh không nên bỏ lỡ cơ hội gặp gỡ tốt như vậy, anh cứ đi đi, đừng lo cho tôi.

-Vậy em cố gắng chờ anh một lát, sau khi chào hỏi mọi người xong anh sẽ trở lại ngay.

-Được rồi! tôi không sao đâu đừng lo.

Chae Rim đưa Minh Bằng đi giới thiệu với mọi người, các cô gái trẻ có mặt ở đây đều ngoái lại nhìn anh và thầm ghen tỵ với Chae Rim khi cô sánh vai cùng anh, đang đi thì anh va nhẹ vào người đối diện, cả hai bên cùng cúi đầu lên tiếng xin lỗi nhau, khi cả hai ngẩng mặt lên thì lại mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau vì nhận ra người quen:

-Hye Sun! Em trở về Hàn Quốc khi nào vậy? _Minh Bằng cười vui vẻ hỏi cô gái.

-Alec! Sao anh lại có mặt ở đây? Em mới về cách đây hai ngày._ Hye Sun mừng rỡ.

-Anh tham gia dự hội thảo lần này, còn em?

-À! em...em...

-Cô ấy là con gái tổng giám đốc tập đoàn Sam Sung._ Chae Rim cướp lời thay Hye Sun trả lời.

-Chae Rim! Lâu rồi không gặp chị. Chị ngày càng xinh đẹp.

-Em cũng vậy mà, em đi cùng bác Goo sao?

-Vâng! Em không muốn tham dự những dạ hội thể này nhưng ba em bắt em đi bằng được._Hye Sun vờ xỉ mặt xuống một cách đáng yêu.

-Tham gia những buổi dạ hội thể này cũng tốt mà.

-Hai người quen nhau sao? _Minh Bằng ngạc nhiên

-Vâng! Chúng em quen nhau từ nhỏ và hai gia đình thường qua lại nên khá thân nhau. _vẫn là Chae Rim nhanh nhẹn trả lời.

9. Chương 9

Linh Vy đứng nhìn Minh Bằng nói cười vui vẻ với Chae Rim và Hye Sun thì trong lòng tự dưng thấy khó chịu, không thoải mái. Đúng lúc đó một người uống đã say đi loạng choạng xô mạnh vào Hye Sun khiến cô trượt chân ngã nhưng Minh Bằng đã kịp thời đỡ được, Linh Vy chứng kiến cảnh tượng đó lại càng thêm không vui, cô lẩm bẩm “ Với bất kỳ cô gái nào hẳn cũng quan tâm và đối xử tốt như vậy sao? Ai hẳn cũng kéo vào lòng và cười nói vui vẻ như vậy, tại sao lại luôn lạnh lùng, quát mắng mình. Haiz... Triệu Linh Vy! Mà sao vậy? hẳn làm gì thì liên quan gì đến mày chứ? Sao lại phải để ý và cảm thấy khó chịu thế này nhỉ?”. Linh Vy tiến lại phía bàn bày la liệt các loại rượu, cô uống hết ly này đến ly khác, Hiếu Cường thấy Linh Vy đứng uống rượu một mình anh lại gần hỏi:-Anh ta đâu mà để em đứng uống rượu một mình thế này?

-Thì ra là anh à! Hiếu Cường! Chúng ta cạn ly.- Linh Vy không còn tỉnh táo, cô nâng ly lên uống tiếp.

Hiếu Cường đưa mắt tìm Minh Bằng và phát hiện ra anh đang đứng nói chuyện vui vẻ với hai cô gái xinh đẹp, trong lòng Hiếu Cường cũng cảm thấy ghen tỵ nên cố tình nói với Linh Vy:

-Thì ra anh ta đang bận đi tán tỉnh những cô gái khác nên không có thời gian để ý đến em, xem ra anh ta cũng tài giỏi ở cả lĩnh vực này nữa, đi đến đâu cũng gây được chú ý với những cô gái đẹp, như đã gây được chú ý với em.

-Ai thèm quan tâm tới anh ta, mặc xác hẳn, chúng ta cạn ly nào!

-Linh Vy! Em đã say rồi, đừng uống nữa, để anh đưa em về phòng.

-Không cần! Ai nói tôi say? Tôi không say, chúng ta uống tiếp.-Linh Vy lớn giọng làm cả phòng chú ý, Minh Bằng vội vã đi đến gỡ ly rượu trên tay cô xuống:

-Linh Vy! Chúng ta về thôi!

Linh Vy ngoan cố giật tay ra, tiếp tục cầm ly rượu nốc hết một hơi rồi bực dọc đặt chiếc ly rỗng xuống bàn:

-Anh cứ đi lo việc của anh đi, kệ tôi. Các cô ấy đang đợi anh kìa, Hiếu Cường chúng ta uống tiếp nào.

-Alec! Linh Vy nói đúng, anh cứ lo việc của mình đi, tôi sẽ đưa cô ấy về.

-Xin lỗi! Tôi là người phải chịu trách nhiệm với Linh Vy trong chuyến đi này. Tôi tự giải quyết được không dám phiền đến anh. –Minh Bằng đáp trả Hiếu Cường đoạn cầm tay Linh Vy kéo đi, cô cố vùng vẫy thoát khỏi bàn tay rắn chắc của anh nhưng vô hiệu, ra đến bên ngoài cô hét lên:

-Buông tôi ra! Anh là gì mà ép tôi phải làm theo ý anh?

-Em nghĩ đây là đâu mà có thể tùy tiện uống say và gây chuyện hả? Em muốn biến mình thành trò cười cho mọi người sao?

-Tôi muốn làm gì là việc của tôi, liên quan gì đến anh? Anh đi mà lo cho mấy cô tiểu thư Hàn Quốc đó đi.

-Em nói gì kỳ vậy? Tôi lo cho họ hồi nào? Chính em bảo tôi đi, bây giờ còn giận dữ gì chứ?

-Chứ không phải anh muốn đi à? – Linh Vy dùng hết sức đẩy Minh Bằng ra.

Sức đẩy của một cô gái tuy chân yếu tay mềm nhưng đang say rượu và tức giận cực độ cũng đủ khiến Minh Bằng hơi lùi về phía sau. Anh ngạc nhiên nhìn Linh Vy chằm chằm, phát hiện hai mắt cô đỏ hoe, khóe miệng anh vẽ lên một nụ cười vừa hạnh phúc vừa có ý trêu chọc:

-Phải phải! anh muốn đi nhưng mà còn có người khiến anh không đi nổi nữa. Anh mà đi có người chắc làm loạn quá.

Linh Vy ngượng chín mặt nhưng vẫn cố lảng tránh:

-Anh lảm nhảm gì vậy? Tôi làm vậy hồi nào?

-Vậy em tự nhận mình là người đó à?

-Tôi...tôi đâu có, không nói chuyện với anh nữa.

Bị chiếu tướng Linh Vy lúng túng bỏ chạy nhưng vừa chạy được vài bước thì gót giày của cô bị gãy khiến cô ngã khụy đầu gối xuống sàn đau điếng. Minh Bằng vội vã chạy đến đỡ cô dậy:-Em không sao chứ? Em hãy cử động chân xem có sao không?

Linh Vy quē độ, cô chỉ muốn đào hố chôn mình xuống cho rồi, cô không muốn bị anh nhìn thấy bộ dạng thảm hại này của mình chút nào:

-Tôi không sao, mặc kệ tôi. – Cô đẩy anh ra, toan quay đi nhưng lập tức khụy xuống. Cô lại đứng dậy ngoan cố đi từng bước khập khiễng một cách khó khăn với đôi giày bên cao bên thấp. Nhìn cô khổ sở tự lực cánh sinh, Minh Bằng trong lòng vừa buồn cười vừa lo lắng, anh vội đi lên trước cô và ngồi xuống chia lưng ra đề nghị:

-Để anh công em, đi như vậy khó coi lắm.

-Không cần! tôi tự đi được.

-Em muốn anh công hay muốn bị vác trên vai như lần trước hả? – Minh Bằng đe dọa và ngay lập tức nó phát huy công hiệu, cô buộc phải ngồi lên lưng anh và làu bàu:

-Đáng ghét! Anh lúc nào cũng ức hiếp người ta.

-Đây đâu phải là anh ức hiếp mà là anh đang nhận hình phạt đấy chứ.

Cả hai cùng lặng lẽ cười và bước đi. Ngồi trên lưng anh cô cảm nhận được hơi ấm từ anh tỏa ra thật dễ chịu, nó rất quen thuộc giống như ngày bé cô hay không nhẽo và được ai đó công. Cô mơ hồ tựa hẳn mặt vào lưng anh rồi hỏi anh trong vô thức:

-Rút cuộc thì anh là ai? Sao lại khiến tôi có cảm giác lẫn lộn thế này?

Minh Bằng bất ngờ khựng lại một chút nhưng rồi anh lại bình thản bước đi, trên môi man mác ý cười:

-Em nghĩ anh có thể là ai?

-Anh rất giống một người mà tôi quen, vẫn biết anh không thể là người đó nhưng sao tôi lại cứ liên tưởng anh là người đó.

-Tại sao em lại nghĩ anh không phải là người đó? Chẳng phải anh và người đó rất giống nhau sao?

-Giống nhau nhưng rõ ràng anh và người tôi quen là hai người khác nhau, họ tên cũng khác.

-Em phải tin vào trực giác của mình chứ?

Linh Vy không trả lời. Cô lặng lẽ suy nghĩ, cũng không biết nghĩ gì, chỉ thấy hơi khó thở vì trái tim bướng bỉnh kia cứ đập loạn nhịp như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Trong cơn say ngà ngà, đầu óc lằng lằng, cô cho phép mình thừa nhận rằng dù cho anh có là ai thì cô cũng đã bị anh làm cho rung động. Mặc kệ anh có là người ấy hay không, đã không còn quan trọng nữa. 15 năm dài dằng dặc mà người cô chờ đợi vẫn không một lần hồi âm, có lẽ người đó đã quên cô rồi. Nếu cứ tiếp tục chờ đợi thì là cố chấp, chỉ tự lãng phí thời gian và đánh mất cơ hội cho chính mình. Nghĩ miên man một hồi cô không biết đã về đến phòng tự lúc nào.

Minh Bằng đặt Linh Vy ngồi xuống ghế, anh cúi xuống tháo đôi giày cô đang mang và phát hiện chân cô bị sưng tấy. Đôi mày rậm nam tính khẽ chau lại, anh đến tủ lạnh lấy đá bọc vào khăn chườm cho cô đỡ bị sưng và đau. Linh Vy trong lòng vô cùng cảm động, cô trùi mền ngắm nhìn gương mặt anh rồi bất giác đưa tay vuốt nhẹ mái tóc anh thì thầm:

-Thực sự anh rất giống anh ấy, tuy đã 15 năm không gặp nhưng tôi vẫn có thể tưởng tượng ra gương mặt của anh ấy như thế nào.-Anh ta là người yêu của em à?

-Ngày đó chúng tôi còn rất nhỏ, chưa biết yêu là gì, bây giờ lớn rồi tôi vẫn nhớ về anh ấy và tôi nghĩ mình đối với anh ấy là tình yêu. – Linh Vy ngừng lại giây lát, tự thấy buồn cười vì mình có thể thoải mái tâm sự với Minh Bằng như vậy - Có thể đây chỉ là cảm nhận của riêng tôi, biết đâu anh ấy không nghĩ vậy, chưa biết chừng anh ấy đã có gia đình và quên hẳn cô bé ngốc nghếch như tôi rồi cũng nên.

-Chắc anh ta có nỗi khổ riêng nên chưa thể gặp em được. Tôi nghĩ anh ta cũng có cùng cảm nhận như em và cũng rất nhớ em. Biết đâu anh ta đang ở rất gần em, chỉ có em là không nhận ra thì sao? – Giọng anh trầm tĩnh hòa cùng gió.

-Anh làm sao mà biết được cảm nhận của người ta? – Linh Vy tròn mắt nhìn anh.

-Thì anh và người đó giống nhau mà. Vì vậy suy nghĩ cũng như nhau.- Minh Bằng cười đầy nét bí ẩn.

Linh Vy cũng cười, tuy biết anh chỉ đang nói đùa thôi nhưng những lời an ủi đó khiến tâm trạng cô khá lên hẳn. Chợt cô vô tình nhìn xuống tay anh và phát hiện vết sẹo in hình mấy nốt răng cắn nằm ở ngón tay áp út của anh, cô sững sờ cầm tay anh lên xem và hỏi:

-Tay anh sao có vết sẹo này?

Minh Bằng bất ngờ rút tay lại ngập ngừng:

-À!... Là do anh bị ngã.

-Chứ không phải bị ai đó cắn sao? –Mắt Linh Vy bắt đầu long lanh.

Không phải chứ, không trùng hợp đến thế chứ, tại sao con người trước mặt cô lại mang vết sẹo đó? Cô hoang mang lục lại trí nhớ của mình, từng dòng ký ức xẹt qua đầu cô như một luồng điện. Bây giờ thì cô bắt đầu hiểu những gì anh làm và hiểu hết những lời nói đầy hàm ý của anh. Chỉ có điều...

-Alec!... anh là...

Minh Bằng không để cô nói hết câu, anh vội vã đứng lên và quay mặt đi hướng khác không đối diện với cô, cố gắng điều chỉnh cho giọng nói tự nhiên:

-Em hãy nghỉ đi, vết sưng đó ngày mai sẽ đỡ thôi. – Nói rồi anh dậm bước đi nhưng đã bị giọng nói tha thiết của Linh Vy làm sững lại.

-Đợi đã! Anh chính là Minh Bằng, Tô Minh Bằng, anh hiệp sĩ ngày xưa đúng không?Tại sao...?-Đôi mắt to tròn của cô bỗng ập nước.

Không đợi anh kịp phản ứng, cô đột nhiên chạy tới ôm chầm lấy tấm lưng vững chãi của anh, tiếng nấc hòa lẫn trong câu nói:

-Tại sao anh lại không nhận em? Tại sao lại giấu em? Anh thật là xấu xa, biết em chờ đợi mệt mỏi như vậy mà vẫn im lặng, biến em thành kẻ ngốc suốt thời gian qua, anh thật nhẫn tâm lắm biết không?

Minh Bằng xoay người lại mỉm cười và đưa tay gạt nước mắt trên má cô, anh ôm cô vào lòng, dịu dàng nhún đầu cô vào ngực mình:

-Ngốc à! Không phải anh không muốn nhận em, mà anh chỉ muốn để tình cảm của em tự nhiên, muốn em trưởng thành hơn, muốn sẽ từ từ đến với em từng bước, từng bước chậm nhưng chắc để cả anh và em đều không bị vấp ngã, không tổn thương, không ngộ nhận tình cảm ngày xưa. Nhưng không ngờ cô bé khờ này còn ngốc nghếch và làm anh đau đầu hơn ngày xưa nữa.- anh kéo cô ra đối diện mình nhìn thẳng vào mắt cô và nở nụ cười tỏa nắng ấm áp, ấn trán mình cộc nhẹ vào trán cô.-Ui da...

Linh Vy xoa trán, cô rõ ràng là có ý trách mắng và làm mặt dữ nhưng không hiểu sao nhìn rất giống làm nũng:

-Thì tại anh mà ra đó, ai bảo anh không giữ lời, nói là về thăm em thường xuyên vậy mà không về bây giờ còn định chạy trốn, xấu quá!

-Anh chạy trốn hồi nào?

-Thì vừa nãy, em hỏi vết sẹo đã không dám thừa nhận còn định bỏ đi, không chạy trốn là gì?

-Anh chỉ muốn xem em sẽ phản ứng thế nào, có nhận ra anh không thôi.

-Em phát hiện ra anh xấu tính, lợi hại hơn ngày xưa rất nhiều nha, lúc nào cũng bắt người khác phải làm theo ý mình.

-Đúng rồi! anh phải như vậy mới trị được cô bé nghịch ngợm như em.

Linh Vy bĩu môi, cô nhìn anh bằng ánh mắt âm áp và long lanh như chứa đựng biết bao điều muốn nói. Anh cũng nhìn sâu và thấu hiểu những gì chứa đựng trong ánh mắt của cô, thay vì lời nói họ biểu cảm bằng hành động, môi họ từ từ gặp nhau, hai người trao nhau nụ hôn đầu ngọt ngào nhất, hôn bằng cả trái tim và nỗi nhớ trong suốt thời gian dài đã qua. Với họ cả không gian và thời gian bây giờ đều không tồn tại, vạn vật đều là hư vô, chỉ có hai người và tình yêu vượt thời gian của họ là tồn tại vào lúc này.

Sau một trận mưa hôn say đắm, cuồng nhiệt họ cũng chịu rời nhau ra để trả lại không khí cho lá phổi tội nghiệp đang biểu tình đòi thở. Cả hai ngồi tựa vào nhau ngắm cảnh bên ngoài qua tấm kính cửa sổ. Xa xa những ánh đèn đủ màu sắc tỏa sáng lung linh huyền ảo, chiếc cầu bắc qua sông Hàn thỉnh thoảng lại tự động phun nước với bảy màu lấp lánh như cầu vồng rực rỡ giữa bóng đêm huyền bí. Dem lại cho người ta cảm giác huyền hoặc, bí ẩn. Linh Vy tựa vào vai anh ngủ bình yên, anh khẽ chuyển động đứng dậy để đỡ cô vào giường ngủ thì cô chợt níu tay anh lại:

-Mình ngồi yên thế này ngủ có được không? Em sợ ngủ một mình rồi mai tỉnh giấc phát hiện ra đó chỉ là giấc mơ.

-Sẽ không có chuyện đó đâu ngủ thế này lạnh lắm, mai em sẽ đau như người đấy.

-Không sao! Có anh ở bên cạnh em sẽ không cảm thấy lạnh chút nào.

Minh Bằng cười bất lực, đành chiều theo ý Linh Vy vì thực ra anh cũng đã nhớ nhung mùi hương và hơi ấm này từ lâu lắm rồi. Anh ngồi xuống dang tay để cô dựa vào mình. Hai mái đầu tựa vào nhau ngủ tới khi trời sáng, những tia nắng ban mai xuyên qua lớp cửa kính chiếu vào mắt chói lóa mới khiến hai người tỉnh mộng. Họ mở mắt nhìn nhau mỉm cười hạnh phúc, Linh Vy nhìn xuống phía dưới thấy hai bên bờ sông Hàn nhiều người qua lại rất đông cô hào hứng:

-Woa! Không ngờ buổi sáng ở đây nhộn nhịp thế này nhìn vui quá!

-Em có muốn xuống đó đạp xe tập thể dục và ngắm cảnh sông Hàn không?

-Có! Em muốn đi ngay bây giờ.- Linh Vy háo hức

-Được! chúng ta đi. Vậy em chuẩn bị đi anh cũng phải về phòng thay bộ đồ khác, không thể mặc nguyên quần áo tham dự dạ hội đi được, lát nữa gặp lại ở tầng một trước cửa ra vào khách sạn nhé!-Ok!

Sau khi chuẩn bị xong Linh Vy xuống điểm hẹn, cô thấy Minh Bằng đã đứng đợi ở đó, cô mỉm cười chạy lại chỗ anh nhưng được nửa chừng thì cô khựng bước chân lại vì nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp bước vào rất tự nhiên lại gần khoác tay Minh Bằng cười nói với anh. Bước lại gần hơn nữa, cô nhận ra cô gái đó chính là người được anh đỡ khi bị người khác va vào tối qua trong buổi dạ hội. Cô hít một hơi và tiến tới vỗ vào vai Minh Bằng vờ như không biết có sự xuất hiện của người khác:

-Minh Bằng! em xong rồi chúng ta đi.

Hye Sun bất ngờ trước sự xuất hiện của Linh Vy, cô hỏi Minh Bằng:

-Alec! Cô ấy là ai vậy?

-À! Đây là Vicki! Cô ấy cùng anh tham dự hội thảo lần này. Hai người làm quen đi. Linh Vy đây là Hye Sun bạn anh quen ở bên Mỹ.

-Xin chào Vicki! Tôi là Hye Sun!

-Xin chào! rất vui được gặp cô.

-Tôi cũng vậy! – Hye Sun nhìn Linh Vy tự nhiên quàng tay Minh Bằng thì hiểu rằng hai người họ cũng không phải là chỗ xa lạ gì, cô quay sang hỏi Minh Bằng:

-Hai người định đi đâu sao?

-Anh định chở cô ấy đi dạo một vòng quanh đây trên bờ sông Hàn bằng xe đạp.

-Em cũng muốn được chở đi dạo như vậy.- Hye Sun nháy mắt cười tinh nghịch.

Linh Vy nghe vậy trong lòng rửa thầm “Đúng là đồ kỳ đà cản mũi, không thấy người ta chuẩn bị đi cùng nhau sao mà còn đòi chen vào, thật không biết ý chút nào”.

Minh Bằng bối rối:

-Làm sao bây giờ? Anh không thể một lúc chở hai người được, hôm nay anh đã hứa với Vicki rồi.

-Vậy em và cô ấy có cuộc thi đấu nhỏ với nhau, nếu ai thắng sẽ được anh trở đi dạo, cạnh tranh công bằng mà.

Cô thấy thế nào Vicki?

-Được! Đấu thì đấu, nhưng đấu cái gì?- Linh Vy dù trong lòng có chút khó chịu với kỳ đà cản mũi này nhưng cũng muốn cạnh tranh công bằng nên lập tức đồng ý.

-Tôi và cô sẽ chạy đua từ đây tới bãi đậu xe đạp, nếu ai tới đích trước sẽ là người thắng cuộc, cô thấy thế nào?

-Được! quyết định như vậy đi!

10. Chương 10

Minh Bằng đứng bên nghe hai cô nàng hiểu thắng thách đố nhau chạy đua mà phát hoảng vì chân Linh Vy vẫn còn sưng tấy, anh không muốn Linh Vy lao vào cuộc đấu mà đã biết rõ kết quả sẽ thế nào. Hye Sun đã từng đạt huy chương vàng trong cuộc chạy đua sinh viên do trường tổ chức, chính vì biết thể mạnh của mình nên cô mới tự tin thách đấu với Linh Vy như vậy. Suy nghĩ trong giây lát anh quyết định lên tiếng:

-Hai người không cần chạy đua nữa, chúng ta thay vì đi xe đạp hãy ngồi du thuyền đi có được không? Đấu sao thì anh và Linh Vy cũng không thông thạo ở đây cho lắm nên em có thể làm hướng dẫn viên cho bọn anh được chứ? Hye Sun biết rõ là Minh Bằng muốn giải vây cho Linh Vy nhưng đề nghị này của anh lại rất hợp tình hợp lý nên cô trao cho Minh Bằng cái liếc mắt đầy ngầm ý “Anh thật biết cách thoát hiểm, em bỏ qua cho anh lần này thôi nhé! Lần sau đừng hòng”. Cô lại nở nụ cười tinh nghịch:

-Vậy anh tính trả công cho hướng dẫn viên này cái gì đây?

- Ừm! Sau này em đến Đài Loan thì anh sẽ làm hướng dẫn viên cho em, thế nào? Công bằng quá phải không?

-Công bằng nổi gì? Bắt người ta thành hướng dẫn viên bắt đắc dĩ để gỡ bí cho người khác mà còn nói công bằng sao? -Hye Sun vờ xì mặt giận.

Minh Bằng cười lại với cái gật đầu thay cho lời cảm ơn. Linh Vy này giờ nghe hai người thỏa thuận mà chẳng để ý gì đến cảm giác của mình nên trong lòng cũng có chút giận dỗi. Cô hiểu nhầm tính toán của Minh Bằng, nghĩ rằng anh làm vậy là vì không muốn làm mất lòng cái cô Hye Sun kia, không nỡ bỏ Hye Sun lại một mình nếu chẳng may Hye Sun thua trong cuộc đua này. Nhưng không vì chút giận dỗi đó mà cô dễ dàng tạo cơ hội cho Hye Sun lộng hành. Linh Vy sẵn tới khoác tay Minh Bằng.

Cả ba cùng bước đi về phía cửa ra vào, Linh Vy khoác bên tay phải Minh Bằng còn Hye Sun khoác tay trái, cả hai cùng giằng co anh nghiêng về phía mình. Minh Bằng ở giữa bị lôi đi kéo lại như vậy chẳng khác nào tội phạm đang bị áp tải, anh chỉ còn biết lắc đầu bất lực. Họ vừa ra đến cửa thì gặp Si Hoo và Chae Rim đi tới, Chae Rim nhìn Minh Bằng bị Linh Vy và Hye Sun giành giật như vậy cảm thấy rất khó chịu, ánh mắt cô thoáng qua tia nhìn ghen tuông nhưng ngay lập tức cô kiểm soát tâm lý và nở nụ cười thân thiện như không có gì xảy ra:

-Cả ba người định đi đâu vào buổi sáng sớm thế này?

-Chào hai người! Chúng tôi đang định đi du thuyền ngắm cảnh trên sông Hàn nổi tiếng của các bạn đây.
-Minh Bằng trả lời

Si Hoo đảo mắt tìm không thấy Hạnh Như đâu, anh thắc mắc:

-Ruby đâu? Cô ấy không muốn đi sao?

-À! Lẽ ra tôi định chở Vicki đi dạo bằng xe đạp, xuống đây thì gặp Hye Sun và cô ấy cũng muốn đi nên mới đổi ý đi bằng du thuyền, sợ làm phiền cô ấy vào sáng sớm nên chúng tôi không gọi. – Minh Bằng phân trần với Si Hoo. Anh và Linh Vy muốn đánh lễ đi dạo với nhau ai dè lại rơi vào tình huống tàu titanic đụng núi băng như thế này.

-Vậy hãy gọi cô ấy xuống tất cả chúng ta cùng đi anh thấy thế nào?

Đang bị hai cô nàng tra tấn hai bên cánh tay, nghe vậy Minh Bằng đồng ý ngay tấp lự:

-Ý kiến hay đó, để tôi gọi cho cô ấy.-Minh Bằng rút điện thoại gọi cho Hạnh Như.

Chae Rim này giờ đứng quan sát kỹ nhất cử nhất động của Linh Vy, cộng thêm lời giải thích của Minh Bằng với anh trai mình và hành động bỏ về cùng Linh Vy của anh tại buổi dạ hội tối qua, cô đã có thể đoán được vị trí của Linh Vy đối với anh là như thế nào. Nhưng con người cô từ trước tới nay đã muốn gì thì nhất định phải đạt cho bằng được. Không có chuyện chia sẻ với bất kỳ ai, dù là món đồ chơi nhỏ nhất từ hồi thơ ấu, những thứ cô sở hữu cũng phải độc nhất vô nhị, trên đời này cô ghét nhất là chuyện đụng hàng. Sau một hồi suy tính cô chợt nhớ ra Hiếu Cường tối qua đứng nói chuyện cùng Linh Vy, nhìn qua biểu hiện của anh ta cô biết ngay là anh có quan tâm đặc biệt với Linh Vy, nghĩ vậy cô nhẹ nhàng lên tiếng đề nghị: -Em thấy từ Đài Loan đến còn có giám đốc công ty Huỳnh Thị nữa, hay chúng ta gọi cả anh ta đến và cùng tổ chức một cuộc du ngoạn trên sông Hàn bằng du thuyền sau đó sẽ đi một số nơi khác nữa, mọi người thấy sao?

Si Hoo thấy em gái nói có lý thì lập tức tán thành:

-Phải rồi! nhân tiện đây với tư cách chủ nhà, chúng tôi xin chiêu đãi và giới thiệu với quý vị về văn hóa truyền thống đất nước chúng tôi._ Nói dứt lời Si Hoo tiến lại quây tiếp tân yêu cầu họ liên lạc cho Hiếu Cường.

Không bao lâu sau cả Hạnh Như và Hiếu Cường đều có mặt. Tất cả cùng rời khỏi khách sạn và lên chiếc du thuyền màu trắng sang trọng, thuyền chạy với vận tốc vừa phải để du khách thưởng ngoạn phong cảnh hai bên bờ sông. Đứng trên du thuyền Si Hoo làm hướng dẫn viên đặc biệt cho Hạnh Như, trong khi đó Minh Bằng được Chae Rim và Hye Sun nhiệt tình làm hướng dẫn viên du lịch, hai cô thay phiên nhau giới thiệu chỗ này chỗ kia khiến Linh Vy dù đang đứng cạnh Minh Bằng nhưng lại cảm thấy mình lạc lõng vô cùng, cô chống hai tay dựa vào lan can thuyền nhìn ra xa với ánh mắt trống rỗng. Chae Rim ngầm quan sát vẻ mặt và tâm trạng của Linh Vy, trên mặt cô thấp thoáng nụ cười khẩy đắc ý.

Một lát sau thấy Hiếu Cường cứ né nhìn Linh Vy không chớp mắt, Chae Rim tiến lại gần bắt chuyện:

-Có phải anh rất quan tâm tới cô ấy không?_ Chae Rim đứng dựa vào lan can trước mặt Hiếu Cường và ánh mắt nhìn về phía Linh Vy ám chỉ.

Hiếu Cường thoáng đưa mắt xuống dưới và ngay lập tức ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Chae Rim như để xác định họ cùng chung chí hướng, trên môi anh nở nụ cười nhạt có như không, bất cần và nham hiểm:

-Cô quả là người tinh ý! Tôi không nhầm thì cô cũng rất quan tâm tới anh ta thì phải?

-Anh cũng tinh ý kém gì tôi đâu._ Chae Rim trả lời Hiếu Cường rồi xoay người nhìn ra xa, giọng nói nhẹ nhàng của cô tiếp tục hòa trong gió cùng tiếng sóng nhẹ nhàng du dương:

-Đúng vậy! Nếu tôi là anh thì sẽ không chỉ đứng từ xa mà nhìn cô ấy như vậy, tôi luôn biết tạo cơ hội cho chính mình.

Chae Rim để lại lời nói đầy khiêu khích cho Hiếu Cường, cô quay lại chỗ Minh Bằng và ngoảnh mặt nhìn lại Hiếu Cường với ánh mắt và cái gật đầu mang hàm ý đồng tình, Hiếu Cường cũng đáp lại cô với nụ cười ngụ ý nham hiểm.

Linh Vy sau một hồi đứng nhìn xuống mũi tàu rẽ sóng chạy bỗng cảm thấy nôn nao chóng mặt, cô lặng lẽ bỏ vào trong buồng lái ngồi. Nhìn sang phòng bên cạnh cô thấy bàn ăn đã được dọn ra với nhiều món được bài trí vô cùng đẹp mắt, cô bước vào phòng ăn và thấy trên bàn bày vừa rượu nhẹ lẫn nước ngọt và nước lọc. Thấy túi xách của Chae Rim đặt trên một chiếc ghế, Linh Vy đoán đây là vị trí cô ta sẽ ngồi, nhìn vào lon coca đặt trên bàn ở vị trí của Chae Rim, đôi mắt đen láy của cô bừng sáng cùng nụ cười bí ẩn, cô cầm lấy lon coca sọc lắc thật mạnh hết sức có thể và lại đặt vào vị trí cũ. Khi cô xong việc và vừa rút tay về thì cũng là lúc Hiếu Cường bước vào:

-Linh Vy! Em làm gì ở đây vậy? Sao không ra ngoài ngắm cảnh cùng mọi người?

Linh Vy giật mình và có chút bối rối vì không biết Hiếu Cường có nhìn thấy hành động vừa rồi của cô không? -À! ...Em hơi chóng mặt nên vào đây ngồi nghỉ. __ Linh Vy giả vờ ôm đầu.

-Em không sao chứ? Để anh nói với người phục vụ lấy thuốc cho em.__nói rồi Hiếu Cường đi tìm người phục vụ.

Lúc này mọi người cũng được thông báo đồ ăn đã chuẩn bị xong nên kéo nhau vào phòng ăn để thưởng thức bữa sáng ở đây. Hiếu Cường trở lại với vỉ thuốc trên tay và anh rót nước đưa cho Linh Vy uống. Minh Bằng từ ngoài bước vào sau cùng nhìn thấy cảnh tượng đó thì nụ cười đang nở trên môi anh cũng tắt dần và nét mặt thay đổi nhanh chóng anh tiến lại ngồi cạnh Linh Vy hỏi han:

-Em không khỏe sao? Đau ở đâu vậy? Sao không nói với anh lại lặng lẽ bỏ vào đây một mình?

-Anh bận như vậy em làm sao mà làm phiền anh được? __Linh Vy nói với chất giọng lạnh nhạt

-Anh xin lỗi! __ Minh Bằng ghé sát vào Linh Vy nói nhỏ đủ để hai người nghe

Linh Vy không nói gì, cô cúi xuống bàn đưa tay xoay xoay chiếc ly đặt trên bàn. Mọi người đều ngồi vào vị trí và ăn uống vui vẻ, Hiếu Cường gấp vào đĩa ăn của Linh Vy một miếng gỏi cá Hồi bọc cơm. Minh Bằng ngồi bên lạnh lùng lên tiếng:

-Linh Vy! Không ăn được gỏi cá sống.__Minh Bằng nói dứt lời thì cũng là lúc Linh Vy gấp miếng gỏi cá chuyển sang đĩa của anh và nhìn anh với ánh mắt cầu cứu.

Cả Hiếu Cường và Chae Rim cùng liếc nhìn nhau với ánh mắt ghen tỵ. Chae Rim cảm thấy cổ họng mình khô khan bức bối cô với lon coca trên bàn khui nắp để uống nhưng không ngờ lon nước bị sọc nén ga nên phụt thẳng vào mặt cô:

-Áaaaa!.....tất cả đều bất ngờ nhìn lên khuôn mặt Chae Rim bị bọt coca bắn một màu nâu đen phủ kín, ngay cả mái tóc và bộ quần áo cô đang mặc cũng bị ảnh hưởng nặng nề, ai cũng ngạc nhiên ngơ ngác trước tình huống này, chỉ riêng Linh Vy là không cảm thấy bất ngờ. Cô cúi xuống nâng ly nước nên uống để che dấu nụ cười đắc ý của mình nhưng những điều đó không thoát khỏi ánh nhìn hồ nghi của Chae Rim.

Hye Sun ngồi bên lấy giấy và khăn trên bàn giúp Chae Rim lau qua nước bắn trên tóc và mặt, sau đó cô vào nhà vệ sinh để rửa tay và dặm lại phấn trang điểm. Ánh mắt Chae Rim nhìn vào gương giận dữ, hai hàm răng cô nghiến chặt lại:

-Không ngờ con nhỏ này ranh mãnh như vậy. Được rồi! hãy đợi đấy tôi sẽ cho cô biết thế nào là bản lĩnh của tôi, mấy trò ngu ngốc này không là gì với tôi đâu.

Sau khi ăn sáng xong cả đoàn kéo nhau lên bờ rồi lại tiếp tục rồng rắn đưa nhau lên núi Kang Nam đi cáp treo ngắm toàn cảnh phía dưới thành phố Seoul phồn hoa, do địa hình của Hàn Quốc chủ yếu là đồi núi và sông biển nên nhìn bốn xung quanh nơi đây được bao bọc bởi những rừng cây xanh mát, cây cối cũng rất đa dạng đủ màu sắc xen kẽ lẫn nhau tạo nên những cảnh quan kỳ thú, hùng vĩ vô cùng đẹp mắt.

Cáp treo dừng lại ở quảng trường chính, nơi đây có phòng chiếu phim và tháp ngắm cảnh qua kính thiên văn. Minh Bằng kéo tay Linh Vy đến bên một ống kính cả hai cùng chụm đầu vào ngắm cảnh chỉ trở cười nói, Hye Sun phân vì mệt nên tìm chỗ ngồi dựa nghỉ ngơi, còn Hạnh Như cùng Si Hoo đi lòng vòng rồi rẽ vào đường mòn dẫn lên đỉnh núi. Chỉ còn lại Chae Rim và Hiếu Cường ngồi trò chuyện qua loa rồi Hiếu Cường cũng rời đi tìm chỗ ngồi thư giãn uống café ở một quán gần đấy. Tất cả hẹn nhau sẽ gặp lại vào bữa

trưa ở đây. Minh Bằng và Linh Vy ngắm hết hướng này lại xoay ống kính chuyển qua hướng khác. Đột nhiên Linh Vy ôm bụng ngồi thụp xuống nhăn nhó. Minh Bằng thấy vậy vội vã hỏi:

-Em sao vậy? Đau bụng phải không?

-Tự dưng em đau bụng quá, chắc tại đồ ăn trên thuyền vừa nãy không hợp. Anh ở đây chờ em một lát. __ nói rồi Linh Vy vội vàng ôm bụng chạy vào nhà vệ sinh.

Minh Bằng đứng ở ngoài đợi một lúc khá lâu mà không thấy Linh Vy ra anh nóng ruột chạy đến chỗ Chae Rim cầu cứu:

-Chae Rim à! Em vào toilet xem Linh Vy có sao không giúp anh được không?

-Sao vậy? Cô ấy có gì không ổn sao?

-Cô ấy kêu đau bụng và đã vào trong đó khá lâu rồi mà không thấy trở ra, anh sợ cô ấy bị ngất hay làm sao ở trong đó mà anh thì không thể vào phòng của nữ giới được, em đi giúp anh nhé!

Chae Rim thấy cơ hội trả thù Linh Vy đã tới cô đồng ý vào đó ngay lập tức và tìm cách đẩy Minh Bằng đi chỗ khác:

-Được! Em sẽ vào xem cô ấy có sao không? À! Em nghĩ cô ấy đau bụng như vậy thì anh nên đi mua thuốc cho cô ấy uống đi.

-Ở đây có hiệu thuốc sao?

-Anh đi xuống phía dưới kia một chút sẽ có hiệu thuốc đó, anh đi đi em vào xem cô ấy thế nào đây.

Minh Bằng không chút nghi ngờ anh vội vã chạy đi ngay. Trong khi đó Chae Rim đứng ngoài cửa chờ Linh Vy ra, khi thấy Linh Vy bước ra cô lại gần bằng chất giọng thiện cảm và đầy quan tâm hỏi han:

-Vicki! Cô không sao chứ? Bụng cô thế nào rồi?

-À! Tôi không sao cảm ơn cô! Bụng tôi đỡ nhiều rồi. __ Linh Vy đảo mắt ngó nghiêng tìm Minh Bằng

Chae Rim hiểu ý Linh Vy muốn tìm Minh Bằng và cũng chúng mưu đồ tính toán của mình nên cô lại gần lên tiếng:

-Cô tìm Alec phải không? Anh ấy lo cho cô nên chạy đi mua thuốc rồi.

-Anh ấy đi hướng nào vậy? Tôi không sao, đâu cần phải uống thuốc chứ?

-Anh ấy đi hướng này đó. __ Chae Rim chỉ tay vào con đường mòn dẫn xuống núi

-Cảm ơn cô! Vậy tôi xuống tìm anh ấy đây!

-Cô đi cẩn thận nhé!

Khi thấy Linh Vy không ngần ngại đi thẳng vào con đường mà cô đã chỉ, Chae Rim chột cán môi, một chút hối hận thoáng qua trong ý nghĩ của cô nhưng rồi ngay lập tức cô tự trấn tĩnh mình “ sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, cô ta đi vào đó mà không thấy người rồi sẽ quay trở ra ngay thôi. Chỉ là vất vả đi lại một chút thôi mà”. Cô ngồi xuống ghế đá gần đó nghỉ ngơi, trên môi cô nở nụ cười gian xảo đắc ý. Một lát sau từ đằng xa nhìn thấy Minh Bằng mua thuốc quay lại cô vội chạy lại hỏi:

-Alec! Anh và Vicki không gặp nhau sao? Cô ấy muốn đi tìm anh và đã đi xuống phía dưới đó.

Minh Bằng nghe Chae Rim nói mà muốn rụng tim, anh lập tức chạy quay lại tìm Linh Vy, giữa dòng người đông đúc anh cố gắng bắt người lên tìm bóng dáng cô. Nhưng anh đâu biết được rằng Linh Vy đang đi vào một con đường mòn nguy hiểm khác. Linh Vy tiến sâu vào phía trong con đường mòn phủ đầy lá khô rụng, dẫn đến dãy núi um tùm cây cối, gai góc mà vẫn chẳng thấy một bóng người, xung quanh im ắng không một tiếng nói, chỉ có tiếng gió thổi lá cây xào xạc, vì vút nghe đến rợn người. Cô đi đến một ngã rẽ giữa hai con đường nhỏ, một là đường dẫn xuống chân núi và đường còn lại là tiến sâu vào trong khu núi bị sạt lở. Sau một hồi phân vân Linh Vy không biết nên đi theo hướng nào, cuối cùng cô lựa chọn con đường tiến sâu vào khu núi bị sạt lở mà không biết rằng ở ngay cạnh đó có cột biển báo “ KHU VỰC NGUY HIỂM”

đã bị lá cây che khuất đi một phần. Đi được một đoạn khá xa thì cô bước hăng chân, không kịp bấu vấu vào một cành cây nào:

-Áaaa! ...Linh Vy bị trượt lăn xuống vực, điện thoại bị văng ra khỏi túi, chiếc nơ cài tóc bị bật ra mắc lại trên cành cây.

Về phần Minh Bằng anh chạy khắp nơi tìm cô trong lo sợ, không hiểu sao linh tính anh mách bảo điều chẳng lành. Đã đến giờ ăn trưa nên tất cả đều trở về địa điểm hẹn nhau, duy chỉ có Linh Vy là không thấy đâu. Bản thân Chae Rim cũng bắt đầu cảm thấy lo sợ khi mỗi lần cô bắt gặp ánh mắt oán trách của Minh Bằng nhìn mình, nhưng cô lại không đủ can đảm thừa nhận mọi chuyện. Tất cả đều lo lắng chia nhau đi tìm, để rồi lại trở về nhìn nhau với cái lắc đầu bất lực. Sĩ Hoo đã nhờ đến sự hỗ trợ của đội tìm kiếm cả trên không và mặt đất, trời đã bắt đầu tắt nắng mà vẫn không có tin tức gì. Minh Bằng tự dằn vặt mình vì đã để cô lại một mình, trong lúc anh đang đứng ngồi không yên thì anh chợt nhận ra con đường mòn ngay đây chưa có ai vào tìm Linh Vy đến một lần. Minh Bằng không ngần ngại, anh lập tức lao vào lối mòn đó. Hiếu Cường cũng chạy vào sau, hai người mỗi người chia một hướng.

11. Chương 11

Chae Rim nhìn Minh Bằng lao vào con đường mòn được treo biển báo cấm“KHU VỰC NGUY HIỂM” với ánh mắt sợ hãi, hốt hoảng, cô muốn chạy ra ngăn cản anh nhưng đã không còn kịp nữa. Ngồi phịch xuống chiếc ghế gần đó với gương mặt thất thần không chút biểu lộ cảm xúc, hai bàn tay cô đan chặt vào nhau run rẩy. Hạnh Như đứng bên liếc nhìn Chae Rim một cách kín đáo, cô cảm nhận được điều gì đó bất thường ở Chae Rim.

Minh Bằng đi dọc theo con đường mòn và ngó nghiêng hai bên sườn núi, anh cố gắng tìm kiếm mọi dấu vết khả nghi nhưng vẫn vô ích, chẳng có dấu vết gì để lại trên con đường mòn phủ đầy lá rụng. Anh miệt mài đi mãi cho tới khi trời đã sẩm tối thì đến ngã rẽ chia ra hai hướng đường khác nhau. Tại đây không hẹn mà gặp, anh và Hiếu Cường chạm mặt nhau, trong lúc nước sôi lửa bỏng này anh cũng chẳng còn tâm trạng để tranh luận này nọ với bất kỳ ai, điều anh lo lắng bây giờ là Linh Vy đang ở đâu? Anh định dướn bước đi nhưng Hiếu Cường lại không muốn để anh đi dễ dàng, bàn tay Hiếu Cường bám vào cánh tay rắn chắc của anh giữ lại:

-Nếu không thể bảo vệ cho cô ấy thì hãy bỏ cuộc đi. Đừng làm lãng phí tình cảm của cô ấy. __giọng Hiếu Cường lạnh băng.

Minh Bằng nhìn Hiếu Cường bằng ánh mắt dò xét, khó hiểu:

-Anh nói vậy là ý gì? -Chẳng phải anh là người rõ nhất trong chuyện này sao? Trong lúc anh đang vui vẻ cười nói với những tiểu thư khác thì cô ấy ở đâu? Có đứng bên cạnh anh không?

-Tôi không có thời gian để tranh luận những điều vô bổ anh vừa nói, nhưng tôi nói cho anh biết, tôi chưa bao giờ làm lãng phí hay đùa giỡn với tình cảm của Linh Vy.

Minh Bằng nghiêm sắc mặt đáp trả lại Hiếu Cường, anh gỡ bỏ bàn tay Hiếu Cường khỏi cánh tay mình và tiếp tục bước đi về hướng anh đã chọn. Hiếu Cường cũng đi về hướng ngược lại và tiếp tục tìm kiếm, trời lúc này đã tối đen một màu như mực, không còn nhìn rõ đường để xác định hướng đi. Hiếu Cường rút điện thoại trong túi áo ra bật đèn để soi đường, bất chợt anh nghe thấy tiếng động loạt xoạt cọ vào lá cây đâu đó quanh đây, anh xoay người tứ phía cố gắng lắng nghe và gọi:

-Linh Vy! Linh Vy! Có phải em không? Trả lời anh đi! Anh Hiếu Cường đây!

Đáp lại anh chỉ là sự im lặng, Hiếu Cường cẩn thận từng bước rọi đèn và tiến về phía phát ra tiếng động, khi anh đến gần thì một con sóc nhỏ vọt ra khỏi bụi cây leo lên cành cây gần đó lẩn trốn.

Sau khi bị trượt chân, Linh Vy lặn xuống một đoạn khá xa, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó cô cứ nghĩ mình sẽ gặp điều gì đó rất tồi tệ. Nhưng sau khi cô bị mắc lại giữa hai thân cây mọc chắn ngang dốc, cô vẫn cảm thấy tâm trí mình hoàn toàn tỉnh táo. Có lẽ nhờ lá rụng lâu ngày đã bao phủ mặt đất một tầng dày đặc nên thương tích và nguy hiểm đã giảm đi đáng kể, nếu không thì hôm nay cô cũng không biết mình sẽ ra sao? Cô lóp ngóp bò dậy cảm nhận toàn thân đau nhức ê ẩm, cố gắng vịn tay vào thân cây gần đó để đứng lên nhưng lập tức ngã khụy xuống. Bàn chân phải của cô đau buốt, thấu đến tận xương tủy, không thể nào cử động được. Linh Vy bắt lực ngồi xuống dựa bàn tay dò khắp người để tìm điện thoại, cô sờ hết túi trước đến túi sau vẫn không thấy điện thoại đâu, chân cô lại không đi được, điện thoại cũng bị mất, Linh Vy chỉ còn biết ngồi kêu cứu và hy vọng ai đó có thể nghe được và đến cứu mình.

Linh Vy cứ ngồi như vậy kêu đến khản cổ, một buổi chiều đã trôi qua, màn đen nguyên thủy bao phủ lên vạn vật mà vẫn không một bóng người lai vãng, cô vốn đã sợ bóng tối nên lại càng hoang mang hoảng loạn trong hoàn cảnh này. Cô bắt đầu bi quan và nghĩ đến những điều xấu nhất sẽ xảy ra với mình, đôi mắt đẹp long lanh, hai hàng lệ lăn dài trên gương mặt kiều diễm xinh đẹp, càng lúc cô càng ôm mặt khóc to hơn.

Trong khi đó tại điểm hẹn mọi người đã tập trung lại chờ đợi, họ vẫn chưa nhận được tin tức gì của đội cứu hộ. Trời đã tối hẳn mà Minh Bằng và Hiếu Cường cũng không thấy trở ra. Hạnh Như lo lắng đứng ngồi không yên cô bước đi bước lại một cách thiếu kiên nhẫn, Si Hoo lại gần cô trấn tĩnh:

-Họ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, đội cứu hộ đã huy động thêm người và khoanh vùng tập trung tìm kiếm trong khu vực này rồi, sẽ nhanh chóng tìm thấy họ thôi. Cô hãy ngồi xuống nghỉ chút đi, đừng quá căng thẳng.

Hạnh Như khẽ gật đầu và nhìn anh bằng ánh mắt tin tưởng. Hye Sun và Chae Rim cũng bồn chồn lo lắng không yên, mỗi người một suy nghĩ khác nhau. Trong khi Hye Sun đang lo cho cả Minh Bằng, Hiếu Cường và Linh Vy, cả ba người bọn họ đều không thông thuộc địa hình ở đây, chẳng may lạc cả đêm trong rừng, xảy ra chuyện gì thì biết làm sao? Thì Chae Rim lại lo sợ nếu họ tìm ra Linh Vy và Linh Vy sẽ tố cáo cô với tất cả mọi người thì cô sẽ phải giải thích thế nào? Đặc biệt trước Minh Bằng. *****

Minh Bằng tiến sâu vào trong núi, ánh trăng yếu ớt xen qua kẽ lá chiếu xuống cũng không khiến cho con đường phía trước dễ nhìn hơn, anh vừa đi vừa gọi:

-Linh Vy! Em ở đâu? Làm ơn hãy trả lời anh đi. __Trái tim anh như bị ngàn mũi kim đâm đau nhói, anh không thể tưởng tượng được Linh Vy sẽ ra sao khi một mình mò mẫm trong bóng đêm lạnh lẽo này, cô vốn dĩ đã rất sợ bóng tối, nay lại một mình lạc nơi rừng sâu hoang vắng, hẳn cô sẽ rất sợ hãi. Minh Bằng càng cố gắng bước nhanh hơn, gọi to hơn hy vọng cô có thể nghe được tiếng gọi của anh.

Linh Vy đang ngồi khóc trong tuyệt vọng chợt cô nghe tiếng ai đó đang gọi mình từ đằng xa vọng lại, tiếng gọi đó ngày một gần hơn. Rồi nhận ra giọng nói ấm áp quen thuộc, cô cũng dùng hết sức lực còn lại để trả lời:

-Minh Bằng! Em ở đây! Minh Bằngggggg...!

Minh Bằng nhận ra giọng nói của Linh Vy, nhưng anh vẫn chưa xác định được vị trí của cô, anh tiếp tục gọi:

-Linh Vy! Anh biết em đang ở gần đây, hãy trả lời anh thêm một lần nữa đi.

-Minh Bằng! Em ở đây! Anh hãy mau đến đây đi. __Linh Vy cố gắng gọi và vỗ mạnh hai tay vào nhau để phát ra tiếng động, giúp anh dễ tìm hơn.

Minh Bằng nghe được tiếng trả lời của Linh Vy, anh vội ánh đèn điện thoại về phía phát ra tiếng động, dưới ánh sáng yếu ớt anh nhìn thấy gương mặt hoảng loạn vì sợ hãi của cô. Anh cố gắng trấn an cô:

-Linh Vy! Anh đến rồi! Em đừng sợ! Anh sẽ xuống đó ngay, em chịu khó chờ anh một chút.

-Minh Bằng! Anh hãy cẩn thận, đừng để bị trượt chân sẽ rất nguy hiểm đó.

-Anh biết rồi! Em đừng lo cho anh.

Minh Bằng bám vào các thân cây để trượt xuống, đến nơi anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cảm nhận trong vòng tay anh cô vẫn đang run rẩy vì sợ hãi, hai tay cô ôm chặt lấy tấm lưng rộng vững chãi của anh, vùi

mặt vào vòm ngực ấm áp của anh bật khóc như đứa trẻ. Anh siết cô chặt hơn nữa trong vòng tay rắn chắc của mình và nhẹ nhàng vỗ về:

-Đừng sợ! Anh đã tìm được em, sẽ không để em xảy ra chuyện gì đâu. Anh xin lỗi! Từ nay anh sẽ không để em rời xa anh dù chỉ một phút, dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào.

-Minh Bằng! Em đã sợ mình sẽ không bao giờ có thể gặp lại anh nữa.__ giọng Linh Vy run run nức nhen.

-Sao em lại nghĩ bi quan như vậy? Cho dù có phải lục tung cả thế giới này lên anh cũng sẽ tìm được em.__ anh cố gắng pha trò để giảm bớt tâm lý căng thẳng trong cô.

Linh Vy bắt đầu cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn cô dụi lau những giọt nước còn đọng trên mi mắt, mỉm cười đùa lại anh:

-Anh xạo quá! Có người khác là chẳng quan tâm gì đến em, giờ thì nói nghe hay lắm!

-Anh nói xạo hồi nào? Có đem tất cả các cô ấy gộp lại anh cũng chẳng động lòng đâu. Các cô ấy sao có thể so sánh với vị trí của ai kia trong lòng anh được.__ Giọng Minh Bằng trầm ấm tha thiết vang vọng giữa bóng đêm yên lặng tĩnh mịch. Linh Vy ngược mắt nhìn anh cảm động nhưng vẫn vờ ngây thơ hỏi:

-Người ấy là ai vậy?

Minh Bằng nhìn điệu bộ của Linh Vy anh phì cười, dùng trán mình cộc nhẹ vào trán cô, giọng anh tỉnh bơ:

-Bí mật! Anh sao có thể nói bí mật của mình cho một cô bé ngốc nghếch như em được.

Linh Vy vờ xì mặt xuống thất vọng, cô đánh nhẹ vào vai anh nũng nịu:

-Được! Vậy anh đi mà giữ cái bí mật đó một mình, ai thêm quan tâm chứ!

-Được rồi! Bí mật gì thì cũng phải để ra khỏi đây đã, em chờ anh một chút để anh gọi điện thông báo cho mọi người biết chúng ta đang ở đây. Cho họ biết còn đến tiếp ứng không thì chúng ta sẽ phải ngồi cả đêm ở đây đây.

Minh Bằng nhấn số gọi nhưng khi tín hiệu vừa phát đi thì chiếc điện thoại lại tàn nhẫn tắt nguồn, anh cố gắng khởi nguồn lại nhưng vô hiệu vì đã hết pin. Anh thất vọng nói với Linh Vy:

-Điện thoại của anh hết pin rồi, có lẽ chúng ta phải ngồi đợi ở đây cho tới khi trời sáng hoặc cho tới khi ai đó tìm thấy chúng ta. Chúng ta không thể mò mẫm đi trong bóng đêm mà không có đèn soi đường, rất nguy hiểm. Em tin tưởng anh chứ?

-Em tin anh!__ Cô ngồi dựa vào anh.

Không khí về đêm nhiệt độ xuống thấp khiến cô cảm thấy rùng mình vì lạnh, vô thức nép người vào vòng tay ấm áp của anh. Minh Bằng như cảm nhận được điều đó, anh cởi áo khoác bên ngoài ra khoác cho cô, hơi ấm tỏa ra bao bọc lấy cơ thể mong manh của cô khiến cô quên đi cảm giác đau và lạnh. Minh Bằng lúc này mới có thời gian hỏi cô về vết thương:

-Đau lắm phải không? Ngoài chân ra em còn bị thương ở đâu không?

-Em chỉ bị thương ở cổ chân và xây sát nhẹ một số nơi khác thôi, không có gì nghiêm trọng cả, anh đừng lo.

Anh vòng tay ôm cô lại gần mình hơn, giọng anh thì thầm:

-Anh sao có thể không lo được chứ? Em mà có chuyện gì làm sao anh có thể tha thứ cho mình đây? Cứ nghĩ đến việc không tìm được em là trái tim anh như bị ai đó bóp nghẹt.

Linh Vy nghe mà cảm động vô cùng, cô rướn người hôn nhẹ vào má anh dịu dàng. Minh Bằng hơi bất ngờ nhìn vào đôi mắt biết nói của cô, anh nhẹ nhàng cúi xuống từ từ hôn lên bờ môi dịu dàng quyến rũ của cô và cảm nhận được cô đang đáp trả anh. Hai người họ bên nhau quên đi cả mệt mỏi và sợ hãi, một lúc sau Minh Bằng bắt ngờ hỏi Linh Vy:

-Mà tại sao em lại đi vào khu rừng này? Chẳng phải bên ngoài đã đề biển cấm “ KHU VỰC NGUY HIỂM” rất rõ ràng đó sao?

Linh Vy có chút lưỡng lự, cô không muốn làm to chuyện này, tự cô sẽ nói chuyện với Chae Rim để giải quyết, sau một hồi suy nghĩ cô quyết định nói dối:

-Là do em bất cẩn không để ý, thấy khu rừng đẹp quá nên muốn vào chơi, không ngờ bị lạc và ngã xuống đây. __Trả lời Minh Bằng xong trong lòng Linh Vy lúc này tự nhủ thầm “Park Chae Rim! Hôm nay cô dám dùng thủ đoạn này để hại tôi thì sau này tôi sẽ cho cô nhận lại nhiều hơn thế, Triệu Linh Vy này vốn không độc ác hại ai bao giờ nhưng cũng không dễ dàng tha thứ cho những ai làm tổn hại đến mình” Minh Bằng nghe Linh Vy trả lời anh vô cùng ngạc nhiên, vì nó không khớp với lời nói của Chae Rim, qua suy đoán các tình tiết và biểu hiện của Chae Rim trong lòng anh đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra giữa họ, chỉ có điều anh không ngờ Chae Rim lại có thể là người như vậy. Anh cảm thấy hối hận vì đã để Linh Vy ở lại một mình bên cô khi đó. Biết Linh Vy không muốn mọi chuyện âm ỉ hơn nên anh cũng giả vờ như không biết chuyện gì:

-Lần sau đừng tự ý đi một mình như vậy nữa nhé! Em muốn đi đâu thì hãy nói, để anh đưa em đi, lần này thực sự đã làm anh sợ muốn rụng tim luôn rồi.

-Em xin lỗi! Không ngờ anh mà cũng có lúc sợ hãi như vậy? __giọng Linh Vy đùa giỡn.

-Em còn dám nói! Lần sau mà còn dọa anh như vậy thì anh sẽ không tha cho em đâu.__ anh véo nhẹ vào má cô nghịch ngợm.

-Xem anh kia! Lại áp bức người ta nữa rồi. Lúc nào cũng cạy thế bắt nạt kẻ yếu không à! Xấu tính!

-Phải phải! Anh xấu tính. Vậy mà có cô bé ngốc lại thích một kẻ xấu tính như anh mới lạ chứ!

-Xuyt!...-Linh Vy bất ngờ đưa tay lên miệng ra hiệu cho Minh Bằng hãy yên lặng, cô nghe tiếng loạt xoạt cọ vào lá cây đang tiến đến gần họ. Linh Vy bám chặt lấy Minh Bằng sợ hãi, cô ghé vào tai anh hỏi nhỏ:

-Có lẽ nào là thú dữ như hổ hay gấu không? Em sợ hổ và gấu lắm lắm thế nào bây giờ? __ giọng Linh Vy run run như sắp khóc.

Minh Bằng vỗ nhẹ vào vai Linh Vy vỗ về trấn an cô:

-Em đừng sợ! Ở đây là khu du lịch chắc sẽ không có thú dữ đâu, cùng lắm là nai rừng thôi.

Nghe tiếng động càng ngày càng di chuyển tới gần họ hơn Linh Vy mặc dù đã được Minh Bằng trấn an nhưng vẫn run rẩy sợ hãi, cô bắt đầu liên tưởng tới những bóng ma trong hoàn cảnh này, vốn dĩ là người rất nhát ma nay cả hai đang ở giữa rừng nên trí tưởng tượng của cô càng thêm phần phong phú. Mặc dù là nhiệt độ đang rất thấp khiến cả hai lạnh đến run người nhưng trên trán cô mồ hôi vẫn rịn ra ướt đầm một phần tóc mái.

12. Chương 12

Linh Vy sợ hãi ôm chặt lấy Minh Bằng khi tiếng động dừng lại trước mặt họ. Dưới ánh trăng thấp thoáng Minh Bằng phát hiện ra đó chỉ là một chú cáo đi săn đêm, anh phì cười trước điệu bộ Linh Vy lúc này sợ đến run cầm cập, mắt nhắm nghiền không dám mở ra nhìn, anh ghé vào tai cô nói nhỏ:

-Em mở mắt ra đi. Xem kia! Chỉ là một chú cáo nhỏ. Anh đã nói rồi đây là khu du lịch nổi tiếng hàng ngày có nhiều người qua lại như vậy sao có thể có thú dữ được.

Linh Vy chững chững mở to đôi mắt còn long lanh nước nhìn chú cáo trước mặt, khi chú cáo thấy Linh Vy chuyển động quay mặt lại nhìn mình, nó giật mình rồi theo bản năng tự nhiên lao nhanh vào bụi cây gần đó lẫn trốn. Sau khi chú cáo chạy mất Linh Vy phần vì đói, phần vì cả ngày đi lại nhiều nên đã thấm mệt, cô tựa đầu vào vai Minh Bằng rồi thiếp dần đi. Mùi hương từ mái tóc cô tỏa ra nhẹ nhàng, thoang thoảng trong gió đêm xông lên mũi anh thật dễ chịu, khiến anh cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ mơ màng. Không gian xung quanh vắng lặng, chỉ còn nghe tiếng côn trùng kêu râm rân, làn gió mát rượi làm lung lay tán cây, xào xạc những chiếc lá vàng khẽ rụng. Cả hai cứ yên bình tựa vai nhau như thế khiến thời gian cũng như ngừng trôi. Lại nói tới Hiếu Cường, anh đi mãi cho tới khi đã ra đến gần bìa rừng mà vẫn không

phát hiện được gì nên rẽ ngược lại đi dọc theo bờ rừng tìm kiếm. Cứ như vậy anh cũng không hề biết rằng mình ngày càng tiến sâu vào trong hơn, đi thêm một đoạn đường ngắn nữa thì anh nghe được tiếng ho phát ra cách chỗ mình không bao xa. Trời lúc này đã tờ mờ rạng sáng Hiếu Cường tiến về phía phát ra tiếng ho thì phát hiện Minh Bằng và Linh Vy đang tay trong tay ôm chặt nhau ngủ ngon lành, có lẽ do trời lạnh nên Linh Vy thỉnh thoảng lại ho một tiếng. Đứng từ xa nhìn hai người họ hạnh phúc bên nhau trong lòng Hiếu Cường cảm thấy trái tim anh như bị bàn tay ai đó ra sức bóp mạnh, khiến anh đau đớn khó thở vô cùng, gương mặt anh sau một đêm lặn lội trong rừng đã phờ phạc, thâm quầng mệt mỏi nay lại chứng kiến cảnh tượng này khiến sắc mặt thay đổi càng thêm phần tiều tụy. Sau một hồi do dự Hiếu Cường quyết định tiến về phía Minh Bằng và Linh Vy đằng hắng lên tiếng:

-E hèm!

Cả Minh Bằng và Linh Vy choàng tỉnh ngạc nhiên trước sự có mặt của Hiếu Cường:

-Hiếu Cường! Anh sao lại có mặt ở đây?

-Anh đi tìm em cả đêm, cuối cùng thì lại tìm thấy hai người ở đây. Em thế nào? Có bị làm sao không? _Hiếu Cường dù trong lòng đang gợn sóng nhưng cũng cố điều chỉnh cho giọng nói được tự nhiên nhất.

-Em trượt chân ngã xuống đây bị trật khớp chân không đi được, cũng may tối qua anh ấy tìm thấy em kịp thời, có anh ấy bên cạnh nên em không sao. _Linh Vy vừa nói vừa chỉ tay sang phía Minh Bằng.

Câu nói vô tư của Linh Vy như nhát dao vô tình đâm thẳng vào trái tim đang bị tổn thương của Hiếu Cường. Trước đây anh cứ nghĩ chỉ có các cô gái đẹp tìm cách chinh phục trái tim kiêu hãnh của anh chứ không có chuyện anh phải chạy theo chinh phục một ai đó. Sở dĩ anh tiếp cận chinh phục Linh Vy là vì mục đích muốn chiếm đoạt tập đoàn Zhao&Su nhưng hôm nay anh nhận ra rằng trái tim anh đang phản bội lại chính mình. Từ trước tới giờ anh đã quen sống một cuộc sống muốn gì được nấy, không chịu thất bại trước ai và lần này cũng vậy anh sẽ không để mình thất bại. Nhất là trước kẻ thù trên thương trường của mình thì lại càng không thể. Hiếu Cường bước lại gần Linh Vy hơn đề nghị:

-Trời cũng đã sáng rồi để anh đưa em ra khỏi đây.

Minh Bằng đứng bên lên tiếng:

-Cảm ơn anh! Trông anh có vẻ rất mệt mỏi rồi tôi sẽ đưa cô ấy ra khỏi đây.

-Tôi không sao! _Hiếu Cường nói một cách bức dọc: -Anh có tư cách gì mà tự cho mình quyền được bảo vệ cô ấy? Linh Vy xảy ra chuyện lần này chẳng phải một tay anh gây ra hay sao? _Hiếu Cường gay gắt.

-Hiếu Cường! anh trách lầm anh ấy rồi! Là do em hiếu kỳ mãi chơi nên bị lạc vào đây thôi. Anh ấy không có lỗi trong chuyện này. _Linh Vy lên tiếng phân trần.

Lời biện hộ của Linh Vy càng khiến Hiếu Cường tức giận thêm anh gắt lên:

-Tất cả là do anh ta thả hình bắt bóng với mấy cô tiểu thư kia nên khiến em phải như vậy. Em không cần phải bênh vực cho anh ta, anh ta không xứng đáng với em đâu. -Hiếu Cường! Anh không được xúc phạm tới anh ấy, em sẽ....- Không để Linh Vy nói hết câu Minh Bằng kéo tay cô lùi lại phía sau mình và bắt đầu lên tiếng:

-Tôi vốn không muốn tranh luận với anh vào lúc này, nhưng tôi cảm thấy anh đang cố tình nói sai lệch về tư cách của tôi. Vậy còn anh? Anh nghĩ tư cách mình thế nào? Dù tư cách đứng trước cô ấy sao? Trước khi đánh giá tư cách người khác anh hãy xem lại tư cách và việc làm của chính mình đi. Tôi đang tự hỏi, đằng sau gương mặt đẹp của anh tư cách của anh cũng tỷ lệ thuận như vậy?

Phong thái Minh Bằng lúc này hết sức điềm tĩnh, từng lời anh nói ra cũng nhẹ nhàng, trầm ấm du dương, hòa cùng cơn gió ban mai khẽ thoảng qua thật dễ chịu. Nhưng từng lời, từng lời nhẹ nhàng đó lại chẳng khác nào những cú đòn chí mạng đánh thẳng vào tâm lý Hiếu Cường. Khuôn mặt Hiếu Cường bắt đầu biến sắc vì những lời nói đầy ẩn ý của Minh Bằng, cổ họng anh như bị mắc nghẹn bởi một vật cứng khó nuốt, anh lên tiếng một cách khó khăn:

-Anh nói vậy là ý gì? Anh đang muốn ám chỉ điều gì?

-Tôi nghĩ rằng mình không hề ám chỉ, lương tâm anh hãy tự phán xét lấy đi.

-Alec Su! Anh đừng tự cho mình là thanh cao. Sẽ có ngày tôi vạch trần bộ mặt thật của anh. __ Mặt Hiếu Cường đỏ rực gay gắt.

-Vậy tôi cũng chờ đợi ngày anh làm được điều đó.

Minh Bằng khẽ nhếch miệng vẽ lên nụ cười nửa miệng đầy thách thức đáp lại đối phương. Nói dứt lời anh quay lại cúi người xuống công Linh Vy bước đi bỏ lại Hiếu Cường với gương mặt tím tái vì tức giận. Hai bàn tay Hiếu Cường nắm chặt lại, trong lúc sự giận dữ lên đến tột đỉnh anh vùng tay dấm mạnh vào thân cây cạnh mình, ánh mắt anh lúc này cũng tựa như ngọn lửa bùng phát muốn thiêu rụi tất cả rừng cây trước mặt, hai hàm răng rít chặt lại mạnh mẽ:

-Được! Alec Su! Hãy chờ đến ngày đó, sẽ không xa đâu. Mày tưởng mình là một hành tinh lớn trong vũ trụ này sao? Không! Mày chỉ là hạt cát cô đơn giữa sa mạc rộng lớn mà thôi. Hãy chờ đến ngày tao tổng cổ mày ra khỏi Zhao&Su và vĩnh viễn biến mất trong cuộc đời cô ấy. Cũng như bọt nước mau nổi mà cũng chóng tan.

Rút bàn tay rướm máu ra khỏi thân cây Hiếu Cường lặng lẽ khó nhọc bước đi cô đơn giữa rừng xanh bao la. Những ánh nắng ban mai bắt đầu nhảy nhót đùa giỡn trên những tán cây báo hiệu một ngày mới bắt đầu. Có vẻ là một ngày đẹp trời nhưng đối với Hiếu Cường thì ngược lại, giống như màn đêm bắt đầu bao phủ, kết thúc một ngày dài mệt mỏi đã qua.

Minh Bằng công Linh Vy đi chưa được bao xa thì gặp hai người trong đội cứu hộ đi tới, họ liên lạc cho một số nhân viên cứu hộ khác mang cáng và dụng cụ cứu thương tới tiếp ứng. Linh Vy được đưa thẳng tới bệnh viện để kiểm tra chấn thương tổng thể. Sau khi làm kiểm tra xét nghiệm xong cô được đưa về phòng hồi sức để nghỉ ngơi chờ kết quả. Hạnh Như và những người khác nhận được điện báo cũng vội vàng đến bệnh viện. Vừa bước vào phòng bệnh Hạnh Như chạy đến ôm chầm lấy Linh Vy đang kê gối ngồi dựa vào thành giường, giọng cô xúc động:

-Cuối cùng thì cậu cũng đã về, cảm ơn trời đất đã tìm ra cậu. Cậu có sao không? Có bị thương ở đâu không? Sắc mặt cậu có vẻ không tốt. -Được rồi! Mình không sao cả, cậu đừng lo cuống lên như vậy có được không? Xem này! mình rất ổn. __Linh Vy vừa nói vừa vén hai bên tay áo lên như để chứng minh cho Hạnh Như yên tâm.

Si hoo và Hye Sun cũng lại gần hỏi han Linh Vy và Minh Bằng, chỉ riêng Chae Rim vẫn đứng bên ngoài hành lang ngập ngừng đi đi lại lại không dám mở cửa bước vào, khi cô đang chưa biết có nên vào hay không thì Hiếu Cường đi tới, anh thấy Chae Rim đang đứng ngập ngừng ở bên cánh cửa nên hỏi:

-Cô làm gì ở đây vậy?

Chae Rim theo phản xạ của người có tội nên giật bắn mình quay lại:

-Là anh à? Tôi ...tôi đâu có làm gì đâu?

-Tôi có làm gì đâu? Mà cô giật mình như gặp phải ma vậy? Cô đến thăm Linh Vy hả?

-À...à vâng!

-Vậy chúng ta cùng vào. __Hiếu Cường vừa nói vừa đẩy cửa phòng bước vào Chae Rim cũng buộc phải bước vào theo, khi hai người vừa bước vào thì nghe thấy Hạnh Như đang hỏi Linh Vy:

-Cậu sao lại bị lạc một mình vào khu rừng cấm đó?

Câu hỏi của Hạnh Như khiến Chae Rim khựng bước lại, cô ngẩng đầu quan sát thái độ của Linh Vy. Khi thấy ánh mắt sắc lẹm của Linh Vy đang liếc nhìn mình khiến cô càng luống cuống và căng thẳng chờ đợi câu trả lời.

Linh Vy cũng nhận rõ vẻ căng thẳng hiện rõ trên nét mặt Chae Rim, cô khẽ nở nụ cười thâm ranh mãnh và quyết định chơi trò ú tim với đối thủ của mình:

-À! ...mình bị..._Linh Vy ngập ngừng dừng lại, ánh mắt cô nhìn thẳng vào Chae Rim và tiếp tục: - Chae Rim! ...

Câu nói ngập ngừng của Linh Vy khi nói đến tên mình khiến Chae Rim cứng đờ người, sắc mặt trắng bệch, tất cả mọi người cũng đổ dồn ánh mắt nhìn về phía Chae Rim nhưng chưa ai kịp phản ứng gì thì Linh Vy đã vui vẻ lên tiếng nói tiếp:

-Chae Rim! Cô đến rồi hả? À! Còn chuyện mình bị lạc là do thấy khu rừng đẹp quá nên ghé vào chơi không ngờ lại đi lạc lối.

Tất cả mọi người đều “à” lên một tiếng rồi quay lại không nhìn Chae Rim nữa, chỉ riêng Minh Bằng là hiểu rõ Linh Vy đang phát huy sở trường của mình. Anh khẽ lấy tay che miệng tùm tùm cười khi nhìn vẻ mặt khoái trí của cô lúc này. Chae Rim khẽ thở nhẹ ra khi nghe Linh Vy vui vẻ nói chuyện, cô cũng ra vẻ tự nhiên nở nụ cười lại gần Linh Vy hơn hỏi han:

-Linh Vy! Cô không sao chứ? Tất cả chúng tôi đều rất lo cho cô đó.

-Cảm ơn cô! Tôi không sao. Chỉ bị ngã và xây sát nhẹ thôi, trí nhớ hoàn toàn tỉnh táo vẫn nhớ rất rõ ngày hôm qua đã xảy ra những chuyện gì.

Chae Rim hơi giật mình vì câu nói ẩn ý của Linh Vy, cô ngược lên nhìn và vô tình ánh mắt hai người gặp nhau, cô dường như cảm nhận được thông điệp phát ra từ đó: “ Cô hiểu ý tôi muốn nói gì mà đúng không?”. Chae Rim ngượng ngập cố tình nhìn đi hướng khác lảng tránh ánh nhìn của Linh Vy.

Si Hoo quay sang Minh Bằng trao đổi về kế hoạch đi khảo sát hiện trường để chuẩn bị làm bản thiết kế và mô hình cụ thể cho các công trình sắp tới: -Alec! Ngày mai chúng ta có buổi đi thăm và khảo sát hiện trường tại Pyeong Chang, phía anh định thế nào? Có cần phải hoãn lại cho tới khi Vicki bình phục không?

-Không cần đâu! Đừng lo cho tôi. Minh Bằng! ngày mai anh và Hạnh Như hãy đi theo kế hoạch đi, em không sao đâu. Vả lại em muốn chúng ta kết thúc công việc và trở về Đài Bắc sớm hơn.

Minh Bằng nghe Linh Vy nói anh lo lắng hỏi lại:

-Em ở lại một mình sao được? Chẳng phải em cũng muốn đến đó thăm quan sao? Chúng ta hoãn lại vài ngày cũng đâu thành vấn đề?

-Anh đừng lo cho em. Để chuyến công tác sau em đến đó cũng không sao, lần này anh cùng Hạnh Như hãy đi quay chụp lại cận cảnh khu vực đó để em có thể xem và nghiên cứu là được rồi. Kết thúc chuyến đi chúng ta sẽ về Đài Bắc luôn có được không?

-Vây cũng được! Anh sẽ cố gắng về sớm. _Minh Bằng trao cho Linh Vy ánh nhìn ấm áp, anh khẽ nắm tay cô siết nhẹ.

-Vây ngày mai em xin tình nguyện làm hướng dẫn viên cho mọi người. Ok? _Chae Rim cười nhí nhảnh.

Linh Vy nhìn điệu bộ đó của Chae Rim thật tức cười “ Park Chae Rim! Cô nghĩ đẩy tôi vào rừng khiến tôi ra nông nổi này để cô thả sức tự do bên anh ấy sao? Tôi sẽ giúp cô tỉnh mộng” nghĩ rồi Linh Vy lên tiếng:

-Chae Rim! Tôi muốn nhờ cô một việc, cô giúp tôi chứ?

-À Vicki! Việc gì vậy? Cô nói đi, tôi rất sẵn sàng. _Chae Rim nở nụ cười thân thiện.

-Ngày mai tôi ở bệnh viện một mình nên có chút lo ngại, cô có thể ở bên tôi được không? Tiện thể chúng ta tâm sự lại chuyện của ngày hôm qua. _Linh Vy cố tình nói nhấn mạnh hai từ “tâm sự”

Là một người tinh ý Chae Rim hiểu ngay ý Linh Vy nói gì, nụ cười rạng rỡ trên môi cô tắt dần thay vào đó là câu trả lời gượng gạo:

-À ...được! Tất nhiên là được rồi. _ Chae Rim trả lời Linh Vy xong và trầm nghĩ nếu vậy thì Hye Sun sẽ đi một mình với bọn họ và cơ hội ở bên Minh Bằng rất cao. Cô nghĩ cách giữ Hye Sun lại:

-Hye Sun à! Ngày mai em cũng định đi với họ sao?

-Vâng! Lâu rồi em không đến đó cũng muốn đến xem thử xem có thay đổi gì không.

-À! Chị nhớ ra rồi, lần trước em nhờ chị hẹn gặp với giáo sư Kim chị đã hẹn vào chiều mai đó. Xin lỗi! chị quên chưa nói với em.

Hye Sun ngây thơ không hiểu được tính toán của Chae Rim nên vui vẻ trả lời:

-Vậy ngày mai em không đi nữa, em rất muốn gặp giáo sư Kim một lần. Nghe nói để hẹn gặp cô ấy rất khó, không phải ai cũng được cô ấy tiếp chuyện, để khi khác đi Pyeong Chang cũng được.

-Đúng vậy! Lần này để hẹn gặp cô ấy chị cũng phải nhờ bạn chị là cháu ruột cô ấy lo giúp mới xong việc.

Tội nghiệp Hye Sun không biết rằng mình đang bị mắc lừa, còn Linh Vy thì trong lòng vô cùng thích trí với chiêu một mũi tên trúng hai đích của mình. Đơn giản Linh Vy hiểu được Chae Rim sẽ không đời nào để Hye Sun đi một mình nên cô chỉ cần giữ Chae Rim lại thì tất cũng sẽ giữ được Hye Sun. Cuối cùng người nguy hiểm, lợi hại nhất vẫn là Triệu Linh Vy. Cả phòng đang cười nói rộn ràng thì hai cô y tá mang theo chiếc xe đẩy bước vào, một cô lên tiếng:

-Đã có kết quả kiểm tra. Rất may cô ấy không bị chấn thương ở đâu ngoài cổ chân phải bị trật khớp, chúng tôi sẽ đưa cô ấy đến phòng chỉnh hình để nắn lại khớp.

-Cô y tá à! Tôi là người nhà bệnh nhân, tôi có thể đi cùng cô ấy chứ? _ Minh Bằng lo lắng khi để Linh Vy đi một mình, nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô hẳn là cô rất sợ đau nên anh muốn ở bên để giúp cô bớt căng thẳng hơn.

-Được! Mời anh theo chúng tôi.

Linh Vy được đưa đến phòng chỉnh hình, khi bác sĩ bắt đầu cầm cổ chân cô nắn nhẹ để xác định vị trí cần nắn, Linh Vy phải cắn chặt hai môi lại để nén đau. Vị bác sĩ thấy vẻ mặt căng thẳng của Linh Vy nên hỏi lại:

-Cô đã sẵn sàng chưa? Chỉ một động tác nhẹ nhàng là khớp chân cô sẽ ổn thôi, đừng quá căng thẳng.

-Khoan đã! Thưa bác sĩ! Có thể không nắn không? _ Mắt Linh Vy bắt đầu long lanh.

Vị bác sĩ đã lớn tuổi cười hiền từ trước giọng điệu như trẻ con của Linh Vy:

-Không được! Tuy chỉ là trật khớp, không phải gãy xương nhưng mức độ nguy hiểm thì cũng không nhẹ hơn gãy xương chút nào. Nếu không điều trị kịp thời sẽ có thể dẫn đến tàn phế.

-Đúng vậy! Em đừng sợ. Chỉ như kiến đốt thôi. Sau khi nắn xong sẽ không còn cảm thấy đau như bây giờ nữa. _ Minh Bằng đặt nhẹ hai tay lên vai cô, ánh mắt anh nhìn cô dịu dàng tin tưởng.

Linh Vy khẽ gật đầu đồng ý, cô hít thở thật sâu lấy hết can đảm nhắm mắt lại và bắt đầu thả lỏng cơ thể để bác sĩ có thể làm việc của mình.

Sáng hôm sau Minh Bằng và Hạnh Như theo kế hoạch cùng đoàn đi thăm và khảo sát địa hình. Chiếc trực thăng bay lượn mấy vòng trên không để họ được nhìn tổng thể khu vực từ trên xuống một cách khái quát. Sau khi đã ghi hình lại và chụp ảnh toàn cảnh từ trên không, chiếc trực thăng hạ cánh xuống sân thượng một tòa cao ốc gần đó để tất cả xuống nghiên cứu địa hình dưới mặt đất.

Trong khi đó Linh Vy ở bệnh viện một mình cùng Chae Rim cô bắt đầu chất vấn Chae Rim về chuyện của ngày hôm qua:

-Tại sao cô lại làm như vậy với tôi?

-Cô nói gì tôi không hiểu? _ Chae Rim cố làm ra vẻ thản nhiên

-Cô không hiểu thật hay giả vờ không hiểu? Nếu không hiểu thì tại sao bây giờ cô lại có mặt ở đây mà không phải là Pyeong Chang nhỉ?

-Ý cô là sao?

-À! Xem ra cô thực sự không hiểu vậy để tôi gọi điện nói rõ mọi chuyện cho Alec biết nhé! _ Linh Vy với chiếc điện thoại và bắt đầu bấm số.

Chae Rim vội vàng chạy lại rằng chiếc điện thoại từ tay Linh Vy xuống:

-Được rồi! Bây giờ thì cô muốn gì?

13. Chương 13

(Tình hình là chap này Au sẽ ra sức dìu hàng nàng CR và sẽ có một cơn lốc xoáy kèm theo mưa đá từ nước Mỹ bay qua Đài Bắc dội lên đầu Minh Bằng nhà ta.) Linh Vy không nhịn nổi cười khi thấy Chae Rim mặt mũi rầu rĩ chịu trận. Cô gật gù ra vẻ nghiêm túc hỏi lại:

-Nói vậy có nghĩa là cô chấp nhận mọi điều kiện của tôi?

-Chỉ cần cô giữ kín chuyện này giữa chúng ta.

Linh Vy cười thầm thích thú, đôi mắt ánh lên sự tinh nghịch hóm hỉnh:

-Nhưng điều kiện của tôi rất khó thực hiện, không biết cô có đủ thành tâm thành ý để thực hiện nó không?

-Tôi đã nói rồi! chỉ cần cô giữ kín chuyện này. Muốn gì thì cô hãy mau nói đi đừng có làm mất thời gian như vậy. -Chae Rim trả lời với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn chờ đợi.

Linh Vy cũng không còn úp mở nữa, giọng cô thẳng thắn:

-Vậy hãy làm phục vụ cho tôi đi. Hãy làm tất cả những gì tôi sai khiến, thế nào? Cô có làm được không?

Sắc mặt Chae Rim thay đổi nhanh chóng vì cảm thấy bị đụng chạm đến lòng tự ái, cô đường đường là một đại tiểu thư con nhà giàu, từ trước tới giờ chỉ có việc cô ra lệnh hách dịch sai bảo người khác chứ không có chuyện ngược lại, ai đó sai bảo cô. Nay tự dưng bị biến thành cô hầu cho chính tình địch của mình thì bảo làm sao cô có thể chấp nhận việc này?!. Giọng cô đánh lại lạnh lùng:

-Cô hãy nghĩ ra việc khác đi, việc này không thể được.

Trong khi đó Linh Vy xưa nay vẫn ưa những trò đùa dỡ khóc dỡ cười này nên cũng không dễ dàng chịu bỏ lỡ trò vui:

-Hơ! Ai vừa nói với tôi là muốn gì thì cứ nói nhỉ? Tôi biết là cô không thành tâm thành ý mà, xem ra cô không thích giữ kín chuyện này. Cô đã muốn vậy thì tôi cũng không muốn phụ lòng cô làm gì. -Linh Vy lại rờ chiếc điện thoại lên lắc lư đe dọa khiến Chae Rim tức muốn ói máu mà không sao được. Cô nghĩ thầm “Nếu để lộ chuyện này cho Minh Bằng biết thì hình tượng cô khổ công xây dựng trong lòng anh bao lâu nay sẽ chỉ là con số không và anh sẽ nghĩ không tốt về cô. Để đạt được mục đích của mình lẽ nào cô lại không nhẫn nhịn được một ngày hôm nay hay sao?” nghĩ vậy Chae Rim đành xuống giọng đồng ý:

Thôi được! nhưng sẽ chỉ một ngày hôm nay thôi cô hiểu chưa? Và hãy nhớ thực hiện nghiêm túc thỏa thuận này giữa cô và tôi.

-Ok! Chúng ta nên bắt đầu từ đâu nhỉ? Để tôi suy nghĩ thử xem.... À! Việc đầu tiên là cô hãy chuẩn bị bữa sáng cho tôi. Tôi không thích đồ ăn của bệnh viện vì vậy cô hãy tìm mua đồ ăn từ nhà hàng Đài Loan cho tôi nhé!

-Cô đùa hả? ở đây tìm đâu ra đồ ăn Đài Loan? Chỉ có nhà hàng Trung Quốc hay Nhật Bản thôi.- Chae Rim tìm cách thoái thác nhiệm vụ đầu tiên.

-Đấy là việc của cô, còn tôi muốn ăn đồ Đài Loan và trong vòng một tiếng sau phải có.- Linh Vy xòe hai tay nhún vai ra vẻ không quan tâm tới khó khăn của Chae Rim.

Chae Rim dù tức tới độ đầu bốc khói ngùn ngụt nhưng cũng không dám trần trụi. Cô vội vàng rút điện thoại vào mạng truy cập địa chỉ nhà hàng, xác định được địa điểm cô liền bấm số gọi cho nhân viên lái xe của mình sai bảo: -Anh Ju! Hãy đến khu phố dành riêng cho bộ ngoại giao nước ngoài và đến nhà hàng Đài Loan mua đồ điểm tâm sáng về đây cho tôi.

Chae Rim vừa nói hết câu chưa kịp tắt máy đã bị Linh Vy lên tiếng bắt bẻ gây khó dễ:

-Khoan đã! Hôm nay người phục vụ tôi là cô chứ không phải anh Ju đó, vì vậy cô hãy tự đi mua đi đừng có sai người khác như vậy. À! Hãy tự lực cánh sinh đi lại bằng xe bus không được đi taxi hoặc bắt lái xe đưa đi, để minh chứng cho người thật việc thật cô hãy ghi hình lại toàn cảnh trên xe bus của mình vào điện thoại để tôi kiểm tra nhé!

Chae Rim trợn ngược đôi mắt sắc sảo của mình nhìn Linh Vy giận dữ như muốn ăn tươi nuốt sống ngay nhưng cuối cùng cô vẫn phải nhắm mắt, đấm ngực kìm nén cơn thịnh lộ trong lòng và ngoan ngoãn chạy tức tốc đi mua, vừa đi cô vừa nghiêng răng lẩm bẩm:

-Vicki Zhao! Cô hãy chờ đấy! Sau này không rửa mối hận này thì tôi không còn là Park Chae Rim nữa.

Từ bé tới giờ cô chưa từng đi xe bus nên vô cùng ngỡ ngàng lúng túng, ngơ ngác ngác khi đứng trước trạm xe, phải mất khá nhiều thời gian Chae Rim mới xác định được tuyến xe cần đi, lên được xe thì ghế ngồi đã chật cứng cô đành phải đứng. Lần đầu đi nên không quen khi xe bắt đầu chạy cô đã mất đà ngã dúm dúm xuống sàn trước mặt bao nhiêu người, khỏi phải nói về mặt của cô lúc này thảm hại đáng thương đến thế nào? Cô chỉ ước sao có lỗ hổng để chui xuống thoát thân cho rồi.

Phải hai tiếng đồng hồ sau Chae Rim mới thất thểu trở về với khuôn mặt ửng đỏ mồ hôi, lớp kem trang điểm đã nhoe nhoét lấm lem khiến khuôn mặt xinh đẹp của cô lúc này chẳng khác nào một nàng hề trên sân khấu kịch, quần áo xộc xệch, bước đi thì khập khiễng với đôi giày cao gót nhìn cô thảm hại như đã từng trải qua một chuyến lưu diễn khổ ải.

Linh Vy thấy vậy thoáng giật mình, cô động lòng và cảm thấy mình đùa hơi quá nhưng cô chưa kịp tan chảy thì đã phải đóng băng lại ngay tắp lự vì câu nói châm biếm khiêu khích của Chae Rim:

-Tôi tưởng cô là phải người thế nào mới khiến Alec để tâm đến nhưng xem ra thì cô chỉ là một cô gái có bộ não nhẵn không một nếp nhăn mà thôi. Bây giờ có thể anh ấy tiếp xúc với cô chưa được bao lâu nên không nhận ra điều đó, sau này khi nhận ra rồi có lẽ anh ấy sẽ hối hận vì đã lãng phí thời gian cho cô. Những người mà anh ấy quen biết xưa nay đều là những cô gái xinh đẹp, hiểu biết và cô không xứng là đối thủ của họ. -Chae Rim vừa bày đồ ăn lên bàn vừa tìm cách chọc giận để Linh Vy tức tối nuốt không trôi. Cô nhìn Linh Vy bằng ánh mắt lạnh lùng khinh thị thể hiện sự khiêu khích trong đó “ Cô khiến tôi phải chịu nhiều khổ sở mua về thì tôi cũng không dễ gì để cô ngon miệng được. Hư!”.

Linh Vy vốn dĩ là người tinh quái đầu để Chae Rim thỏa mãn ý đồ, cô tỉnh bơ trước những lời nói đó và ăn một cách ngon lành. Vừa ăn cô vừa nhìn Chae Rim cười sặc sụa khiến Chae Rim bực bội gắt lên:

-Cô bị thần kinh hay sao mà cứ nhìn tôi cười như người điên loạn vậy?

-Ha ha.....cô thử soi gương nhìn lại bộ dạng của mình lúc này đi. Ha ha..... Chae Rim vội vàng chạy vào nhà vệ sinh soi gương, khi nhìn thấy một nàng hề xuất hiện trong đó cô chỉ còn biết hét lên:

-ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!.....

Sau khi đã ăn xong Linh Vy nghĩ thầm tự nhủ “Park Chae Rim là cô tự chuốc vạ vào thân thì đừng trách tôi không biết thương hoa tiếc ngọc”. Nghĩ là làm Linh Vy tiếp tục hình phạt của mình với Chae Rim:

-Tôi cần một ly cam vắt. Phải tự tay cô vắt, tôi muốn thử tài nghệ của cô. Như cô đã nói tôi không bằng cô nên tôi muốn xem con người cô toàn năng tới mức nào.

-.....

Khi ly cam vắt được hoàn thành thì Linh Vy chỉ nhấp môi rồi nhăn nhó kêu không biết mùi vị của ly nước cam là thứ nước gì và đòi uống nước ngọt. Có nước ngọt thì lại muốn ăn kem tươi, Chae Rim vất vả chạy đi mua kem tươi về thì lại đòi thứ khác.....cứ như vậy cả ngày Chae Rim không có thời gian ngừng nghĩ, đi lại nhiều khiến hai chân cô đau nhức tê buốt, đến lúc đau quá thì phải tháo giày ra đi chân không cho đỡ nhức mỏi.

Trong khi Minh Bằng và Linh Vy vẫn đang ở Hàn Quốc thì họ không thể ngờ rằng tại Đài Bắc lúc này trong chuyến bay từ Mỹ đến vừa hạ cánh xuống sân bay có một cô gái với mái tóc vàng óng rực rỡ dưới ánh nắng, đôi mắt xanh như nước biển đại tây dương, làn da trắng muốt mịn màng không tỳ vết, gương mặt thanh tú

rất kiêu xa xinh đẹp vác bụng bầu khệ nệ từ nước Mỹ xa xôi đến Đài Bắc tìm gặp Minh Bằng. Anna vậy một chiếc taxi và đến thẳng công ty Zhao&Su tìm Minh Bằng, đến nơi cô hỏi hai người bảo vệ đang đứng gác hai bên cửa công ty:

-Xin lỗi! tôi muốn gặp anh Alec Su thì phải đi hướng nào? Phiền các anh chỉ giúp tôi được không?

Hai anh chàng bảo vệ không hiểu tiếng anh mấy nên dẫn cô đến phòng trực dành riêng cho nhân viên chuyên giải quyết sắp xếp các cuộc hẹn với khách:

-Xin lỗi! tôi có thể giúp gì cho cô? – anh nhân viên nói tiếng anh thông thạo.

-Tôi muốn gặp anh Alec Su!

-Cô có hẹn trước không?

-Tôi... tôi không có hẹn trước. –Anna có chút bối rối khi trả lời.

-Vậy thì xin lỗi cô! Nếu không hẹn trước thì không thể gặp được giám đốc của chúng tôi, vả lại giám đốc hiện đi công tác xa không có ở đây.

Sau chuyến bay dài như vậy dù là người bình thường cũng đã cảm thấy mệt mỏi rồi huống chi đằng này Anna lại đang mang bầu tháng thứ bảy nên nhìn cô có vẻ rất mệt, sắc mặt nhợt nhạt hẳn đi sau khi nghe nhân viên nói vậy. Cô nghĩ có thể là họ chỉ từ chối khéo như vậy thôi chứ Minh Bằng có ở đây và cô tiếp tục nài nỉ thuyết phục:

-Xin anh hãy đưa tôi đi gặp anh ấy, tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh ấy. Hãy giúp tôi đi có được không?

-Cô à! Không phải tôi không muốn giúp cô mà thực sự giám đốc đang đi công tác xa hiện chưa về mong cô thông cảm. Cô hãy để lại danh tính và số điện thoại liên lạc tôi sẽ chuyển lại với giám đốc sau. Hôm nay thì phiền cô quay về cho. Anna sau một hồi suy nghĩ gì đó và quyết định lên tiếng cương quyết:

-Tôi là vợ anh ấy! Tôi từ Mỹ đến đây tìm anh ấy là vì đứa bé này.- Cô vừa nói vừa dịu dàng xoa nhẹ vào bụng mình.

Anh nhân viên nghe nói vậy thì há hốc miệng ngạc nhiên “Xưa nay chưa có tin tức trên truyền hình báo trí nào đăng tin giám đốc đã kết hôn, nay tự dưng ở đâu ra bà vợ bụng bầu vượt mặt đến tận công ty tìm, chẳng lẽ giám đốc đã bí mật kết hôn?”. Do quá bất ngờ nên anh nhân viên buộc phải liên lạc tới phòng của Trí Bằng:

-Trợ lý Trần! Anh hãy xuống phòng chúng tôi ngay đi. Ở đây có một quý cô vừa từ Mỹ đến tự xưng là vợ của giám đốc Su và đòi gặp giám đốc.

-Cái gì? Anh vừa nói gì? Nói lại tôi nghe xem nào? –Trí Bằng không tin vào những gì mình vừa nghe được và yêu cầu nhắc lại. Khi đã được nghe nhắc lại mà anh vẫn không tin vào tai mình, vừa vội vã lao vào thang máy anh vừa lẩm bẩm một mình “ Chẳng phải là quan tâm tới tiểu thư Linh Vy sao? Sao lại có vợ từ Mỹ đến tìm là sao? Ôi chúa ơi! Chuyện gì đang diễn ra vậy? Có nhầm lẫn gì không đây?”

Trí Bằng bước vào nhìn cô gái từ đầu xuống đến bụng thì cặp mắt và miệng anh không thể mở to hơn, anh đứng sững như người mất hồn, phải khá lâu mới định thần lại được. Anh tiến lại gần Anna hơn và hỏi:

-Chào cô! Tôi là trợ lý riêng của giám đốc Su, hiện anh ấy đang công tác ở nước ngoài. Tôi xin thay mặt giám đốc tiếp chuyện cô, tôi có thể giúp gì cho cô?

-Tôi ...tôi là vợ anh ấy. Tôi muốn gặp anh ấy.

-Vậy cô có bằng chứng gì để chứng minh là cô là vợ giám đốc không? Xin lỗi cô! Chúng tôi buộc phải xác định thân phận của cô vì giám đốc chưa bao giờ nói là đã kết hôn hay có vợ ở Mỹ, hiện giờ anh ấy lại không có ở đây để đối chiếu. Chúng tôi chỉ làm tròn trách nhiệm của mình mong cô thông cảm và hợp tác.

Anna thoáng ngáp ngừng lắc đầu, một lúc sau như chợt nhớ ra gì đó cô lục lọi trong túi xách và rút từ trong ví ra tấm ảnh nhỏ chụp chung với Minh Bằng đưa cho Trí Bằng. Sau khi xem ảnh Trí Bằng nói lại với cô:

-Cô chờ tôi một lát, tôi đi báo cáo lại với tổng giám đốc rồi sẽ quay lại ngay.

-Vâng!

Trí Bằng vội vã đến phòng tổng giám đốc tìm ông Triệu và thuật lại mọi việc. Sau khi nghe xong ông Triệu cũng không khỏi bất ngờ “Lẽ nào Minh Bằng đã kết hôn?” Trong thâm tâm ông vẫn nghĩ rằng Minh Bằng và Linh Vy sẽ thành đôi không ngờ dự tính của ông lại không thành. Nhưng là một người lớn ông vẫn phải công bằng, dù trong lòng có huyệt hẫng không vui thì ông cũng chẳng có tư cách gì để trách Minh Bằng trong chuyện này. Trước đây việc hứa hôn giữa Minh Bằng và Linh Vy là do chỗ người lớn với nhau, ngày đó Minh Bằng và Linh Vy còn quá nhỏ đều không hiểu gì, bây giờ bố mẹ Minh Bằng đều đã qua đời thì lời hứa năm xưa còn có ý nghĩa gì nữa đây? Minh Bằng lại trưởng thành và sống ở Mỹ đã lâu nên chuyện này xảy ra âu cũng là lẽ thường. Ông chỉ còn biết thở dài và quay sang nói với Trí Bằng:

-Đã là vợ cậu ấy thì cũng là người nhà của chúng ta. Hãy đưa cô ấy về nhà tiếp đãi cho tử tế trong khi chờ cậu ấy trở về. -Vâng! Vậy có cần gọi điện báo tin cho giám đốc Su không ạ?

-Sáng nay Alec có gọi về cho tôi nói là sẽ trở về sớm hơn dự định, có lẽ là một hai ngày nữa sẽ về đến đây vì vậy khỏi cần báo tin làm gì hãy để cậu ấy bắt ngờ đi.

Trí Bằng rời khỏi phòng ông Triệu trở lại tìm Anna:

-Giám đốc một hai ngày nữa sẽ trở về sau chuyến công tác tại Hàn vì vậy tôi sẽ đưa cô về nhà chờ anh ấy. Chúng ta đi thôi.

Trí Bằng chủ động kéo vali hành lý của Anna đi trước dẫn đường trong khi cô khó nhọc bước đi lảo đảo theo sau, đi chưa được bao xa thì đã ngã khụy xuống ngất xỉu. Cô được đưa vào viện cấp cứu trong tình trạng hôn mê sâu.

Lại nói đến chuyện ở Hàn Quốc. Cả ngày Chae Rim bị Linh Vy quay như robot, công việc cuối cùng của cô là đưa Linh Vy đi dạo bằng xe đẩy một vòng quanh bệnh viện, cô mệt muốn kiệt sức và đang ngồi nghỉ ở hàng ghế trong khuôn viên cách phòng của Linh Vy không bao xa thì Minh Bằng và Hạnh Như cũng về tới. Minh Bằng thấy Chae Rim ngồi một mình nên bảo Hạnh Như:

-Cô đến thăm Linh Vy trước đi. Tôi có chuyện muốn nói với Chae Rim.

Sau khi Hạnh Như đi khỏi Minh Bằng đi đến chỗ Chae Rim và ngồi xuống nói chuyện:

-Chae Rim à! Anh có chuyện muốn nói với em.

-Alec! Anh về rồi à! Có mệt không? -Chae Rim mừng rỡ quan tâm.

-Anh không sao? Chúng ta có thể nói chuyện chứ?

-Vâng! Anh nói đi.

-Chúng ta là những người hợp tác làm ăn nên anh hy vọng sẽ giữ được mối quan hệ tốt đẹp. Sau này có lẽ anh và Vicki sẽ còn đi lại đây nhiều vì vậy mong em hãy nghĩ đến việc công giữa đôi bên và giúp đỡ cô ấy như vậy anh sẽ rất cảm ơn em.

Sắc mặt Chae Rim thay đổi nhanh chóng, nụ cười đẹp hão hức chờ đợi lắng nghe Minh Bằng nói cũng tắt dần trên môi cô thay vào đó là vẻ mặt căng thẳng:

-Sao anh lại nói những chuyện này với em?

-Anh biết việc Vicki bị lạc là không phải vô tình.

-Cô ấy đã nói gì với anh?

-Không! Cô ấy không nói gì hết, là anh tự tìm hiểu thôi.

Đôi mắt Chae Rim bắt đầu nhòe đi, những giọt ngắn dài nối tiếp nhau rơi cô ôm mặt nước mắt:

-Vậy anh có hiểu được vì sao em làm vậy không?

-Anh... có lẽ anh hiểu nhưng anh luôn coi em là một người bạn tốt ở Mỹ và bây giờ thì là một đối tác tốt. Sau này cũng vậy.

- Vậy còn cô ấy? Anh đối với cô ấy là tình yêu sao?

-Tình cảm giữa bọn anh đã tồn tại và lớn lên theo những tháng năm tuổi thơ vì vậy sẽ không gì có thể thay đổi được.

-Nói vậy có nghĩa là anh và cô ấy là bạn từ thời thanh mai trúc mã sao?

-Uh! Chae Rim ngồi chết lặng theo nhịp tim của mình, bất chợt cô phát hiện thấy Linh Vy đang đi về phía họ. Một ý tưởng không mấy tốt đẹp lại được hình thành trong cô vì sự ghen tuông:

-Em hiểu thông mọi chuyện rồi. Chỉ xin anh một điều, em có thể ôm anh để cảm nhận sự ấm áp nơi anh một lần duy nhất không?

Không chờ Minh Bằng đồng ý Chae Rim đã lao vào ôm chặt lấy anh trước khi Linh Vy tới gần mặc cho Minh Bằng muốn rời ra nhưng cô vẫn bướng bỉnh bám chặt cho đến khi Linh Vy đến gần họ. Cô nhìn Linh Vy với ánh mắt đắc thảng cùng nụ cười đang diễn tả niềm hạnh phúc. Linh Vy chứng kiến cảnh tượng đó rồi quay lưng bỏ chạy với đôi mắt ầng ậc nước trong khi Minh Bằng vẫn không hề hay biết sau lưng anh đã xảy ra chuyện gì.

Trở về phòng bệnh Linh Vy vội vã tìm quần áo để thay và nói với Hạnh Như trong ghen ngào nước mắt:

-Hạnh Như! Chúng ta về Đà Bắc thôi. Mình không thể ở đây thêm một giây phút nào nữa.

Hạnh Như không hiểu chuyện gì đang xảy ra cô cầm tay Linh Vy hỏi lại:

-Có chuyện gì vậy? Sao tự dưng cậu lại đòi về ngay? Chẳng phải ngày mai tất cả chúng ta cùng về sao?

-Vậy thì cậu ở lại ngày mai về cùng anh ta, còn mình về trước. -Linh Vy gắt lên một cách thiếu bình tĩnh và cầm túi xách bỏ đi.

Hạnh Như chỉ còn biết chạy theo bạn vì cô hiểu tính bạn, trong lúc nóng giận Linh Vy có thể gây ra bất cứ chuyện gì. Trở về khách sạn lấy hành lý và lên taxi đến thẳng sân bay INCHEON đặt vé trong chuyến bay khởi hành nhanh nhất về Đà Bắc. Hạnh Như điện thoại cho Minh Bằng liên tục nhưng máy anh đã tắt máy, trong khi họ chờ lên máy bay thì Minh Bằng gọi lại:

-Hạnh Như! Có chuyện gì mà cô gọi cho tôi nhiều vậy? Hai cô hiện giờ đang ở đâu?

-Anh làm gì mà tắt máy suốt thế? Chúng tôi đang ở sân bay và chờ lên máy bay về Đà Bắc. Hai người đã xảy ra chuyện gì mà khiến Linh Vy giận như vậy chứ?

-Cô đang nói gì vậy? Tại sao lại ở sân bay vào giờ này? Có chuyện gì với Linh Vy sao?

-Anh hỏi tôi như vậy thì tôi biết hỏi ai đây? Chẳng phải giữa anh và cô ấy có chuyện gì sao? Lúc ở bệnh viện cô ấy chạy ra ngoài tìm anh và trở về phòng với tâm trạng không tốt, lập tức thu dọn đồ rồi đến sân bay mua vé về, tôi buộc phải đi theo cô ấy.

-Thôi được! tôi sẽ về ngay trong chuyến bay kế tiếp. Phiên cô hãy ở bên cô ấy giúp tôi cho tới khi tôi về.

Tắt máy và Minh Bằng đưa tay vỗ nhẹ vào trán mình khi hiểu chuyện gì đã xảy ra. Anh tức tốc thu dọn hành lý để trở về Đà Bắc trong thời gian sớm nhất có thể.

Vừa xuống sân bay Minh Bằng đã nhìn thấy Trí Bằng đứng đợi anh tại cửa ra vào, sau khi cả hai đã yên vị trên xe Trí Bằng đành ngập ngừng nói với Minh Bằng:

-Anh Su! Tôi nghĩ anh nên chuẩn bị cho mình một chiếc mũ bảo hiểm.

-Trợ lý Trần! Hiện giờ tôi rất mệt mỏi không có thời gian nói đùa với anh đâu.-Minh Bằng ngả người ra phía sau và nhắm mắt lại cố gắng thư giãn tâm lý. -Tôi... tôi không nói đùa với anh đâu. Hiện giờ tiểu thư đang rất giận dữ, đồ đạc trong nhà đã bị cô ấy làm cho be bét rồi tung lên.

-Tôi biết!

-Anh biết? Anh đã biết vậy sao còn đùa giỡn tình cảm với tiểu thư nhà tôi?

Haizz..... Anh đang nói gì vậy? tôi không đùa với cô ấy mà rất nghiêm túc trong chuyện này.

-Vậy còn vợ anh thì sao? Anh định ly hôn với cô ấy trong khi cô ấy đang mang bầu để cưới tiểu thư nhà tôi sao?

Nghe đến đây Minh Bằng không thể bình tĩnh hơn nữa, anh ngồi bật dậy đưa tay lên sờ vào trán Trí Bằng:

-Không sốt! nhiệt độ bình thường. Haizz... anh làm sao vậy? Tôi đi công tác có mấy ngày về mà anh trở thành người có thần kinh không ổn định rồi sao?

Trí Bằng giật tay Minh Bằng xuống khỏi mặt nói:

-Anh mới là không bình thường. Có vợ thì nói là có vợ chứ việc gì phải giấu nhem đi như vậy? Tôi cứ nghĩ anh là bậc chính nhân quân tử không ngờ anh làm tôi thất vọng quá.

-Nãy giờ anh toàn lảm nhảm chuyện gì vậy? Tôi có vợ? Tin tức này ở đâu ra vậy? Lại tờ báo lá cải nào đăng tin vệt này vậy?

-Không phải ở đâu ra mà là chính vợ anh từ Mỹ đến đây tìm anh. Chỉ có điều tình trạng sức khỏe cô ấy không tốt, đang nằm viện trong tình trạng hôn mê vẫn chưa tỉnh lại suốt hai ngày nay. Cũng may là đứa bé vẫn bình an vô sự chỉ có cơ thể của cô ấy là phản ứng không tốt sau chuyến bay dài từ Mỹ đến Đài Bắc thôi.

-Anh càng nói tôi càng không hiểu anh đang nói gì? Anh có chắc chắn rằng mình đang nói chuyện với đúng người cần nói không đấy? Có nhầm lẫn gì trong chuyện này không vậy?

-Anh nói vậy là thế nào? Tiểu thư đang rất buồn và giận trong chuyện này, tổng giám đốc cũng không vui. Mà anh thì cứ như từ trên trời rơi xuống như về người không có tội.

-Anh làm ơn nói rõ đầu đuôi chuyện gì đã xảy ra cho tôi biết được không? Đừng có nói cái kiểu không có đầu, không có cuối thế này tôi chẳng hiểu gì cả.

Vậy là Trí Bằng luyên thuyên thuật lại mọi chuyện từ đầu tới cuối còn Minh Bằng thì cứ mắt chữ o mồm chữ a như nghe kể một câu chuyện lạ của thế giới ngoài hành tinh vậy. Sau khi kết thúc câu chuyện, Minh Bằng với vẻ mặt hình sự cùng Trí Bằng quay ngược xe thẳng tiến đến bệnh viện ngay. Cửa phòng bệnh vừa mở ra Minh Bằng đã sững lại, chiếc cặp da trên tay anh cũng rơi tuột xuống đất, anh lại gần và gọi tên người đang nằm bất tỉnh nhân sự:

-Anna!

14. Chương 14

Việc Anna đến Đài Bắc tìm mình là việc ngoài tưởng tượng của Minh Bằng, nhất là nhìn vào tình trạng của cô lúc này, anh càng không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra? Vì sao cô lại đến đây tìm anh? Lẽ ra giờ này cô phải ở Anh cùng gia đình mình mới phải, và chuyện cô đến tìm anh vì đứa bé cô đang mang trong mình là thế nào?

Tâm trí Minh Bằng rối bời, trong anh lúc này rất nhiều câu hỏi được đặt ra mà không có lời giải đáp. Nhìn Anna đang nằm bất động trên giường bệnh với thần sắc nhợt nhạt Minh Bằng lo lắng hỏi Trí Bằng đang đứng bên cạnh mình: -Bác sỹ nói tình trạng sức khỏe của cô ấy thế nào? Bao giờ thì cô ấy có thể tỉnh lại?

-Cơ thể cô ấy rất yếu, việc bao giờ có thể tỉnh lại thì không thể dự đoán trước được, việc này chỉ có thể phụ thuộc vào ý trí của cô ấy mà thôi. Tuy nhiên hiện tại về tính mạng của mẹ con cô ấy thì không có vấn đề gì đáng lo ngại.

-Anh hãy đi mời bác sỹ điều trị riêng cho cô ấy đến đây, tôi muốn biết rõ hơn tình trạng sức khỏe hiện giờ của cô ấy thế nào?

-Tôi hiểu rồi! Nhưng...nhưng anh và cô ấy thực ra là thế nào? Tại sao cô ấy lại đến đây tìm anh trong hoàn cảnh này? Hai người có phải là mối quan hệ ràng buộc đó không?

Trước khi rời đi Trí Bằng ngập ngừng thắc mắc với Minh Bằng, trong lúc rời đi anh không biết rằng mình đã hỏi quá nhiều câu hỏi cùng một lúc. Điều này khiến Minh Bằng không mấy dễ chịu, anh phát hỏa lên với Trí Bằng:

-Anh làm gì mà chất vấn tôi tới tấp, cứ như thể đang hỏi cung tội phạm vậy? Cái gì mà quan hệ ràng buộc? Anh làm ơn đừng làm tôi rối rắm thêm có được không? _ Minh Bằng quay sang lườm Trí Bằng sắc lạnh.

-Là tôi lo cho tiểu thư nhà chúng tôi thôi._ Trí Bằng ấp úng.

Minh Bằng như sực nhớ ra anh trở về Đài Bắc gấp gáp như vậy là vì ai kia nên vội vã hỏi lại Trí Bằng:

-Linh Vy cô ấy thế nào? Có chịu ăn uống gì không?

-Anh còn hỏi nữa? Cô ấy ngay cả một giọt nước cũng chẳng thèm uống chứ đừng nói là ăn cơm. Chị Châu đã hết lần này đến lần khác mang đồ ăn vào phòng cô ấy, nhưng địa điểm cuối cùng mà những đồ ăn đó đến, không phải là dạ dày cô ấy mà là vào dạ dày của máy xử lý rác thải. Khi vừa trở về cô ấy còn giận dữ trút giận lên đồ đạc trong nhà, sau khi biết chuyện cô Anna đến đây tìm anh thì cô ấy chỉ giam mình trong phòng và không nói chuyện với bất kỳ ai.

Minh Bằng nghe mà cảm thấy trái tim anh như thắt lại. Chỉ riêng chuyện Chae Rim gây ra cho Linh Vy trong mấy ngày qua đã khiến cô mệt mỏi lắm rồi, nay lại thêm việc Anna đến tìm anh hẳn là một đả kích lớn với cô. Giờ này có lẽ Linh Vy đang rất buồn và giận anh, có thể cô không muốn nhìn thấy anh nhưng anh lại rất muốn, rất rất muốn đến bên cô ngay lúc này, anh phải nói cho cô hiểu trong lòng anh chỉ có cô, trái tim anh tồn tại vì cô. Anh tin rằng trái tim anh cô nhất định sẽ nhìn rõ.

Trong khi đó tại thời điểm này Linh Vy cũng tự lái chiếc mui trần BMW Z8 màu đỏ quen thuộc của mình tiến vào cổng bệnh viện. Dù trong lòng đau khổ và giận dữ đang xâm chiếm làm rối loạn tâm hồn cô. Trái tim cô tưởng như vỡ vụn nhưng Linh Vy vẫn muốn một lần tận mắt nhìn thấy người đã đánh cắp Minh Bằng của cô là người thế nào? Vì vậy cô đã quyết định đến bệnh viện tìm Anna.

Đi đến cửa sổ phòng bệnh, nhìn qua lớp cửa kính trong suốt Linh Vy phát hiện ra Minh Bằng đang ngồi cạnh giường bệnh Anna. Hụt hẫng và chưa xót lại bao trùm lấy cô, vì sau khi trở về từ Hàn Quốc người đầu tiên mà anh muốn gặp lại không phải là cô, mà là người đang nằm trên giường bệnh kia. Dù đã cố gắng kìm nén, nuốt ngược nước mắt vào trong nhưng Linh Vy vẫn không thể ngăn nổi hai hàng lệ buong bình trào ra khỏi khóe mắt mình. Cô chỉ muốn chạy trốn khỏi sự thật phũ phàng này, cô không đủ can đảm để bước vào căn phòng kia. Linh Vy lùi bước và quay lưng bỏ chạy, vừa chạy được vài bước thì Linh Vy va vào người Trí Bằng nhưng dường như cô không hề để ý, chỉ có Trí Bằng là hốt hoảng giữ tay cô lại hỏi: -Tiểu thư! Sao cô lại đến đây? Có phải cô đến đây vì cô Anna kia?

Linh Vy nắc nhen không nói lên lời, cô giật tay Trí Bằng ra vội vã chạy ra xe khởi động lái đi. Trí Bằng không theo kịp nên đành trở về phòng hỏi Minh Bằng:

-Anh đã nói gì với tiểu thư để cô ấy phải khóc và bỏ chạy như vậy?

-Hả? Anh nói gì? Linh Vy đã đến đây sao? _ Minh Bằng đứng bật dậy khỏi ghế ngồi hốt hoảng.

-Không phải anh và tiểu thư đã gặp nhau sao? _ Trí Bằng ngạc nhiên hỏi lại Minh Bằng.

-Cô ấy đâu rồi?

-Tôi vừa gặp cô ấy ngoài hành lang thấy cô ấy khóc và bỏ chạy vội vã ra xe rồi lên xe lái đi.

-Cái gì? Sao bây giờ anh mới nói? Đưa chìa khóa xe cho tôi._ Minh Bằng dường như không còn bình tĩnh.

-Anh định đi đâu?

-Tôi bảo anh hãy đưa chìa khóa xe đây! Cô ấy lái xe một mình vào lúc này sẽ rất nguy hiểm anh không biết sao?

Minh Bằng hét lên một cách thiếu kiên nhẫn, anh vội vàng giật lấy chùm chìa khóa khi Trí Bằng vừa rút ra khỏi túi quần. Chạy ra xe và lao đi như tên bắn, anh cố gắng tìm kiếm bóng dáng chiếc xe màu đỏ quen thuộc.

Vào buổi sáng. Lại đang là giờ cao điểm, trên đường phố xe cộ nối đuôi nhau đủ màu sắc, kích cỡ. Cả một đoạn đường dài đang chen lấn, ùn tắc để chờ tín hiệu đèn xanh đỏ. Đã qua hai lượt đèn mà dãy xe phía trước xe của Minh Bằng vẫn dài tưởng như vô tận, ít nhất là ứng với tâm trạng anh lúc này.

Không thể kiên nhẫn ngồi đợi trong xe Minh Bằng mở cửa xe xuống và chạy lên phía trước tìm kiếm trong thời gian chờ đợi đèn đường chuyển lượt. Ánh mắt anh sáng lên khi thấy xe Linh Vy chỉ cách xe mình có bốn chiếc xe, trước xe cô còn có vài chiếc nữa. Anh định chạy lại phía cô nhưng tiếng còi inh ỏi liên tục rú lên khiến Minh Bằng giật mình. Nhìn lên thì đèn xanh đã bật sáng, báo hiệu cho tuyến đường mà anh đang đứng có thể lưu thông. Không còn cách nào khác anh đành phải vội vàng trở về xe của mình.

Những chiếc xe phía trước lần lượt rời đi. Khi xe Linh Vy vừa chuyển bánh vượt lên, thì cũng là lúc chiếc đèn màu đỏ đáng nguyên rửa lại bật sáng chói mắt. Khiến cho Minh Bằng nổi cáu, anh chỉ còn biết chút giận dỗi mạnh vào chiếc vô lăng tội nghiệp. Có lẽ điều ước duy nhất của anh bây giờ, là chiếc xe mình đang lái có thể cất cánh bay vượt lên bốn chiếc xe kỳ đã cản mũi phía trước, và chiếc đèn đường vô duyên kia.

Vào giờ cao điểm, dường như để lỡ một lượt đèn, là lỡ mất một năm ánh sáng. Dù cho anh có căng mắt kiếm tìm, thì vẫn chẳng thấy bóng dáng siêu xe màu đỏ đâu. Trước mắt anh đường phố bây giờ như một bãi đậu xe dài bất tận, ngã rẽ lại nhiều, không biết Linh Vy đã đi về hướng nào? Nhưng anh đã cảm nhận được trái tim mình mách bảo, anh cần phải rẽ đi đâu...

Thoát khỏi đường nội thành đông nghẹt với tâm trạng trống rỗng, Linh Vy chạy xe về phía đường cao tốc trong khi lý trí cô cũng chẳng biết mình đang đi đâu. Đơn giản cô chỉ muốn trốn chạy đến một nơi nào đó không ai tìm thấy mình. Cô cần một lối thoát, một nơi yên tĩnh để trái tim có thể tìm lại sự bình yên cho mình vào lúc này. Mưa bắt đầu lất phất rơi hòa cùng nước mắt Linh Vy ướt nhòa, phải chăng ông trời cũng đồng cảm với tâm trạng hiện giờ của cô? Chẳng thèn bật mui xe để che mưa, chắn gió Linh Vy để mặc cho những hạt mưa tấp vào mặt cô bỗng rát, dù sao như vậy cũng giúp cô tỉnh táo hơn để lái xe.

Trong chuyến đi không có dự tính này cuối cùng xe của Linh Vy cũng dừng lại trước bãi biển quen thuộc. Cô tự cười mình ngốc nghếch, tại sao lại đến đây? Mỗi lần nghĩ đến anh cô đều đến đây, điều này cũng có nghĩa là bây giờ cô vẫn đang nghĩ về anh.

Một mình cô đơn đứng trước bãi biển rộng lớn, từng làn mưa hiu hắt bao trùm khoảng không u ám vắng lặng, lại càng khiến cho bóng dáng Linh Vy trở lên nhỏ bé mong manh. Tiếng sóng vỗ cũng không dào dạt du dương như mọi ngày cô vẫn cảm nhận được, mà thay vào đó là một giai điệu buồn đến nao lòng, như muốn cào xé trái tim yếu đuối của cô.

Những cơn sóng đua nhau vỗ nhẹ vào mũi giày khiến Linh Vy phải cúi xuống nhìn, trong vô thức cô ngồi xuống đưa tay bốc từng nắm cát nhỏ và bắt đầu xây lâu đài cát. Để xây được một lâu đài cát như ý Linh Vy đã tốn khá nhiều thời gian. Nhưng cô chưa kịp chiêm ngưỡng thành quả mình tạo ra thì một cơn gió thoảng qua, một làn sóng lớn xô bờ đã san bằng tất cả. Khi cơn sóng rút đi, thì bờ cát cũng chẳng còn lưu lại dấu vết về lâu đài cát đã từng được xây lên rất kỳ công. Nhìn bờ cát phẳng lặng trước mặt mình Linh Vy đứng lên buông tiếng thở dài, ánh mắt cô nhìn về một nơi xa thẳm mông lung, trong đó như có một màn sương mờ bao phủ:

-Thì ra anh cũng chỉ như lâu đài cát, đã từng xuất hiện nhưng chỉ một cơn sóng xô là cuốn đi tất cả như chưa từng hiện diện. Chỉ có em là ngốc nghếch suốt mười lăm năm qua khi tin rằng, lâu đài cát kia có thể giữ làm của riêng mình.

-Không! Anh không phải là lâu đài cát hư vô kia. Anh là một người thực sự hiện diện trên đời này. Trái tim anh dù có phải trải qua bao nhiêu cơn sóng xô đi nữa, thì cũng không thể bào mòn, không thể mất đi.

Mà nó sẽ vĩnh viễn tồn tại vẹn nguyên, dù thời gian có là bao lâu đi nữa. Mười lăm năm có thể thay đổi vạn vật nhưng không thể thay đổi trái tim anh, cũng như tình cảm của anh.

Minh Bằng từ lúc nào đã đứng bên cạnh Linh Vy với chiếc ô trên tay, giọng nói trầm ấm quen thuộc của anh làm cô tin rằng đây không phải là ảo giác. Thoáng chút bất ngờ nhưng rồi Linh Vy nhanh chóng quay về với thực tại, ánh mắt cô giận dữ nhìn thẳng vào anh công kích:

-Anh đi chết đi! Tôi không muốn nhìn thấy bộ mặt lừa đảo của anh. Anh là đồ tồi, một kẻ lẳng nhăng, tôi không ngờ con người anh lại như vậy. Sao không ở bên Mỹ mà hưởng cuộc sống yên vui còn trở về đây làm gì? Tại sao lại trở về? Tôi không muốn nói chuyện với anh, anh đi đi.

Như cảm thấy nói thế vẫn chưa đủ, Linh Vy sẵn lại dùng hết sức lực đẩy Minh Bằng đi. Nhưng dù có dùng hết sức lực có thể cô cũng chỉ là phận liễu yếu đào tơ, chỉ trong nháy mắt đã bị anh kéo vào, ôm gọn trong vòng tay rắn chắc của mình. Cô cố gắng vùng vẫy để thoát ra nhưng vô ích, sức cô yếu dần và cuối cùng đành bất lực buông tay nấc nghẹn thốn thức trong vòng tay ấm áp của anh.

Lúc này cô vẫn hận anh vô cùng, rất ghét anh nhưng lại giận trái tim yếu đuối của mình hơn gấp ngàn lần. Bởi vì, giây phút này cô vẫn rất nhớ anh, vẫn muốn được ở trong vòng tay ấm áp này của anh, vẫn muốn nghe giọng nói ngọt ngào trầm ấm của anh. Muốn ở bên anh mãi mãi. Minh Bằng siết chặt vòng ôm hơn nữa, anh xót xa khi cảm nhận được Linh Vy gầy đi rất nhiều, một khoảng ngực áo của anh đã bị nước mắt cô thấm ướt đầm. Cứ như vậy anh ôm cô yên lặng hồi lâu, như để hai trái tim nơi họ cảm nhận nhịp đập của nhau, truyền cho nhau những tín hiệu riêng của nó. Đối với họ tất cả những lời giải thích, biện hộ vào lúc này đều trở nên vô nghĩa.

Khi Linh Vy đã bình tĩnh phần nào Minh Bằng mới rời vòng tay, đẩy Linh Vy ra đối diện với mình. Anh dịu dàng nâng mặt cô lên, và dùng hai ngón tay cái lau hết những giọt nước mắt còn đọng lại hai bên gò má trắng hồng của cô, giọng anh dịu dàng trầm ấm:

-Cô bé ngốc! Em không tin anh sao? Lê nào mười lăm năm chờ đợi của em chỉ vì một phút hiểu lầm mà trở thành vô nghĩa? Em không thấy rằng như vậy sẽ rất bất công sao? Mấy ngày qua anh biết em đã phải chịu nhiều áp lực ở Hàn Quốc, tất cả là lỗi của anh. Chae Rim cô ấy trong lòng anh chỉ là một người bạn quen biết bình thường và bây giờ cũng chỉ là đối tác của chúng ta. Những gì em nhìn thấy hôm qua không như em nghĩ đâu.

Đôi mắt Linh Vy long lanh ngập nước nhìn anh, đối với cô mà nói, bây giờ Chae Rim chẳng là gì đáng để cô phải lo ngại, giọng cô nghẹn ngào không nên lời:

-Nhưng...nhưng Anna thì khác, cô ấy không đơn giản chỉ là bạn anh đúng không?

-Đúng vậy! Cô ấy không...

-Đủ rồi! anh đừng nói gì thêm nữa, em đã hiểu tất cả. Bây giờ em không muốn nghe anh nói gì hết và cũng không muốn nhìn thấy anh. Anh hãy đi đi. Em muốn ở lại một mình. _ Không đợi nghe Minh Bằng nói hết câu Linh Vy đã đưa tay lên bịt chặt hai tai và lắc đầu lia lịa, không muốn nghe gì thêm.

Minh Bằng nhìn cách phản ứng của Linh Vy, dù trong lòng anh bây giờ cũng không vui vẻ gì, nhưng cũng không sao nhịn nổi cười. Anh đưa tay lên gỡ tay Linh Vy xuống và giữ hai vai cô nhìn đối diện với mình, ánh mắt anh nhìn cô lấp lánh cùng nụ cười ấm áp có phần tinh nghịch:

-Ngốc à! Tại sao mười lăm năm đã trôi qua mà em vẫn ngốc nghếch như cô bé ngày nào vậy? Em đang nghĩ gì về mối quan hệ giữa anh và cô ấy thế? Anh muốn nói Anna không phải là một người bạn bình thường. Mà là một người bạn thân, một người em gái của anh, chứ không phải vợ anh. Vợ tương lai của anh là người khác kia, là một cô bé ngốc nghếch và ngang bướng, chỉ thích làm theo ý mình, luôn khiến người khác phải đau đầu. _ nói đến đây Minh Bằng giơ bàn tay lên và chỉ vào vết sẹo ở ngón áp út của mình rồi tiếp tục:

-Em nhìn đi! Đây là nhẫn đính hôn mà ngày bé có người đã tự ý trao cho anh đấy! Một chiếc nhẫn mà anh muốn tháo ra cũng không cách nào tháo được. Và anh cũng chưa bao giờ muốn tháo nó ra, mỗi khi nhớ cô ấy anh lại nhìn vào vết sẹo này rồi tưởng tượng ra khuôn mặt và nụ cười của cô ấy. _ Dừng lại giây lát, ánh mắt anh ánh lên tia nhìn tinh nghịch, nhìn xoáy vào đôi mắt to tròn long lanh của người đối diện:

- Cô bé đó là một người rất tùy tiện. Tự ý đeo chiếc nhẫn có một không hai này vào tay anh, tự ý đánh cắp trái tim anh. Vậy mà bây giờ còn nghi ngờ anh, lại dễ dàng phủi tay không chịu trách nhiệm gì với anh hết, còn đuổi anh đi nữa. Em nghĩ xem! Cô ấy có đáng bị phạt không? Em ở lại một mình giúp anh suy nghĩ vấn đề này nhé! Anh không làm phiền em nữa. Nói rồi Minh Bằng cho tay vào túi quần xoay người thung thính bước đi, trên môi anh nở nụ cười tà mị hóm hỉnh. Bỏ lại sau lưng một người nào đó đang đứng như trời trồng, với đôi mắt mở to hết cỡ vì quá ngạc nhiên với niềm hạnh phúc bất ngờ này.

Linh Vy phải mất một chút thời gian để định thần và chắc chắn rằng mình không nghe nhầm. Khi cô hiểu rõ tất cả những gì anh nói thì Minh Bằng đã đi được một đoạn cách cô cả chục mét. Không để anh đi xa hơn cô vội vã chạy đến ôm trầm lấy anh từ phía sau:

-Minh Bằng! Cô ấy nhờ em nói với anh rằng “ cô ấy xin lỗi anh! Xin lỗi vì đã không tin anh. Thật lòng xin lỗi anh! Sau này dù có xảy ra chuyện gì cô ấy cũng tin tưởng anh, không làm anh buồn lòng nữa. Anh có tha thứ cho cô ấy không?”.

Minh Bằng xoay người lại đối diện với Linh Vy anh cốc nhẹ vào trán cô:

-Vẫn biết em gốc gác, nhưng không ngờ em phản ứng chậm như vậy. Để anh phải đi một đoạn khá xa với trái tim hồi hộp, đập loạn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...

Minh Bằng chưa kịp nói hết câu thì đã bị đôi môi mềm mại của Linh Vy bất ngờ tiến tới, chiếm giữ lấy bờ môi ấm áp của anh. Trong buổi chiều mưa nhẹ, chỉ có bãi biển mênh mông chứng kiến hai người trao nhau nụ hôn trong mưa ngọt ngào và lãng mạn. Từng làn sóng nối tiếp nhau xô bờ tạo lên một bản nhạc dịu êm, như muốn góp vui với hạnh phúc của hai người nào đó.

Buổi tối hôm đó Anna bắt đầu tỉnh lại. Khi cô mở mắt ra thấy mọi thứ xung quanh mình đều vô cùng xa lạ, liếc mắt nhìn quanh phòng một vòng, cuối cùng cô cũng biết là mình đang ở bệnh viện. Bên tai cô một giọng nữ trong trẻo vang lên nhưng cô ấy nói gì thì cô không hiểu. Ngay sau đó thì một người nam nữa xuất hiện bên cạnh cô gái, anh hỏi cô bằng giọng nói tiếng Anh quen thuộc:

-Anna! Em tỉnh rồi hả? Thấy trong người thế nào? Có nghe thấy anh nói gì không?

Sau khi nghe giọng nói của Minh Bằng, Anna mới thực sự tỉnh táo hoàn toàn. Cô gắng gượng muốn ngồi dậy và Linh Vy đứng bên đã đỡ cô ngồi dựa vào gối tựa phía đầu giường:

-Alec! Tại sao em lại ở bệnh viện này? Chuyện gì đã xảy ra vậy? Con em có sao không?

-Em bị kiệt sức sau chuyến bay dài từ Mỹ đến đây, và đã bị ngất tại công ty làm việc của anh. Trong khi anh đi công tác nhân viên công ty đã đưa em đến cấp cứu tại đây. Thai nhi rất khỏe, không có gì nguy hiểm. Chỉ cần em tĩnh dưỡng cho thật tốt để hồi phục sức khỏe là có thể xuất viện.

Nghe Minh Bằng trả lời, Anna yên tâm thở ra nhẹ nhõm. Cô nhìn anh ngượng ngùng:

-Xin lỗi! Em lại làm phiền anh rồi!

-Anh và em đâu cần phải khách sáo như vậy? Hãy yên tâm nghỉ ngơi cho khỏe đi.

-Cảm ơn anh! Cô ấy là ai vậy?_ Anna chỉ tay về phía Linh Vy đang đứng cạnh Minh Bằng.

-Đây là Vicki! Cô ấy là một nửa còn lại của anh._ Minh Bằng vui vẻ kéo Linh Vy lại gần hơn giới thiệu.

Anna đưa tay lên che miệng tủm tỉm cười trước điệu bộ của Minh Bằng, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó mắt cô mở to nhìn Linh Vy bối rối: -Vicki! Xin lỗi cô! Trong lúc bí bách tôi đã nói dối với nhân viên công ty rằng tôi là vợ của Alec. Vì nghĩ rằng họ cố tình từ chối không cho tôi gặp mặt anh ấy, nên tôi buộc phải nói vậy hy vọng có thể gặp được anh ấy. Cô đừng hiểu nhầm tôi và anh ấy nhé!

-Haiz... tiểu thư à! Lần này em hại anh rồi đó. Xem chút nữa là anh bị cô ấy tổng cổ lên máy bay cho về Mỹ rồi._ Minh Bằng vỗ trượng bộ mặt thảm hại của mình ra đùa Anna và Linh Vy.

-Này! Anh đừng có kể xấu về em như vậy chứ. Chị Anna! Em không xấu như vậy đâu, chị đừng nghe anh ấy nói nhầm._ Linh Vy vội chữa cháy.

-Xin lỗi hai người! Em thực sự không nghĩ rằng sự việc lại nghiêm trọng như vậy. Sau này sẽ đền bù xứng đáng cho hai người có được không?

-Em nhớ đó. À! Em đến Đài Bắc tìm anh có việc gì? Mà chuyện đứa bé là sao vậy? Em kết hôn rồi sao?

-Em chưa kết hôn. Lần này em đến đây là muốn nhờ anh tìm cha cho con em. Chúng em bị mất liên lạc sau khi em trở về Anh, đến lúc em quay lại Mỹ tìm anh ấy thì bạn bè nói anh ấy đã trở về Đài Bắc. Em không có địa chỉ hay số liên lạc của anh ấy ở đây, vì vậy muốn tìm anh để nhờ anh giúp đỡ.

-Nói vậy thì cha đứa bé là người Đài sao? Sao trước đây không giới thiệu cho anh làm quen? Mà em có gì để làm manh mối tìm kiếm không? Ví dụ như ảnh hoặc anh ta ở phố nào? Tên gì?

Anna với túi xách lấy ra một album ảnh nhỏ đưa cho Minh Bằng:

-Đây là ảnh của anh ấy.

Minh Bằng vừa nhìn vào ảnh đôi mày rậm của anh khẽ chau lại, miệng há hốc ngạc nhiên vì nhận ra người quen.

15. Chương 15

Sau khi nhận ra người trong hình là người quen đôi mày rậm của Minh Bằng giãn dần ra, trả lại anh nét mặt tự nhiên, trên đó thoáng qua nụ cười bí hiểm. Trong lòng anh nghĩ thầm: “ một người thân như chân với tay, một người như anh em trong nhà, hai người họ lại là một cặp. Vậy mà anh không hề hay biết gì là sao? Rút cuộc thì hai người này tình yêu hay tình báo đây?”. Anh nhớ lại buổi nói chuyện giữa mình và Nicky cách đây vài tháng trước, khi cả hai chưa có quyết định trở về Đài Bắc:

*Hồi tưởng

Minh Bằng bước vào quán bar tìm Nicky. Sau khi ngó nghiêng một hồi, anh cũng nhận ra thằng bạn thân đang ngồi cô đơn lẻ bóng một mình, giữa cổ lên nóc chén đầy chén vơi tại một góc khuất vắng người qua lại. Anh lại gần ngồi xuống bên cạnh vỗ vai bạn:

- Có chuyện gì với cậu sao? Tại sao lại uống nhiều như vậy?

-Ah! Bạn thân! Cậu đến rồi hả? Chúng ta cùng cạn ly nào. Hôm nay tự dưng muốn say, chỉ có say mới không nghĩ đến nữa thôi. _ Nicky đã ngà ngà say, anh thấy Minh Bằng đến liền rót thêm một ly đưa cho bạn và nâng ly lên cạn, rồi nốc một hơi hết sạch. Hạ ly xuống Nicky định rót tiếp nhưng đã bị Minh Bằng cản lại:

-Chuyện gì vậy? Tại sao lại chỉ có say mới không nghĩ đến? Đã có người có thể khiến cậu ngủ cũng mơ đến sao? Mình không nhầm thì xưa nay, chưa một bóng hồng nào có thể khiến cậu tơ tưởng, ngoài mấy cuốn sách luật dày cộm ra. -Đúng là con người lạ thật. Tại sao lại không thể điều khiển trái tim của chính mình nhỉ?

-Nói vậy thì cậu đang gặp vấn đề về tình cảm thật sao?

-Nếu như một người luôn nói yêu cậu, nhưng đến một ngày nào đó lại không từ mà biệt. Mất hoàn toàn liên lạc thì có phải là cô ấy không còn yêu cậu nữa, muốn kết thúc với cậu không?

-Hai người không liên lạc bao lâu rồi? Biết đâu cô ấy có việc gì đó đột xuất, không kịp liên lạc với cậu, hãy kiên nhẫn chờ đợi một chút.

-Hơn hai tháng nay mình không thể tìm thấy cô ấy, cứ như thể cô ấy hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này vậy. Mình đã tìm kiếm khắp nơi nhưng hôm nay mới biết cô ấy đã cùng gia đình trở về Anh sinh sống. Vậy đây! không cho mình một lời từ biệt. Mình biết cần phải quên cô ấy, nhưng trái tim mình lại không nghe theo mình.

Bằng chất giọng say lẽ nhè, Nicky vừa nói vừa vỗ mạnh tay vào ngực mình một cách bất lực và tiếp tục uống. Minh Bằng chỉ còn biết ngồi nghe thằng bạn nổi tiếng là lạnh lùng với phái đẹp, đang dốc sạch ruột gan tâm sự về chuyện tình bí mật cho tới khi Nicky gục xuống bàn ngủ.

*Kết thúc hồi tưởng

-Anh cười gì vậy? _ Linh Vy thấy Minh Bằng ngồi ngây ra cười một mình nên lại gần anh hỏi.

-Hả? À không có gì. _Minh Bằng đang mãi nghĩ lại chuyện cũ nên giật mình trước câu hỏi của Linh Vy. Nhớ lại ngày đó cũng không thể trách Anna được, cha cô nhận được lệnh triệu tập phải về nước gấp của Hoàng Gia Anh, nên cả gia đình trong một đêm phải thu xếp về nước gấp. Sau đó vì lý do nào đó mà cả gia đình anh cũng không liên lạc được với gia đình cô. Nicky cũng vì muốn quên chuyện cũ nên đã quyết định trở về Đài Bắc làm việc, có lẽ vậy mà cả hai đã lạc mất nhau.

-Anh nói không có gì mà sao cứ ngồi ngây ra nghĩ gì vậy? _ Linh Vy một lần nữa khuấy động sự yên tĩnh của Minh Bằng.

-Em ở đây cùng Anna nhé! Anh ra ngoài một lát sẽ trở lại ngay._ dứt lời Minh Bằng vội vã bước ra khỏi phòng bỏ lại Linh Vy với tiếng gọi với sau lưng:

-Anh đi đâu vào giờ này vậy?...Hey???

Lúc đó bóng dáng Minh Bằng đã khuất sau hành lang bệnh viện, khi đã yên vị trong xe anh rút điện thoại gọi cho Nicky:

-Bạn thân! Cậu đang ở đâu vậy?

-Alec! Cậu về Đài Bắc khi nào vậy? Chuyển công tác diễn ra tốt đẹp chứ? Ah! Mình có một tin đáng ngạc nhiên cho cậu đấy!

-Chuyện đó để sau nói đi. Cậu đến bệnh viện đa khoa Đài Bắc gặp mình ngay, mình còn có ngạc nhiên lớn hơn cho cậu đấy. Gặp nhau tại tiền sảnh cửa chính của bệnh viện nhé!

-Sao? Cậu còn có ngạc nhiên lớn hơn cho mình sao? Là gì vậy? _Nicky ra vẻ háo hức muốn nghe.

-Việc đó đến đây cậu sẽ biết.

-Ok!

Một tiếng sau Nicky có mặt tại tiền sảnh, trước cửa ra vào chính của bệnh viện. Anh ngó nghiêng tìm Minh Bằng, sau một hồi tìm kiếm cũng không thể nhìn thấy thằng bạn thân của mình đang ngồi ở đâu, Nicky đành phải gọi điện: -Cậu đang ở đâu vậy?

-Mình đang ngồi sau lẵng hoa lớn trước mặt cậu đấy thôi.

Nicky tắt máy đến trước mặt Minh Bằng chỉ vào lẵng hoa hồng khổng lồ, đỏ rực trước mặt ngạc nhiên hỏi:

-Cậu nói có ngạc nhiên cho mình, mà sao lại hẹn gặp nhau ở đây? Lẵng hoa này là sao? Không phải gọi mình đến giúp cậu đi thăm bệnh nhân nữ chứ?

-Lẵng hoa này là mình đặt để chúc mừng cậu, 999 đóa hồng của tôi đó. Cậu có biết mình phải vất vả chạy đi chạy lại, gom tất cả hoa hồng của mấy cửa hàng hoa lớn nhỏ gần bệnh viện mới mua đủ số hoa này không?

-Cậu đang đùa mình hả? Lẵng hoa này có khác gì lẵng hoa cậu đặt để đi cầu hôn ai đó đâu? Cái gì mà chúc mừng mình chứ? Đây là ngạc nhiên lớn mà cậu dành cho mình sao? Hãy thành thật đi, cậu muốn mình làm đại diện giúp cậu phải không? _ Nicky ghé sát vào mặt Minh Bằng cười trêu chọc ra vẻ chỗ bạn thân có gì mà không thấu hiểu.

-Ai làm đại diện cho ai thì cậu sẽ biết ngay thôi. Lẵng hoa này là quà chúc mừng cậu, nhưng thực ra chỉ là mình giúp cậu chuẩn bị nó thôi. Còn người được nhận nó sẽ là người khác, không phải cậu. Bây giờ thì hãy vác nó đi theo mình đi.

Nicky dù chẳng hiểu thằng bạn thân đang chơi trò gì với mình, nhưng cũng đành vác lẵng hoa vật vờ, lẳng nhặng theo sau. Vừa đi anh vừa lẩm bẩm:

-Cái tên này! Cậu vừa về đến là tìm cách hành hạ mình là sao hả?

-Để trả thù vụ tình báo bí mật suốt hai năm của cậu với mình đấy. Đến nơi rồi, cậu hãy hít thở sâu, chuẩn bị tinh thần đón nhận ngạc nhiên lớn đi.

Minh Bằng mở cửa phòng bệnh bước vào cười vui vẻ nói với Anna:

-Anna! Anh đã tìm được thủ phạm về cho em rồi nè!

Bước chân Nicky bỗng khựng lại, miệng anh trong vô thức lặp lại hai từ “Anna!” lảng hoa trên tay anh trao đảo như muốn đổ ụp xuống. Minh Bằng đã dự đoán trước nên kịp thời đỡ lảng hoa đặt xuống trước sự ngạc nhiên của Linh Vy và Anna. Anh quay lại vỗ vai Nicky nói:

-Ngạc nhiên lớn mà mình dành cho cậu đấy! Bây giờ nhìn vào hiện tại thì cậu hiểu chuyện gì đang xảy ra và biết phải làm gì rồi chứ?__ nói xong Minh Bằng lại quay sang Anna:

- Cha của con em anh đã tìm về giúp em, lần này hai người đừng có để mất liên lạc, rồi báo hại anh bị người ta hiểu lầm nữa nhé! Bây giờ thì hai người tự giải quyết hiểu lầm và chăm sóc nhau đi. Tôi cũng phải chăm sóc, nuôi dưỡng cho tình yêu của mình đây.

Minh Bằng và Linh Vy rút khỏi phòng bệnh, dành lại không gian cho gia đình nhỏ tương lai, đoàn tụ trong nước mắt và nụ cười hạnh phúc.

Rời khỏi bệnh viện Minh Bằng đưa Linh Vy đến nhà hàng Pháp để chăm sóc cho cái dạ dày tội nghiệp của hai người sau vài ngày mất ăn, mất ngủ. Khi trở về nhà đã khá muộn, mọi người trong nhà đều đã đi ngủ. Dẫn Linh Vy về phòng anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng thì thầm:

-Mấy ngày nay em đã mệt mỏi nhiều rồi, hôm nay hãy ngủ ngon nhé! Anh thật có lỗi vì đã không chăm sóc tốt cho em suốt thời gian qua. Em gầy đi nhiều quá! Sau này anh sẽ không để những chuyện đó xảy ra nữa. Anh hứa đấy! Linh Vy vòng tay ôm chặt thắt lưng anh, mặt cô dựa vào vòm ngực ấm áp của anh thở thê nhẹ nhàng:

-Em không sao! Là em có lỗi đã không tin tưởng vào tình yêu của anh. Sau này em sẽ không ngốc nghếch như vậy nữa.

Hai người khẽ đẩy nhau ra trao cho nhau ánh nhìn ấm áp, trên môi họ nụ cười hạnh phúc rạng rỡ, xua tan bao mệt mỏi buồn phiền trong những ngày qua. Minh Bằng khẽ kéo Linh Vy lại phía giường, anh thân nhiên nằm xuống, dang cánh tay ra vỗ vào ra hiệu cho Linh Vy cùng nằm xuống. Trong khi đó Linh Vy mặt bắt đầu đỏ ửng, mắt mở lớn, cô khẽ hét lên:

-Anh định làm gì vậy? Chúng ta vẫn chưa kết hôn mà, chuyện này đâu thể...

Linh Vy chưa kịp nói hết câu đã bị Minh Bằng chồm dậy bịt miệng kéo cô ngã nhào xuống cánh tay mình:

-Em muốn đánh thức cả nhà dậy hả? Em lại tưởng tượng chuyện gì vậy? Sao lúc nào em cũng nghĩ xấu về anh như vậy chứ? Thật thất vọng quá!

Minh Bằng vỗ giận dữ khiến Linh Vy càng trở lên luống cuống:

-Vậy... anh định...định làm gì hả?

-Anh muốn làm cái gối ru em ngủ nhưng xem ra em lại muốn chuyện khác. Vậy thì xin lỗi! Vì sẽ làm em thất vọng, anh không muốn ăn cơm trước keng đầu.

Anh ghé sát vào Linh Vy trêu chọc không thương tiếc, khiến cho ai đó ngỡ ngàng chín người như con tôm luộc, chỉ còn biết nhắm nghiền mắt giả vờ ngủ. Trong lòng rửa thầm ai kia: “ Đáng ghét! Lúc nào cũng bá đạo, dòn người ta đến đường cùng”. Biết là người ta giả vờ nhưng anh cũng không nỡ tra tấn tinh thần người ta thêm nên đành đồng kịch theo. Khẽ hôn nhẹ lên vầng trán đẹp của cô anh thì thầm:

-Ngủ ngon nhé bảo bối của anh!

Anh khẽ cất giọng hát ngọt ngào, trầm ấm, du dương của mình đưa ai đó vào giấc mộng hồng. Khi thấy Linh Vy đã ngủ say Minh Bằng nhẹ nhàng rút tay ra, rón rén ngồi dậy, định đi về phòng thì nghe thấy giọng nói của Linh Vy khiến anh giật mình quay lại:

-Minh Bằng! Bao giờ thì anh đeo nhẫn cho em?

Minh Bằng còn bất ngờ chưa biết trả lời ra sao thì Linh Vy lại tiếp tục với giọng nhõng nhẽo phụng phịu:

-Không được! Ba năm lâu quá em không chịu đâu. Không được! Không được!....

-.....

-Uh! Anh hứa rồi nhé! – Không biết người ta hứa gì mà khiến Linh Vy cười toe toét gật đầu, tiếng cười tắt dần, hơi thở cô trở về trạng thái bình thường, đều đặn thiêm thiếp vào giấc ngủ sâu.

Minh Bằng khẽ thở nhẹ ra khi biết ai kia chỉ đang ngủ mơ, anh nhẹ nhàng sửa tư thế tay cho cô và lắc đầu cười:

-Thật là! Đến ngủ mơ cũng khiến người ta phải giật mình, không biết anh đã hứa gì với em đây?

Sáng hôm sau Linh Vy dậy sớm, trong tâm trạng vui vẻ cô nhảy chân sáo từng bậc thang xuống dưới nhà, vừa xuống đến ngưỡng cửa phòng khách thấy chị Châu đang bưng khay trà vào phòng ông Triệu, nhìn trên khay có hai tách trà nóng nghi ngút khói, cô thắc mắc: -Sao lại hai tách vậy? Ba tôi sáng ra đã có khách sao?

-À! Là lão gia với cậu Alec đang bàn chuyện công việc nên bảo tôi pha trà mang vào thôi.

-Vậy để tôi mang vào giúp chị.

-Cảm ơn cô, tiểu thư!

Linh Vy nhận khay trà từ tay chị Châu. Cô bước đi thật cẩn thận để nước trà không sánh ra ngoài, do cửa phòng hơi hé ra một chút nên khi đến gần cửa Linh Vy đã nghe được giọng nói pha chút giận giữ của Minh Bằng:

-Cha con hần muốn chiếm đoạt công ty của chúng ta, thì cháu cũng muốn làm điều ngược lại là nuốt chửng công ty của họ.

-Minh Bằng! Phải chăng cháu đã biết hết mọi chuyện của ba cháu trước đây?__ giọng ông Triệu ngạc nhiên.

Linh Vy không hiểu hai người đang nói chuyện gì, nghe có vẻ rất nghiêm trọng nên cô đứng nép vào một bên cửa nghe tiếp cuộc đối thoại đang diễn ra bên trong kia. Giọng Minh Bằng lại vang lên:

-Vâng! Cháu đã biết tất cả. Mẹ cháu trước khi qua đời đã nói cho cháu biết, chính Huỳnh Hải là kẻ đã hại ba cháu phải chết thảm như vậy. Cháu nhất định bắt hần phải trả giá, dù có tốn bao nhiêu thời gian đi nữa.

-Thì ra cháu đã biết tất cả. Bác cũng rất hiểu tâm trạng của cháu, sao có thể không hận? Sao có thể tha thứ? Nhưng bác muốn cháu hiểu rõ một điều về Huỳnh Hải, hần chẳng khác nào một con rắn độc đã sống lâu năm, rất thủ đoạn và gian xảo. Muốn nắm được cổ hần cũng không phải là chuyện đơn giản, cháu phải hết sức cẩn thận.

-Thưa bác cháu hiểu! Trong chuyến công tác tại Hàn Quốc vừa rồi, chính Huỳnh Hiếu Cường cũng đã bày mưu tính kế hòng đánh tráo hồ sơ dự thảo của chúng ta. Cũng may là đã có đề phòng nên hần không đạt được mục đích.

-Có chuyện đó sao? Thật lỗ mãng. Cha con hần ngày càng không coi người khác ra gì. Không biết sau này còn muốn giở trò gì nữa đây? __ Ông Triệu giận dữ đập hai tay xuống bàn.

Linh Vy đứng ngoài nghe thấy hết mọi chuyện, hai tay cô run rẩy với cảm giác ghê sợ. Lần đầu tiên cô cảm nhận được cuộc sống không đơn giản, không phải lúc nào cũng toàn là màu hồng.

Bây giờ thì cô đã hiểu vì sao Minh Bằng không vui khi đứng trước Hiếu Cường. Vậy mà trước đây cô không hề hay biết chuyện ba của anh đã bị cha Hiếu Cường hại chết. Cô còn không ít lần lấy Hiếu Cường ra để

trọc tức anh, còn làm bạn với một kẻ tiểu nhân như vậy suốt bao nhiêu năm nay. Cảm thấy mình thật có lỗi với Minh Bằng, Linh Vy nhủ thầm cô cần phải làm gì đó giúp anh.

Hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh với vẻ mặt tự nhiên Linh Vy mở cửa phòng bước vào như không nghe thấy gì:

-Ba! Minh Bằng! hãy dừng trà đi. Hai người sáng sớm ra đã nói chuyện gì vậy?

-Không có gì! Anh và bác chỉ bàn chuyện công việc._Minh Bằng vội vàng mỉm cười khóa lắp, che dấu đi tâm trạng của mình trước Linh Vy.

-Con đó! Đã biết Minh Bằng là ai rồi thì sau này hãy chăm chỉ học hỏi cho tốt, đừng gây chuyện khiến Minh Bằng đau đầu nữa biết chưa? Linh Vy vội gơ tay lên đầu hàng:

-Con biết rồi mà, ba yên tâm đi. Vậy hai người tiếp tục nói chuyện đi con xin phép về phòng, không làm phiền hai người nữa.

Sau khi Linh Vy ra ngoài khép cửa lại ông Triệu hỏi Minh Bằng:

-Tại sao cháu không muốn cho Linh Vy biết chuyện này? Bác nghĩ nên cho nó biết để giữ khoảng cách với con trai Huỳnh Hải.

-Cháu không muốn Linh Vy phải lo nghĩ về chuyện này, không muốn cuộc sống của cô ấy bị xáo trộn. Để cô ấy luôn vui vẻ, bình yên như vậy cháu thấy vui và yên tâm hơn.

Linh Vy đứng bên ngoài nghe vậy hàng mi cong của cô khẽ chớp ngăn dòng lệ chỉ trực tuôn trào. Cổ họng cô như có gì đó nghẹn ứ. Cô đau cho nỗi đau mà anh đã một mình gánh chịu, cũng hạnh phúc với tình yêu mà anh dành cho mình. Linh Vy nhẹ nhàng bước về phòng của mình với câu hỏi trong đầu “mình phải làm gì để có thể giúp anh ấy đây?”. Đi đi lại lại trong phòng suy nghĩ tìm cách gì đó bỗng Linh Vy giật mình bởi tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn dây số quen thuộc Linh Vy khẽ hắng giọng rồi mở máy nghe:

-Alô!

-Linh Vy! Em không sao chứ?

-Em không sao. Hiếu Cường! anh về khi nào vậy? Gọi cho em sớm vậy có việc gì không?

-Anh vừa xuống sân bay. Thấy em đột ngột bỏ về trước anh tưởng có chuyện gì nên gọi cho em. Em thực sự không sao chứ?

-À... thực ra em cũng không vui!

-Được rồi! Anh sẽ đến thăm em.

-Không cần đâu! Chính em sẽ đến gặp anh. Gặp nhau ở quán cũ nhé!

Vừa lúc đó Minh Bằng mở cửa phòng bước vào, Linh Vy vội vã cúp máy để xuống bàn. Nhớ lại chuyện tối qua mặt cô bỗng đỏ bừng mặt tự nhiên. Minh Bằng biết thế nên tìm cách trêu chọc thêm:

-Sao em dậy sớm vậy? Đêm qua ngủ có ngon không?

-Em...em ngủ ngon! Còn anh?

-Anh chớp mắt được một chút, vì phải suy nghĩ lên kế hoạch xem bao giờ thì đeo nhẫn cho người ta. Tối qua có người đòi anh đeo nhẫn rồi.

Lúc đầu nghe không hiểu chuyện gì Linh Vy ngơ ngác:

-Nhẫn gì cơ? Ai đòi anh đeo nhẫn cho vậy?

-Anh nhớ đêm qua có người mơ ngủ cũng hỏi anh vậy mà!

Linh Vy suy nghĩ một lát rồi chợt lấy hai tay che mặt vì nhớ ra tối qua mình đã mơ gì, cô nghĩ thầm “ người gì mà đáng sợ, lợi hại đến giấc mơ của người ta mà cũng biết là sao?”. Nhìn điệu bộ đó Minh Bằng vừa cười vừa lại gần gỡ tay Linh Vy xuống:

-Được rồi! không trọc em nữa, mau xuống ăn sáng rồi còn chuẩn bị đến công ty nào.

-Em... hôm nay cho em nghỉ được không? Em có hẹn với bạn rồi.

-Em có hẹn với bạn sao? Ai vậy? Không phải Hạnh Như à?

-À ...là một người bạn học cũ, mới du học ở Pháp trở về. Em hứa từ ngày mai sẽ chăm chỉ làm việc nghiêm túc, được không? -Được rồi! Em đi gặp bạn đi. Nhưng nhớ lời hứa đó nha, nếu không sẽ không phải là ba năm đâu mà sẽ là ba mươi năm sau mới có nhẫn đeo đó. Biết chưa?

-Hả???????

16. Chương 16

(Từ chap này trở đi cuộc đối đầu giữa Minh Bằng và Hiếu Cường chính thức bắt đầu nhé cả nhà)

Linh Vy ngồi trong quán bar đợi Hiếu Cường, khi thấy anh ta từ đằng xa cô vội vàng nhấp hộp rượu và vẩy một chút nên áo cho mùi rượu nồng nặc thêm, rồi giả vờ say gục đầu xuống bàn cho đến khi Hiếu Cường đến bên lay vai cô gọi:

-Linh Vy! ...Linh Vy! Sao lại uống say thế này chứ?.

Linh Vy ngẩng đầu lên mở to đôi mắt lơ đãng, cất giọng nói như người say thực sự:

-Hiếu Cường! Anh đến rồi hả? Cuối cùng thì anh vẫn là người quan tâm tới em nhất.

-Linh Vy! Em có chuyện gì mà uống nhiều như vậy? Có phải vì anh ta không?

-Anh đừng nhắc tới anh ta nữa. Em không muốn nhắc tới anh ta, cũng không muốn nhìn thấy mặt anh ta lúc này. Hôm nay muốn đến nhà anh chơi, có được không?

Hiếu Cường không chút nghi ngờ lời của Linh Vy, đơn giản anh nghĩ Linh Vy vì giận đối Minh Bằng nên đã bỏ về trước. Anh đưa Linh Vy về nhà riêng của mình, nơi mà anh chỉ dùng để làm việc cho yên tĩnh, đây được coi như văn phòng làm việc quan trọng của riêng anh, tất cả tài liệu giấy tờ cần bảo mật đều được cất giữ tại đây. Khi Hiếu Cường vô tư ấn mặt mã để mở cửa trước mặt Linh Vy mà không cần do dự, đề phòng thì cô đã kịp ghi nhớ mã số đó vào não bộ của mình. Trong lòng cô cười thầm “tên ngốc này thì ra cũng chỉ là con cáo non, không thực sự nguy hiểm như lời ba vẫn nói”

Vừa bước vào trong nhà Linh Vy lại tiếp tục màn kịch mà mình đang diễn:

-Woa! Nhà anh đẹp quá! Anh sống ở đây một mình sao?

-Không! Đây chỉ là nơi làm việc của anh thôi. Anh vẫn sống cùng ba anh. Một mình làm việc ở đây rất yên tĩnh và thoải mái, thỏa sức sáng tạo.

-Em đi một vòng ngắm nghía đồ nội thất trong nhà được không?

-Tất nhiên rồi! Để anh làm hướng dẫn viên cho em.

Hiếu Cường dẫn Linh Vy đi một vòng quanh nhà chỉ cho cô từng phòng một, ngay cả phòng làm việc quan trọng của mình cũng cho Linh Vy vào thăm quan không chút lưỡng lự.

Mất cả tuần mục kích trước cửa nhà Hiếu Cường cuối cùng Linh Vy cũng đã nắm được giờ giấc lui tới căn hộ này của anh, hôm nay cô quyết định thực hiện kế hoạch của mình. Để đảm bảo an toàn Linh Vy đã lôi kéo Hạnh Như đi cùng, khi thấy chiếc xe của Hiếu Cường tiến ra khỏi cổng bảo vệ của khu chung cư thuộc hàng quý tộc này, cô lái xe vào tầng hầm đậu xe và dặn dò Hạnh Như:

-Cậu ở đây chờ mình, nếu thấy có gì không ổn thì nhắn tin cho mình ngay nhé!

Hạnh Như vốn nhút nhát nên không muốn tham gia vào việc nguy hiểm này, cô tìm cách khuyên Linh Vy:-Chúng ta quay về có được không? Thực sự mình rất sợ dính vào việc phi luật pháp này. Nếu chẳng may bị phát hiện thì chỉ có nước ngồi tù thôi. Cậu hãy dừng lại đi, nếu Alec biết được chắc chắn anh ấy cũng sẽ giận cậu đấy.

-Suyt! Cậu mà tiết lộ chuyện này cho người thứ ba, nhất là anh ấy thì đừng hòng nói chuyện với mình nữa đấy!

Nói xong Linh Vy mở cửa xe chạy đi khiến Hạnh Như không kịp ngăn cản. Một mình cô ngồi đợi trong xe mà nghe nhịp tim đập thình thịch, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vì lo sợ, khi căng thẳng lên đến tột đỉnh Hạnh Như ra khỏi xe đi đi lại lại ngó nghiêng tứ phía.

Về phần Linh Vy sau khi nhấn mật mã cửa vào trong nhà cô đi thẳng vào phòng làm việc của Hiếu Cường. Rút chiếc USB đã được chuẩn bị sẵn trong túi xách ra, cô đến bên bàn máy tính của anh và bắt đầu bật máy sao chép tất cả những dữ liệu mà cô cho là cần thiết, vì có quá nhiều dữ liệu được lưu trong máy tính nên công việc đó cũng tốn khá nhiều thời gian.

Trong khi đó Hiếu Cường đang trên đường đến công ty thì anh chợt phát hiện ra mình không mang theo tập tài liệu đã chuẩn bị cho cuộc họp ngày hôm nay nên đành quay xe về lấy. Hạnh Như vừa thấy xe Hiếu Cường tiến vào bãi đậu xe, cô nhanh chóng chui vào xe ngồi gập đầu xuống và nhấn tin cho Linh Vy:

-Hiếu Cường đã về rồi cậu mau thoát ra khỏi đó đi.

Ngay lập tức cô nhận được tin trả lời của Linh Vy:

-Cậu nghĩ cách kéo dài thời gian lên nhà của anh ta đi, mình đang chụp lại ảnh các bản thiết kế quan trọng, không thể bỏ lỡ dịp này được. Vậy nhé! Số phận mình trông mong cả vào cậu đấy.

Hạnh Như đọc xong tin nhắn mà toát mồ hôi trán, tay chân cũng muốn rụng rời luôn. Cô đang vò đầu bứt tai nghĩ cách khi mà Hiếu Cường đã vào trong thang máy, điều này có nghĩa chỉ trong tích tắc nữa anh ta sẽ lên đến nhà của mình.

Về phần Linh Vy thì cô quả là người “điếc không sợ súng”, vẫn ngang nhiên lật đở đồng giấy tờ xếp trên bàn làm việc. Khi thấy tập tài liệu với những bản thiết kế công trình cho dự án tại Pyeong Chang Hàn Quốc đôi mắt Linh Vy sáng rỡ. Cô dùng điện thoại chụp lại tất cả những hình vẽ đó. Khi Linh Vy vừa chụp tới trang cuối cùng cũng là lúc Hiếu Cường đang nhấn mật mã cửa để vào nhà.

Nghe tiếng tí tí phát ra từ bàn phím khóa cửa mà Linh Vy như người chết sống, chiếc điện thoại trên tay cô cũng rơi tuột xuống nền nhà. Miệng cô lẩm bẩm:

-Hạnh Như! Chẳng nhẽ cậu lại bỏ rơi bạn bè trong lúc này sao? Thấy chết mà không cứu sao?

Linh Vy bắt đầu cuống quýt tìm chỗ ẩn nấp nhưng tìm chỗ nào cũng không ổn, đang loay hoay chưa biết chui vào đâu cho được thì nghe tiếng Hiếu Cường nói chuyện điện thoại bên ngoài:

-Sao có chuyện đụng xe được? Tôi đã đậu xe đúng vị trí rồi, cô có nhầm lẫn gì không đó?

-.....

-Thôi được! tôi sẽ xuống ngay.

Linh Vy cố gắng lắng tai nghe tiếng gót giày Hiếu Cường xa dần và cô nhặt điện thoại của mình rồi rón rén mở cửa thoát ra khỏi căn hộ. Khi xuống đến nơi cô thấy phía Hạnh Như và Hiếu Cường đang nói chuyện và giải quyết chuyện đụng xe với nhau, Linh Vy mỉm cười và khâm phục cách xử lý nhanh trí của bạn mình. Thì ra Hạnh Như đã cố tình đụng vào xe Hiếu Cường để gọi anh ta xuống nhằm giải vây giúp cô. Hiếu Cường khi nhận ra người đụng vào xe mình thì rất ngạc nhiên:

-Hạnh Như! Là cô à? Cô cũng sống ở đây sao?

-Ồ...à... không phải. Tôi đến thăm dì tôi. Dì tôi sống ở đây. Còn anh? Anh sống ở đây à? _Hạnh Như vì không quen nói rồi nên có chút bối rối gượng gạo.

-Tôi có căn hộ riêng ở đây. À! Cô đụng phải xe tôi có sao không? Có cần đi bệnh viện kiểm tra không?

-Tôi thì không sao chỉ lo xe anh bị hư thôi, để tôi liên lạc với công ty bảo hiểm của tôi để họ đến giải quyết với anh.

-Thôi khỏi! Cô không sao thì tốt rồi xe tôi cứ để tôi tự giải quyết. Vậy tôi đang bận hẹn gặp cô khi khác nhé!

-Ờ!... Vậy chào anh.

Sau khi Hiếu Cường đi khỏi Linh Vy mới chạy đến bên Hạnh Như vỗ vai bạn:

-Cậu giỏi thật, xem chút nữa là anh ta vào nhà bắt quả tang tại trận rồi, làm mình hết hồn. May là cậu nghĩ ra cách này.

-Cậu còn nói nữa, mau đi thôi. Nếu để anh ta biết được là chúng ta chết chắc rồi...cả hai cô nàng nhanh chóng vào xe lái đi.

Hiếu cường sau khi vào nhà thấy giấy tờ trên bàn làm việc của mình bị xáo trộn ngổn ngang, đôi mày rậm khê chau lại, anh nhớ rõ ràng là mình đã sắp xếp ngăn nắp lại thì phải? Nhưng nhìn đồng hồ đã muộn giờ làm việc nên vội vã thu thập lại đồng tài liệu rồi đi ngay.

Trên đường lái xe đến công ty anh cố lục lại trí nhớ của mình và anh nhớ rất rõ tập tài liệu đã được xếp gọn lại, vất bừa bãi như vậy không phải là tính cách của anh, không lẽ ai đó đã đột nhập vào nhà? Điều đó cũng không dễ dàng vì khóa nhà anh là loại khóa thông minh, chỉ trừ khi người đó biết được mật mã mà điều này cũng không thể, căn hộ này chỉ có mình anh lui tới.

Buổi tối hôm đó sau khi kết thúc giờ làm việc Hiếu cường đã vội vã trở về nhà và kiểm tra máy camera tự động được lắp trong phòng làm việc. Trong đó ghi lại toàn cảnh Linh Vy đánh cắp tài liệu, hai bàn tay anh giận dữ nắm mạnh xuống bàn đến rướm máu. Đôi mắt anh hiện rõ từng tia máu đỏ sọng nhìn chẳng khác nào cặp mắt của một con quái vật đang nổi cơn thịnh nộ. Hai hàm răng ghì chặt vào nhau, tiếng nói chỉ còn rít qua kẽ răng:

-Triệu Linh Vy! Em dám lợi dụng sơ hở của tôi để mưu đồ giúp hấn sao? Nhưng thật đáng tiếc là không phải em đang giúp hấn, mà là em đang giúp tôi. Các người cứ chờ đấy ngày chia ly không còn bao xa đâu haha..._Hiếu Cường bật cười ngạo mạn như thể anh đang thắng trong trận đấu lớn vậy.

Lại nói đến Minh Bằng. Sau vài ngày miệt mài sáng tạo anh đã hoàn thành bản thiết kế cho chiếc nhẫn mà anh sẽ dùng để cầu hôn Linh Vy, nó được gửi đi đặt làm ở nước ngoài và hôm nay chiếc nhẫn đặc biệt này cũng đã hiện hữu trên bàn làm việc của anh. Ngắm chiếc nhẫn do chính tay mình thiết kế, khóe miệng anh khê nhếch lên mỉm cười hạnh phúc. Chiếc nhẫn đẹp lung linh với viên kim cương lấp lánh phản chiếu đủ màu sắc rực rỡ như những ánh sao đêm giữa bầu trời đen huyền bí. Ngay lúc này anh chỉ muốn đeo nó vào bàn tay nhỏ xinh xắn của cô, không thể chờ đợi lâu hơn nữa Minh Bằng lập tức đưa bản thiết kế không gian cầu hôn cho Trí Bằng để anh ta huy động nhân lực chuẩn bị giúp. Anh muốn dành cho Linh Vy bất ngờ này, muốn cho cô tận hưởng hạnh phúc ngọt ngào và lãng mạn.

Bốn người Trí Bằng, Hạnh Như và cặp đôi Anna, Nicky làm việc chăm chỉ cả buổi chiều mới xong theo bản thiết kế mà Minh Bằng đưa ra. Nào là bóng bay kết hình chữ cầu kỳ lạ mắt, rồi thì hoa hồng đủ màu trải dài từ ngõ vào đến khuôn viên ngôi biệt thự của gia đình Minh Bằng trước đây. Một thứ không thể thiếu nữa là những ngọn nến lung linh được xếp hình trái tim khổng lồ cùng dòng chữ "ILOVE FOREVER" tất cả được sử dụng bằng nến thơm tự chuyển màu. Vào buổi tối những ngọn nến thay nhau đổi màu, chuyển từ màu này sang màu khác, trông rất huyền ảo và đẹp mắt. Chiếc đàn dương cầm cũng được chuyển từ phòng cũ của Minh Bằng xuống.

Sau khi công việc hoàn tất Trí Bằng gọi cho Minh Bằng:

-Báo cáo giám đốc! Chúng tôi đã chuẩn bị xong, anh có thể đưa tiểu thư đến được rồi.

-Ok! Cảm ơn anh tôi sẽ đưa cô ấy đến ngay.

Minh Bằng tắt máy, anh cầm chiếc hộp gấm nhỏ cho vào túi áo vest định sang phòng bên tìm Linh Vy thì điện thoại lại đổ chuông, nhìn dây số lạ đôi mày rậm khê nhíu lại nhưng anh vẫn nhấn nút nghe:

-Alô!

-Alec! Tôi là Hiếu Cường đây.

-Anh gọi cho tôi có việc gì? _giọng Minh Bằng không chút thiện cảm, vào giờ phút quan trọng này quả thực anh không muốn nói chuyện với con người này chút nào.

-Tôi nghĩ chúng ta nên gặp nhau nói chuyện sẽ tiện hơn là nói qua điện thoại.

-Xin lỗi! Tôi đang rất bận, không có thời gian và tôi nghĩ giữa chúng ta cũng chẳng có chuyện gì để nói.

Minh Bằng toan tắt máy thì anh nghe được giọng nói thách thức của Hiếu Cường:

-Ngay cả chuyện Linh Vy phải ngồi tù anh cũng không quan tâm sao?

-Anh nói vậy là ý gì? _Minh Bằng có chút sững sờ bởi câu nói của Hiếu Cường.

-Gặp nhau anh khắc biết.

-Được!

Minh Bằng bước vào quán café đã thấy Hiếu Cường ngồi đợi sẵn ở đó. Anh lại gần kéo ghế ngồi đối diện với Hiếu Cường, không để lãng phí thời gian anh đi thẳng vào vấn đề:

-Chuyện anh nói Linh Vy phải ngồi tù là sao?

Hiếu Cường xoay màn hình laptop về phía Minh Bằng:

-Anh hãy xem đi thì tự biết.

Trên màn hình ghi lại toàn cảnh Linh Vy đột nhập vào nhà và sao chép tài liệu của công ty Huỳnh Thị. Không chỉ Linh Vy mà ngay cả Hạnh Như cũng liên quan khi màn hình ghi lại cảnh cô lái xe cố tình đâm vào xe Hiếu Cường để giúp Linh Vy thực hiện kế hoạch trên. Sau khi xem xong Minh Bằng thực sự sốc, anh không hiểu sao Linh Vy lại nghĩ ra và thực hiện trò nguy hiểm này, suốt mấy ngày qua cô viện cớ ra ngoài tham khảo địa hình là vì chuyện này sao? Tại sao lại ngốc nghếch như vậy? Tuy trong lòng đang hoang mang nhưng trước mặt Hiếu Cường anh vẫn tỏ ra bình tĩnh không chút giao động:

-Anh muốn gì?

-Tôi muốn gì à? Haha...Tôi muốn anh phải rời khỏi ZHAO&SU, rời khỏi Linh Vy và rời khỏi Đài Loan vĩnh viễn không bao giờ trở lại._ Hiếu Cường trưng bộ mặt thách thức cùng nụ cười khẩy nham hiểm, ghé sát vào tai Minh Bằng mĩa mai.

-Hừ! Con người anh thật bỉ ổi hơn tôi tưởng. Vẫn biết anh không phải bậc chính nhân quân tử nhưng cũng không ngờ lại dùng thủ đoạn đê tiện này để đạt mục đích của mình. Nếu tôi không đồng ý thì sao?

-Thì người mà anh yêu sẽ phải vào nhà đá bóc lịch thôi. Ở đó mùa đông rất lạnh và mùa hè rất nóng, không những thế còn tương lai sau này của cô ấy sẽ bị ảnh hưởng trực tiếp, danh tiếng tập đoàn ZHAO&SU cũng mất hết. Tất cả là do anh quyết định, tôi cho anh thời gian đêm nay để suy nghĩ, nếu đến trưa mai không thấy liên lạc thì cuộn băng này sẽ được gửi đến sở cảnh sát kèm theo đơn khởi kiện.

Nói xong Hiếu Cường đứng lên bỏ đi, còn Minh Bằng ngồi lại với tâm trạng trống rỗng, một lúc sau anh mới đứng dậy bước đi nặng nề ra bãi đậu xe. Thay vì về đón Linh Vy đến chỗ hẹn Minh Bằng chạy xe lên thẳng đỉnh núi Đài Bắc. Bị rơi vào tình huống này là ngoài dự tính của anh, bước ra khỏi xe, leo lên mỏm đá cao nhất. Minh Bằng nhìn xuống toàn cảnh thành phố Đài Bắc đang nhộn nhịp đủ màu sắc, thành phố về đêm rất đẹp nhưng sao trong lòng anh lại như có quả bom được hẹn giờ giải sẵn. Anh muốn tháo nó ra nhưng chưa biết gỡ thế nào để an toàn nhất. Anh muốn hét thật to để trong lòng nhẹ đi, cho bức tức lo âu cuốn theo cơn gió, làm vậy ít nhất cũng tốt cho tâm trạng nặng trĩu của anh lúc này:

-Áaaaaaaa!...

Giữa không gian tĩnh mịch của buổi tối anh chỉ nghe được tiếng mình vọng lại. Nếu bắt anh từ bỏ công ty thì anh có thể làm được vì trước nay không có anh nó vẫn hoạt động tốt. Nhưng bắt anh phải từ bỏ người mình yêu thì bảo sao anh có thể can tâm tình nguyện đây? Anh đã phải xa cô suốt 15 năm đồng dã, những

tưởng bây giờ chỉ còn hạnh phúc đón chờ họ thì có sao sự chia ly lại đến gần. Anh không chấp nhận ra đi thì người mà anh yêu nhất sẽ phải đối mặt với hình phạt của luật pháp, cô sẽ mất đi bầu trời tự do của mình. Trớ trêu thay bầu trời đó lại do anh nắm giữ, do anh quyết định, hỏi anh sao có thể nhẫn tâm cướp nó đi đây?

17. Chương 17

Minh Bằng ngồi trên mỏm đá một mình trầm tư suy nghĩ khá lâu. Những cơn gió cuối thu se se lạnh thổi tung phần tóc mái của anh để lộ vầng trán vuông cương nghị, ánh mắt anh nhìn mông lung về phía xa xa nhưng ánh mắt đó không hề vô hồn mà ẩn chứa một ánh sáng lóe lên giữa đêm tối, ánh mắt đó mang theo niềm tin và chí khí. Như đã nghĩ thông mọi chuyện anh đứng dậy đi về chỗ đậu xe, sau khi đã vào xe Minh Bằng nhấn số gọi lại cho Hiếu Cường:

-Tôi chấp nhận điều kiện của anh. Nhưng với điều kiện chúng ta phải làm một cuộc trao đổi pháp lý được thực hiện bởi luật sư riêng của tôi, vì tôi không thể tin một người như anh sẽ giữ lời không gây khó dễ cho Linh Vy khi tôi đã đi khỏi đây.-Không ngờ anh quyết định nhanh vậy. Nhưng đây là quyết định tốt đấy! Được hãy làm như vậy đi. _Hiếu Cường ở đầu dây bên kia trả lời.

-Còn một điều kiện nữa. Tôi cần thời gian một tuần để thu xếp mọi thứ trước khi rời khỏi đây. _Giọng Minh Bằng lạnh lùng.

-Không được! Một tuần quá lâu, tôi cho anh ba ngày. Sau ba ngày anh phải rời khỏi Đài Bắc dưới sự chứng kiến của tôi. _Giọng Hiếu Cường khô khốc lạnh đậm.

-Được! Khi nào liên hệ với luật sư xong tôi sẽ liên lạc với anh sau.

Minh Bằng cúp máy anh cũng đã dự đoán trước là Hiếu Cường không chấp nhận cho anh thời gian một tuần nhưng không ngờ hẳn cũng đã rộng rãi cho anh ba ngày. Đúng! Anh chỉ cần ba ngày thôi không cần quá nhiều, ba ngày cũng đủ để anh làm những gì cần làm.

Minh Bằng khởi động xe lái đi, khỏe môi anh khẽ nhếch lên thoáng qua một nụ cười lạnh lùng. Đang chạy xe xuống núi thì điện thoại anh lại đổ chuông, nhìn thấy số điện thoại quen thuộc của Trí Bằng anh mới giật mình nhìn đồng hồ, không ngờ đã 9h tối Minh Bằng vội vàng nhấn nút nghe:

-Trợ lý Trần! Xin lỗi tôi có việc cần giải quyết nên không biết là thời gian đã muộn thế này.

-Chúng tôi thì không sao chỉ lo anh và tiểu thư thôi, hôm nay là ngày quan trọng của hai người công việc gì thì cũng phải gác lại. Anh hãy đưa tiểu thư đến ngay đi.

-Xin lỗi! Hôm nay có lẽ phải hủy việc đó, tôi có việc quan trọng khác cần bàn với mọi người. Việc này tuyệt đối không thể để Linh Vy biết, nếu cô ấy gọi điện tìm thì hãy nói chúng ta có việc gấp ra ngoài bàn công việc. Anh hiểu tôi nói gì chứ?

-Lại còn có chuyện khác quan trọng hơn chuyện đại sự của hai người sao?

-Tôi cũng đang vì cái chuyện đại sự đó đây. Tôi đang trên đường đến đó, vậy gặp nhau sẽ nói chuyện nhé!

Sau khi nghe Minh Bằng nói lại cuộc trao đổi giữa anh và Hiếu Cường tất cả đều ngạc nhiên tới mức chấn động. Đặc biệt là Hạnh Như, cô không ngờ được mọi việc lại bị Hiếu Cường phát hiện và bị hẳn biến thành cơ hội để loại trừ Minh Bằng. Trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy, cô lại gần Minh Bằng nói lời xin lỗi anh:

-Xin lỗi anh! Lẽ ra tôi nên cương quyết ngăn Linh Vy lại thì mọi chuyện đã không tồi tệ thế này.

-Không sao! Đây đâu phải là lỗi của cô? Tính cách cô ấy thế nào tôi hiểu quá rõ mà. Khi cô ấy đã muốn làm gì đó thì khó ai có thể ngăn nổi.

-Nhưng...nhưng dù sao tôi cũng có một phần lỗi trong chuyện này.

-Cô không cần suy nghĩ quá nhiều về chuyện này. Biết đâu đây cũng là một cơ hội tốt mà Hiếu Cường mang đến cho tôi.

Cả bốn người nghe Minh Bằng nói đến đây thì đều giật mình đồng thanh:

-Hả????

Vì tất cả chưa hiểu ý Minh Bằng nên hình như họ đã hiểu nhầm ý anh muốn nói. Trí Bằng là người đầu tiên không giữ được bình tĩnh, anh lại gần trách móc Minh Bằng:-Tôi biết là tiểu thư nhà tôi có lỗi trong chuyện này, nhưng anh cũng đâu thể vô tình như vậy chứ? Nói đi là đi được sao? Anh có biết những năm qua cô ấy sống thế nào không? Bây giờ anh lại bỏ mặc cô ấy trong hoàn cảnh này thì cô ấy sẽ sống thế nào đây? Cái tên Hiếu Cường đó thật sự tài giỏi tới mức khiến anh phải sợ hãi như vậy sao? Xem ra tôi cũng nhìn nhầm con người anh rồi.

Nói xong Trí Bằng giận dỗi quay lưng đi hướng khác.

Nicky hiểu rõ đó không phải là tính cách của bạn mình, anh biết rõ Minh Bằng không đơn giản như vậy, chỉ có điều anh chưa hiểu rõ tính toán của bạn mình trong chuyện này thế nào nên lặng lẽ ngồi yên quan sát phản ứng của Minh Bằng. Anna và Hạnh Như cũng hồi hộp chờ đợi câu trả lời.

Mặc dù không có tâm trạng để đùa trong lúc này nhưng Minh Bằng cũng không thể nổi cáu với Trí Bằng mà ngược lại anh vẫn thản nhiên nói:

-Vậy chắc anh cũng không muốn giúp tôi thực hiện “tương kế tựu kế” trong chuyện này nữa phải không? Nếu vậy thì tôi khó mà thành công với cơ hội mà Hiếu Cường mang lại cho mình lần này rồi. Xem ra anh cũng là người suy nghĩ hơi hơn tôi tưởng.

Nghe xong tất cả đều thở nhẹ ra, riêng Trí Bằng thì mắt sáng lên chạy lại ghé sát vào Minh Bằng:

-Nói vậy có nghĩa là anh đã có kế để đối phó với Hiếu Cường?

-Đúng vậy và tôi cần tất cả mọi người giúp đỡ, không được để lộ ra ngoài đặc biệt là Linh Vy. Với tính cách của cô ấy khi biết chuyện sẽ chỉ làm mọi chuyện thêm rối tung rối mù lên thôi.

-Được! được! chỉ cần anh nói việc gì tôi cũng làm. __ Trí Bằng nhanh nhẩu.

-Vậy còn chờ gì nữa? Tất cả chúng ta cùng bàn bạc thảo luận nào. Này nhé!....(phần này Au cố tình dấu để sau này các bạn đọc sẽ khám phá từ từ kế hoạch của Minh Bằng ^__^)

Sau khi nghe xong toàn bộ kế hoạch mà Minh Bằng vạch ra tất cả đều rất khâm phục tài trí của anh. Không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà anh đã nghĩ ra được một chiến lược phải nói là rất cao thâm nhưng tất cả cũng không khỏi lo lắng vì mặt trái của nó là rất nguy hiểm.

Trong hoàn cảnh này thì kế hoạch này có thể nói là hoàn mỹ nhất. Cũng giống như một trò chơi game trực tuyến, nếu thiếu phần hồi hộp kịch tính thì có lẽ trò chơi đó cũng không còn sức hấp dẫn với những người chơi nữa. Vì vậy tất cả đều tán thành với kế hoạch của Minh Bằng dù rằng biết nó sẽ gặp phải nhiều khó khăn phía trước. Nhưng trong chuyện này chỉ có tiến mà không thể lùi, nếu lùi thì sẽ mất đi tất cả.

Nicky sẽ đứng ra làm luật sư chính cho Minh Bằng trong vụ thỏa thuận với Hiếu Cường lần này, đối với một luật sư giỏi như anh thì chuyện này là quá nhỏ vặt. Như chợt nhớ ra chuyện gì đó anh nói với bạn mình:

-À! Alec! Cậu còn nhớ lần trước mình nói có ngạc nhiên lớn cho cậu không? Cái hôm mà cậu hẹn mình đến bệnh viện vì chuyện của Anna đó.

-Phải rồi! Là chuyện gì vậy?

-Mình đã tìm ra người giúp Huỳnh Hải làm giả giấy tờ về vụ án của ba cậu ngày trước. Nhưng hiện bà ấy đang ở viện tâm thần dưỡng lão, bà ta đã vào đó gần hai chục năm nay rồi. Mình đã tìm đến đó gặp bà ta, bước đầu tiếp xúc thấy bà ấy không hoàn toàn là bệnh nhân tâm thần mà chỉ cố tỏ ra như vậy, có vẻ bà ấy đề phòng rất cao khi tiếp xúc với người lạ. Mình đang cố gắng tìm hiểu nguyên nhân việc này hy vọng sẽ tìm ra được điều gì đó.-Kỳ lạ! Tại sao một người bình thường lại phải tỏ ra như vậy? Và vì sao bà ta lại phải sống cuộc sống như vậy? Nicky! Cậu hãy cố gắng tìm hiểu việc này giúp mình, càng nhanh càng tốt.

-Ok! Cậu yên tâm.

-Anh Su! Vậy kế hoạch lần này anh tính nói sao với tổng giám đốc Triệu đây? __Trí Bằng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Hạnh Như cũng thêm vào:

-Phải rồi! mọi chuyện thật không đơn giản, nhất là bàn chuyện này với các cổ đông lớn trong công ty.

-Hai người yên tâm. Chính tôi sẽ nói chuyện với bác Triệu ngay sau khi về nhà vì thời gian không có nhiều nên không thể lãng phí thời gian. Bây giờ mọi người về trước đi. Tôi muốn ngồi lại đây một chút, không sao đâu. Tôi chỉ muốn đi một vòng quanh ngôi nhà thôi.

Minh Bằng trấn tĩnh mọi người. Sau khi tất cả đi khỏi còn lại một mình, anh nhẹ nhàng đi một vòng nhìn những gì đã được trang trí cho buổi tối tưởng như là hạnh phúc này. Cuối cùng lại chẳng thể diễn ra như dự định, trong lòng anh không tránh khỏi hụt hẫng, một nỗi buồn nhói qua trong tim anh. Nhưng anh đã tự nhủ:

-Linh Vy! Em đừng buồn, có lẽ ông trời vẫn muốn thử thách chúng ta, có lẽ chúng ta cần thêm thời gian để trưởng thành hơn. Sau này nhất định anh sẽ đền bù cho em nhiều hơn nữa, hãy chờ anh thêm một lần nữa nhé em!

Buổi tối hôm đó sau khi trở về nhà Minh Bằng vào thư phòng ông Triệu nói chuyện, để đề phòng Linh Vy nghe được Trí Bằng đã phải đứng bên ngoài cửa trông chừng. Bên trong ông Triệu đập mạnh quyển sách trên tay mình xuống bàn:

-Con trai Huỳnh Hải thật to gan! Nó dám đưa ra điều kiện như vậy với cháu sao? Mà Linh Vy đâu? Tại sao nó lại gây ra chuyện đó? Gọi nó đến đây!

-Bác Triệu! Xin bác bình tĩnh. Chuyện này không thể để Linh Vy biết được, như vậy chỉ khiến mọi chuyện tồi tệ thêm. Bác hãy nghe cháu nói hết đã.

Sau khi nghe Minh Bằng nói rõ kế hoạch của mình ông Triệu gật gù:

-Uhm! Đây là một kế hoạch rất tốt, mặc dù nguy hiểm nhưng cũng không đến nỗi không thể làm. Về cuộc họp cổ đông thì cháu đừng lo, chúng ta có một vài người đáng tin tưởng để bàn việc này. Ngay sáng mai bác sẽ cho gọi họ để bàn chuyện. Cháu cứ lo việc của mình đi và nhớ là hãy cẩn trọng trong mọi việc.

-Vâng! Cháu hiểu thưa bác.

Cũng vừa may lúc này bên ngoài Linh Vy tìm đến, Trí Bằng đang tìm cách ngăn cô vào trong:

-Tiểu thư! Cô còn chưa ngủ sao? Giờ này đến đây có việc gì?

-Thế còn anh làm gì trước cửa phòng vậy? Tôi muốn tìm Minh Bằng, anh ấy có đây không? Cả tối nay tôi không thấy anh ấy.

Lần đầu tiên nghe Linh Vy nói đến tên Minh Bằng, Trí Bằng biết rõ là cô nói đến ai nhưng vẫn giả vờ ngạc nhiên:

-Minh Bằng là ai vậy?

-Không liên quan gì đến anh, tránh ra.

-Ồ hơ! Cô không được vào. __ Trí Bằng dang tay ra chặn lối đi.Linh Vy cau mày:

-Anh làm gì vậy? Không được vào là sao? Trong đó có gì che giấu tôi sao?

-À! Không có! Chỉ là cô chưa trả lời câu hỏi của tôi. Hiiii __ Trí Bằng cố gắng cười gượng.

-Hôm nay anh sao vậy? Tôi có nhiệm vụ phải trả lời anh sao? Vậy tránh ra rồi anh sẽ biết Minh Bằng là ai?

-Vậy trong đó không có người cô cần tìm đâu.__ Trí Bằng vẫn cố ngăn Linh Vy vào phòng thì Minh Bằng mở cửa bước ra:

-Linh Vy! Tìm anh có chuyện gì?

-Anh về khi nào vậy? Sao hôm nay bỏ về trước không nói gì với em? _Linh Vy bám vào tay Minh Bằng lắc lư vờ phụng phịu mặt làm nũng.

-Xin lỗi! Anh phải đi gặp khách hàng gấp nên không kịp nói cho em biết.

Cả hai vừa nói vừa đi về phòng Linh Vy:

-Lần sau không được vậy đâu nha! Làm em lo lắng.

-Được rồi! Để anh đền cho em là được chứ gì?

Minh Bằng dùng hai tay vẹo nhẹ vào hai bên má của Linh Vy, khiến gương mặt cô càng trở nên đáng yêu.

-Anh đền gì nào?

-Hai ngày đi du lịch có được không? Em muốn đi đâu nào?

-Thật không? Anh không phải đang đùa em chứ? Từ ngày về đây anh bận suốt ngày nhất là dạo này, có thời gian cho em đi du lịch sao?

-Uhm! Em không thích thì thôi vậy._ Minh Bằng giả vờ rút lời lại, khiến Linh Vy vội vã chống chế:

-Ai nói em không thích? Em thích! Em thích! _Linh Vy hét lên sung sướng.

-Vậy ngủ sớm đi, sáng mai chúng ta sẽ lên đường sớm.

Cả đêm hôm đó Linh Vy bận bịu chuẩn bị quần áo kia, rồi thì mũ và kính mát thế nào cho hợp và đẹp nhất.

Sáng hôm sau hai người cùng dậy chuẩn bị và đi sớm, trên chiếc mũ trần của Minh Bằng Linh Vy đứng lên dang hai tay ra đùa với gió và hét lên thích thú. Nhìn cô thật vô tư tràn đầy nhựa sống, rất ngây thơ và tinh nghịch. Minh Bằng nhìn hình ảnh đó của cô anh mỉm cười hạnh phúc và trong lòng thầm nghĩ, sự ra đi xấp tới của mình là hoàn toàn xứng đáng để đổi lấy niềm vui này cho cô. Nghĩ đến đây gương mặt anh thoáng tâm trạng và anh quay sang hỏi Linh Vy:

-Bây giờ em muốn đi đâu nhất nào?

-Em muốn cùng anh ngắm bình minh trước biển._Linh Vy hét to trong gió

Buổi sớm hôm đó họ đến bãi biển quen thuộc của mình, Minh Bằng ôm Linh Vy từ phía sau, cô khẽ đứng đưa người theo tiếng sóng và nhẹ nhàng ngoạn ngoạn trong vòng tay ấm áp của anh. Cả hai cùng mỉm cười hạnh phúc chỉ trở nhìn về phía mặt trời như lòng đỏ trứng gà, đang lấp lánh phản chiếu với mặt nước biển và từ từ nhô dần lên khỏi mặt nước. Lúc này hình ảnh phản chiếu giống như đang có song dương cùng hiện diện.

Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng soi lên mái tóc dài mềm mượt của Linh Vy càng làm cho nó trở lên óng ả và đẹp hơn bao giờ hết. Những lọn tóc bay bay đùa trong gió tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng khiến Minh Bằng ngây ngất với mùi hương quen thuộc này, cánh tay anh nhẹ nhàng siết chặt vòng ôm hơn nữa. Cầm anh tỳ nhẹ lên vai cô, bất chợt Linh Vy khẽ nói:-Ngày nào cũng được cùng nhau ngắm bình minh trước biển và hoàng hôn xuống núi thì tốt biết bao.

Câu nói vô tình của Linh Vy khiến khóe mắt Minh Bằng cay cay nhưng ngay lập tức anh lấy giọng và nói với cô:

-Linh Vy! Có thể sắp tới anh sẽ rất bận, bận đến nỗi không thể cùng em dạo chơi thế này được. Nhưng anh hứa, khi nào xong việc sẽ cùng em ngắm bình minh và hoàng hôn đến suốt đời.

Nói xong câu này trong lòng anh còn nói thêm một câu nữa “Nếu anh biết trước mọi chuyện sẽ trở nên thế này thì có lẽ anh đã không lãng phí thời gian bên em như trước đây. Có lẽ anh đã nói với em anh nhớ em rất nhiều sau những ngày xa cách đó. Có lẽ anh đã cầu hôn em sớm hơn. Và có lẽ đã không có sự tiếc nuối như hôm nay.”

Linh Vy sau khi nghe Minh Bằng nói vậy liền quay lại đối mặt với anh:

-Sắp tới công việc bạn đến thế nào?

-Uh! Anh không có thời gian bên em, em cũng không được buồn biết không? Và phải cố gắng hơn nữa để hoàn thành tốt công việc, anh tin em có thể làm tốt mọi việc và có thể làm rất chuyên nghiệp nữa.

-Hôm nay anh lạ quá! Mọi ngày toàn nói em ngoan sao hôm nay lại đánh giá em cao vậy?

Minh Bằng không trả lời Linh Vy mà chỉ nhìn như thôi miên vào ánh mắt trong veo của cô, khiến cô bị hút vào trong ánh mắt đó của anh, hai hàng mi cô nhẹ nhàng cúp xuống khép hờ lại chờ đợi nụ hôn của anh. Hai môi họ gặp nhau và dễ dàng hòa quện lại cuốn theo đối phương, hai tay Linh Vy đưa lên bám vào cổ anh nhẹ nhàng di chuyển, Minh Bằng khẽ siết chặt vòng eo cô hơn nữa.

Phải rất lâu sau đó hai người mới rời nhau ra, họ bắt đầu nghịch cát, hai mái đầu chụm vào nhau hí húi bắt đầu nghịch lại trò trẻ con ngày xưa. Xây hết lâu đài cát này đến lâu đài cát khác, sau khi đã xây một dãy dài rồi Linh Vy quay ra nhặt những mảnh sỏi còn sót lại sau khi những cơn sóng rút đi. Trong khi đó Minh Bằng lại cầm cục vẽ hình một trái tim thật lớn trên mặt cát, trong hình trái tim đó anh viết những dòng nhỏ li ti “ Ngốc à! Anh nhớ em. Ngốc à! Anh yêu em. Có rất nhiều thứ muốn cho em nhưng hiện giờ anh lại không thể cho em gì cả ngoài trái tim này. Em có nhìn thấy không? Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì trái tim anh em nhất định phải nhìn rõ. Nhất định phải biết rằng trái tim anh mãi mãi bên em.”

Sau khi viết xong Minh Bằng ngồi bệt xuống nhìn vào thành quả của mình và cười một mình, nhìn anh chẳng khác nào một chàng ngốc si tình. Từ lúc nào Linh Vy đã đến phía sau anh, cô đọc được những dòng đó và cảm động đến rơi nước mắt. Khẽ vòng tay ôm cổ anh từ phía sau cô thì thầm:

-Minh Bằng! Em cũng yêu anh. Yêu anh nhiều, nhiều lắm. Anh cho em trái tim là đã cho em tất cả rồi, và sau này dù có chuyện gì em cũng luôn thấu hiểu những lời nhắn nhủ từ trái tim anh.

Cả hai ngồi tựa đầu vào nhau cho đến khi mặt trời đứng bóng và khi ánh nắng khiến họ cảm thấy bỏng da mới chịu đứng dậy. Trở về ngôi biệt thự gỗ mà Minh Bằng đã mua cách đây không lâu, sau khi tắm rửa thay quần áo họ lại cùng nhau ra ngoài để mua đồ về nấu. Khi đi chợ ở khu ven biển Linh Vy đã nghịch ngợm hết hàng của này đến hàng của khác khiến Minh Bằng chạy sau trả tiền không kịp. Về đến nhà cả hai cùng nhộn nhịp thể hiện tay nghề nấu ăn của mình, mất cả buổi thông trưa nhìn đến tối cuối cùng bàn ăn cũng được bày ra. Minh Bằng háo hức thử món cá hấp của Linh Vy đầu tiên, vì đây là lần đầu tiên anh được ăn món ăn do cô tự nấu, vừa đưa vào miệng anh đã phải vội vàng nuốt cho qua và dùng tay che miệng nhăn nhó hỏi Linh Vy:

-Em cho gì vào món cá hấp vậy?

-Em cho một chút giấm chua và chút rượu cùng vài gia vị khác. Thế nào có ngon không?

Minh Bằng vì không muốn làm cô thất vọng nên đành nói dối:

-Ngon! Rất ngon! Mùi vị rất đặc biệt.

Linh Vy cũng cười hớn hở thưởng thức và ngay lập tức mặt cô đỏ ửng lên nhưng không dám nói gì, chỉ vội vàng với cốc nước đưa lên uống một mạch cạn ly. Cuối cùng vẫn là những món mà Minh Bằng chế biến là đỉnh nhất. Vừa ăn Linh Vy vừa rửa thềm “ đáng ghét! Đến ngay cả việc nấu ăn cũng giỏi hơn mình là sao?”

Chiều hôm sau hai người chạy xe lên núi ngắm hoàng hôn như ý muốn của Linh Vy, dọc hai bên đường những hàng cây Ngăn Hạnh đã chuyển sang màu vàng của mùa thu thật đẹp. Con đường mòn quanh co phủ đầy lá vàng rộm, khi chiếc xe chạy lướt qua khiến những chiếc lá bay lên cuốn theo gió làm náo nhiệt cả quãng đường yên tĩnh. Tiếng lá khô lép lép hòa cùng tiếng cười của Linh Vy dường như làm cả một khung trời sôi động hẳn lên.

Buổi tối hôm đó quay trở về ngôi nhà gỗ Linh Vy ngạc nhiên khi thấy phòng khách tràn ngập hoa hồng, mùi hương tỏa ra thật dễ chịu, cô ngạc nhiên hỏi Minh Bằng:

-Sao lại nhiều hoa thế này?

-Đây là anh tặng bù cho mười lăm năm qua, những năm qua đã không thể tặng hoa cho em nên hôm nay anh bù.

-Hai ngày nay anh lạ quá! Nói chuyện cũng rất lạ, có gì đó không ổn.

Minh Bằng tiến lại gần ôm cô vào lòng:

-Đâu có gì là không ổn? Tất cả ổn cả thôi. Em đừng nghĩ gì cả. Hôm nay đi cả ngày mệt rồi hãy ngủ sớm đi. Ngày mai phải trở về rồi đó.

Minh Bằng ngồi cạnh nắm tay cô cho đến khi Linh Vy chìm vào giấc ngủ, chờ cho cô ngủ say anh ngồi lại viết cho cô vài dòng vào trang giấy nhỏ: “Linh Vy! Anh có việc phải trở về Mỹ gấp, em hãy làm tốt mọi việc và giữ gìn sức khỏe biết không? Không có anh bên cạnh cũng không được buồn và làm biếng quậy phá như trước đó. Anh nhất định sẽ trở lại vì vậy đừng lo lắng gì cả. Anh tin em có thể hiểu được những gì anh nói và làm trong những ngày qua. Yêu em nhiều.”

Sau khi Minh Bằng viết xong thì cũng là lúc chiếc xe của Hạnh Như tiến vào cổng đỗ lại trước cửa nhà. Anh dặn dò Hạnh Như những gì cần làm và chuẩn bị lên đường trở về Đài Bắc, trước khi đi Hạnh Như nói lời chúc anh may mắn:

-Alec! Chúc anh sớm xong việc và trở lại. Đừng để cô ấy chờ đợi quá lâu đó.

-Cảm ơn cô!

Minh Bằng lên xe và lái đi. Trở về qua nhà Linh Vy để lấy vali hành lý sau đó anh cùng Trí Bằng và Nicky đến sân bay gặp Hiếu Cường để làm bản thỏa thuận. Trong khi đó trời đã sáng và ở ngôi nhà gỗ Linh Vy tỉnh dậy ngạc nhiên khi thấy người bên cạnh mình là Hạnh Như mà không phải Minh Bằng, cô ngạc nhiên hỏi bạn mình:-Tại sao cậu lại ở đây? Anh ấy đâu?

Hạnh Như ngồi xuống giữ hai cánh tay Linh Vy và nhẹ nhàng nói:

-Cậu bình tĩnh nghe mình nói này, anh ấy nhận được điện thoại gấp từ Mỹ gọi về và anh ấy phải bay về đó giải quyết một số việc. Anh ấy nhờ mình đến đây với cậu, đây là thư anh ấy viết lại cho cậu.

Linh Vy đọc xong và choáng váng cô vội vàng vùng dậy chạy xuống nhà nhưng Hạnh Như đã ngăn lại:

-Cậu định đi đâu?

-Buông mình ra. Mình phải đi gặp anh ấy, vẫn chưa đến giờ bay, mình phải đi tìm anh ấy, hãy để mình đi.

-Không kịp đâu, cậu hãy nghe mình chúng ta về nhà đi.

-Không! Mình phải gặp anh ấy, cậu biết không? Ngày xưa anh ấy cũng nói là sẽ quay lại ngay, nhưng kết quả là phải mất mười lăm năm anh ấy mới quay lại vì vậy mình không thể để anh ấy đi được, hãy để mình đi nếu cậu coi mình là bạn.

Linh Vy đau khổ nhìn Hạnh Như trong nước mắt, cô hoang mang sợ hãi khi nghĩ đến chuyến đi này của Minh Bằng. Cô sợ anh sẽ lại xa cô mãi mãi, cô không muốn để anh đi nếu đi thì cùng nhau đi.

18. Chương 18

Hạnh Như nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của Linh Vy khiến cô mềm lòng, nhưng biết làm sao đây? Nếu để Linh Vy đến sân bay gặp Minh Bằng vào lúc này khó có thể lường trước được điều gì sẽ xảy ra, khi mà cả Hiếu Cường cũng có mặt ở đó. Trong lúc cô đang suy nghĩ thì Linh Vy đã xô mạnh khiến cả hai cùng ngã nhào xuống nền nhà, ngay lập tức Linh Vy đã bật dậy và vùng chạy xuống nhà. Đập vào mắt Linh Vy lúc này là chùm chìa khóa xe đặt gọn gàng trên bàn dưới phòng khách, cô chạy lại vội lấy chùm chìa khóa và lao nhanh ra xe. Tinh thần đang lúc bồn loạn khiến hai bàn tay cô run rẩy đến tra chìa vào ổ khóa cũng không thành, vừa lúc đó Hạnh Như xuống kịp và lên tiếng:

-Để mình lái xe. Tâm trạng cậu như vậy sao có thể lái xe đây? Mình sẽ đưa cậu đến sân bay gặp anh ấy.

Hạnh Như mở cửa xe kéo Linh Vy xuống và dìu cô ngồi sang ghế bên cạnh rồi lên xe lái đi. Ngồi trong xe Linh Vy khóc đng rã suốt quãng đường và liên tục hối thúc Hạnh Như hãy chạy xe nhanh hơn chút nữa. Những lúc vướng phải đèn đỏ Linh Vy như muốn phát điên, cô chỉ trực lấy tay mở cửa để thoát ra khỏi xe, Hạnh Như đã dự đoán được việc này nên cô đã nhấn nút khóa oan toàn.

Vừa tới sân bay Linh Vy nhanh chóng mở cửa xe chạy đi tìm Minh Bằng, vừa chạy cô vừa khóc, hai tay cô thay nhau đưa lên gạt nước mắt trên má và luôn miệng lẩm bẩm:

-Minh Bằng! anh không được đi, hãy chờ em đến. Anh nhất định phải chờ em.

Linh Vy chạy tìm hết tầng một đến tầng hai và ngó nghiêng đưa mắt nhìn lên những tấm bảng hướng dẫn, cuối cùng cô cũng tìm được tấm biển chỉ dẫn cửa ra lối cách ly dành cho những chuyến đi Mỹ. Hạnh Như chạy theo sau muốn hụt hơi mới có thể đuổi kịp Linh Vy.

Trong khi đó Minh Bằng cũng đã làm xong thủ tục xuất cảnh và cuộc trao đổi pháp lý cùng Hiếu Cường dưới sự giám định của luật sư kiểm soát từ lòng danh Nicky. Sau khi hai bên đặt bút ký vào tờ thỏa thuận thì cũng là lúc Hiếu Cường đưa chiếc USB cho Minh Bằng với giọng nói có phần thỏa mãn và kiêu ngạo:-Chúc may mắn! Hy vọng sau này chúng ta sẽ không phải gặp lại nhau. Anh đừng quên nếu cái tên Alec Su đóng dấu nhập cảnh vào Đài Loan thì ngay lập tức sẽ được thông báo với tôi. Haiz...giá như gặp nhau trong hoàn cảnh khác biết đâu chúng ta đã trở thành đối tác tốt của nhau.

Vừa nói Hiếu Cường vừa đưa tay ra định bắt tay nhưng đã bị Minh Bằng phớt lờ với nụ cười nửa miệng và giọng nói lạnh lùng:

-Hừ! Anh không cần phải quá căng thẳng lo lắng đến vậy đâu. Cái tên Alec Su vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở lại Đài Loan và có lẽ định mệnh đã an bài cho chúng ta là những kẻ đối đầu rồi. Hãy bảo trọng!

Nói xong Minh Bằng vỗ vai Nicky và Trí Bằng cùng ánh mắt và cái gật đầu như thấu hiểu, thay cho những lời muốn nói, cũng như lời tạm biệt. Anh kéo chiếc vali tiến vào cửa phòng cách ly, vừa đưa hộ chiếu và tấm vé cho nhân viên kiểm tra thì Minh Bằng nghe được tiếng gọi thất thanh của Linh Vy từ đằng xa vọng lại:

-Minh Bằng! ...Minh Bằng! Anh đừng đi.

Minh Bằng quay lại nhận ra Linh Vy với gương mặt nhòe nhoẹt nước mắt, trong lòng anh đã bao ngổn ngang lo lắng cho cô, nay nhìn thấy bộ dạng này lại càng khiến anh xót xa, không yên tâm chút nào. Khi Linh Vy chạy đến bên cạnh anh cũng là lúc nhân viên hải quan trả lại hộ chiếu và vé cho anh kèm theo lời hối thúc:

-Xin mời quý khách hãy vào trong, để những hành khách phía sau có thể làm thủ tục cho kịp giờ khởi hành chuyến bay.

Minh Bằng không còn cách nào hơn là nhận lại hộ chiếu và bước vào phía trong tấm cửa kính tự động. Trước khi cánh cửa khép lại anh chỉ kịp nhìn Linh Vy với ánh mắt buồn sâu lắng, trong đó như muốn nói với cô: “ Có những cuộc chia ly có thể là mãi mãi vì họ không đặt niềm tin vào nhau. Nhưng anh hứa với em, cuộc chia ly này của chúng ta sẽ sớm gặp lại, vì vậy em hãy đặt niềm tin vào anh. Em nhé!”.

Cánh cửa khép lại với hình ảnh Linh Vy gào khóc gọi tên anh đến lạc giọng. Dù là người bản lãnh cứng rắn, nhưng lúc này đây Minh Bằng cũng phải mím chặt môi để kìm nén không cho nước mắt trào ra khỏi khóe mắt cay nóng của mình. Anh bước đi thật nhanh, như muốn thoát khỏi nơi ám ảnh này, với tiếng gào khóc của Linh Vy ngoài kia. Sau khi bước đi một đoạn khá xa, ánh mắt của Minh Bằng chuyển từ buồn man mác sang lạnh lùng giận dữ:

-Huỳnh Hiếu Cường! Anh đã gây ra nỗi đau cho Linh Vy và tôi ngày hôm nay, thì sau này cũng đừng oán trách tôi là kẻ tuyệt tình máu lạnh. Tôi tuyệt đối không thể tha thứ cho các người.

Lại nói đến Linh Vy ở bên ngoài lúc này, cô dường như quên hẳn thân phận địa vị của mình, cũng chẳng để ý đến thể diện mà ngồi sụp xuống gào khóc lớn tiếng như đứa trẻ, khóc cho đến khản giọng, luôn miệng lặp đi lặp lại một câu nói:

-Minh Bằng! Anh sao có thể đi mà không nói như vậy? Sao có thể tiếp tục bỏ mặc em. Anh bảo em phải sống thế nào trong những ngày tiếp theo đây?

Hiếu Cường đến bên đỡ Linh Vy dậy và nói:

-Linh Vy! Hãy quay về đi. Anh ta đã rời khỏi đây rồi không nghe được những gì em nói đâu. Đừng ngốc nghếch như vậy nữa, tất cả mọi người đều quay ra nhìn em kìa. Linh Vy này giờ bạn gào khóc không để ý đến sự có mặt của Hiếu Cường, bây giờ thấy anh ta cô mới bừng mắt nhìn Hiếu Cường đầy hoài nghi, cô sẵn lại hỏi dồn dập:

-Anh đến đây làm gì? Tại sao anh lại có mặt ở đây? Có phải anh ép anh ấy đi không? Anh đã làm gì anh ấy? Hãy nói đi. _ Linh Vy hét lên phần lộ.

Nhưng Hiếu Cường vẫn hết sức thản nhiên đóng kịch:

-Anh chỉ là vô tình gặp anh ta, khi anh ta làm thủ tục xuất cảnh cùng khu vực thôi. Anh có chuyến đi New Zealand công tác, không tin em có thể hỏi trợ lý của anh ta.

Trí Bằng đứng bên cạnh lên tiếng:

-Phải đó tiểu thư. Anh ta không liên quan gì đến chuyến đi lần này của giám đốc cả, chỉ là trùng hợp thôi. Tôi và anh Nicky có thể làm chứng chuyện này._ nói rồi Trí Bằng quay sang Hiếu Cường tiếp lời:

-Anh hãy đi đi kéo lỗ chuyện bay, tiểu thư nhà tôi đã có chúng tôi lo.

-Được! Vậy mọi người hãy chăm sóc tốt cho cô ấy. Linh Vy! Em hãy giữ gìn sức khỏe, khi nào kết thúc chuyến công tác anh sẽ đến thăm em.

Hiếu Cường và người trợ lý của mình rời khỏi đó, vừa đi anh ta vừa căn dặn trợ lý của mình:

-Anh hãy đi bàn việc với anh Cao ở phòng xuất nhập cảnh đi. Hãy nói với anh ta phải hết sức để ý đến cái tên Alec Su, nếu cái tên này nhập cảnh thì phải báo ngay cho chúng ta.

-Dạ được! Việc này anh cứ yên tâm tôi sẽ lo chu đáo.

Linh Vy được Hạnh Như và Trí Bằng đưa về nhà với ánh mắt dò dẫm, khuôn mặt nhợt nhạt không chút cảm xúc. Đến một mình bước đi cũng không xong, Hạnh Như phải vắt vả đỡ cô về phòng. Nằm xuống giường Linh Vy xoay mặt vào trong như để tránh tiếp xúc với mọi người, cô không muốn nói chuyện với bất kỳ ai ngay cả Hạnh Như và ba mình.

Một tuần sau tâm trạng của Linh Vy cũng không có gì khá hơn, cô vẫn giam mình trong phòng và không chịu tiếp xúc với ai, đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra khu vườn sau nhà với ánh mắt vô hồn thì Trí Bằng đập cửa phòng cô tới tấp:

-Tiểu thư! Cô hãy mau mở cửa ra, lão gia xảy ra chuyện lớn rồi.

Linh Vy nghe thấy liền hốt hoảng mở cửa chạy ra:

-Ba tôi xảy ra chuyện gì vậy?

-Do huyết áp tăng quá nhanh nên dẫn đến đột quỵ. Chúng tôi đã gọi xe cấp cứu để đưa lão gia nhập viện.

Linh Vy nghe tin dữ vội vàng chạy vào tìm ba mình, thấy mọi người đang chuyển ông lên xe cáng để đưa tới bệnh viện cấp cứu, cô chạy tới lay tay ba mình giọng run run không thành tiếng:

-Ba...ba... tỉnh dậy đi. Tại sao lại nằm bất động như vậy? Ba đừng làm con sợ, xưa nay ba đâu thích nằm yên như thế này._ Những giọt nước mắt lại nấn dài trên gò má xanh xao gầy guộc của cô.

Tin tổng giám đốc tập đoàn xây dựng ZHAO&SU lên cơn đột quỵ lan ra nhanh chóng, thị trường chứng khoán và cổ phiếu bị chao đảo, giao động không tầm kiểm soát. Khó khăn chồng chất ập đến khiến Linh Vy không kịp chống chọi. Không có Minh Bằng bên cạnh, ba cô lại nằm liệt, Linh Vy buộc phải đứng ra điều hành hoạt động công ty dưới sự trợ giúp đặc lực từ Trí Bằng và Hạnh Như, cùng một số nhân viên nhiệt tình khác. Từ một người xưa nay chỉ biết rong chơi, không quan tâm đến hoạt động của công ty nay Linh

Vy phải học hỏi từ những việc nhỏ nhất. Mọi việc quả thật không dễ dàng đối với cô, nhưng Linh Vy đã tự nhủ phải cố gắng hết sức, không thể để công ty rơi vào tay kẻ khác vì công ty này chính là tâm huyết của ba cô và cha của Minh Bằng, những người mà cô yêu thương. Nhất định cô phải điều hành tốt để khi Minh Bằng trở về anh sẽ không phải thất vọng vì cô.

Một thời gian ngắn sau trong giới bất động sản ở Đài Loan xuất hiện một tập đoàn bất động sản mới, hùng mạnh từ Mỹ thâm nhập vào thị trường nước này với hàng loạt những khách sạn lớn, thể hiện đẳng cấp thượng lưu xa hoa với cái tên Tommy. Không những vậy tập đoàn này còn phát triển tham gia đầu tư dự thầu các công trình xây dựng lớn, điểm nhấn đầu tiên của họ là ZHAO&SU và Huỳnh Thị.

Ngay khi nắm được thông tin từ bên Tommy cha con Hiếu Cường đã lên kế hoạch tìm cách đoạt mối lợi lớn này. Bằng mọi cách Hiếu Cường đã sắp xếp được cuộc gặp gỡ với phía lãnh đạo của tập đoàn Tommy. Cuộc gặp gỡ diễn ra tại nhà hàng sang trọng trong một khách sạn thuộc quyền quản lý của tập đoàn trên. Hiếu Cường cùng với ông Huỳnh Hải bước vào phòng hẹn, cánh cửa vừa hé ra cả hai đã ngỡ ngàng khi thấy một chàng trai trẻ đang ngồi chăm chú trước màn hình di động anh ta cầm trên tay. Thấy cửa mở anh ta đứng lên chào hỏi và bắt tay với cha con Hiếu Cường:

-Xin chào! Ngài chính là tổng giám đốc Huỳnh?

-À vâng! Chào anh! Đây là con trai tôi và cũng là giám đốc điều hành của chúng tôi. Vậy anh chính là tổng giám đốc tập đoàn Tommy tại Đài Loan? Không ngờ tổng giám đốc lại là một chàng trai trẻ thế này. Thật là tuổi trẻ tài cao.

-Ồ xin lỗi ông! Tôi không phải là tổng giám đốc, mà chỉ là thư ký của tổng giám đốc công ty chúng tôi thôi. Tổng giám đốc của chúng tôi hôm nay có việc bận, nên tôi sẽ là người bàn công việc với phía ông. Tôi là Leo! Rất hân hạnh được làm việc với hai vị.

Gương mặt ông Huỳnh Hải hơi đơ lại, trong lòng ông thầm nghĩ ngay cả ông cũng phải đích thân đi gặp mặt, vậy mà ngay buổi gặp đầu tiên họ đã tỏ ra coi thường mình, lại để cho một tên thư ký tép riu đến bàn chuyện, thật không tượng nghĩa chút nào. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cả hai cha con vẫn phải tỏ ra vồn vã trò chuyện suốt buổi gặp mặt với Leo.

Buổi gặp gỡ kết thúc, cha con Hiếu Cường đang đứng chờ xe trước tiền sảnh ngoài cửa khách sạn thì xe của Trí Bằng dừng lại trước mặt họ. Hiếu Cường thấy Trí Bằng xuống xe liền lại gần bắt chuyện:

-Chào anh Trần! Anh có việc gì mà đến đây vậy? Linh Vy dạo này ổn chứ?

-À! Thì ra là anh à? Tôi đến gặp đối tác để bàn chuyện công việc. Cảm ơn anh quan tâm, tiểu thư nhà tôi nhờ anh mà học được nhiều việc. Còn anh đến đây không phải để thuê phòng chứ? _ giọng Trí Bằng mỉa mai.

Hiếu Cường dù nghe rất chướng tai, nhưng vẫn cố tỏ ra vui vẻ bởi anh đang chú ý đến câu “gặp đối tác bàn chuyện công việc” của Trí Bằng:

-Tất nhiên là tôi không đến để thuê phòng mà tôi đến gặp đối tác Tommy để bàn chuyện công việc._ Hiếu Cường ra vẻ tự hào.-Vậy sao? Xem ra bên Tommy này có hứng thú với nhiều đối tác khác nhau thì phải? Tôi cũng đến gặp họ đây. _Trí Bằng cố tình nhấn mạnh để đáp trả.

Hiếu Cường hơi ngạc nhiên, những tưởng chỉ mình mới làm được điều đó, vì ZHAO&SU đang trong tình trạng xuống dốc không phanh. Anh nghĩ họ không thể làm được điều này, không ngờ mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường như vậy, lẽ nào bố Linh Vy đã bình phục? Nghĩ vậy Hiếu Cường vờ quan tâm hỏi thêm:

-Vậy chúc mừng anh! À tình hình sức khỏe của bác Triệu thế nào rồi? Bác ấy đã tỉnh lại chưa?

-Cảm ơn anh! Tổng giám đốc vẫn chưa tỉnh lại và khả năng hồi phục không cao lắm. Hiện nay chúng tôi đang gặp rất nhiều khó khăn, chỉ khổ tiểu thư nhà tôi phải gánh vác quá nhiều. À xin Lỗi! Đến giờ hẹn rồi tôi đi đây. _ Trí Bằng bỏ lửng câu chuyện bước đi với nụ cười thâm khó hiểu, bỏ lại Hiếu Cường với bao suy tính vây quanh.

Ông Huỳnh Hải đứng gần đó cũng nghe được toàn bộ câu chuyện giữa con trai mình và Trí Bằng, khi cả hai đã vào xe ông nói với Hiếu Cường:

-Chúng ta phải nắm lấy cơ hội này, không thể để ZHAO&SU cướp mất mà hãy nhân cơ hội này nhấn chìm và đoạt lấy nó. Việc con tiếp xúc với một số cổ đông lớn bên đó thế nào rồi?

-Dạ cũng có tiến triển tốt rồi. Con nghĩ sẽ không bao lâu nữa là họ sẽ rút vốn khỏi ZHAO&SU để về bên chúng ta. Tổng giám đốc Triệu không có khả năng hồi phục thì một mình Linh Vy cũng không làm nên trò chống gì.

-Uhm! Nhưng con cũng đừng chủ quan, hãy kết thúc nhanh đi sẽ tốt hơn. Quan trọng không để họ hợp tác được với Tommy và thua trong cuộc dự thầu tại Hàn Quốc thì cái tập đoàn đó sẽ không còn cách cứu vãn.

-Dạ con hiểu thưa ba!

Trong những ngày này Linh Vy phải làm việc rất vất vả, nhưng mỗi khi có thời gian ngồi nghỉ là cô lại nghĩ đến Minh Bằng. Nhìn vào bàn làm việc của anh, cô lại nhớ đến những kỷ niệm cũ khi hai người cùng làm việc với nhau. Đôi đồng tử đen láy của cô bắt đầu long lanh, từng giọt nước mắt lại lăn dài trên khuôn mặt đẹp có phần xanh xao mệt mỏi. Cô từng ngày mong mỗi tin tức của anh nhưng đáp lại chỉ là sự yên lặng. Cô mong anh sớm trở lại như lời anh hứa, cô sợ mình không thể giữ được ZHAO&SU. Chưa bao giờ Linh Vy cảm thấy mình yếu đuối và sợ hãi như bây giờ.

Hạnh Như mở cửa phòng bước vào thấy Linh Vy đang ngồi khóc cô lại gần an ủi bạn:

-Cậu đừng buồn như vậy,nếu anh ấy biết được sẽ rất đau lòng. Hãy mạnh mẽ lên, dù anh ấy không ở bên cạnh cậu nhưng lúc nào cũng dõi theo và quan tâm đến cậu. Anh ấy sẽ sớm trở lại thôi, đừng quá lo lắng.

-Hạnh Như! Cảm ơn cậu! Bây giờ mình đã nghĩ thông rồi, mình tin anh ấy sẽ trở lại. Điều mình lo sợ nhất bây giờ là mình không thể giữ được công ty. Những cổ đông lớn đang có ý định rút vốn đầu tư sang nơi khác. Họ không tin tưởng vào mình, bởi họ nghĩ mình không biết gì ngoài việc quây phá người khác.

Qua lời nói Hạnh Như cảm nhận được sự trưởng thành của Linh Vy, cô vỗ vai bạn động viên:

-Cậu đang làm rất tốt. Thực ra mọi chuyện không đến mức tồi tệ như cậu nghĩ đâu, vì vậy đừng quá bi quan.Hai người đang trò chuyện thì Trí Bằng gõ cửa phòng bước vào:

-Tiểu thư! Ở bên ngoài có hai vị khách đến từ Hàn Quốc và nói muốn gặp giám đốc.

Cả Linh Vy và Hạnh Như đều ngạc nhiên, không biết hai người này là ai, bởi lịch làm việc không có cuộc hẹn nào với đối tác Hàn Quốc. Linh Vy chỉnh lại trang phục và nói:

-Được! Anh hãy mời họ vào đi.

Trí Bằng quay ra mở cửa phòng cho hai vị khách kia bước vào, vừa nhìn thấy hai người kia cả Linh Vy và Hạnh Như đều ngạc nhiên khi nhận ra người quen. Linh Vy thốt lên:

-Thì ra là hai người sao?

19. Chương 19

Chae Rim thấy Linh Vy phản ứng quá bất ngờ trước sự xuất hiện của cô và anh trai mình, nên nói giọng mỉa mai:

-Sao? Cô thấy hai anh em tôi thì không vui hả? Không cần quá căng thẳng như vậy, vì chúng tôi đến tìm Alec chứ không phải cô.

Lại cái giọng nói nhẹ nhàng nhưng thật khó lọt tai này khiến Linh Vy cảm thấy khó chịu, cô vẫn còn nhớ như in tất cả những gì xảy ra với mình ở Hàn Quốc. Không biết lần này cô ta đến tận đây còn mang theo quý kế gì nữa? Nhưng cũng thật may mắn là Minh Bằng không có ở đây. Linh Vy khẽ nhếch khóe môi xinh xắn của mình với nụ cười thương hại:

-Rất tiếc anh ấy hiện không có ở đây.

-Không sao! Chúng tôi có thể ngồi chờ cho tới khi anh ấy đến. _ Chae Rim xòe hai tay nhún vai nói tỉnh bơ.

-Vậy sao? Vậy thì không biết cô phải đợi đến bao giờ nữa? Vì chính tôi cũng không biết khi nào anh ấy quay trở lại Đài Loan.

-Cô nói vậy nghĩa là sao? Alec hiện không có ở Đài Loan? Vậy anh ấy đang ở đâu?

-Rất xin lỗi! Tôi cũng không biết anh ấy đang ở đâu.

Chae Rim đang định nói gì tiếp nhưng Si Hoo đã giữ tay em gái ngăn lại. Anh nhẹ nhàng lên tiếng:

-Nói vậy có nghĩa là anh ấy đang đi công tác ở đâu sao?

Hạnh Như đứng bên trả lời thay Linh Vy:

-Anh ấy có việc riêng cần giải quyết, chúng tôi chỉ biết có vậy thôi vì đó là quyền riêng tư của anh ấy, mong hai người thông cảm.

-À tôi hiểu rồi! Chúng tôi chỉ muốn đến thăm anh ấy và hai cô thôi, cũng không có gì nghiêm trọng cả, khi nào anh ấy về gặp nhau sau cũng được. Có lẽ chúng tôi sẽ ở lại Đài Bắc một thời gian dài, nếu có thời gian có thể gặp gỡ trò chuyện với các bạn được chứ?

-Tất nhiên rồi! _Hạnh Như vô tư mà không hề để ý đến ánh mắt ám áp của Si Hoo đang nhìn cô.

Buổi chiều Chae Rim cùng anh trai trở về khách sạn, trong lòng cô ảm ức đứng ngồi không yên, cô thầm nghĩ: “Chắc là bọn họ cố tình không muốn cho mình gặp Alec nên nói vậy. Hừ! Các người tưởng vậy thì tôi chịu ngồi yên sao?”. Chae Rim lấy điện thoại gọi cho Hiếu Cường.

Trong khi đó Hiếu Cường lại đang có mặt tại văn phòng của tổng giám đốc tập đoàn Tommy nên không thể nghe máy. Vì muốn nhanh chóng đưa ZHAO&SU đến đoạn kết, nên anh đã cố gắng soạn thảo dự án đầu tư hợp tác với tập đoàn này một cách nhanh nhất. Đến để bàn công việc nhưng anh lại bị cái người được gọi là tổng giám đốc kia coi thường. Vị giám đốc này ngồi ngả người vào chiếc ghế xoay, quay lưng về phía anh. Không những thế người này còn gác chéo hai chân lên thành của cửa sổ phòng, tai đeo tai nghe, đôi tay thì luôn tục vung vẩy theo điệu nhạc, như một ông nhạc trưởng thực thụ vậy. Thái độ bất cần, phớt lờ sự có mặt của Hiếu Cường, kiểu như anh không hề tồn tại. Hiếu Cường dù rất khó chịu với thái độ này nhưng vẫn phải hắng giọng chào hỏi:-Chào ngài tổng giám đốc! Chúng tôi rất vinh dự được làm việc cùng công ty của ngài. Tôi rất hy vọng sau này chúng ta sẽ hợp tác tốt đẹp, thúc đẩy sự phát triển giữa đôi bên để tập đoàn chúng ta lớn mạnh hơn nữa.

-.....

Đáp lại Hiếu Cường là sự im lặng, chiếc ghế xoay không hề nhúc nhích, người tổng giám đốc kia vẫn say sưa trong điệu nhạc của mình. Lúc đó Leo mới từ từ cúi đầu chào lại Hiếu Cường và bước lại gần tổng giám đốc của mình rồi cất giọng nói bằng tiếng Anh:

-Tổng giám đốc!

Lúc này hai bàn tay của tổng giám đốc kia mới dừng lại và bỏ một bên tai nghe xuống, bắt đầu lên tiếng bằng giọng tiếng Anh lạnh lùng:

-Có chuyện gì vậy?

-Bên Huỳnh Thị đã mang bản thảo dự án đầu tư đến để bàn chuyện ký hợp đồng với chúng ta. Anh có muốn xem qua không?

-Được! Hãy đưa tôi xem. _Vẫn chất giọng lạnh lùng

Hiếu Cường nghe giọng nói lạnh lùng đó cũng cảm nhận được người này còn rất trẻ, nhưng giọng nói của anh ta thì như một mệnh lệnh đầy tính uy lực. Anh vội trao tập tài liệu lại cho Leo và nó cũng nhanh chóng được chuyển đến tay tổng giám đốc. Anh ta lật dở xem vài trang đầu rồi lấy bút khoanh lại một số chi tiết và ngay lập tức cầm cả tập tài liệu đó hất tung lại đằng sau, từng trang từng trang bay liệng trên không, rồi nhẹ nhàng hạ cánh xuống trước mũi giày nơi Hiếu Cường đang đứng. Cả Hiếu Cường và tên trợ lý của mình còn chưa hết sửng sốt về việc này thì giọng nói lạnh lùng kia lại vang lên:

-Thật hổ thẹn, khi thân là giám đốc điều hành một tập đoàn lớn như vậy mà ngay cả bản thảo hợp đồng soạn cũng không xong. Leo! Anh hãy bảo họ nhặt lại và mang về xem lại đi, tôi đã đánh dấu lại một vài chi tiết rồi đó, khi nào làm tốt hơn thì hãy đến gặp tôi. Tôi không phải là một người quá rảnh dỗi, có nhiều thời gian để xem mấy tờ giấy rác đó.

Leo tiến lại phía Hiếu Cường và hỏi:

-Khả năng tiếng Anh của anh tốt chứ? Liệu có cần tôi dịch lại không?

Thái độ khi nói của Leo rất từ tốn lịch sự nhưng đối với Hiếu Cường lúc này mà nói thì chẳng khác nào một lời chế nhạo thêm. Khỏi phải nói tâm trạng Hiếu Cường ra sao? Thật quá sức chịu đựng của anh. Hai bàn tay nắm chặt lại như để kìm nén cơn tức giận đến tím tái mặt mày, anh chỉ muốn bước lại dẫm vào mặt cái tên kiêu ngạo kia cho hả giận. Bàn chân anh nhúc nhích toan bước lên nhưng người trợ lý đã kịp giữ tay anh lại, với cái lắc đầu cùng ánh nhìn thông hiểu, anh ta ghé vào tai Hiếu Cường nói nhỏ chỉ đủ để hai người nghe:

-Giám đốc! Hãy cố kìm nén, không nên manh động. Chúng ta đang mưu tính chuyện lớn lẽ nào lại không chịu đựng được việc nhỏ nhặt này? Anh hãy nghĩ cho cục diện sau này và nghĩ đến cả tổng giám đốc nữa, nếu tổng giám đốc biết vì chuyện này mà việc ký hợp đồng bị đổ bể thì chắc chắn sẽ nổi cơn thịnh nộ.

Hiếu Cường nghe vậy đành vùng vằng giận dữ thả nắm đấm vào không trung, rồi hậm hực ngậm cục tức bỏ ra khỏi phòng, đúng là anh rất sợ ba mình, chưa bao giờ dám làm trái ý ông và lần này cũng vậy. Khi đã ngồi trong xe Hiếu Cường vẫn chưa nguôi cơn tức giận, hai bàn tay anh liên tục dấm mạnh vào chiếc vô lăng vô tội, đây là lần đầu tiên anh bị người khác tỏ rõ thái độ khinh thường trước mặt mình như thế. Trong đầu anh tự hỏi cái tên hồng hách kia tài giỏi hơn mình là bao mà dám tuyên bố xanh rờn như vậy? Được! đã vậy thì anh lại càng muốn khiến hắn phải tâm phục khẩu phục.*****

Lại nói đến chuyện trong văn phòng tổng giám đốc Tommy. Sau khi tên trợ lý của Hiếu Cường thu dọn giấy tờ và đi khỏi, Leo ôm bụng cười muốn bể bụng luôn, từ phòng nghỉ bên trong Trí Bể bước ra vỗ tay nhiệt tình, kèm theo điệu cười sảng khoái:

-Haha!... cái tên Hiếu Cường đó hôm nay đúng là có một ngày khó quên trong cuộc đời của hắn rồi. Hôm nay tôi mới thấy giám đốc của mình thực sự đáng sợ, ày za! Sau này tôi cũng phải cẩn thận mới được.

Trí Bể giả giọng trêu đùa. Leo đứng bên cũng thêm vào:

-Không ngờ anh bạn của tôi lại lãnh khốc như vậy. Cậu diễn tốt như vậy mà không làm tài tử điện ảnh thật là uổng phí. Hôm nay tôi lại được thấy một tính cách khác tồn tại trong cậu rồi. Mong chờ kịch hay phía sau của cậu quá.

-Hai người thấy mắc cười vậy sao? Tôi chưa hề diễn mà, kịch hay vẫn còn nhiều, cứ từ từ xem đi.

Mình Bể xoay ghế lại đối diện với Leo và Trí Bể, khoe môi anh khẽ nhếch lên nụ cười hờ hững, hai bàn tay đan chặt vào nhau đến độ tắc mạch máu lưu thông khiến những đốt ngón tay tím lại. Anh đặt hai tay ghì xuống bàn, ánh mắt ánh lên tia nhìn thật khó diễn tả, có chút gì đó giận dữ mang theo sự thâm thúy đến sắc lạnh, tựa như một cơn sóng lớn muốn nhấn chìm tất cả. Vẫn giọng nói trầm nhưng nghe thật lạnh lùng vô cảm:

-Huỳnh Hiếu Cường! Đây mới chỉ là khúc dạo đầu, các người sẽ từ từ nhận lại những gì mà các người đã cho đi. Tôi sẽ trả dần từng món nợ một, tất nhiên lãi suất cũng được tính với cấp số nhân. Lúc đó các người sẽ hiểu được đau đớn mất mát là gì?

Ngay sau đó Minh Bể cùng với Trí Bể và Leo quay ra bàn chuyện công việc, hiện tại anh phải làm việc rất bận rộn vì một lúc phải đứng đằng sau điều hành tới hai công ty lớn. Mọi hoạt động của ZHAO&SU

đều được Trí Bằng cập nhập, đưa tới chờ kiểm duyệt rồi mới đưa về cho Linh Vy dựa vào đó để điều hành hoạt động của công ty. Ngoài ra anh còn phải cùng Leo làm bản thiết kế mô hình cho công trình dự thầu ở Hàn Quốc. Mặt khác phải liên tục theo dõi cập nhật tình hình của Huỳnh Thị để tìm ra cách đối phó thỏa đáng nhất.

Hiếu Cường về nhà với tâm trạng cáu gắt, quăng chiếc cặp da xuống bàn, anh ngồi phịch xuống ghế ngã người ra nhắm nghiền đôi mắt để thư giãn, cố tìm cách cân bằng lại tâm lý. Một lúc sau như sực nhớ ra mình có rất nhiều cuộc gọi nhỡ nên anh vội tìm điện thoại xem, nhìn dãy số lạ gọi cho mình tới cả chục cuộc gọi nhỡ, Hiếu Cường khẽ chau mày nhưng cũng nhấn nút gọi lại. Đầu dây bên kia là giọng nói nhẹ nhàng của Chae Rim, hai người hẹn gặp nhau tại quầy bar khách sạn nơi Chae Rim nghỉ lại.

Hiếu Cường và Chae Rim ngồi gần nhau cùng nhâm nhi ly rượu ngoại đắt tiền, Hiếu Cường khẽ nhếch miệng cười quay sang hỏi Chae Rim:

-Cô đến đây vì anh ta à? Xem ra cô cũng cố chấp và mạnh mẽ nhỉ? Đến tận đây để theo đuổi anh ta thì quả thực khiến tôi phải ngưỡng mộ rồi.

-Tôi đã nói rồi, tôi là người luôn biết cách tạo cơ hội cho mình và tuyệt đối không nhường những gì mình thích cho người khác. _Chae Rim vừa nói vừa xoay xoay ly rượu, mặt cô vênh lên đầy kiêu hãnh nhìn vào đó. Hiếu Cường ngửa cổ lên lốc cạn ly rượu mạnh trong tay rồi cúi xuống cười một cách khó hiểu. Chae Rim thấy vậy có chút phật ý cô khẽ gắt:

-Anh cười gì chứ? Thấy tôi buồn cười lắm sao? Phía anh thế nào rồi? Có khiến cô ta lay chuyển gì không?

-Tôi nghĩ cô tìm nhầm địa điểm rồi. Nơi cô cần đến là nước Mỹ chứ không phải Đài Bắc. Có lẽ cô cần phải cảm ơn tôi vì tôi đã tách rời hai người họ thành công, anh ta sẽ vĩnh viễn không thể đặt chân quay lại đây.

Chae Rim bất ngờ trước lời nói của Hiếu Cường đôi mắt biết nói của cô mở to quay sang nhìn Hiếu Cường chần chừ:

-Vì sao? Bằng cách nào anh có thể làm vậy?

-Cô đừng quá ngạc nhiên như vậy. Cũng giống như cô, tôi rất biết cách xoay chuyển tình huống một cách có lợi nhất cho mình.

Vừa nói Hiếu Cường lại tiếp tục rót đầy ly rượu và tự ý cạn vào ly của Chae Rim rồi uống tiếp, đặt mạnh chiếc ly trống xuống bàn, Hiếu Cường kể lại toàn bộ vụ việc mà Linh Vy gây ra khiến Minh Bằng phải rời khỏi Đài Bắc.

-.....

-Xem ra anh còn đáng sợ hơn tôi tưởng. Nhưng chuyện này đối với tôi cũng không phải là một tin tồi tệ, dù sao cũng cảm ơn anh. Tôi cảm thấy choáng đầu muốn về phòng nghỉ ngơi, gặp anh sau.

Trên đường trở về phòng Chae Rim cười thầm trong bụng, với bản tính nham hiểm của mình thì cô không thể bỏ lỡ cơ hội hành hạ Linh Vy, muốn Linh Vy phải đau khổ suốt đời. Đối với cô mà nói, thì cơ hội lần này quả là một mũi tên trúng hai đích. Vừa khiến Linh Vy phải đau khổ ân hận về những việc đã xảy ra, vừa có cơ hội đi tìm Minh Bằng và dành lấy anh về tay mình. Trở về phòng Chae Rim lấy túi xách rồi ra ngoài bắt taxi đến công ty ZHAO&SU gặp Linh Vy.

Bước vào phòng làm việc thấy Linh Vy thần nhiên chăm chú xem giấy tờ, cô lại gần sờ tay vào vân ve tập tài liệu trên bàn của Linh Vy và lên tiếng:

-Tôi tưởng cô phải đau buồn lắm mới phải chứ? Không ngờ cô vẫn thần nhiên, thậm trí tâm trạng cũng không có gì ảnh hưởng thì phải? Trước đây tôi cũng từng nghĩ là cô rất yêu Alec nhưng hôm nay thì ý nghĩ này đã phải thay đổi rồi. _vẫn giọng nói nhẹ nhàng nhưng mang đầy âm điệu mỉa mai khiến Linh Vy phải khó chịu, cô không hiểu ý cô ta là gì nữa:

-Ý cô là gì? Tôi đang rất bận không có thời gian nói chuyện phiếm với cô.

-Được! Nói nghe hay lắm! Từ lúc nào cô đã trở thành người có trách nhiệm với công ty vậy? À! Tôi hiểu rồi. Chắc là từ khi Minh Bằng bị ép rời khỏi đây, xem ra đây là kế hoạch đã sắp sẵn của cô thì phải. Bây giờ ngồi vào chiếc ghế đó cô thấy vừa lòng rồi chứ? Anh ấy thật ngốc nghếch khi yêu một người tham vọng, bất chấp thủ đoạn như cô.

-Cô nói vậy là ý gì? Cái gì mà anh ấy bị ép rời khỏi đây? Nói lại tôi nghe xem nào?

-Cái đó chẳng phải chính cô là người hiểu rõ nhất sao? Hừ! Hãy tự tìm hiểu và hãy đau khổ với những gì mà cô đã gây ra. À! Cô đang bận nên tôi đi đây, không làm phiền cô nữa._Chae Rim bước ra đến cửa còn không quên quay lại nhấn mạnh:-À! Tôi quên chưa nói cảm ơn cô. Cảm ơn vì đã mang lại cơ hội tốt cho tôi, giờ tôi sang Mỹ tìm anh ấy đây, chúc cô ở lại vui vẻ nhé!

Chae Rim đi khỏi, cánh cửa đã khép lại im lìm mà Linh Vy vẫn chưa định thần lại được. Cô đang cố vắt óc suy nghĩ những gì mà Chae Rim vừa nói. Rút cuộc thì cô ta ám chỉ điều gì? Rõ ràng ý cô ta là mọi chuyện đều do mình gây lên, là chuyện gì đây? Trong trí nhớ của cô từng dòng ký ức hiện nên như một thước phim quay chậm, bất chợt đôi mắt cô mở lớn khi nhớ lại lúc ở sân bay. Hôm đó Hiếu Cường cũng có mặt tại đó nhất định là liên quan tới anh ta, cô phải gặp anh ta hỏi cho rõ chuyện này.

Cô gọi cho Hiếu Cường nhưng anh ta không nghe máy, Linh Vy không có cách nào bình tĩnh được, cô bắt đầu cố gắng lục lại trí nhớ, hy vọng tìm ra manh mối. Cặp lông mày cong hình cánh cung của cô đang nhíu lại thì giãn dần ra, hai tay đập mạnh xuống bàn:

-Phải rồi! Hạnh Như và Trí Bằng chẳng phải là người rõ nhất sao? Hai người họ một thì đến canh chừng mình, một thì có mặt ở sân bay tiễn Minh Bằng. Nhất định là họ biết chuyện gì đã xảy ra.

Ngay lập tức Linh Vy nhấn nút gọi cho Hạnh Như và Trí Bằng đến phòng mình gấp. Khi hai người cần gọi đã có mặt cô hỏi bằng thái độ cầu khẩn:

-Hai người biết lý do Minh Bằng rời khỏi đây đúng không? Xin hãy nói hết cho tôi biết, dù gì tôi cũng biết chuyện gì đã xảy ra rồi, tất cả là do tôi gây ra vì vậy đừng im lặng nữa, hãy nói cho tôi biết đi.

Cả Hạnh Như và Trí Bằng quay ra nhìn nhau rồi lắc đầu ra hiệu là mình không liên quan, không nói gì với ai hết. Không hiểu Linh Vy nghe được chuyện gì nữa, cả hai nhìn nhau yên lặng. Linh Vy thấy vậy chạy lại lay người Hạnh Như:

-Hạnh Như! Xưa nay cậu không nói dối bao giờ, hãy nói cho mình biết đi. Rõ ràng là cậu biết mọi chuyện mà.

Thấy mắt Linh Vy bắt đầu long lanh Hạnh Như quay sang nhìn Trí Bằng và nhận được cái gật đầu như thể đồng ý cùng nói ra sự thật. Cuối cùng Hạnh Như lên tiếng:

-Thôi được! Nhưng cậu phải hứa với mình là hết sức bình tĩnh, không được làm mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn biết không?

Linh Vy không cần suy nghĩ mà ngay lập tức gật đầu:

-Mình hứa! Mình hứa! Cậu nói đi.

Hạnh Như bắt đầu kể lại toàn bộ cuộc trao đổi giữa Minh Bằng và Hiếu Cường cho Linh Vy nghe. Nhưng cả hai vẫn chưa tiết lộ việc Minh Bằng đã bí mật quay trở lại đây vì sợ lộ kế hoạch quan trọng của Minh Bằng, mà chỉ nói rằng hãy tin vào anh ấy, nhất định anh sẽ trở lại đây.

Linh Vy nghe xong như muốn chết lặng, cô ngồi phịch xuống ghế, hai tay cô đánh mạnh vào đầu mình, tự trách mình ngốc nghếch vô dụng. Đã không giúp gì được lại làm khổ Minh Bằng thêm, lẽ ra cô không nên làm chuyện ngốc nghếch đó. Làm sao bây giờ? Làm thế nào để Minh Bằng có thể quay lại đây? Cô nhất định phải nghĩ cách giải quyết chuyện này. Linh Vy muốn một mình yên tĩnh suy nghĩ nên bảo Hạnh Như và Trí Bằng ra ngoài.

Sau khi ngồi trầm tư suy nghĩ khá lâu Linh Vy đứng dậy lấy túi xách và tự lái xe đến nhà Hiếu Cường. Ngay cả sự kiên nhẫn khi nhấn chuông cửa cô cũng không có. Liên tục nhấn chuông nhưng cũng không thấy ai mở cửa, cô đành bất lực ngồi thụp xuống chờ đợi cho đến khi Hiếu Cường về. Vừa thấy anh ta loạng choạng bước về Linh Vy đã đứng lên, tiến tới nhằm thẳng mặt Hiếu Cường tát cho anh ta một cú trời giáng. Hiếu

Cường giật mình, mở lớn mắt nhìn Linh Vy chưa kịp nói gì, thì anh lại bị tát tiếp vào má bên kia nữa và kèm theo đó là giọng nói đầy uất ức của Linh Vy: - Một cái là của tôi dành cho anh vì trước đây tôi đã từng coi anh là bạn, cái còn lại là tôi thay anh ấy cảnh cáo anh. Nói cho anh biết, tôi không bao giờ để anh đạt được mục đích của mình đâu. Tôi đúng là có mắt mà như mù khi đã làm bạn với một kẻ đê tiện như anh. Sau này giữa tôi và anh chỉ còn lại mối liên quan duy nhất là kẻ thù của nhau. Anh hãy nhớ lấy.

Nói rồi Linh Vy bỏ đi, để lại Hiếu Cường vẫn trong tình trạng nửa say nửa tỉnh, anh đưa tay lên xoa má mình và cười như một người điên loạn:

- Cái gì? Em nói tôi là kẻ đê tiện sao? Cũng không sao cả, để có được em và ZHAO&SU tôi có thể làm nhiều chuyện đê tiện hơn nữa haha...

Sau khi đến bãi đậu xe Linh Vy vào trong và ngồi lấy điện thoại gọi cho Hạnh Như:

- Hạnh Như! Mình muốn nhờ cậu việc này. Cậu hãy liên lạc với Minh Bằng và bảo anh ấy hãy quay lại Đài Bắc ngay. Mình sẽ chịu trách nhiệm cho việc mình đã gây ra vì vậy nói với anh ấy hãy quay về ngay, công ty đang gặp khó khăn, cần sự giúp đỡ của anh ấy.

Hạnh Như ở đầu dây bên kia tá hỏa khi nghe Linh Vy nói, cô vội vàng trấn an bạn:

- Cậu đừng làm chuyện gì dại dột đó nghe không? Cậu đã hứa sẽ không làm mọi chuyện rắc rối thêm rồi mà.

- Cậu yên tâm! Mình không làm gì sai trái cả và nhấn với ba mình giúp mình khi ông tỉnh dậy, là cho mình xin lỗi và hãy tha thứ cho mình. Chắc một thời gian dài sắp tới mình không thể chăm sóc ba được cậu hãy giúp mình làm việc này nha.

Nói rồi Linh Vy tắt điện thoại, cô đưa tay lên gạt nước mắt và lái xe đi, suốt quãng đường cô liên tục phải đưa tay gạt nước mắt, cô thực sự hối hận vì những gì mình gây ra. Và có lẽ đã đến lúc cô phải trả giá cho sự bông bột của mình. Lái xe vào trụ sở cảnh sát Linh Vy không xuống ngay mà ngồi bất động khá lâu để đấu tranh tư tưởng, dẫu gì cô cũng là một người bình thường, cũng biết sợ hãi. Dù cố gắng suy nghĩ tìm ra trăm ngàn lý do để biện hộ, thì cô cũng không thể biện hộ nổi cho mình, cuối cùng cũng đành phải mở cửa xe bước ra và chậm rãi bước từng bước một, tiến vào cửa phòng cảnh sát. Chỉ còn một bước nữa là bước qua cửa vào trong thì bàn tay ai đó nắm lấy bàn tay cô kéo lại, lôi cô ra khỏi đó. Linh Vy quay lại nhìn người kéo mình đi với hai mắt mở lớn ngạc nhiên.

20. Chương 20

Linh Vy bị kéo đi bất ngờ khiến cô không kịp phản ứng, trong khi chưa nhìn rõ người kéo mình là ai thì cô đã cảm nhận được bàn tay ấm áp quen thuộc của ai đó, mùi nước hoa nam tính mà bấy lâu nay cô nhưng nhớ. Minh Bằng kéo Linh Vy ra góc khuất trong khuôn viên trụ sở cảnh sát mới dừng lại, buông tay cô ra và nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, anh thì thầm:

- Cô bé ngốc này, em định làm gì vậy? Có biết đây là đâu không?

Trong khi đó Linh Vy vẫn chưa hết bất ngờ, cô ngửa mặt lên nhìn anh rồi lại áp mặt mình vào vòm ngực ấm áp của anh và nói trong nghẹn ngào:

- Thế này là thế nào? Làm sao anh có thể có mặt ở đây? Chẳng phải anh đang ở Mỹ sao?

Minh Bằng đẩy Linh Vy ra đối diện với mình, đưa tay lên khẽ gạt những giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trên má cô, ánh mắt anh nhìn cô ấm áp: - Ngốc à! Trái tim anh đã gửi lại nơi em rồi bảo làm sao anh có thể sống một mình trên đất Mỹ đây?

Linh Vy nghe Minh Bằng nói vậy càng cảm động, cô ôm chặt lấy anh thổn thức:

- Là em không tốt. Em sai rồi, em thật vô dụng khi không thể chia sẻ giúp anh mà còn khiến anh mệt mỏi thêm.

-Không phải là em không tốt mà là anh đã làm liên lụy tới em. Là anh không tốt.

-Được rồi! Chúng ta không nói chuyện này nữa. Hãy nói cho em biết làm sao anh biết em ở đây? Em chưa nói cho ai biết việc em sẽ đến trụ sở cảnh sát này.

-Vì trái tim anh luôn bên em nên đã mách bảo cho anh biết em đang ở đâu, làm gì? - Minh Bằng cười lém lỉnh.

Linh Vy đang nước mắt ngấn dài cũng phải phì cười trước câu nói và vẻ mặt hài hước của Minh Bằng, cô đắm nhẹ vào ngực anh nũng nịu:

-Giờ phút này mà anh còn đùa người ta được sao? Thật là quá đáng mà. Anh chưa trả lời câu hỏi của em, làm thế nào mà anh có mặt ở Đài Bắc mà không phải nước Mỹ? Chuyện anh và Hiếu Cường thỏa thuận là thế nào?

-Được rồi! Anh sẽ giải thích cho em mọi chuyện nhưng nói ở đây không tiện, chúng ta đi chỗ khác nói tiếp.

Minh Bằng kéo Linh Vy lên xe lái đi. Ngồi trong xe Linh Vy chăm chú ngắm Minh Bằng, cô phát hiện ra một số thay đổi trên gương mặt đẹp của anh. Mái tóc được tỉa gọn gàng và cao hơn, phần mái được vuốt ngược lên để lộ vầng trán sáng đẹp, điều này tạo cho khuôn mặt anh một vẻ đẹp nam tính lạnh lùng đầy cuốn hút:

-Buồn ngủ muốn chết mà cái khuôn mặt đáng ghét kia cứ bắt ánh mắt mình phải dán chặt vào đó là sao? - Linh Vy đang lẩm bẩm nhủ thầm thì bị câu nói của Minh Bằng làm cho giật mình:

-Da mặt anh mỏng lắm đó, em nhìn mãi như vậy làm cháy xém hết là phải chịu trách nhiệm với anh đấy.- Minh Bằng nói tỉnh bơ trong khi mắt vẫn chăm chú nhìn đường phía trước.

-Không lẽ tai anh cũng biết nhìn sao? Thế anh muốn người ta phải chịu trách nhiệm thế nào?

-Phải chịu trách nhiệm sống bên anh suốt đời. Thế nào trách nhiệm này ngọt ngào quá phải không? - Kèm theo lời nói là nụ cười mỉm gian tà đầy vẻ đắc thắng.

Đôi má Linh Vy ửng hồng, mọi cử chỉ cũng trở nên mất tự nhiên nhưng vẫn cố chống chế:

-Đáng ghét! Anh toàn ăn hiếp người ta à!

Minh Bằng quay sang nhìn Linh Vy vô tình mắt họ gặp nhau, cả hai nhìn nhau với ánh nhìn dịu dàng ấm áp, dường như chỉ thông qua ánh mắt họ cũng có thể thấu hiểu hết tâm tư và lời đối phương muốn nói. Minh Bằng vẫn một tay lái xe, tay còn lại đan chặt lấy bàn tay mềm mại của Linh Vy trong suốt quãng đường dài. Trước mắt họ bây giờ dù là bất kỳ ai? Dù có khó khăn gì cũng không còn là rào cản hay trở ngại.

Trời bắt đầu chập choạng tối, chiếc xe dừng lại tại bãi đậu xe 2 của núi Dương Minh, đây mới chỉ là lưng chừng núi. Lẽ ra có thể chạy thẳng lên đỉnh núi nhưng cả hai muốn cùng nhau tản bộ nên đã dừng lại ở đây. Lên đến đỉnh núi Linh Vy thở dốc vì mệt, đây là lần đầu tiên cô leo núi cao thế này, nhưng khi ngẩng đầu lên đôi mắt Linh Vy đã mở lớn ngạc nhiên trước cảnh đẹp khi nhìn xuống toàn cảnh thành phố bắt đầu lên đèn đẹp lung linh. Bao nhiêu mệt nhọc dường như tan biến hết, cô nhìn Minh Bằng hét lên phấn khích:-Làm sao anh biết chỗ này? Em sống ở Đài Bắc lâu như vậy mà chưa một lần đến đây. Không ngờ ở đây không khí thật mát mẻ dễ chịu, phong cảnh đẹp như mơ. - Linh Vy dang hai tay ra nhắm mắt lại hít thở tận hưởng không khí trong lành.

Minh Bằng ngồi xuống chiếc ghế đá bạc màu, anh kéo Linh Vy ngồi xuống cạnh mình, mắt anh nhìn vào bóng đêm mờ ảo và bắt đầu lên tiếng:

-Lúc anh bị Hiếu Cường ra điều kiện phải lựa chọn xa em, anh tưởng mình đã lâm vào ngõ cụt nên đã tìm đến đây tự kỷ, nhưng không ngờ chính nơi này lại khiến anh nảy ra ý tưởng lên kế hoạch khiến Hiếu Cường sẽ phải nhận lại hậu quả “gậy ông đập lưng ông”.

- Nghĩa là sao? Có phải việc anh thỏa thuận với Hiếu Cường cũng chỉ nằm trong tính toán nước đi của một ván cờ?

-Đúng vậy!

-Nhưng bằng cách nào anh có thể trở về đây mà Hiếu Cường không biết? em nghe Hạnh Như và Trí Bằng nói lại là anh đã phải dùng cả hộ chiếu để thỏa thuận với Hiếu Cường mà việc này sẽ đồng nghĩa với việc nếu anh trở lại Đài Bắc thì người quen của Hiếu Cường trong cục xuất nhập cảnh sẽ thông báo cho anh ta biết.

Minh Bằng nheo mắt nhìn Linh Vy đùa giỡn cho cô bớt phần căng thẳng:

-Em thử đoán xem. Đoán trúng sẽ có thưởng.

-Umh.... Làm thế nào nhỉ? ...À! Trừ khi anh đổi hộ chiếu....Ồ! cũng không phải, đổi hộ chiếu thì cũng vẫn là anh, việc này không thay đổi được gì và Hiếu Cường cũng không ngạc nhiên vậy. Thôi anh kể đi, em không đoán nổi.

Minh Bằng khẽ cộc nhẹ trán mình vào trán Linh Vy anh cười nói tiếp:

-Em thông minh lắm! Đoán gần đúng rồi. Đúng là anh đổi hộ chiếu nhưng không chỉ có vậy mà phải đổi luôn cả quốc tịch nữa.

-Vậy là thế nào? Chẳng phải anh đã nhập quốc tịch Mỹ theo gia đình bên đó rồi sao? Bây giờ lại đổi quốc tịch gì đây? Đừng nói là anh lại nhập quốc tịch Anh đó nha. Việc này là không thể.

-Không! Anh chỉ trở về với đúng tên họ mà cha sinh mẹ đẻ đặt cho anh thôi. Anh đã trở về làm người của đất nước sinh ra mình, Đài Loan xinh đẹp. Người quen của anh ở đại sứ quán Đài Loan tại Mỹ sẽ bảo mật thông tin này và Hiếu Cường sẽ không thể biết việc anh trở về đây.

-Vậy là anh có thể đường đường chính chính lộ diện với tên thật của mình rồi đâu cần bí mật đến vậy?

-Hiện giờ chưa được, anh muốn dành cho cha con Hiếu Cường một bất ngờ lớn.

.....

Cả hai nói chuyện về kế hoạch của Minh Bằng xong, Linh Vy tựa đầu vào vai anh cùng nhau ngắm sao đêm. Cảm giác thật bình yên và lãng mạn, nhìn xuống thành phố yên bình phía dưới kia trong lòng cô chợt chưa xót khi nghĩ rằng trong cái thành phố bình yên tĩnh mịch kia vẫn có biết bao âm mưu toan tính âm thầm mưu hại lẫn nhau. Bây giờ cô đã hiểu được thế nào là “thương trường là chiến trường” có những người muốn mưu lợi cho mình mà bất chấp mọi thủ đoạn, ngay cả việc cướp đi sinh mạng của người khác, còn những người muốn tồn tại đứng vững thì buộc phải lao lực trí óc để chiến đấu lại. Cũng như tình trạng của hai người bây giờ, dù muốn dù không thì họ cũng phải nhập cuộc, cô tự nhủ dù sau này có chuyện gì, buồn vui, sướng khổ ra sao cô cũng sẽ cùng anh nắm tay đi đến cuối con đường, bất kể con đường đó gồ gề hay bằng phẳng. Khi hai người xuống núi vừa đi được một đoạn Linh Vy đã đứng thử, so với khi từ từ leo lên thì khi xuống với đôi hài cao gót của cô là cả một vấn đề, Minh Bằng thấy vậy anh nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt cô đề nghị:

-Để anh công em.

Linh Vy vội vã xua tay từ chối:

-Không sao đâu, đường xuống còn xa như vậy anh công sao nổi? đi một mình cũng khó khăn rồi huống hồ là công em.

Minh Bằng mỉm cười dịu dàng:

-Bảo anh công em đi vòng quanh Đài Bắc chắc anh sẽ tính bài chuẩn, nhưng bảo công em xuống núi thì anh công hàng ngày cũng không thành vấn đề. Nhanh lên nào, em không đói sao?

Nhắc đến đói Linh Vy mới chợt nhớ ra bụng mình đang réo ầm ĩ, cô nhẹ nhàng cúi xuống bám hai tay vào cổ anh, hơi ấm từ lưng anh phả ra thật dễ chịu, bất chợt Linh Vy bảo Minh Bằng:

-Anh hát cho em nghe đi.

-Em muốn nghe bài gì nào?

-Umh! Ánh trăng nói hộ lòng tôi của Tô Hữu Bằng.-Linh Vy nhanh nhẩu.

Trong khi đó Minh Bằng cau mày:

-Bài này của cô Đặng Lệ Quân mà, Tô Hữu Bằng ở đâu ra vậy?

-Em không biết cái cô Đặng gì gì đó em chỉ thích nghe anh chàng đẹp trai đó hát thôi. Giọng anh ấy nghe thật ấm áp và ngọt ngào. -Linh Vy vẫn hồn nhiên.

Còn Minh Bằng thì thật sự giận dữ:

-Vậy em đi mà bảo anh ta hát cho em nghe đi, anh ta đẹp trai hát hay anh đâu dám so tài.

Linh Vy lần đầu tiên thấy Minh Bằng tỏ rõ thái độ giận dữ khi cô khen người khác như vậy nên vội vàng chữa cháy:

-Em chưa nói hết câu, anh ta đẹp trai hát hay nhưng vẫn không bằng một người. Cái người đang vất vả công em này còn đẹp trai, hát hay hơn anh ta cả trăm nghìn lần nữa.- Nói xong Linh Vy vội vàng cúi xuống thơm vào má ai kia cầu hòa.

Minh Bằng cũng rộng lượng nhận lời cầu hòa, anh bắt đầu cất giọng hát ấm áp của mình, đến khi anh hát xong thì Linh Vy cũng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau khi Hiếu Cường và trợ lý cùng nhau mang bản hợp đồng đến tập đoàn Tommy trình duyệt ký lại lần hai thì gặp Linh Vy và Trí Bằng tại cửa ra vào. Cảm thấy có chút mất tự nhiên nhưng Hiếu Cường cũng lại gần hỏi chuyện:

-Linh Vy! Em đi đâu vậy?

Không hề nhìn mặt Hiếu Cường cô lạnh lùng trả lời:

-Thì tôi cũng như anh, cũng biết đi tìm mỗi lợi cho công ty mình.

-Ý em là đến gặp tổng giám đốc của Tommy?

-Đúng vậy! Tôi đến để ký hợp đồng. Không được sao?

Hiếu Cường hơi giật mình nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh hỏi tiếp:

-Vậy việc ký hợp đồng diễn ra tốt đẹp chứ?

Linh Vy quay sang nhìn thẳng vào mắt Hiếu Cường hồ hững:-Nếu tôi ký được thì sẽ có chỗ cho anh ký nữa sao? Nhưng anh yên tâm tôi sẽ không bỏ cuộc giữa chừng đâu.

Nói xong Linh Vy bước đi thẳng trong khi Trí Bằng cố tình ở lại vỗ vai Hiếu Cường nói tiếp:

-Anh hãy cẩn thận với tên tổng giám đốc đó, chúng tôi vừa bị hấn xé nát bản hợp đồng mà phải vất vả ngày đêm mới soạn ra một cách không thương tiếc. Thái độ tiếp đón của hắn thìhaiz...đúng là một kẻ cạy quyền thế ức hiếp người quá đáng.

Trí Bằng nói xong bước đi thẳng với nụ cười khoái trá, ra đến bãi đậu xe cả anh và Linh Vy cùng đập tay vào nhau cười lớn bởi sự kết hợp ăn ý vừa rồi trong khi Hiếu Cường lại cảm thấy dở ảm ức phần nào vì tưởng không chỉ một mình anh bị đối xử như vậy.

Đứng trước văn phòng tổng giám đốc Hiếu Cường lấy hơi và cân chỉnh lại trang phục trước khi bước vào, nhưng vừa bước vào Hiếu Cường đã hơi thất vọng vì chỉ có một mình Leo ở đây, anh lên tiếng hỏi:

-Ngài tổng giám đốc không có ở đây sao? Phía tôi đã hẹn trước khi đến đây và đã được chấp nhận về việc bàn chuyện ký hợp đồng.

Leo vui vẻ trả lời:

-Xin lỗi anh! tổng giám đốc vừa nhận được cuộc gọi quan trọng và phải chuẩn bị ra ngoài ngay vì vậy tôi sẽ là người toàn quyền quyết định chuyện ký hợp đồng với quý công ty thay ông ấy.

Hiếu Cường nghe vậy đã như mở cờ trong bụng và quả như dự đoán của anh việc ký hợp đồng diễn ra suôn sẻ. Không những vậy thay mặt cho bên Tommy Leo còn giao ngay công trình xây dựng khách sạn Cát Tường, một trong những khách sạn năm sao quy mô lớn theo chuẩn quốc tế cho tập đoàn xây dựng Huỳnh Thị thi công.

Hiếu Cường trở về đưa bản hợp đồng đã ký lên báo cáo với ông Huỳnh Hải, cả hai cha con vô cùng phấn khởi và khen tụng tụng hô nhau không tiếc lời, còn bàn kế hoạch mở tiệc liên hoan mà không hề biết rằng bút đã sa thì gà sẽ đến hồi chết.

Theo kế hoạch đề ra công trình thi công khách sạn Cát Tường nhanh chóng khởi công và đi vào xây dựng, tiến độ làm việc diễn ra cũng khá nhanh nhưng như người ta vẫn nói “nhân tính không bằng trời tính”. Hôm nay Minh Bằng bất ngờ cùng Leo dẫn theo một số nhân viên kỹ thuật đến thăm hiện trường và xem xét giám định bước đầu khởi công của công trình này, trong lúc so công trình thực tế và bản đồ kiến trúc vô tình kỹ sư giám định đã phát hiện xảy ra lỗi kỹ thuật. Phần trụ thép của nền móng bị hụt những 10cm so với bản thiết kế mà việc này là không thể chấp nhận so với một công trình mang chuẩn quốc tế. Đối với Minh Bằng mà nói thì đây không phải là một tin xấu hay nói đúng hơn là anh đã nắm được đuôi của con cáo mà anh muốn bắt. Ngay lập tức anh chụp lấy tám bản đồ thiết kế xem lại và quát lớn:

-Người chịu trách nhiệm giám sát quá trình thi công ở đây là ai?

Cả công trường lặng thinh không ai dám nói gì, Minh Bằng hỏi lại lần nữa:

-Ở đây không có người điều hành sao?

Lúc này một người đàn ông trung niên mới vội vã chạy lại gần giải thích:-Hôm nay công ty có tổ chức họp bàn kế hoạch thi công nên cán bộ thi công cùng kỹ sư giám sát và giám đốc điều hành đã về công ty tham gia cuộc họp rồi thưa anh.

-Cái gì? Nói vậy nghĩa là ban điều hành dự án thường xuyên bỏ bê hiện trường không người quản lý như này sao?

Người đàn ông chỉ biết lặng thinh cúi đầu không biết nói gì, Minh Bằng không truy cứu thêm mà chỉ nói nhẹ nhàng:

-Được rồi! mọi người hãy đi làm việc của mình đi. Tôi sẽ đến công ty gặp người điều hành nói chuyện.

Nói rồi Minh Bằng cùng đoàn người mang theo tám bản đồ kiến trúc ra xe lên đường thẳng tiến đến công ty Huỳnh Thị. Ngồi trong xe trên môi Minh Bằng nụ cười nửa miệng thoáng qua, anh khẽ nói thầm “Huỳnh Thị! Hôm nay sẽ là cuộc gặp mặt đầy bất ngờ cho các người, tôi cũng đã chờ đợi ngày tái ngộ này từ rất lâu rồi”.

Công ty Huỳnh Thị phòng họp hội đồng mọi người đang sôi nổi bàn luận trao đổi bỗng dưng cửa phòng họp mở tung khiến cả phòng giật mình im bật, Hiếu Cường hùng hổ quát lớn:

-Ai dám tự tiện vào đây khi chưa được phép đồng ý vậy?

Leo từ bên ngoài bước vào cúi đầu chào và nói:

-Là tổng giám đốc của chúng tôi đến thăm hiện trường công trình khách sạn Cát Tường và có việc cần chỉnh đốn bàn bạc lại nên đã quá bộ đến đây.

ông Huỳnh Hải và Hiếu Cường nghe vậy giật mình vội vã ra chuẩn bị tư thế đón tiếp, lúc này Minh Bằng từ bên ngoài bước vào, anh bắt đầu với giọng nói đầy khiêm tốn:

-Xin lỗi quý vị vì đã làm phiền tất cả trong khi đang họp thể này nhưng tôi có việc cấp bách hơn và tôi nghĩ tất cả các cổ đông đang tham dự cuộc họp này cũng cần phải biết việc này nên đành mạo muội làm phiền. Chào ngài tổng giám đốc! lần đầu tiên hân hạnh được gặp ngài. -Minh Bằng lại gần Huỳnh Hải và Hiếu Cường.

Lúc này cả Huỳnh Hải và Hiếu Cường mới ngẩng đầu lên như muốn ngã ngựa luôn. Huỳnh Hải bất ngờ như gặp lại người quen, một người mà ông hay gặp trong những cơn ác mộng suốt mấy chục năm nay, trán ông lấm tấm mồ hôi khuôn mặt cũng chuyển sắc nhanh chóng trong khi Hiếu Cường quá bất ngờ với việc xuất hiện của Minh Bằng nên bây giờ mới có thể định thần, không còn bình tĩnh Hiếu Cường túm lấy cổ áo Minh Bằng hỏi:

-Alec Su! Anh dám quay lại đây? Anh quên mất việc ký kết giữa tôi và anh sao?

Leo đứng bên vọi vàng tiến lại gỡ tay Hiếu Cường ra:

-Huỳnh giám đốc! Mong anh hãy hành động và nói cho cẩn thận, đây là tổng giám đốc tập đoàn Tommy của chúng tôi.

Minh Bằng hất bàn tay Hiếu Cường ra và chỉnh lại áo rồi lạnh lùng giễu cợt:

-Huỳnh giám đốc! Thật thất vọng quá! Đến tên tôi mà anh cũng còn gọi nhầm nữa, xem ra trí nhớ anh kém thật. Để tôi nhắc lại cho anh rõ, tôi là Tô Minh Bằng anh nghe rõ rồi chứ?

Huỳnh Hải vừa nghe đã giật mình loạng choạng đứng không vững, Hiếu Cường vọi vàng đỡ cha mình, cả hai cha con nhìn Minh Bằng đầy kinh ngạc. *****

21. Chương 21

Minh Bằng thấy Huỳnh Hải toát mồ hôi trán, anh lại gần nói với chất giọng hết sức nhẹ nhàng nhưng đối với người nghe thì không nhẹ nhàng chút nào:

-Huỳnh tổng giám đốc! Ngài trong người không khỏe sao? Tôi thấy sắc mặt ngài không được tốt lắm. Nhưng biết làm thế nào đây? Vì là việc cấp bách nên tôi không thể trì hoãn được, buộc phải nói vào lúc này. _ vừa nói Minh Bằng vừa xoay người về phía những cổ đông đang ngồi tham dự cuộc họp và đồng dục nói tiếp:

-Tôi vừa tới thăm hiện trường thi công, công trình khách sạn Cát Tường và phát hiện đã xảy ra lỗi kỹ thuật lớn. Xét theo hợp đồng, thì sự cố lần này là vi phạm hợp đồng và bên chúng tôi có quyền hủy hợp đồng này. Như quý vị đã biết, nếu hủy hợp đồng thì phía công ty quý vị sẽ phải chịu tổn thất lớn thế nào? Không những vậy mà còn mất hết uy tín từ trước đến nay trên thị trường nữa, việc này thật không thể nói là không nghiêm trọng được.

Hiếu Cường thấy những điều Minh Bằng đang nói với những người ngồi đây rất bất lợi cho cha con mình, nên đã vọi vàng đỡ cha mình ngồi xuống ghế rồi sẵn lại trước mặt Minh Bằng quát lớn:

-Alec Su! Anh muốn làm trò gì hả?

Minh Bằng nhún vai:

-Tôi chỉ nói nên sự thật của tình hình hiện tại, có chỗ nào không đúng sao?

Hiếu Cường ghé sát vào tai Minh Bằng gầm gừ:

-Việc đó có thể bàn riêng tại phòng tổng giám đốc mà, đâu cần phải nói trước mặt tất cả các cổ đông của công ty như vậy?

Minh Bằng nhìn Hiếu Cường với ánh mắt xuyên thấu tâm can và nụ cười nửa miệng lạnh lùng như thể hiện sự thương hại, anh gật đầu:

-Ok! Vào phòng tổng giám đốc bàn riêng. À! Tôi nhắc lại cho anh biết tên tôi là “Tô Minh Bằng”.

Huỳnh Hải ngồi nghe thấy ba từ “Tô Minh Bằng” vang vọng trong đầu mình khiến ông cảm thấy ù tai choáng váng thêm, những cổ đông cũng quay sang rỉ tai nhau xì xèo to nhỏ “ Nếu việc hủy hợp đồng xảy ra có lẽ chúng ta cũng phải tìm hướng đi riêng cho mình, không thể chết chìm chung được”... “Phải đấy! chúng

ta nên cùng nhau bàn bạc vấn đề này”. Hai cha con Hiếu Cường nghe thấy lại càng hoang mang trong lòng, Hiếu Cường chỉ còn biết trấn an mọi người:

-Xin mọi người hãy bình tĩnh. Chúng tôi nhất định sẽ có cách giải quyết thỏa đáng, vì vậy hãy yên tâm tin tưởng chúng tôi. Xin quý vị đừng nghe những lời hù dọa đó mà nóng vội, để ảnh hưởng đến kế hoạch lâu dài.

Nói rồi Hiếu Cường quay sang phía Minh Bằng gương gạo xuống giọng:

-Tô tổng giám đốc! Chúng ta hãy về phòng của chúng tôi bàn bạc.

Minh Bằng ra hiệu cho Leo và mọi người ở lại còn mình thì theo cha con Hiếu Cường về phòng của tổng giám đốc Huỳnh Thị. Huỳnh Hải cố gắng tỏ ra bình tĩnh ngồi xuống chiếc ghế tổng giám đốc của mình, chưa biết phải mở lời từ đâu nên ngồi chờ đợi Minh Bằng lên tiếng trước. Minh Bằng dường như biết được điều đó, nhưng anh lại muốn chơi trò im lặng, ngồi thưởng thức trà một cách hết sức bình thản. Cuối cùng Hiếu Cường đành lên tiếng trước: -Điều kiện của anh là gì? Nói đi.

Minh Bằng từ từ đặt tách trà xuống bàn và nhìn thẳng vào mắt Hiếu Cường hỏi lại:

-Ý anh là không muốn hủy hợp đồng?

-Đúng vậy! Hãy nói điều kiện của anh đi.

Minh Bằng khẽ mỉm cười nói với giọng hết sức lạnh lùng thần nhiên:

-Điều kiện của tôi à? Chỉ có một cách, đó là “đồ hỏng thì phải bỏ đi”. Đây là điều kiện duy nhất để tôi không hủy hợp đồng, mà việc này cũng tổn thất tài chính của công ty rất lớn. Bên cạnh đó còn chưa nói đến việc hoàn công không đúng kế hoạch cũng sẽ phải bồi thường theo như hợp đồng đã ký._Minh Bằng quay về phía Huỳnh Hải hỏi:

-Huỳnh tổng giám đốc ý ngài thế nào?

Huỳnh Hải biết đây là việc không thể tùy tiện quyết định và cũng muốn kéo dài thời gian để tìm cách đối phó với Minh Bằng nên muốn xin thêm thời gian để suy nghĩ:

-Có thể cho chúng tôi chút thời gian để suy nghĩ không?

-Thôi được! Thời gian để suy nghĩ chắc cũng không cần quá nhiều, tôi cho ông hai ngày để quyết định. Sau hai ngày mà vẫn không có quyết định chính thức thì phía tôi sẽ có toàn quyền đơn phương chấm dứt hợp đồng.

Minh Bằng nói xong thì cũng đứng lên đi ra khỏi phòng, khi cánh cửa phòng vừa khép lại Huỳnh Hải cũng hét âm lên như thú dữ, hai bàn tay gạt hất tung những gì có trên bàn làm việc. Chút giận lên đồ đạc chưa đủ ông ta còn quay sang quát nạt Hiếu Cường:

-Tại sao lại để cho bên nó phát hiện ra việc này?

Minh Bằng vẫn còn đứng ở phía ngoài, nên nghe rõ bên trong hai cha con Hiếu Cường đang to tiếng cãi lộn, khóe môi khẽ cong lên hồ hững anh cho tay vào túi quần và mạnh mẽ bước đi.

Sau khi cãi vã to tiếng, đổ lỗi cho nhau cuối cùng Huỳnh Hải cũng dần trấn tĩnh được những hoang mang trong lòng. Ông ta bắt đầu nghĩ đến việc tìm cách lật ngược ván bài với Minh Bằng. Muốn được yên tĩnh một mình nên ông bảo Hiếu Cường ra ngoài, khi Hiếu Cường đi khỏi ông dầm mạnh tay xuống bàn với ánh mắt giận dữ đầy nham hiểm: “cái tên Tô Khiên khốn khiếp này, có gì tài giỏi mà phúc lại dày đến vậy? Nếu biết trước thằng nhóc con ngày đó giờ đây nguy hiểm thế này thì lúc trước đã không tìm cách đẩy mẹ con nó sang Mỹ làm gì cho mệt, cứ để nó ở cái đất Đài Bắc này thì có lẽ đã không phải đau đầu như bây giờ. Nhưng không sao, dầu sao thì nó vẫn còn phải chịu đựng hậu quả nặng nề mà cha nó để lại. Tô Khiên! Ở trên trời thì hãy mở to mắt ra mà nhìn các con mày đấu đá lẫn nhau haha...”

Hạnh Như vừa bước ra cửa công ty thì có người chìa bó hoa lớn ra trước mặt mình, thoáng giật mình cô lùi lại phía sau một bước, bó hoa hạ thấp xuống một chút Hạnh Như ngỡ ngàng khi nhận ra người quen. Si

Hoo đẹp lịch lãm trong trang phục thu đông cách điệu, đầy tính năng động và phong cách trẻ trung, anh nở nụ cười tỏa nắng với Hạnh Như:

-Cô có thể làm hướng dẫn viên du lịch cho tôi hôm nay không? Muốn đi thăm quan Đài Bắc mà không biết nên đến đâu, và lại cũng không rõ đường đi lối lại ở đây thế nào? Hạnh Như nhận hoa từ tay Si Hoo và khẽ cười thật duyên dáng:

-Ok! Hôm nay tôi cũng không có hẹn nên có thể nhận lời.

Si Hoo vui vẻ mở cửa xe mời Hạnh Như lên xe, cả hai lên xe và nhanh chóng rời đi mà không biết rằng ở phía sau có Trí Bằng ngẩn ngơ nhìn theo Hạnh Như. Khi xe đã đi khá xa mà anh vẫn ngỡ người đứng nhìn, chiếc xe mất hút vào dòng đường tấp nập cũng là lúc Trí Bằng giật mình tỉnh giấc, anh lấy tay đập nhẹ lên đầu mình cái kình:

-Đầu à! Mày đang mơ mộng gì vậy? Lúc người ta có một mình thì không biết nắm lấy cơ hội, bây giờ còn than vãn nỗi gì? Haiz... tất cả những cô bạn của tiểu thư không sớm thì muộn đều bị các hot boys dụ dỗ đi hết, còn cái số mình sao mà hẩm hui đến vậy? Không dụ dỗ được ai cùng sáng đi tối về.

Trí Bằng sau khi tự than vãn đành lê bước lững thững ra bãi đậu xe một mình, bóng chiều tà nghiêng nghiêng phản chiếu dấp dấp cô đơn của anh trên con đường dài. Sau khi vào xe ngồi anh lại ngệt mặt ra suy nghĩ, một lát sau anh rút điện thoại gọi cho bạn bè mình nhưng chỉ nhận được cùng một câu trả lời: “Hôm nay có hẹn với bạn gái rồi, để lần sau nhé!”.

Từ bây giờ Minh Bằng có thể công khai đến đón Linh Vy đi chơi bất cứ lúc nào anh muốn, không cần phải để ý đến cha con Hiếu Cường như trước nữa. Đến công ty ZHAO&SU anh gõ cửa phòng làm việc của Linh Vy và nghe tiếng cô trả lời vọng ra:

-Mời vào!

Minh Bằng đẩy cửa bước vào khiến Linh Vy vô cùng ngạc nhiên, cô thốt lên:

-Sao anh có thể đến đây? Mọi người nhìn thấy và Hiếu Cường phát hiện ra thì phải làm thế nào?

Minh Bằng khẽ mỉm cười rồi tiến về phía Linh Vy ôm cô vào lòng khẽ nói:

-Anh nhớ em. Bây giờ không cần làm vậy nữa, anh đã chính thức đối mặt với cha con hắc rồi. Còn em? Cuối tuần mà sao vẫn làm việc một mình muộn thế này? Mọi người đã về hết rồi chỉ còn phòng em là sáng đèn thôi, phải giữ gìn sức khỏe chứ?

Linh Vy cảm động trước sự ấm áp của anh cô cố gắng tỏ ra lí lắc để anh không lo lắng:

-Em không sao, anh xem này em khỏe như voi luôn đó.

Minh Bằng phì cười với điệu bộ khoa chân múa tay của Linh Vy, anh khẽ cốc nhẹ vào đầu cô:

-Phải rồi! Xem ra cô bé ngốc nghếch của anh đã lớn hơn rất nhiều rồi, ở một mình mà cũng không còn sợ bóng tối tới mức khóc nhè như ngày xưa nữa. Anh có thể yên tâm rồi.

Linh Vy vênh mặt lên tự hào:

-Tất nhiên rồi! Em là Triệu Linh Vy mà. À! Anh nói việc đã đối mặt với cha con Hiếu Cường là sao?

-Hôm nay anh đã đến công ty Huỳnh Thị gặp họ. Lần này có thể nói cha con hắc “ngang cũng chết mà dọc cũng chẳng xong”. Bây giờ ba em cũng có thể xuất viện được rồi, chúng ta đi gặp ba em thôi.

Linh Vy mở lớn mắt ngạc nhiên, cô không hiểu ý Minh Bằng nói là gì nên hỏi lại:

-Anh nói vậy là sao? Ba em vẫn chưa tỉnh sao có thể xuất viện đây? Minh Bằng nhìn vào đôi mắt trong veo của Linh Vy như muốn tìm kiếm sự thông hiểu của cô trong đó, cuối cùng anh cũng lên tiếng:

-Xin lỗi em Linh Vy! Thực ra việc nằm viện lần này là kế hoạch của anh và bác. Vì cha con Hiếu Cường rất đa nghi nên bác và anh buộc phải diễn vở kịch này. Việc những cổ đông lớn của công ty chúng ta rút

vốn đầu tư từ ZHAO&SU sang Huỳnh Thị đầu tư cũng là nằm trong kế hoạch cả. Để cha con Hiếu Cường không nghi ngờ việc này ba em đã phải giả vờ đột quỵ như vậy.

-Như vậy nghĩa là ba em không sao phải không? Ba vẫn khỏe đúng không?

-Đúng vậy!

-A! Vậy là ba không sao cả, em vui quá! __Linh Vy hét lên mừng rỡ, rồi lại vờ xỉ mặt ra giận dỗi:

-Anh và ba đùa ác à! Có biết làm em sợ tới mức nào không?

-Anh xin lỗi! __ Minh Bằng cũng vờ mặt mũi ỉu xìu ra vẻ biết lỗi khiến Linh Vy không nhịn được cười:

-Thôi được! Hôm nay em vui vì ba không sao nên tha cho anh đó. Chúng ta đi gặp ba em thôi.

Hai người vui vẻ đến bệnh viện gặp ông Triệu, Linh Vy vừa bước vào phòng bệnh thấy ba mình vẫn nằm bất động, cô vờ hắng giọng ho rồi nói tỉnh bơ:

-Ba! Không cần nằm mãi như vậy nữa, anh Minh Bằng đến rồi.

Ông Triệu ngạc nhiên khi nghe Linh Vy nói nên vội vàng mở mắt ngồi dậy, Minh Bằng gật đầu chào ông:

-Bác đã vất vả nhiều rồi ạ!

-Cháu về rồi sao? Mọi chuyện ổn cả chứ?

-Dạ vâng! Chúng ta có thể gọi cổ đông rút vốn từ Huỳnh Thị về rồi, cháu sẽ thuyết phục một số cổ đông của Huỳnh Thị về phía chúng ta. Bên họ chỉ còn một quân cờ duy nhất là dự án hợp tác với Hàn Quốc. Nếu dự án này cũng về tay chúng ta thì Huỳnh Thị không còn cơ hội tồn tại nữa. Thị trường chứng khoán của Huỳnh Thị trong ngày hôm nay cũng trượt giá nghiêm trọng.

-Suốt thời gian qua cháu đã phải hao tâm tổn trí không ít rồi. Bác nghe nói cháu đã lập ra Tommy, chuyện này là thế nào?

-Dạ! Là cha mẹ nuôi ở Mỹ đã ủng hộ và giúp đỡ cháu rất nhiều trong việc này.

-Uh! Vậy thì có thể yên tâm rồi. Chúng ta về nhà thôi.

Cả ba người về nhà và cùng nhau dùng bữa tối trong không khí đầm ấm như một gia đình thực sự. Sáng hôm sau Linh Vy sang phòng Minh Bằng tìm anh nhưng Minh Bằng lại đang ở trong phòng tắm, cô định đóng cửa đi ra thì vô tình nhìn thấy chiếc hộp nhỏ màu đen đặt trên bàn. Tính tò mò thôi thúc Linh Vy lại gần chiếc hộp đó, cô nhẹ nhàng cầm lên và mở ra xem. Chiếc nhẫn đẹp, sáng lung linh nổi bật với nền gấm đen của chiếc hộp khiến Linh Vy phải thốt lên:

-Woa đẹp quá!

Sau đó cô lại đặt nó vào vị trí cũ rồi hồi hộp trở về phòng mình, nằm mím cười và tưởng tượng ra một ngàn lẻ một kiểu cầu hôn của Minh Bằng dành cho mình.

Sau cả ngày dong duổi hết rạp chiếu phim này, đến phố tình nhân kia cuối cùng Minh Bằng đưa Linh Vy đến nhà hàng Ý ăn tối. Không gian nơi đây chìm đắm trong những bản nhạc du dương và đẹp lãng mạn với những ngọn nến mờ ảo, cách trang trí đèn màu mang đậm phong cách nghệ thuật. Có lẽ nơi này chỉ thích hợp cho những đôi tình nhân hẹn hò, Linh Vy nhìn một vòng quanh nhà hàng mà không thấy bóng dáng vị khách nào khác ngoài những người phục vụ ở đây, cô bắt đầu thắc mắc: -Hôm nay là cuối tuần mà nhà hàng vắng thế này sao?

Minh Bằng thoáng quay sang một bên tủm tỉm cười rồi lại lấy giọng tự nhiên:

-Woa! Cả một nhà hàng lớn thế này chỉ có hai chúng ta, coi như hôm nay anh gặp may rồi. Anh sợ nhất là nhà hàng quá đông khách sẽ phải chờ đợi rất lâu trong việc gọi đồ ăn đấy.

-Anh ác ghê! Anh thì gặp may còn chủ nhà hàng này thì thảm rồi. Nhà hàng lớn thế này mà không có khách làm sao tồn tại đây?

-Họ vẫn có thượng đế là anh và em đó thôi. __Minh Bằng nhún vai tỉnh bơ

Linh Vy khẽ lườm anh và nói:

-Em phát hiện ra anh trở nên vô tình hơn trước rất nhiều nha.

Minh Bằng cười tươi và đáp lại:

-Còn anh thì phát hiện ra em đã biết lo cho người khác hơn anh rồi đó. Em có thể yên tâm là chủ nhà hàng này hôm nay đã kiếm lời lớn, không hề thảm hại như em nghĩ đâu. __sau đó Minh Bằng nói nhỏ đủ để mình nghe:

-Cái ví của anh thảm thì có, chứ chủ nhà hàng thảm nỗi gì?

Linh Vy nghe không rõ anh nói gì nên hỏi lại:

-Anh vừa nói gì vậy? Em không nghe rõ.

-À! Không có gì. Chúng ta ngồi vào bàn đi.

Minh Bằng kéo ghế cho Linh Vy ngồi xuống, họ chưa kịp gọi đồ mà những người phục vụ đã lần lượt mang đồ ăn ra bày đầy bàn. Lúc này Linh Vy chợt hiểu ra là tối hôm nay Minh Bằng đã bao cả nhà hàng này. Trong đầu cô hình ảnh chiếc nhẫn sáng nay lại hiện lên, thế là Linh Vy bắt đầu hành trình tìm kiếm chiếc nhẫn của mình.

Trước mắt cô rất nhiều đồ ăn được bày ra, Linh Vy nhìn từng món một thậm chí còn xem liệu chiếc nhẫn có nằm trong món ăn đó không? Cuối cùng món khả nghi nhất vẫn là ly kem tươi, vì cô từng xem phim thấy nhân vật nam chính hay bảo người phục vụ cho nhẫn vào ly kem để nhân vật nữ chính bắt ngờ. Và Linh Vy nghĩ Minh Bằng cũng học theo cách đó nên vội vàng lấy ly kem ăn trước. Minh Bằng thấy vậy vội ngăn lại:

-Món kem là để tráng miệng mà. Em ăn món khác đi.

Linh Vy vì quá hồi hộp không thể chờ đợi thêm nên nhất quyết đòi ăn kem:

-Em thích ăn kem trước. Món này là sở trường của em mà, vả lại lâu rồi em không được ăn món này.

Minh Bằng đành phải chịu thua và Linh Vy thì cố gắng ăn nhanh để tìm chiếc nhẫn nhưng ăn đến cạn ly kem mà vẫn chẳng thấy nhẫn đâu, cô hơi thất vọng về phỏng đoán sai của mình. Linh Vy bắt đầu tìm đến món khác, nhìn ly rượu đỏ thậm chí cô lẩm bẩm nghi ngờ “có khi nào ở trong ly rượu này không?” Nói là làm Linh Vy nhắc ly lên uống cạn trong sự ngạc nhiên của Minh Bằng, hết ly rượu mà vẫn chẳng thấy chiếc nhẫn trong đó, cô thốt lên:

-Ly rượu cũng không có, vậy nằm ở đâu đây? Có khi nào để nhầm vào ly của anh ấy không?

Nghĩ vậy Linh Vy với luôn ly của Minh Bằng uống tiếp, lần này Minh Bằng thực sự không thể ngồi nhìn nữa:

-Em sao vậy? Không phải em say rồi chứ?

Linh Vy vội vàng xua tay:

-Không! Em vẫn tỉnh mà. -Vậy sao em làm gì lạ vậy? Đồ ăn không ăn lại đi uống cạn cả hai ly rượu là sao?

-À...rượu ở đây ngon quá! Hiii..._Linh Vy ngượng ngùng bào chữa cho hành động không bình thường của mình.

-Đồ ăn còn ngon hơn rượu đó em ăn thử đi.

Linh Vy tiếp tục hành trình cho đến khi tất cả đĩa ăn trên bàn đều sạch sẽ mà chiếc nhẫn vẫn bất vô âm tín, bụng cô thì như muốn nứt ra luôn. Trong lòng cảm thấy vô cùng hụt hẫng khiến cô không còn tâm trạng để ngồi ở đây thêm nữa, Linh Vy đứng dậy đòi về:

-Chúng ta về thôi, em mệt rồi.

Bây giờ Minh Bằng như đoán được vì sao Linh Vy lại như vậy, anh mỉm cười và nói:

-Vẫn còn sớm mà em ngồi thêm chút nữa đi. Anh muốn uống thêm ly trà nữa, vừa uống trà vừa nói chuyện sẽ rất thi vị.

Linh Vy vì đang thất vọng nên sinh cái kỉnh:

-Vậy thì anh ngồi lại mà thưởng trà một mình đi. Em không thích uống trà.

Linh Vy đẩy ghế đứng lên bước đi bỏ Minh Bằng ở lại thật, cô đang đi về hướng cửa thì bị Minh Bằng đuổi kịp cầm tay kéo lại. Anh bất ngờ đặt nụ hôn ngọt ngào lên đôi môi hồng đào của cô khiến Linh Vy không kịp phản ứng, một lúc sau anh buông cô ra và nói:

-Ngốc à! Em không muốn ngồi lại lấy thứ mà mình vất vả cả buổi tối để tìm sao?

22. Chương 22

Linh Vy ngơ ngác chưa biết phản xạ ra sao với nụ hôn bất ngờ của Minh Bằng thì cô cảm nhận được trong miệng mình có vật gì đó. Ngay lập tức cô lè ra xem thì há hốc miệng ngạc nhiên nhìn vật trên tay mình. Do quá bất ngờ, chưa kịp định thần nên Linh Vy đã hỏi một câu hỏi không thể thừa thãi và ngốc nghếch hơn:

-Đây...đây là gì vậy?

Minh Bằng vẫn vẻ mặt bình thản nhìn sâu vào đôi mắt sáng long lanh của Linh Vy đáp:

-Là vật gắn kết chúng ta cả đời bên nhau.

Khuôn mặt trắng mịn của cô cũng bắt đầu đổi sắc từ phớt hồng sang đỏ. Cô ngượng ngùng liên tiếp dầm nhẹ vào ngực anh và xúc động khóc như đứa trẻ:

-Anh thật xấu xa, có ai cầu hôn kiểu bá đạo này như anh không? Không chịu, không chịu.

Thực ra kế hoạch của Minh Bằng không phải thế này, anh đã lên kế hoạch sau khi ăn tối xong hai người sẽ nhảy cùng nhau một bản và màn kết thúc là anh đỡ cô ngã xuống rồi nhẹ nhàng đặt lên đó nụ hôn trao nhận, kết quả thế này là ngoài dự tính của anh. Khi Linh Vy bỏ đi anh đã sợ lần cầu hôn thứ hai này lại thất bại, nên đã dùng chiêu đánh nhanh rút gọn.

Anh nhẹ nhàng lấy tay gạt những giọt nước mắt trên má cô, gương mặt vốn kiều diễm xinh đẹp của cô nay dưới ánh đèn mờ ảo lại càng thêm bội phần xinh đẹp, đôi môi e ấp như cánh đào xuân chớm nở, hàng mi dài khẽ cụp xuống che dấu những giọt lệ long lanh. Minh Bằng như bị vẻ đẹp của cô mê hoặc đến nỗi bản nhạc mà anh yêu cầu đã vang lên từ khi nào anh cũng không hay, người phục vụ đã mang hoa đến cạnh anh từ khi nào anh cũng chẳng để ý. Mãi đến khi người đó nhích lại gần anh hơn và đưa bó hoa về phía anh mới khiến Minh Bằng choàng tỉnh. Anh đón lấy bó hoa và từ từ quỳ gối xuống trước mặt cô với giọng nói trầm ấm áp: -Hãy kết hôn với anh nhé!

Linh Vy lại xúc động đến rơi nước mắt cô cúi xuống nhận hoa đỡ anh đứng dậy rồi nhào tới ôm chặt cổ anh nghẹn ngào:

-Sao em có thể không đồng ý chứ? Em đã vất vả chờ đợi ngày này biết bao? Sau bao ngày xa cách, khó khăn lắm mới có ngày hôm nay, sao em lại không đồng ý được đây?

Minh Bằng mỉm cười hạnh phúc anh đẩy cô ra đối diện mình, rồi nhẹ nhàng đeo nhẫn vào ngón áp út của Linh Vy sau đó hôn nhẹ lên đôi mi dài của cô thì thầm:

-Từ nay chúng ta sẽ không bao giờ xa cách nữa. Anh hứa đấy!

Linh Vy bối rối khẽ gật đầu đáp lại anh.

Lại nói đến Hiếu Cường, anh đang tìm mọi cách để đối phó với Minh Bằng trong lúc chưa nghĩ ra thượng sách thì cái tên Chae Rim lại lóe lên trong đầu anh và ngay lập tức Hiếu Cường nhấn số gọi cho cô:

-Alo! Chae Rim tôi có tin về Alec Su cho cô đây.

Đầu dây bên kia giọng Chae Rim ngạc nhiên:

-Tin gì vậy?

-Anh ta đã quay lại Đài Bắc rồi.

-Chuyện này là thế nào? Chẳng phải anh nói anh ấy không thể quay lại đây sao?

-Không những anh ta đã quay lại mà còn là người đứng đầu tập đoàn Tommy nữa, cô biết tập đoàn này chứ?

-Thật vậy sao? Tôi cũng không quan tâm đến việc này lắm nên không có thông tin gì về tập đoàn này, nhưng từ nay có lẽ tôi phải quan tâm tới nó rồi. Dù sao rất cảm ơn anh đã báo cho tôi tin này kịp thời, tôi đang định tới mai đáp chuyến bay đi Mỹ tìm anh ấy.

-Có việc này tôi muốn nhờ cô, có thể giúp tôi được không?

-Việc gì anh hãy nói đi, nếu có khả năng tôi nhất định giúp anh. Chúng ta cùng một chiến tuyến mà, có gì không thể trao đổi chứ?

-Hiện nay công ty của tôi đang bị tên Alec Su đó đánh úp nên gặp một số khó khăn nhất định, nhưng nếu bên tôi giành được hợp đồng tại Pyeong Chang thì sẽ dễ dàng khắc phục mọi vấn đề.

-Vậy nên anh muốn tôi giúp anh trong lần lựa chọn bản thiết kế kiến trúc về mô hình sẽ xây dựng xấp tới?

-Đúng vậy! Cô yên tâm bên tôi sẽ đưa ra mô hình hoàn hảo nhất.

-Việc này không dễ, chủ thầu chính không phải bên tôi mà là tập đoàn Sam Sung của bác Goo. À! Anh nhớ Hye Sun chứ? Chính là cha cô ấy.

-Tôi biết! Vậy có cách gì không?

-Được rồi anh để tôi tìm cách, có gì tôi sẽ thông báo cho anh biết.

Sáng hôm sau Chae Rim lập tức đến ZHAO&SU tìm hiểu tình hình, đầu giờ thì với tư cách nhân viên do bên chủ thầu điều sang nên Chae Rim cũng dễ dàng ra vào tại công ty của Linh Vy. Cô đến phòng làm việc tìm Linh Vy nhưng vừa vào đã bị Linh Vy hỏi một câu không mấy dễ chịu:

-Tôi tưởng cô đi Mỹ ngay rồi chứ? Sao hôm nay vẫn còn đến đây tìm tôi?

Dù tức tối nhưng Chae Rim vẫn kiêu hờ ly đội lốt cừu non ra về ngây thơ không biết gì, đến đây là vì công việc: -Tôi đã định đi rồi nhưng vì công việc nên không thể đi ngay được, khi nào cuộc lựa chọn đối tượng dự thầu kết thúc tôi mới có thể đi. Chính vì vậy hôm nay tôi muốn hỏi cô về việc dựng mô hình đến đâu rồi? Thời hạn cuối cùng chỉ còn một tuần nữa là kết thúc, bên cô đã làm xong chưa?

Linh Vy vừa cười nhạt vừa nâng ly trà lên khẽ nhấp một ngụm, rồi vãn về ly trà như cố tình để Chae Rim nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay mình:

-Cô khỏi phải lo việc đó, chúng tôi đã làm xong rồi chỉ chờ đến ngày sẽ đem ra trình diện thôi.

Quả nhiên Chae Rim đã nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Linh Vy, cô nhìn nó mà tức muốn ói máu nhưng phải ra về không chú ý:

-Vậy thì tốt rồi, cô làm việc của mình đi tôi có việc phải đi.

Chae Rim ra khỏi phòng Linh Vy với ánh mắt ganh tỵ, cô nắm chặt hai tay mình, nghiền răng lại lắm bầm:

-Được! Để xem cô tự tin được tới đâu? Thứ mà tôi đã thích nếu không về tay tôi thì cũng không thể dâng cho kẻ khác. Tôi thà đập vỡ còn hơn phải nhìn người khác có được nó. Hừ!

Ngay lúc đó Chae Rim đi qua phòng kế hoạch và nghe thấy hai nhân viên đang đứng ở hành lang trò chuyện:

-Cuối cùng công ty cũng trở lại với nhịp thở bình thường, không còn căng thẳng như những ngày vừa qua nữa.

-Đúng vậy! Cũng may là việc thiết kế và dựng mô hình cho công trình tại Hàn Quốc đều do giám đốc Su đảm nhiệm nên bên chúng ta không phải đau đầu, nếu không chắc lại suốt ngày cày đêm mất.

-Tôi nghe nói giám đốc Su mời kiến trúc sư nổi tiếng từ Mỹ về làm, hình như làm xong rồi thì phải.

-Hôm qua thấy trợ lý Trần từ bên Tommy trở về cười nói hơn hớn báo với tiểu thư là đã làm xong và rất tự tin nữa.

-Haha... Dù sao công ty chúng ta cũng có nhân tài thế giới điều khiển mà, phải hơn người chứ?

Chae Rim nghe xong lặng lẽ đi qua, khi ra khỏi công ty cô rút máy gọi lại cho Hiếu Cường:

-Tôi đã nghe được là bên này họ đã làm xong bản dựng mô hình và đặc biệt là Alec đã mời kiến trúc sư từ Mỹ về làm. Có thể tôi biết người này, anh ta là Leo bạn thân của Alec ở bên Mỹ, anh ta là một kiến trúc sư rất giỏi.

Đầu dây bên kia Hiếu Cường trả lời một cách kích động:

-Chính là anh ta. Tôi cũng đã gặp anh ta vài lần nhưng không ngờ anh ta là kiến trúc sư của Alec Su, tôi nghĩ hẳn chỉ là trợ lý của anh ta. Nói vậy thì bản dựng đó được làm tại Tommy?

-Đúng vậy!

-Tôi hiểu rồi cảm ơn cô.

Hiếu Cường ngay lập tức nói việc này với cha mình, Huỳnh Hải đang cay cú việc Minh Bằng không những gọi được hết cổ đông của ZHAO&SU về, mà còn chiêu dụ được một số cổ đông lớn của Huỳnh Thị về phía ZHAO&SU. Việc này khiến Huỳnh Thị rơi vào tình thế thảm hại, cách duy nhất để cứu Huỳnh Thị là phải đoạt được hợp đồng ở Pyeong Chang lần này. Cuối cùng Huỳnh Hải lại ngựa quen đường cũ, dùng thủ đoạn lưu manh để mưu sự. *****

Minh Bằng sau khi làm xong bản mô hình thiết kế thì cũng đỡ bận bịu phần nào, về phía Linh Vy cũng vậy. Công ty đã ổn định trở lại nên cô không còn phải vất vả làm đến muộn nữa, vả lại đằng sau đã có Minh Bằng và ông Triệu điều khiển, thế là hai người lại có nhiều thời gian hẹn hò. Minh Bằng hết giờ làm việc gọi cho Linh Vy:

-Em xong việc chưa?

Đầu dây bên kia giọng nói trong veo của Linh Vy khẽ vang lên:

-Em xong rồi! Còn anh?

-Anh cũng vậy, để anh đến đón em.

-Chúng ta đi đâu?

-Đi rồi em sẽ biết.

Minh Bằng làm ra vẻ bí mật, đúng hẹn anh đến đón Linh Vy và đưa ra ngoại thành, cuối cùng là tới gần bãi biển rồi dừng xe lại trước ngôi biệt thự màu trắng sang trọng, bước vào trong nhà Linh Vy đi lại ngắm nghía hết mọi ngõ ngách và trầm trồ với lối kiến trúc độc đáo. Phòng khách và phòng thư giãn được thiết kế theo không gian mở rất thoáng và sang trọng, chỉ cần bấm điều khiển là cửa kính được thay đổi và có thể ngắm toàn cảnh bên ngoài. Phòng ngủ cũng được thiết kế đặc biệt, dù là ban ngày cũng không bị ánh sáng làm phiền tới giấc ngủ, nếu muốn có thể điều khiển cho ánh sáng hắt vào tự nhiên. Ngoài ra trên sân thượng còn có bể bơi mini với khu vườn Babylon tuyệt đẹp. Tóm lại là một ngôi nhà siêu lung linh, Linh Vy cũng chưa đoán ra tại sao anh lại đưa cô đến đây nên quay sang hỏi Minh Bằng:

-Tại sao anh lại đưa em đến đây? Ngôi nhà này là thế nào?

Anh lại gần ôm lấy eo cô từ phía sau, mặt vùi vào mái tóc đen như mun đang bay đùa trong gió chiều của cô thì thầm:

-Là nhà của chúng ta.

-Vậy sau khi kết hôn chúng ta sẽ sống ở đây sao? Nếu như vậy sẽ bất tiện cho việc đi lại đó anh biết không? Ở đây cách nội thành và công ty quá xa. __Linh Vy tỏ vẻ lo xa.

-Không! Ngôi nhà này chỉ sử dụng cho những ngày cuối tuần hay muốn đến đây nghỉ ngơi vào những kỳ nghỉ thôi. Anh sao có thể để ba em ở một mình được? Anh luôn coi ông như ba anh vậy, sau này sẽ cùng em phụng dưỡng ba thật chu đáo.

Linh Vy nghe Minh Bằng nói vô cùng cảm động cô xoay người đu vào cổ anh tíu tít:

-Minh Bằng! Anh thật là tuyệt vời. Sao anh biết em đang lo ngại vấn đề này chứ?

Minh Bằng ấn nhẹ tay mình vào vầng trán bướng bỉnh của cô:

-Anh không hiểu em thì còn ai hiểu em nữa? Vì cô nàng ngốc nghếch này mà anh phải tình nguyện ...ở rể. __Minh Bằng vỗ trượng ra bộ mặt thảm hại của mình.

Linh Vy nghe anh nói cô bất ngờ rướn người lên kiss nhẹ vào môi anh rồi bỏ chạy, nhưng Minh Bằng đâu dễ gì tha cho cô chỉ vài bước chân là anh đã đuổi kịp cô rồi. Linh Vy bị anh bắt lại:

-Ai cho em gây án rồi bỏ chạy hả? -vậy là trên sân thượng nào đó có hai người nào đó trao nhau nụ hôn nồng nàn dưới ánh hoàng hôn rực rỡ.

Trong khi Minh Bằng và Linh Vy bên nhau vui vẻ thì tại văn phòng tổng giám đốc Huỳnh Thị hai cha con Hiếu Cường đang cùng người của mình bàn chuyện: -Tình hình thế nào rồi?

Một người mặc đồ đen mặt mũi hung dữ lên tiếng:

-Thưa ngài! Chúng tôi đã thám sát địa hình và có cách phối hợp rồi ngài cứ yên tâm.

Hiếu Cường đứng ngoài xen vào:

-Vậy bao giờ có thể hành động? Chúng ta chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày tham dự hội thảo rồi, phải làm nhanh không thì hỏng việc.

-Tôi đã cho người theo dõi hẩn, người đó vừa báo về hẩn và con gái nhà họ Triệu đang vui chơi ở ngoại thành nên chúng tôi định tối nay sẽ hành động.

-Vậy còn chờ gì nữa mau đi làm việc đi.__ Huỳnh Hải gầm mặt lại ra lệnh và đám người tùy tùng cũng nhanh chóng rút lui đi làm nhiệm vụ.

Bây giờ đã là mười một giờ đêm nên cả văn phòng của Tommy vắng vẻ không một bóng người, đám người mặc áo đen bịt mặt kín mít bắt đầu tìm cách làm vô hiệu hóa mật mã cửa để xâm nhập vào bên trong.

Trong khi đó Minh Bằng và Linh Vy do tắc đường nên cũng vẫn chưa về đến nhà và đang ở khu đường gần tập đoàn Tommy. Minh Bằng đang chăm chú lái xe thì điện thoại của anh báo chuông inh ỏi, anh rút điện thoại ra xem và trên màn hình đang xuất hiện cảnh một đám người bịt mặt đang lục lọi trong văn phòng của mình. Minh Bằng vội vàng thắng xe gấp và quay ngược lại hướng đường đang đi khiến Linh Vy phát hoảng:

-Có chuyện gì vậy? Anh đang đi đúng đường mà.

-Văn phòng anh đang có người đột nhập, anh phải về đó ngay.

-Làm sao anh biết được chuyện đó?

-Anh gắn máy quay thông minh trong phòng, được kết nối với điện thoại, em xem này.__Minh Bằng đưa điện thoại cho Linh Vy và nói tiếp:

-Em hãy theo dõi xem họ định làm gì? Nếu phát hiện điều gì thì nói cho anh biết. __Nói xong Minh Bằng nhấn ga tăng tốc độ lao đi vun vút trong màn đêm.

23. Chương 23

Vừa lái xe vào tầng hầm đậu xe Minh Bằng vội vã xuống xe và nói với Linh Vy:

-Em hãy gọi ngay cho cảnh sát và ngồi yên trong xe đợi cho đến khi họ đến rồi dẫn họ lên văn phòng anh ngay.

Linh Vy biết rõ đây là việc nguy hiểm nên không muốn để anh đi một mình cô xuống xe níu tay anh ngăn lại:

-Minh Bằng! Anh đừng đi. Chúng ta cùng gọi cảnh sát và chờ họ đến, anh đi một mình sẽ rất nguy hiểm.

Minh Bằng gỡ tay Linh Vy xuống và trấn an cô:

-Em đừng lo cho anh, anh sẽ không sao đâu, hãy làm như anh nói. Nếu chúng ta trần trừ ở đây thì bọn chúng sẽ có thời gian thực hiện được ý đồ của mình.

-Vậy em đi cùng anh.

Minh Bằng biết là để Linh Vy đi thì anh sẽ khó hành động hơn nên cương quyết không cho cô đi cùng:

-Không được! Nếu em đi cùng anh thì anh sẽ phân tâm vì phải lo lắng an toàn cho em, như vậy sẽ nguy hiểm cho cả hai chúng ta. Một mình anh đi sẽ dễ đối phó với bọn chúng hơn. Em hãy làm theo kế hoạch của anh đi. Nói xong Minh Bằng chạy vội đi và Linh Vy cũng chỉ còn biết ngoan ngoãn ở lại tìm cách báo cho cảnh sát đến nhanh nhất. Minh Bằng lên đến văn phòng và bật điện sáng choang khiến đám kẻ trộm kia phải giật mình ngẩng mặt lên nhìn, vẫn đáng diệu ung dung anh khẽ nhếch miệng cười nhạt:

-Mấy người là tay chân của ai mà làm việc siêng năng quá vậy? Nửa đêm nửa hôm vẫn miệt mài thi hành nhiệm vụ quả thật là rất đáng trân trọng. Nhưng đáng tiếc, muốn trộm đồ thì cũng phải chọn đối tượng mà trộm chứ? Trộm nhầm địa chỉ thế này thì chỉ có các người là thiệt thòi thôi.

Vừa nói dứt lời Minh Bằng nhanh chóng cởi áo khoác ngoài vắt xuống và vén tay áo cao một chút rồi xoa xoa hai bên cổ tay mình. Tên cầm đầu đám ăn trộm mặt mũi hung tợn cũng tiến về phía Minh Bằng cười đều:

-Thằng nhóc! Không ở đó vui chơi thoải mái đi sao vác xác về sớm thế? Mà đã vác xác về thì bọn này phải tiếp đón thôi haha...

Đám kẻ trộm kia cũng đã chuẩn bị sẵn tư thế để ra tay với Minh Bằng, trước khi cuộc ẩu đả bắt đầu Minh Bằng vừa tiến đến gần bọn chúng vừa cười nói:

-Cũng đã lâu lắm rồi không được đánh lộn, hôm nay sẽ không khách khí với ai đâu nhé! Lỡ có nặng tay thì cũng là do các người tự chuốc lấy, đừng oán trách gì tôi đây.

Vừa nói anh vừa xông tới tiếp đòn và đánh lại, một mình Minh Bằng phải đối phó với năm người nên cũng không thể nói đó là chuyện dễ dàng nhưng anh cũng không hề chịu lép vế. Chỉ trong vài phút ngắn ngủi anh đã hạ được ba tên nhàn nhó bỏ lê, bò càng dưới sàn nhà. Hai tên còn lại thuộc hạng cao tay nên vẫn quyết liệt phối hợp đánh trả Minh Bằng, ba người giao đấu đến toát cả mồ hôi, ướt hết áo mà vẫn chưa bên nào chịu thua bên nào. Cuối cùng Minh Bằng nghĩ thầm:

-“Nếu cứ đánh tay đôi với bọn chúng thế này thì sẽ mất nhiều thời gian và sức lực, phải dùng mẹo để lừa chúng thôi”

Nghĩ rồi anh tìm cách đánh đến gần công tắc điện trong phòng, khi đã đến gần anh vờ lùi vào tường nhằm tắt điện trong phòng. Điện trong phòng bị tắt bất ngờ khiến chúng không kịp ứng phó trong khi đó Minh Bằng tận dụng cơ hội, anh đã quá quen với địa hình trong văn phòng nên dễ dàng xác định rõ vị trí của chúng và ra đòn liên tiếp. Khi bọn chúng quờ quạng đánh loạn trong bóng tối thì anh lại né người cho chúng tự xử nhau. Cứ như vậy Minh Bằng đứng gần công tắc điện lúc cần thì nháy bóng lên rồi lại tắt ngay để xác định vị trí của đối thủ và tìm cách ra đòn hiểm.

Sau một hồi vật lộn cuối cùng Minh Bằng cũng hạ gục được đối thủ, lúc này anh dựa vào tường thở dốc vì mệt, vừa lúc đó thì Linh Vy cũng dẫn theo đội cảnh sát đến nơi. Trước khi mấy tên trộm bị cảnh sát giải đi Minh Bằng có hỏi là ai sai làm việc này nhưng bọn chúng nhất quyết không chịu khai ra kẻ chủ mưu. Cảnh sát áp tải đám kẻ trộm đi khỏi Linh Vy chạy lại bên Minh Bằng hỏi han:

-Anh không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?

Thấy Linh Vy hốt hoảng nhìn mình từ đầu tới chân Minh Bằng khẽ cười trấn an cô:

-Anh không sao! Mấy tên đó đâu phải đối thủ của anh.

-Còn cười nữa, xem anh kìa mồ hôi ra ướt hết áo rồi. Mà đám người này là ai vậy? Sao đêm hôm lại đột nhập vào văn phòng của anh làm gì? -Em thử nghĩ xem, còn có thể là ai vào đây nữa?

Linh Vy như hiểu ra ý Minh Bằng ám chỉ ở đây là ai nhưng vẫn không thể hiểu được ý đồ đột nhập lần này là gì:

-Ý đồ gì đây? Họ muốn lấy gì?

-Bản đồ và mô hình thiết kế công trình dự thầu tại Hàn Quốc.

-Thì ra vậy, thật tội nghiệp. Họ không biết là anh đã chuyển về nhà cất giữ rồi, bọn người đó thật là đáng sợ, để đạt được mục đích của mình thì không việc gì là không thể làm. Sau này phải cẩn thận hơn mới được.

-Đi thôi! Chúng ta đến báo tin tốt lành này cho cha con hân, anh muốn xem bộ mặt thất thần của họ thế nào.

Ngay lập tức Minh Bằng lái xe đến công ty Huỳnh Thị vào xông thẳng vào phòng tổng giám đốc. Quả nhiên đúng như dự đoán của anh, Huỳnh Hải và Hiếu Cường vẫn ngồi trong văn phòng chờ tin tức, nhìn hai cha con họ khoe môi Minh Bằng khẽ nhếch nên vẽ thành một vòng cung tuyệt đẹp nhưng lạnh lùng:

-Xem ra Huỳnh tổng giám đốc dạo này vất vả quá! Phải làm việc thâu đêm thể này có lẽ sẽ không tốt cho sức khỏe chút nào.

Cả Huỳnh Hải và Hiếu Cường đều bất ngờ về việc Minh Bằng đột xuất đến đây vào giờ này, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh:

-Muộn rồi cậu đến đây có việc gì vậy?

-À! Tôi đến đây để báo cho hai người một tin, đám người mà các người sai đến văn phòng tôi hiện đang nằm trong sở cảnh sát rồi. Vậy nhé! Tôi chỉ đến báo tin có vậy thôi. Tôi về đây, không làm phiền hai người nữa.

Khi Minh Bằng đi khỏi thì Huỳnh Hải cũng hất tung đồ đạc trên bàn mình với đôi mắt trợn ngược giận dữ, ông rít qua kẽ răng:

-Lũ ăn hại! Có vậy mà cả một đồng người làm cũng không xong.

Hiếu Cường lại gần khuyên cha mình:

-Ba hãy bình tĩnh đừng để ảnh hưởng tới sức khỏe, dạo này sức khỏe ba không được tốt lắm.

-Việc đã đến nước này thì phải sử dụng lá bài cuối cùng thôi._ hai tay ông Huỳnh Hải chống mạnh xuống bàn, đôi mắt trợn lên giận dữ với những tia máu đỏ sọng đáng sợ.

Sau bao ngày vất vả đi lại bệnh viện tâm thần cuối cùng Nicky cũng khiến người đàn bà già cảm giả điếc kia chịu mở lời. Nhưng bà ta lại hỏi anh làm việc cho ai? Và cương quyết chỉ nói chuyện với người sai anh làm việc này, không còn cách nào khác Nicky phải gọi cho Minh Bằng để bàn bạc. Sau khi nhận được điện thoại của Nicky Minh Bằng vội vã thu xếp công việc và tức tốc lái xe tới bệnh viện. Khi anh vừa bước vào phòng bệnh đã khiến bà Lưu thần trí mơ hồ không ổn định, bà bước lại gần phía anh đưa bàn tay già nua của mình chạm vào gương mặt đẹp của anh, đôi mắt buồn sâu lắng của bà bắt đầu rơi lệ. Dù đã nhiều tuổi và phải ở bệnh viện nhiều năm qua nhưng bà vẫn rất đẹp, một vẻ đẹp đượm buồn, miệng bà lắp bắp run run:

-Tô Khiên!đúng là Tô Khiên rồi. Đã lâu không gặp.

Minh Bằng vẫn không quên chính bà là người đã giúp Huỳnh Hải hại gia đình mình thâm thối nên anh né mặt sang một bên rồi lạnh lùng lên tiếng: -Tô Khiên là ba của tôi.

Câu nói của Minh Bằng đủ tác động để bà Lưu trở về với thực tại, bà vội vàng thu bàn tay của mình về và trở lên lúng túng trước anh. Bà cảm nhận được mình đang run rẩy sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng nắm chặt tay mình để trấn tĩnh. Sau một hồi im lặng bà bắt đầu bình thản lên tiếng:

-Cậu sao biết tôi ở đây? Tìm tôi với mục đích gì?

Minh Bằng khẽ quay mặt sang một bên, anh nhắm mắt lại cố gắng kìm nén cơn giận giữ trong mình, anh muốn có một cuộc nói chuyện hiệu quả nhất để không tốn công vô ích. Minh Bằng hiểu rõ nếu gay gắt bây giờ rất dễ hỏng việc, nếu bà ấy không chịu cung cấp thông tin gì thì anh cũng không có cách nào ép buộc. Cuối cùng anh thở nhẹ ra rồi quay sang bà nhẹ nhàng:

-Tôi muốn bà giúp đỡ tôi tìm lại công bằng cho cha mẹ tôi.

Bà Lưu khi nghe Minh bằng nói lại càng lo sợ trong lòng, trước nay bà vẫn nghĩ mình đã phải vào chốn này thì những bí mật năm xưa mãi mãi nằm yên cho tới khi chết. Nhưng nay một bản sao của người đàn ông bà cả đời yêu đơn phương, lại tìm bà muốn bà làm rõ mọi chuyện. Muốn lấy lại công bằng cho cha mình cũng là người bà yêu thương nhất nhưng chưa bao giờ có được trái tim của ông, khi xưa không phải là bà muốn hại ông, bà cũng chỉ là nạn nhân bị lừa và bị ép buộc phải làm việc đó. Nhưng nếu như bà nói ra thì Huỳnh Hải nhất định sẽ không tha cho bà, còn cả con trai vô tội của bà nữa, nghĩ đi nghĩ lại cũng không đủ can đảm làm trái lời hứa với Huỳnh Hải cuối cùng bà quyết định từ chối:

-Xin lỗi cậu tìm nhầm người rồi, một người tâm thần như tôi lời nói có trọng lượng gì chứ? Sao có thể giúp cậu đây?

Minh Bằng đã dự đoán trước điều này, tất nhiên muốn bà ấy nói ra mọi chuyện không phải là điều đơn giản nhưng anh tin rằng mình sẽ có đủ kiên nhẫn và cách để thuyết phục bà, anh nhẹ nhàng ra đòn tâm lý:

-Tôi biết bà rất khó nói, và tôi đoán không nhầm thì bà còn rất sợ hãi ông Huỳnh Hải nữa. Nếu bà chịu hợp tác với tôi thì tôi có thể giúp bà ra khỏi nơi này, thậm chí có thể giúp bà ra nước ngoài sinh sống ổn định, ông ta sẽ không thể làm hại bà.

Nghe thấy Minh Bằng nói là có thể giúp mình thoát khỏi nơi khốn khổ này trong lòng bà Lưu bắt đầu lay động, nghĩ đến việc có thể ra ngoài, thoát khỏi bệnh viện và có cơ hội gặp con trai của mình là bà đã vui mừng rồi. Bà quay sang Minh Bằng hỏi lại:

-Có thật cậu sẽ giúp tôi ra khỏi đây không?

Biết là bà đã giao động nên Minh bằng khẳng định lại lời nói của mình:

-Tôi có thể đáp ứng mọi điều kiện của bà, việc giúp bà ra khỏi đây không phải là chuyện khó khăn của tôi.

Bà Lưu vẫn chưa tin tưởng lắm nên băn khoăn:

-Nhưng ngoài ông ta ra không ai có quyền làm giấy xuất viện cho tôi và lại ông ta sẽ không tha cho tôi và con trai tôi.

Nicky này giờ lặng lẽ theo dõi cuộc nói chuyện giữa Minh Bằng và bà Lưu bây giờ cũng lên tiếng xen vào:

-Bà yên tâm, tôi có thể làm giấy xuất viện cho bà bất kỳ khi nào bà muốn, ngay cả bây giờ.

Minh Bằng lại quan tâm khi nghe bà nhắc đến con trai của mình, anh hỏi han: -Vậy con trai bà hiện giờ ở đâu?

-Có lẽ là sống cùng với ông ta, ông ta hứa với tôi là sẽ chăm sóc nó suốt đời nhưng tôi chưa một lần được gặp lại nó nên không biết nó sống thế nào?

-Vậy anh ta tên gì? Tôi sẽ tìm hiểu tin tức về anh ta cho bà.

-Là Tiểu Cường.

Minh Bằng ngạc nhiên khi nghe bà nói, anh còn tưởng mình nghe nhầm, như một phản xạ tự nhiên anh hỏi lại bà:

-Huỳnh Hiếu Cường là con trai bà sao? Bà là vợ ông ta? Là mẹ của con trai ông ta? Vậy tại sao ông ta lại đối xử với bà như vậy?

Những câu hỏi chất vấn dồn dập của Minh Bằng khiến bà bắt đầu hoang mang không biết trả lời thế nào, việc này đâu thể dễ dàng nói ra, bà cần có thêm thời gian suy nghĩ, bà quay sang Minh Bằng nói nghiêm túc:

-Tôi cần có thời gian để suy nghĩ điều kiện mà cậu đưa ra, hôm nay tạm thời cậu hãy trở về đi, lần sau đến thăm tôi.

Minh Bằng và Nicky đành phải ra về và hẹn một tuần sau sẽ trở lại.

Sau bao ngày vất vả chuẩn bị, cuối cùng ngày tham dự hội thảo mẫu mô hình thiết kế cho sân vận động thể vận hội Olympic mùa đông năm 2018 diễn ra tại Hàn Quốc cũng đã đến. Hội thảo diễn ra tại Đài Bắc vì vậy Hye Sun cũng cùng cha mình sang Đài Bắc tham dự.

Buổi sáng hôm đó Minh Bằng có việc phải đến văn phòng làm việc của Tommy để giả quyết, sau khi xong việc anh vội vàng xuống bãi đậu xe để về nhà cùng Linh Vy đi dự hội thảo, vừa xuống bãi đậu xe thì có một người đàn ông đi ngược chiều va vào anh. Trong khi vội vã Minh Bằng đã không để ý cảnh giác nên không hề hay biết người đàn ông kia đã thừa cơ móc trộm điện thoại của mình. Khi anh trên đường lái xe về nhà thì Linh Vy lại nhận được tin nhắn từ số của anh gửi đến với nội dung:

-"Linh Vy! Anh gặp tai nạn xe trên đường về nhà, anh không bị thương nhưng xe thì bị cảnh sát giao thông giữ lại rồi. Em hãy đến địa điểm X này đón anh nhé! Anh ở đây chờ em. Nhớ đến nhanh kẻo trễ giờ dự hội thảo."

Linh Vy khẽ cau mày nhìn hàng tin nhắn, bình thường anh hay gọi điện thoại nói trực tiếp với cô, rất hiếm khi nhắn tin, nhất là những chuyện thế này. Thấy có gì không ổn nên cô nhấn nút gọi lại cho anh nhưng máy đã bị tắt nguồn không thể liên lạc được.

24. Chương 24

Linh Vy gọi lại mấy lần nhưng vẫn không thể liên lạc được, cuối cùng cô chạy vội đi tìm chìa khóa xe để đến điểm hẹn, khi chạy ra cô va phải người Trí Bằng, thấy Linh Vy có vẻ vội vã anh hỏi cô:

-Tiểu thư! Cô chạy đi đâu mà vội vậy? Sắp đến giờ phải đi rồi cô không chuẩn bị còn định đi đâu?

-Tôi đi đón Minh Bằng anh ấy dựng xe, bị cảnh sát giao thông giữ xe rồi, anh ấy hẹn tôi đến đường X đón anh ấy. Anh ở nhà chuẩn bị đi, tôi đi rồi sẽ về ngay. _Linh Vy quay lại nói với Trí Bằng rồi chạy vội đi trong nháy mắt. Khi xe Linh Vy vừa ra khỏi cổng ngôi biệt thự và hướng sang đường lớn thì xe của Minh Bằng cũng đỗ lại phía sau gần cổng ngôi biệt thự nhà Linh Vy. Vì nghĩ phải đi ngay nên anh không lái xe vào gara để xe mà đậu ngay bên ngoài để đỡ lãng phí thời gian.

Vào nhà đi ngang phòng Linh Vy anh gõ cửa không thấy cô trả lời, nhẹ nhàng mở cửa ngó vào cũng không thấy cô ở trong phòng. Anh nghĩ có thể cô đang tắm hoặc chuẩn bị ở tầng một nên lặng lẽ đi về phòng mình thay đồ. Sau khi đã chuẩn bị xong Minh Bằng xuống dưới nhà tìm Linh Vy, vừa may gặp Trí Bằng từ phòng ông Triệu đi ra, nhìn thấy anh Trí Bằng giật mình hỏi:

-Tiểu thư đi đón anh về nhanh vậy sao?

Lần này thì đến lượt Minh Bằng ngơ ngác không hiểu Trí Bằng đang nói chuyện gì:

-Anh nói gì vậy? Cô ấy đi đón tôi là sao?

-Vậy không phải anh bị đụng xe rồi gọi tiểu thư đến đón sao?

Lúc này Minh Bằng mới nhớ ra và tìm điện thoại của mình nhưng không thấy. Trong đầu những ý nghĩ về sự an toàn của Linh Vy bắt đầu xâm chiếm tâm trí anh, phản xạ như cái máy anh bám lấy hai tay Trí Bằng hỏi:

-Cô ấy đi được bao lâu rồi? Anh có biết điểm hẹn không?

-Vậy không phải là anh gọi tiểu thư sao? Chuyện này là thế nào?

Minh Bằng dường như không còn giữ được bình tĩnh nữa, anh hét lên:

-Nghĩa là cô ấy đang gặp nguy hiểm. Anh không hiểu sao? Đây rõ ràng là một âm mưu, anh có biết điểm hẹn mà cô ấy sẽ đến không? Cô ấy đi được bao lâu rồi?

-Là đường X, đoạn đường này rất vắng vẻ, làm sao bây giờ? Hay là chúng ta báo cảnh sát đi. Cô ấy đi được khoảng nửa tiếng rồi.

-Được rồi! Anh hãy liên lạc với Leo rồi cùng cậu ấy thay tôi tham gia hội thảo, còn việc này để tôi lo.

Minh Bằng nói xong chạy ra xe với tốc độ siêu nhân và lao vút đi. Trên đường đi anh dường như quên hết những quy tắc của bản thân, lái xe quá tốc độ, vượt đèn đỏ, đều là những quy tắc mà anh chưa bao giờ phá vỡ. Nhưng bây giờ những quy tắc này đều không còn quan trọng với anh, điều anh lo lắng là sự an toàn của Linh Vy, cô giống như sinh mạng của anh, không có cô thì thế giới này với anh thật trống rỗng và vô nghĩa. Trong giây phút nguy hiểm này anh càng cảm nhận được vị trí của cô trong anh quan trọng đến mức nào, đời này anh không thể sống thiếu cô, càng không thể để cô xảy ra chuyện gì, anh nhất định phải tìm được cô.

Chạy xe đến cuối con đường X thì Minh Bằng phát hiện xe của Linh Vy đỗ gọn ở một bên đường, anh vội vàng xuống xe và chạy đến bên chiếc xe màu đỏ của Linh Vy, cúi người nhìn qua lớp kính màu đen mắt anh bỗng sáng lên khi thấy cô vẫn ngồi trong xe an toàn, anh lấy tay giữ ngực thở phào và gõ cửa xe. Linh Vy đang cúi xuống cắm chìa vào ổ khóa để khởi động máy, cô giật mình ngẩng đầu lên thấy anh thì thoáng chút ngạc nhiên rồi ngay lập tức cười toe toét mở cửa xe bước ra, vừa bước xuống xe cô đã bị anh ôm chặt cứng:

-Em không sao. Thật sự là em không sao. Tốt rồi, tốt quá rồi. _Minh Bằng không biết rằng anh đang quá xúc động. Như thế cả hai vừa sống sót sau ngày tận thế vậy. Linh Vy nhẹ nhàng vòng tay ôm lưng anh nói nhỏ:

-Em không sao. Anh bình tĩnh lại đi, nhịp tim anh đập nhanh và mạnh quá, như thể sắp bắn ra khỏi lồng ngực vậy.

-Anh cứ tưởng em đã xảy ra chuyện gì? Mọi chuyện là thế nào?

Linh Vy khẽ rời vòng ôm của anh, cô chìa chiếc điện thoại về phía anh cười với vẻ tự đắc:

-Em còn lấy lại được điện thoại cho anh này.

Minh Bằng nhìn vào chiếc điện thoại rồi nhìn vào mắt cô kinh ngạc:

-Sao em lấy được nó?

Linh Vy ra vẻ như một người kể chuyện radio chuyên nghiệp, cô gật gù tâm đắc tường thuật lại toàn bộ câu chuyện vừa xảy ra:

-Trên đường lái xe đến đây em đã suy nghĩ và nghi ngờ có gì không ổn trong chuyện này, nên đã gọi cho sở cảnh sát giao thông hỏi xem có vụ đụng xe nào ở đường X không? Và sau khi kiểm tra thông tin kỹ lưỡng, họ khẳng định không có bất kỳ vụ tai nạn nào xảy ra trong ngày ở đường này cả. Thế là em ghé vào đồn cảnh sát trình bày sự việc với họ và họ đã cử người cùng em đến điểm hẹn. Quả nhiên là bọn chúng có ba người, định ra tay bắt cóc em thì không may bị mấy anh cảnh sát ngồi trên xe em nhảy xuống tóm gọn. Anh không biết về mặt của chúng lúc đó nhìn em kinh ngạc và đáng thương thế nào đâu.

Linh Vy nhớ lại cảnh tượng đó mà không thể nào nhịn nổi cười, Minh Bằng cảm động nhìn cô tha thiết, anh lại gần ôm cô vào lòng:

-Em không nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của anh thì có, có cắt cũng không còn tý máu. Lần này là em cứu sống anh rồi.

Linh Vy vẫn còn ngủ trên chiến thắng cô nhí nhảnh:

-Em thông minh quá phải không?

Minh Bằng rời cô ra ấn trán mình vào trán cô và cười:

-Phải! Thông minh vô hạn mà nham hiểm cũng vô biên. Xem ra cô bé ngốc ngày nào nay đã lớn thật rồi.

-Xí! Anh lúc nào cũng coi thường người ta.

Linh Vy ra vẻ phụng phịu, chợt nhớ ra việc tham dự hội thảo cô liếc nhìn đồng hồ rồi hét lên:

-Chúng ta sẽ bị muộn mất, mau đến thẳng chỗ dự hội thảo thôi.

Tại phòng họp hội thảo mọi người đã đến đông đủ, tất cả những chủ đầu tư từ Hàn Quốc cũng có mặt để thẩm định chọn ra ý tưởng xuất sắc nhất cho dự án sắp tới, đã đến giờ hội thảo bắt đầu mà phía ZHAO&SU vẫn chưa có một ai đến. Hiếu Cường thấy vậy thì cảm thấy yên tâm và mừng thầm trong bụng, vì anh quá rõ lý do vì sao Minh Bằng và Linh Vy không thể tới tham dự.

Về phần Chae Rim cô thừa biết mình không còn cơ hội với Minh Bằng nên thà tìm cách đập đổ chứ không muốn dâng cơ hội cho người khác, cô chủ động lên tiếng đề nghị:

-Đã quá giờ mà bên ZHAO&SU vẫn chưa có người đại diện đến tham dự hội thảo, chứng tỏ thái độ làm việc này của họ không tôn trọng chúng ta. Tôi thấy chúng ta không cần lãng phí thời gian chờ họ nữa mà hãy bắt đầu hội nghị được rồi. Hye Sun cũng có mặt ở đó nghe Chae Rim nói vậy thì lên tiếng nói đỡ cho bên ZHAO&SU:

-Chúng ta hãy đợi thêm chút nữa, có thể là họ gặp khó khăn về tắc nghẽn giao thông trên đường đến đây.

Si Hoo cũng đồng tình với ý kiến của Hye Sun:

-Vậy chúng ta hãy chờ thêm chút nữa đi.

Chae Rim không chịu ngồi yên, cô định lên tiếng phản đối thì cánh cửa phòng bật mở, tất cả mọi người ngạc nhiên khi thấy Leo và Trí Bằng bước vào, cả hai cúi chào mọi người và lên tiếng xin lỗi về sự chậm trễ của mình rồi bước lại ngồi vào vị trí dành cho đại diện của tập đoàn ZHAO&SU. Trong phòng chưa ai kịp nói gì thì Hiếu Cường đã vội lên tiếng:

-Tôi nghĩ anh ta không có tư cách gì tham gia hội thảo này.__ Hiếu Cường chỉ vào Leo ám chỉ, khi mọi người còn chưa hiểu ý của anh thì Hiếu Cường tiếp tục:

-Theo tôi biết thì anh ta không phải là nhân viên của tập đoàn ZHAO&SU. Mà không phải nhân viên của ZHAO&SU thì không có quyền tham dự hội thảo. Tôi mong quý vị hãy cân nhắc vấn đề này.

Chae Rim lại được thể xen vào:

-Đúng vậy! Tổng giám đốc Goo bác hãy xem lại chuyện này.

Hye Sun lần này cũng không có cách nào nữa đành ngồi yên theo dõi quyết định của ba mình. Ông Goo thì đương nhiên cứ đúng luật mà làm, ông lên tiếng:

-Nếu không phải nhân viên trực thuộc của đơn vị dự thầu thì không có quyền tham gia hội thảo này. Chúng tôi mong quý vị hãy chấp hành theo luật.

Cả Leo và Trí Bằng không còn cách nào khác là chấp hành theo luật, Leo buộc phải đứng dậy rời khỏi phòng họp. Anh trao lại bản thuyết trình dự án cho Trí Bằng cùng cái vỗ vai và ánh mắt nhìn Trí Bằng với ngầm ý nhấn nhủ Trí Bằng hãy cố lên. Trong khi đó Trí Bằng lại cảm thấy hoang mang vô cùng, anh chưa bao giờ nghĩ mình lại rơi vào tình huống này. Khó khăn nhất của anh chính là phần thuyết trình bản dự án, việc này chỉ có người làm ra mô hình thiết kế là nắm rõ nhất, mà người rõ việc này nhất chỉ có Minh Bằng và Leo. Nếu trình ra một mô hình thiết kế hoàn hảo mà màn thuyết trình về mẫu thiết kế không ăn nhập

gì với nhau thì cũng coi như là thất bại. Trí Bằng cố trấn an mình hãy bình tĩnh tự tin, trời không nóng mà trán anh lại lấm tấm mồ hôi.

Ông Goo tuyên bố cuộc họp chính thức bắt đầu. Bên Huỳnh Thị đưa ra mô hình của mình, đèn trong phòng vụt tắt chỉ để lại một bóng chiếu duy nhất vào mô hình thiết kế và Hiếu Cường đang đứng cạnh màn hình rộng tự tin thuyết trình, giới thiệu những đặc tính nổi trội của bản thiết kế. Trong lúc Hiếu Cường và mọi người đều tập trung nhìn lên màn hình chăm chú và lắng nghe thì ở bên dưới Minh Bằng và Linh Vy đã đến nơi, cả hai đang mò mẫm tìm vị trí ngồi của mình trong bóng tối.

Khỏi phải nói Trí Bằng khi thấy họ đến thì mừng thế nào, anh như vớ được phao cứu sinh giữa dòng nước lũ. Ngay lập tức Trí Bằng đứng dậy nhường chỗ lại cho Minh Bằng và Linh Vy rồi lặng lẽ lên ra ngoài. Lúc này màn thuyết trình của Hiếu Cường cũng kết thúc, đèn trong phòng lại được bật sáng, tất cả mọi người đều vỗ tay tán thưởng nhiệt tình. Hiếu Cường cũng đang cười như đắc thắng, ánh mắt anh sáng rỡ tràn đầy niềm tin và hy vọng nhưng chưa kịp cúi đầu cảm ơn mọi người để về chỗ ngồi thì nụ cười trên môi anh bỗng cứng đờ lại, ánh mắt cũng tối dần đi khi phát hiện Minh Bằng đang cùng Linh Vy lật dở xem tập tài liệu trên bàn. Toàn thân Hiếu Cường lạnh toát như muốn đóng băng, phải mất khá lâu khi tiếng vỗ tay trong phòng ngưng hẳn anh mới giật mình cúi đầu cảm ơn rồi lặng lẽ đi về chỗ ngồi với câu hỏi trong đầu “tại sao họ lại đến đây được?” Sau khi Hiếu Cường bước về chỗ ngồi Sĩ Hoo liền bước lên dẫn chương trình:

-Thưa quý vị! Sau đây sẽ là phần thuyết trình của tập đoàn ZHAO&SU. Xin mời quý vị cùng theo dõi.

Minh Bằng đứng lên, trước tiên anh cúi chào mọi người, nói lời xin lỗi và giải thích về việc đến trễ giờ của mình:

-Thành thật xin lỗi quý vị, do trên đường đến đây xe chúng tôi đã xảy ra va chạm giao thông nhẹ nên dẫn đến việc chậm trễ này mong quý vị thông cảm.

Ông Goo điềm đạm lên tiếng:

-Việc xảy ra ngoài ý muốn nên có thể thông cảm.

-Cảm ơn ngài!

Minh Bằng bước lên và bắt đầu bài thuyết trình của mình. Những thao tác chuyên nghiệp trước màn hình, cộng thêm cách diễn giải logic và đầy cuốn hút của anh, khiến mọi người có mặt tại đây như lạc vào thế giới mà bản đồ thiết kế trên màn hình của anh vẽ ra. Ngay cả Hiếu Cường dù muốn hay không cũng không thể phủ nhận một điều là bản thiết kế của Minh Bằng quá xuất sắc, chính bản thân anh cũng ngẩn người ngồi nghe và bị cuốn vào đó.

Minh Bằng đã hoàn thành xong phần diễn thuyết của mình mà mọi người vẫn như chưa tỉnh mộng, cuối cùng đèn trong phòng được bật sáng tất cả mới giật mình vỗ tay khen ngợi.

Sau khi Minh Bằng đã trở về chỗ ngồi của mình ông Goo chủ tịch tập đoàn Sam Sung và cũng là chủ thầu chính của công trình lần này lên tiếng:

-Do cả hai bên đều rất xuất sắc, có nhiều ý tưởng độc đáo, mới lạ nên phía chúng tôi cần có cuộc họp kín để trao đổi một số vấn đề rồi mới có thể đưa ra quyết định lựa chọn. Vì vậy chúng ta tạm thời nghỉ giải lao một chút, một tiếng sau chúng tôi sẽ công bố kết quả trúng thầu tại đây.

Những đơn vị chủ thầu đến từ Hàn Quốc cùng nhau rời khỏi phòng họp và rút lui vào phòng họp kín cùng chủ tịch Goo.

Đúng một tiếng sau mọi người trở lại chỗ ngồi của mình, Sĩ Hoo cầm giấy báo kết quả lên công bố trước sự hồi hộp của những người có mặt tham dự cuộc họp:

-Vâng! Sau đây tôi xin công bố kết quả trúng thầu. Thực sự chúng tôi đã rất khó khăn để đưa ra quyết định của mình, cả hai bên đều đã làm rất tốt. Chúng tôi cũng rất lấy làm tiếc vì không thể cùng lúc lựa chọn hợp tác với cả hai bên nên chỉ có thể lựa chọn ra một trong hai công ty của quý vị mà thôi. Kết quả lựa chọn cuối cùng của chúng tôi là tập đoàn.....(mọi người nín thở lắng nghe)...ZHAO&SU. Vâng! Xin chúc mừng đơn vị trúng thầu.

Ở bên dưới mọi người đều vỗ tay chúc mừng, Minh Bằng và Linh Vy thì ôm trầm lấy nhau cười trong vui mừng chiến thắng. Trong khi đó Hiếu Cường lại đứng dậy bỏ đi với bộ mặt thất thần, anh không ngờ có ngày mình lại thất bại thảm hại thế này. Huỳnh Thị đang gặp phải không ít khó khăn, nay lại thêm thất bại này thật không biết phải gắng gượng thế nào? Anh bắt đầu cảm thấy sợ giây phút phải đối mặt với cha mình.

Tại phòng họp mọi người vẫn thay nhau đến bắt tay Minh Bằng chúc mừng anh, Hye Sun cũng vui vẻ lại gần nói chuyện: -Alec! Vicky! Chúc mừng hai người.

-Cảm ơn em! Đã lâu không gặp.

Linh Vy cũng cười đáp lại:

-Cảm ơn cô!

-À! Tối nay chúng tôi có mở tiệc chiêu đãi tại khách sạn hai người sẽ đến chứ?

Chae Rim nãy giờ tức tối ngồi nhìn bọn họ trò chuyện vui vẻ cũng nấn ná lại gần nói chen vào:

-Là đơn vị trúng thầu thì tất nhiên phải có mặt rồi, đầu thế vắng mặt được đúng không? Dù sao cũng chúc mừng hai người.

Ánh mắt Chae Rim nhìn thẳng vào Linh Vy đầy thách thức với ngầm ý: “cô đừng vội vui mừng, tất cả vẫn chưa kết thúc đâu”.

Linh Vy cũng không phải là người dễ dàng chịu thua cô nhìn Chae Rim đáp trả:

-Cảm ơn lời chúc của cô. Chúng tôi nhất định sẽ đến dự đúng giờ.

-Vậy tôi cũng hân hạnh được tiếp đón. Tôi có việc bận nên đi trước.

Chae Rim vừa bước ra ngoài vừa lầm bầm: “cô cứ chờ đấy tối nay sẽ có trò hay cho mọi người cười”

25. Chương 25

Hiếu Cường sau thất bại tại hội thảo anh trở về công ty với tâm lý căng thẳng, anh không biết phải làm thế nào để đối diện với cha mình. Thất bại lần này có thể khiến Huỳnh Thị sụp đổ, không có thất bại ngày hôm nay thì Huỳnh Thị cũng đã lao đao và gặp quá nhiều rắc rối khó cứu vãn. Bước vào phòng tổng giám đốc Hiếu Cường lại gần bàn làm việc của cha mình và khó khăn lắm anh mới có thể nói lên lời:

-Ba con xin lỗi!

Huỳnh Hải ngồi xoay ghế lại đối diện với Hiếu Cường, ông ngồi yên lặng nhìn anh trong giây lát rồi đứng lên tiến về phía anh. Hiếu Cường đã chuẩn bị tâm lý, sẵn sàng đón nhận cơn giận dữ của cha ông. Anh nhắm mắt lại chờ đợi, nhưng thật bất ngờ, thay vì nổi giận ông lại vỗ vai anh nói nhẹ nhàng:

-Không sao! Con đã làm hết khả năng của mình. Đã làm rất tốt, chỉ là thời gian qua đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến chúng ta không thể chống đỡ kịp.

Hiếu Cường vô cùng ngạc nhiên với thái độ của cha mình, anh không nghĩ là ông lại có thể bình tĩnh như vậy. Anh cũng không thể đoán được ông đang nghĩ gì vào lúc này:

-Ba! Sau này chúng ta sẽ phải làm thế nào? Làm sao để có thể khôi phục Huỳnh Thị như trước đây?

-Con có thể làm được. Mọi việc có thể giải quyết trong khả năng của con.

Hiếu Cường càng ngạc nhiên khi nghe cha mình nói vậy, anh không biết khả năng đó của mình là gì nữa:

-Ba! Con có thể sao? Nhưng bằng cách nào?

Huỳnh Hải cười lớn và đặt hai tay lên vai Hiếu Cường, ông nhìn sâu vào mắt anh nói:

-Con vẫn còn một con át chủ bài nữa, đó chính là con gái của tổng công ty I'Park.

Hiếu Cường giờ thì đã hiểu ý ông nói gì, anh phản kháng yếu ớt:

-Chuyện này sao có thể? Ba hiểu tình cảm của con mà, vả lại Chae Rim cũng không thích con, cô ấy có tình cảm với tên Alec Su đó. -Ba hiểu đây không phải là vấn đề đơn giản nhưng không phải là không làm được. Con đừng quên trước đây con kết thân với con gái nhà họ Triệu cũng vì tập đoàn ZHAO&SU. Cái tập đoàn đó so với I'Park thì chẳng thấm vào đâu cả và quan trọng hơn hết là thằng Alec Su đó không ngó ngang gì đến con gái của tập đoàn I'Park. Tâm lý phụ nữ khi bị tổn thương rất dễ nắm bắt, họ cần một bờ vai an ủi mình khi bị bỏ rơi và con hãy làm mọi cách để trở thành bờ vai cho cô ta dựa vào lúc này.

Hiếu Cường không thích kiểu đem tình cảm ra trao đổi như tính toán của cha mình, anh không muốn mình một lần nữa phải thất bại và khiến trái tim mình thêm một lần bị bầm dập tổn thương, một lần với anh đã quá đủ, đã quá đau. Đúng là lúc đầu anh tiếp cận Linh Vy cũng chỉ là muốn chiếm lĩnh cái tập đoàn ZHAO&SU đó. Nhưng thời gian đã cho anh thấy chính anh đã sập vào cái bẫy mà mình giăng ra. Anh cũng không biết từ lúc nào anh đã thực sự yêu cô, cũng càng không biết rằng thất bại trong tình yêu lại khiến người ta đau đến vậy. Vết thương này bây giờ vẫn từng phút, từng giây cào xé trái tim ngốc nghếch của anh, vẫn khiến anh đau nhói từng cơn khi thấy hai người họ hạnh phúc sánh vai cười nói vui vẻ bên nhau. Chính anh cũng không biết mình phải gắng gượng thể nào trong những ngày tháng tới.

Huỳnh Hải thấy con trai thất thần suy nghĩ mà không dă động gì đến việc ông vừa nói nên đã tìm cách ra đòn tâm lý:

-Hiếu Cường! Con đang nghĩ gì vậy? Ba không nói thì con cũng biết tình hình của công ty hiện nay, nếu không có cách cứu vãn thì chúng ta sẽ mất tất cả, không những vậy việc phải vào nhà đá bóc lịch vì việc gian lận thuế cũng khó tránh khỏi. Con định để thân già này phải kết thúc phần đời còn lại trong đó sao?

Hiếu Cường chớp mắt trở về với thực tại, anh hít thở sâu lấy lại dũng khí:

-Ba! Con hiểu rồi. Ba đừng lo lắng quá con sẽ làm theo lời ba.

-Được! đúng là con trai ngoan của ta. Hôm nay con đã vất vả rồi hãy về nhà nghỉ đi.

-Vâng! Vậy con về trước.

Sau khi Hiếu Cường rời khỏi phòng Huỳnh Hải liền thay đổi nét mặt, gương mặt trở lên sắc lạnh, ánh mắt đầy nguy hiểm, ông gằn giọng: “ Hơn hai chục năm nay nuôi mày ăn học chỉ để sử dụng vào những lúc thế này. Mày dám không làm thì đừng mong sống yên thân.”

Buổi tối Minh Bằng lịch lãm trong bộ vest thời trang sang trọng, khoác tay anh là Linh Vy nổi bật với đầm dạ hội màu hồng rực rỡ được may bằng chất liệu lụa bóng cao cấp, điểm nhấn của trang phục là bông hoa lớn làm bằng lông vũ màu vàng mềm mại cài lệch một bên vai. Bộ đồ tôn lên vẻ đẹp yêu kiều của cô, làn da trắng sáng càng thêm nổi bật. Mái tóc dài được vấn cao để lộ bờ vai trần mảnh mai, rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ dõi theo cô và Minh Bằng khiến anh ghé vào tai cô trêu trọc:

-Đi cạnh em khiến anh căng thẳng tâm lý quá!

Linh Vy không hiểu ý anh nên ngây thơ hỏi lại:

-Sao vậy? Em lại làm sai điều gì sao?

-Không! Chỉ tại em đẹp quá khiến mọi ánh nhìn đổ dồn về phía chúng ta làm anh mất tự tin khi đi cạnh em. Linh Vy quay sang Minh Bằng nhìn anh lém lỉnh:

-Những lần trước đều là anh làm lu mờ vẻ đẹp của em và khiến em phải ngượng ngùng khi đi cạnh anh nên lần này em phải cho anh trải qua cảm giác đó một lần cho biết.

-Em giỏi lắm! sau khi tan tiệc anh sẽ bắt em chịu phạt.

Cả hai đang vui vẻ thì thầm to nhỏ thì ông Goo chủ tịch lại gần Minh Bằng chúc mừng và muốn anh cùng ông đi chào hỏi một số đối tác nước ngoài khác. Linh Vy cũng cùng Hye Sun đi giao lưu chào hỏi các thiếu gia và tiểu thư của những tập đoàn khác cùng đến tham dự dạ tiệc với mục đích giao lưu.

Chae Rim này giờ lạng lẽ đi theo sau Linh Vy và tìm cách khiến cô bẽ mặt trước đám đông nhưng vẫn chưa có cơ hội, chợt nhìn thấy đuôi váy dài thướt tha của Linh Vy, một ý nghĩ đã lóe lên trong đầu cô, Chae Rim khẽ nhếch miệng cười thầm.

Chờ cho Linh Vy đi đến chỗ thật đông người và đứng bên cạnh những dãy bàn bày la liệt đồ ăn và nhiều ly rượu, cô lại gần một tay bám vào bàn và cố tình dùng sức dẫm chân vào đuôi váy nhằm mục đích khi Linh Vy bước đi sẽ bị mất đà và mất thăng bằng vì đôi giày cao gót, rồi ngã nhào vào mấy chiếc bàn chứa đầy đồ ăn nước uống đó.

Ở bàn bên cạnh Hiếu Cường đã quan sát hết và biết rõ ý đồ của Chae Rim nên anh đã tìm cách giải vây cho Linh Vy và cũng là để tạo ra cơ hội cho mình. Hiếu Cường bước lại gần phía sau Chae Rim rồi cố ý va vào người bên cạnh, ly rượu đổ trên tay người đó đổ hết vào vai và lưng cô. Bộ đầm màu trắng mà Chae Rim đang mặc cũng bị rượu bắn tứ tung khiến cô hốt hoảng quay lại. Chae Rim bối rối với chiếc váy bị rượu đổ vào loang lổ nhìn thật khó coi, đang không biết phải làm sao thì Hiếu Cường đã cởi áo vest của mình khoác cho cô và đỡ cô ra chỗ vắng người rồi lấy khăn tay đưa cho cô lau rượu còn đọng lại trên ngực:

-Cô không sao chứ?

Chae Rim khó chịu gắt gỏng:

-Có lẽ tôi phải về thôi, không thể tiếp tục ở đây với bộ dạng này được. Trò hay còn chưa bắt đầu đã phải về rồi thật tức chết đi.

Hiếu Cường vẫn ra vẻ không biết gì:

-Hôm nay có tổ chức trò gì vui sao?

-Không phải! Là tôi định cho cô ta bẽ mặt nhưng lại bị người khác xô vào nên ra nông nỗi này, thật bực mình quá. Đi với đứng mất mũi để đi đâu thế không biết?

-Vậy để tôi đưa cô về

-Tôi về một mình cũng được, anh cứ ở lại dự tiệc đi.

Hiếu Cường cố làm ra vẻ tâm trạng:

-Thực ra hôm nay tôi định không đến nhưng đã cố gắng đến. Tôi lúc này lấy đâu ra tâm trạng dự tiệc nữa. Để tôi đưa cô về coi như là cái cố giúp tôi rời khỏi đây hợp lý, như vậy có được không?

Chae Rim thấy ánh mắt đầy tâm trạng của Hiếu Cường thì không lờ từ chối và đồng ý cùng ra về với anh. Đưa Chae Rim về đến khách sạn lúc Chae Rim chuẩn bị xuống xe thì Hiếu Cường đã giữ tay cô lại:

-Hôm nay cả tôi và cô đều không vui hay là chúng ta đi dạo phố đêm để thư giãn tâm lý một chút cô thấy thế nào? Chae Rim thoáng suy nghĩ rồi đồng ý:

-Vậy cũng được! Anh ở đây chờ tôi một lát, tôi lên phòng thay bộ đồ khác sẽ xuống ngay.

Hiếu Cường đưa Chae Rim đến khu chợ hoa đêm, lúc đầu hai người nhìn thấy những đôi tình nhân nắm tay nhau đi lại thì cảm thấy hơi ngại ngùng nhưng vừa đi vừa nói chuyện dần cũng xua đi cảm giác xa lạ đó. Trời về đêm bắt đầu se lạnh khiến Chae Rim thỉnh thoảng lại rùng mình, thấy vậy Hiếu Cường lại cởi áo khoác của mình khoác tạm cho đỡ lạnh:

-Trời lạnh quá cô khoác tạm cho đỡ lạnh.

Chae Rim hơi bối rối:

-Ồ!... À tôi không sao, anh cũng lạnh mà.

-Tôi quen với khí hậu ở đây rồi nên không sao, cô thì khác, nếu không cẩn thận sẽ bị cảm lạnh đó.

Giọng nói Hiếu Cường dịu dàng mang theo sự quan tâm khiến Chae Rim có chút cảm động:

-Cảm ơn anh! À chuyện công ty anh không được lựa chọn tôi cũng rất tiếc, thực ra bản thiết kế của công ty anh cũng rất xuất sắc.

Hiếu Cường cười buồn:

-Không sao! Tuy không trở thành đối tác của tập đoàn bên đó nhưng qua công việc lần này đã giúp tôi quen biết thêm nhiều bạn bè và cả cô nữa. Hy vọng sau này chúng ta là những bạn bè tốt và sẽ có cơ hội hợp tác với nhau.

-Nhất định rồi. Tôi sẽ phải ở lại đây cùng anh Si Hoo lập thêm vài chi nhánh tại Đài Bắc hy vọng anh sẽ giúp đỡ tôi.

-Tôi rất sẵn sàng, có gì cô cứ nói.

Hai người cùng lặng lẽ đi cạnh nhau trò chuyện về những kế hoạch sắp tới, cả hai đều không muốn nhắc lại những chuyện không vui nên không hề nói đến, nhưng trong lòng thì mỗi người đều có toan tính của riêng mình. Hiếu Cường thì đang cố dẹp tự ti sang một bên để thực hiện kế hoạch mà cha anh đưa ra, còn Chae Rim thì muốn tạo dựng sự nghiệp ở Đài Bắc nhằm sau này gây khó dễ cho Minh Bằng và Linh Vy.

Sau khi tan tiệc trở về Minh Bằng lên phòng thay đồ rồi lại đến phòng Linh Vy tìm cô, mở cửa phòng vào không thấy Linh Vy anh lên giường cô nằm đợi, một lát sau Linh Vy từ phòng tắm bước ra nhìn thấy anh nằm trên giường cô giật mình:

-Anh không về phòng ngủ đến phòng em làm gì vậy?

-Anh đến để bắt em chịu phạt. _Minh Bằng cười nham hiểm

-Em đâu có làm gì sai đâu mà bị phạt.

Minh Bằng chồm người lên kéo Linh Vy nhào xuống giường nằm cạnh mình, Linh Vy thấy có tà khí nên cố gắng tìm cách thoát ra nhưng càng bị anh ghì chặt:

-Em còn dám chống cự là sẽ bị phạt nặng thêm đó.

Linh Vy không còn cách nào khác đành ngoan ngoãn nằm yên nhìn anh phụng phịu:

-Anh dám làm gì là em la lên đó.

Minh Bằng nhìn vẻ mặt trẻ con của cô cười phá lên:

-Haha...em nghĩ anh định làm gì nào? Em có la thì cũng chẳng ai đến cứu em đâu, cả nhà ngủ hết rồi. Hôm nay anh muốn ngủ ở đây không muốn về phòng mình nữa em thấy sao? Linh Vy thẹn đỏ mặt, ánh mắt cô bắt đầu bối rối và không dám nhìn thẳng vào mặt anh, Minh Bằng biết Linh Vy ngại ngùng anh mỉm cười rồi nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Linh Vy.

- Ý em thế nào? Hay không muốn cho anh ở đây hả?

- Ừh... à không.... Không phải

-Vậy anh về phòng vậy _ Minh Bằng giả bộ dối.

Trong lúc luống cuống không hiểu sao tay cô lại giữ chặt bàn tay anh kéo lại.

- Em.... Em..

Linh Vy chưa kịp nói hết câu thì bắt gặp ngay ánh mắt triu mến của anh khiến cô không biết mình nên nói gì, trái tim cô thì đập loạn không chịu yên phận trong lồng ngực. Đôi mắt cô nhắm chặt lại căng thẳng, Minh Bằng cảm nhận được sự căng thẳng của cô, bàn tay anh siết nhẹ bàn tay nhỏ bé của Linh Vy, anh khẽ cúi người xuống đặt nụ hôn nhẹ nhàng, ngọt ngào lên hàng mi cong dài mỹ lệ của cô và thì thầm:

-Anh sang muốn hỏi em là em định bao giờ thì dọn về ở cùng phòng với anh? Hình phạt thì anh đợi khi nào em về phòng anh rồi phạt một thể, hôm nay anh cho em ghi sổ nợ.

Linh Vy mở đôi mắt to sáng long lanh nhìn anh:

-Ý anh là...

Minh Bằng vuốt tóc cô dịu dàng:

-Chúng ta lên kế hoạch chuẩn bị cho hôn lễ thôi. Đạo này anh thấy sợ ngủ một mình rồi.

Linh Vy mỉm cười nhìn anh khẽ gật đầu đồng ý, hai người hăng hái thảo luận về việc chuẩn bị cho lễ cưới, địa điểm tổ chức ở đâu và chọn nơi đi hưởng tuần trăng mật, rồi thì đủ thứ phải tham khảo bàn bạc. Linh Vy lấy laptop ra để tham khảo những nhãn hiệu váy cưới nổi tiếng để lựa chọn nhà thiết kế cho mình, sau khi xem qua cô định quay sang hỏi Minh Bằng thì thấy anh đã chìm vào giấc ngủ ngon lành. Cô không nỡ đánh thức anh dậy, nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho anh rồi nằm xuống cạnh anh, Minh Bằng khẽ chuyển mình rồi chìa tay ra cho Linh Vy gối vào anh ôm nhẹ cô vào lòng. Linh Vy khẽ hỏi anh:

-Anh chưa ngủ sao?

-Anh ngủ rồi nhưng đã bị em đánh thức.

-Anh không về phòng ngủ thật sao?

-Hôm nay cho anh ngủ nhờ một hôm ở đây đi, về phòng chắc anh sẽ không ngủ tiếp được.

Linh Vy khẽ vòng tay ôm anh rồi cả hai cùng chìm vào giấc ngủ êm đềm.

26. Chương 26

Sáng hôm sau khi Linh Vy mở mắt đã thấy Minh Bằng mặc âu phục ngồi cạnh giường mỉm cười với cô:

-Em dậy rồi hả? Xem ra cánh tay anh có tác dụng tốt hơn chiếc gối kia rồi, có thể khiến em ngủ ngon đến không thèm nghe báo thức như vậy.

-Hứ! Anh trọc quê người ta. _nói rồi Linh Vy ngượng ngùng kéo chăn che mặt.

Minh Bằng thấy bộ dạng đáng yêu đó của Linh Vy, anh lại gần nhẹ nhàng kéo chăn ra và cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô thì thầm:

-Em có biết làm như vậy lại càng thu hút người ta không? _ Nhìn vào đôi mắt mở lớn chớp chớp ngây thơ vô số tội của cô khiến anh không nỡ đùa thêm. -Mau dậy chuẩn bị đi làm thôi, em định chôn trong chăn cả ngày sao?

Minh Bằng và Linh Vy đi chung một xe đến công ty, có một số việc của bên ZHAO&SU mà anh phải giúp Linh Vy giải quyết, định sau khi xử lý xong công việc ở đây hai người lại về bên Tommy để thu xếp công việc bên đó. Đang trên đường đến công ty riêng của Minh Bằng thì Nicky gọi điện đến:

-Alec! Cậu hãy đến bệnh viện gặp bà Lưu ngay, mình cũng đang trên đường đến đó. Bệnh viện vừa gọi điện báo sức khỏe bà ấy không tốt.

-Được! mình sẽ đến ngay. À! Cậu đã nhắc bệnh viện dừng liên lạc với Huỳnh Hải chuyện này chưa? Không nên để ông ta biết nếu không bao nhiêu công sức của chúng ta đều vô ích.

-Cậu yên tâm, mình đã nhắc họ. Vậy gặp nhau ở đó nhé!

-Ok!

Minh Bằng vội vã quay xe đến bệnh viện, Linh Vy vì chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nên cô ngạc nhiên hỏi Minh Bằng:

-Có chuyện gì vậy? Ai đang ở bệnh viện và việc này sao lại liên quan đến Huỳnh Hải?

-Anh và Nicky mới đây đã tìm hiểu ra một số manh mối liên quan đến việc của ba anh ngày xưa. Rất có thể bà Lưu, người đã nằm trong viện tâm thần dưỡng lão gần hai chục năm nay là người biết rõ mọi việc

trước đây và bà ấy cũng là mẹ của Hiếu Cường. Bà ấy đã bị Huỳnh Hải ép vào viện sống trong suốt những năm qua. _Minh Bằng vừa chăm chú lái xe vừa giải thích cho Linh Vy hiểu.

-Lại có chuyện khủng khiếp như vậy sao? Trước đây em từng nghe Hiếu Cường nói là mẹ anh ấy đã mất trong một trận hỏa hoạn từ khi anh ấy còn rất nhỏ. Ông Huỳnh Hải đó thực không phải người nữa, mà chính là ác ma đáng sợ.

Linh Vy rung mình khiếp sợ khi nghĩ vậy, chợt nghĩ đến Hiếu Cường không biết khi anh ta biết chuyện này cảm giác của anh ta thế nào. Chắc hẳn anh sẽ rất giận cha mình vì anh vẫn luôn tin tưởng cha mình, đã có lần cô nói thẳng với anh rằng cha anh không phải là người tốt nhưng anh vẫn bảo vệ tư cách của ông ta đến cùng. Linh Vy liếc nhìn về mặt Minh Bằng và hỏi anh:

-Minh Bằng! Anh có định cho Hiếu Cường biết việc này không? Anh có nghĩ anh ta sẽ không chịu nổi chuyện này không?

-Còn để xem hai mẹ con họ có ý định gặp nhau không, nếu như cả hai đều không muốn gặp nhau thì anh cũng không có lý gì bắt họ phải đối mặt. Về phía bà Lưu anh nghĩ bà ấy không có ý định làm xáo trộn cuộc sống bình yên của Hiếu Cường. Bà ấy chỉ muốn một lần nhìn thấy con trai mình và muốn biết cuộc sống hiện tại của anh ta thế nào thôi.

-Haiz...chẳng có người mẹ nào lại không thương con. Vì con trai, bà ấy có thể hy sinh tất cả nhưng có lẽ bà ấy không biết rằng ông Huỳnh Hải cũng chỉ coi Hiếu Cường như một quân cờ trong tay. Khi biết anh ta không còn giá trị để lợi dụng, liệu ông ta có còn coi Hiếu Cường là con trai nữa không? Em nghĩ một người như ông ta thì chuyện gì cũng có thể làm, ngay cả với con trai mình.

-Uh! Nhưng anh ta cũng đâu khác gì cha mình, anh ta cũng đã dùng mọi thủ đoạn để đạt mục đích.

-Anh nghĩ Huỳnh Thị sau thất bại này có gượng lại được không? -Dù lần này có khiến Huỳnh Thị lao đao thì cũng không thể khiến Huỳnh Hải gục ngã hoàn toàn được. Bao nhiêu năm nay ông ta đã biến thủ công quỹ nhiều không kể hết, tài khoản ở nước ngoài của ông ta cũng đủ để ông ta mở một công ty khác, còn chưa kể đến tiền mặt trong két nhà ông ta. Chỉ có những cổ đông nằm trong tập đoàn Huỳnh Thị hiện tại là đáng thương nhất thôi.

Suốt quãng đường đến bệnh viện Linh Vy và Minh Bằng đã nói khá nhiều chuyện về tình hình của Huỳnh Thị sắp tới. Khi vừa đến bệnh viện thì Minh Bằng đã thấy Nicky có mặt ở đó, anh chạy lại hỏi bạn mình:

-Tình hình thế nào rồi? Bà ấy có sao không?

Về mặt Nicky căng thẳng:

-Bà ấy bị viêm phổi nặng đã lâu, nếu không được điều trị gấp sẽ khó mà qua được. Mình đã làm giấy xuất viện cho bà ấy và họ đã chuyển bà ấy về bệnh viện lớn tại Đài Bắc như vậy cũng tiện cho việc đi lại chăm sóc và gặp gỡ bà ấy.

-Vậy họ đã chuyển bà ấy đi rồi sao?

-Uh! Đã đi trước khi cậu đến. Bây giờ chúng ta cũng về đó xem bệnh tình bà ấy thế nào thôi.

Cuối cùng họ lại lên xe về Đài Bắc và vào thẳng bệnh viện gặp bác sỹ điều trị riêng cho bà Lưu để tìm hiểu tình trạng sức khỏe của bà. Minh Bằng đã yêu cầu giáo sư chuyên khoa giỏi nhất đảm nhiệm điều trị cho bà Lưu, sau khi bác sỹ kết thúc công việc điều trị trở ra anh đã theo ông về phòng riêng gặp và trao đổi:

-Thưa giáo sư bệnh tình của bà ấy thế nào ạ?

-Rất may là đã chuyển bệnh nhân đến kịp thời, tạm thời đã qua cơn nguy hiểm nhưng do bệnh tình đã diễn biến khá lâu mà không được điều trị nên chưa thể nói trước được gì. Việc điều trị có lẽ sẽ kéo dài khá lâu.

-Vậy hiện giờ bệnh nhân có thể tiếp xúc và nói chuyện được không ạ?

-Việc này nên hạn chế thì tốt hơn. Không nên cho bà ấy nói nhiều vào lúc này, sẽ không tốt cho bệnh tình của bà ấy.

-Tôi hiểu rồi. Sau này phiền ông vất vả rồi.

-Không có gì, tôi sẽ làm hết khả năng có thể. Chỗ chúng tôi và tổng giám đốc Triệu là chỗ quen biết đã lâu nên cậu đừng lo lắng.

-Cảm ơn giáo sư.

Minh Bằng vừa bước ra khỏi phòng thì Nicky và Linh Vy đã chờ anh ở đó:

-Minh Bằng! Bà ấy tỉnh rồi và muốn gặp anh.

-Bà ấy có thể nói chuyện được sao?

-Nói được nhưng rất yếu, bà ấy một mực đòi gặp cậu, bà ấy có chuyện gì đó rất quan trọng muốn nói với cậu. Nicky vội vàng nói.

Minh Bằng vội vã đến phòng bệnh của bà Lưu, khi anh vừa mở cửa bước vào bà đã với tay ra hiệu cho anh lại gần, anh tiến lại gần bà và cúi xuống nghe bà thì thầm trong hơi thở yếu ớt:

-Tôi có lẽ không qua được, cậu hãy hứa với tôi phải đối xử tốt với Tiểu Cường. Tôi sẽ giúp cậu đấu lại Huỳnh Hải. Minh Bằng nghe bà nói anh suy nghĩ, bảo anh phải đối xử tốt với Hiếu Cường ư? Vì sao vậy? Hai người bọn anh sao có thể đối xử tốt với nhau đây? Cho dù anh muốn đối xử tốt với anh ta thì liệu anh ta có không dùng thủ đoạn với anh không? Trong lúc này có lẽ anh chỉ còn biết hứa với bà:

-Được! Tôi hứa với bà. Tôi sẽ không làm khó anh ta.

Bà Lưu ứa nước mắt nhìn anh lắc đầu, bà lại cố gắng nói:

-Ý tôi không phải vậy, tôi muốn nói cậu và Tiểu Cường phải thương nhau, tôi biết Huỳnh Hải là người thế nào, có lẽ ông ta sẽ làm tổn thương nó. Tôi biết là không còn mặt mũi nào để nhờ vả cậu nhưng tôi mong cậu hãy thương Tiểu Cường. Nó rất tội nghiệp, không một lần biết mặt cha mình, mọi chuyện xưa kia đều do tôi và Huỳnh Hải gây ra, nó không biết gì cả, ngày ấy nó chỉ là đứa trẻ vô tội.

Trong khi bà Lưu mệt nhọc thở lấy hơi thì gương mặt Minh Bằng đang dần chuyển sắc, anh cảm thấy hoảng sợ hoang mang vì không hiểu bà đang nói gì. Không lẽ nào, không thể như thế....Minh Bằng sợ hãi với ý nghĩ đang diễn ra trong anh, anh lắp bắp hỏi lại bà:

-Bà...bà vừa nói gì? Ý của bà là sao? Làm ơn hãy nói rõ cho tôi biết mọi chuyện không phải như vậy, sao có thể như vậy?

Hai bàn tay anh run rẩy, đôi mắt nâu thẫm sâu thẫm của anh bỗng long lanh ngập nước. Anh thầm nghĩ là mình đang gặp ác mộng chứ không muốn tin sự thật này, sao có thể??? Cả Linh Vy và Nicky cũng không thể tin những gì họ vừa nghe thấy. Bà Lưu vẫn hai hàng lệ nối tiếp nhau tuôn rơi, bà cố gắng nói tiếp:

-Tôi xin lỗi! Tôi đã xem thời sự nên biết được cậu và Tiểu Cường ra sức cạnh tranh trên thương trường nên tôi không thể không nói ra. Tôi không muốn anh em hai người tương tàn lẫn nhau, chính Tô Khiên cha cậu cũng không biết sự ra đời của Tiểu Cường. Tôi xin cậu hãy bao dung cho nó, dù muốn dù không thì nó cũng là anh cậu, cũng chảy cùng dòng máu với cậu. Trước khi đi tôi chỉ muốn hai người hãy nhìn nhận nhau. Tất cả tội lỗi đều do tôi làm, cậu hãy trừng phạt tôi.

Minh Bằng không còn đủ kiên nhẫn để nghe thêm anh lùi dần về phía sau rồi hét lên nhìn bà trong uất ức:

-Đủ rồi! Đừng nói nữa. Bà nghĩ tôi sẽ tin lời bà sao? Nếu bà muốn vì con trai mình mà lừa gạt tôi thì từ bỏ ý định đó đi. Ngay từ đầu tôi đã không nên tìm gặp bà, cả bà và Huỳnh Hải đều không phải là người, tôi đến chết cũng không tha thứ cho các người.

Nói rồi Minh Bằng vội vã bỏ đi, Nicky để Linh Vy chạy theo Minh Bằng còn anh thì ở lại tiếp tục nói chuyện với bà Lưu:

-Tất cả những gì bà nói là sự thật sao?

-Đúng vậy! Một người sắp chết như tôi còn muốn lừa người sao? Nếu không tin thì cậu có thể xét nghiệm ADN.

-Vậy chuyện giữa bà và Huỳnh Hải trước kia là thế nào?

-Tôi...tôi bây giờ rất mệt__ bà ho dữ dội rồi tiếp tục:

-Cậu hãy đến ngôi nhà cũ của gia đình cậu ấy, tôi đã dấu mọi tài liệu liên quan đến vụ việc ngày xưa ở đó. Trong đó có bằng chứng phạm tội của Huỳnh Hải, tôi...tôi để trong một chiếc hộp sắt chôn dưới gốc cây ...gốc cây ...thường...thường..... Chưa kịp nói hết câu thì bà đã rơi vào trạng thái bất tỉnh, ngay lập tức đèn đỏ trên giường bệnh rung còi báo động, vài phút sau đó bác sỹ và ý tá cũng ồ ạt chạy vào làm công tác cấp cứu.

Lại nói đến Minh Bằng anh vội vã ra bãi đậu xe lên xe định lái đi thì Linh Vy đã chạy đến giữ cửa xe lại:

-Minh Bằng! để em lái xe giúp anh. __vừa nói cô vừa kéo tay anh ra khỏi xe và đưa anh sang phía ghế phụ ngồi.

Hiểu được tâm trạng của anh lúc này nên Linh Vy đã lái xe đến ngôi nhà nằm ở ngoài vùng ngoại ô yên tĩnh mà anh đã đưa cô đến đây một lần. Xe dừng lại trước cổng ngôi nhà, Linh Vy đã tắt máy xe mà Minh Bằng vẫn ngồi yên bất động, ánh mắt anh vô hồn trống rỗng. Cô nắm bàn tay anh rồi nhoài người sang ôm anh, giọng nghèn nghẹn:

-Minh Bằng! Muốn giận dữ hãy giận dữ, muốn khóc hãy khóc, em sẽ cùng anh chia sẻ. Anh đừng bắt mình phải chịu đựng. Tất cả sẽ qua đi nhanh chóng thôi phải không anh?

Minh Bằng chỉ ôm chặt bờ vai nhỏ nhắn của Linh Vy trong yên lặng, anh không muốn nói gì về những chuyện vừa nghe được. Trong lòng anh vẫn không thể chấp nhận sự thật này, tại sao chuyện hoang đường này lại xảy ra với anh? Một người tưởng như là đối thủ không đội trời chung nay trong một sớm một chiều lại trở thành anh trai chảy cùng một huyết thống với mình. Bảo anh phải chấp nhận chuyện này thế nào đây? Nhưng có trách thì chỉ trách những sai lầm mà người lớn gây ra, Hiếu Cường ngày đó cũng chỉ là một đứa trẻ ngang tuổi anh đâu có tội lỗi gì. Sở dĩ có những chuyện như hôm nay cũng là do anh ta đã bị Huỳnh Hải nuôi dạy sống theo cách đó mà thôi. Khóe mi anh lại cay xè, Minh Bằng khẽ hỏi Linh Vy trong vô thức:

-Anh phải làm thế nào đây? Đây chỉ là ác mộng phải không?

Linh Vy siết chặt anh hơn, nước mắt cô cũng rơi thấm ướt một góc vai áo anh. Cô cũng ước gì đây chỉ là ác mộng, ước gì cô có thể thay anh chịu đựng nỗi đau này. Cô biết anh sẽ không thể phủ nhận việc này, nhất định anh sẽ chấp nhận Hiếu Cường chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Cô không biết phải nói gì để anh vui, để xua tan tâm lý nặng nề này giúp anh. Cuối cùng Linh Vy cố lấy lại giọng nói tự nhiên:

-Minh Bằng! Anh nhìn kia, cánh đồng kia hoa cải nở rộ một màu vàng đẹp không? Chúng ta lại đó chơi đi. Ra ngoài hóng gió một chút tâm trạng sẽ tốt hơn.

Cả hai đều xuống xe đi bộ lững thững về phía cánh đồng hoa cải, đang đi Linh Vy quay sang Minh Bằng thách thức anh:

-Em đổ anh đuổi kịp bắt được em đó. Nếu anh đuổi kịp em thì em sẽ công anh đi một vòng quanh cánh đồng hoa cải này.

Biết là cô ngốc này đang cố tìm cách làm mình vui nên Minh Bằng cũng không nỡ từ chối. Anh nhìn vào đôi mắt mở lớn chờ đợi của cô rồi bắt ngờ nói:

-Em nhớ giữ lời đấy.__ vừa nói dứt câu Minh Bằng đã vội định chụp lấy cô nhưng Linh Vy đã phản xạ rất nhanh, cô vượt khỏi tầm tay của anh bỏ chạy.

Vừa chạy cô vừa quay lại nhảy nhẩy nghịch ngợm trên anh:

-Minh Bằng! Anh mau lại đây mà bắt em này. Hôm nay anh chạy kém lắm nha, thua cả em rồi. Nếu không bắt được em thì anh phải công em mười vòng đấy. Minh Bằng thấy điệu bộ nghịch ngợm đó của cô thì không thể không cười, anh cũng dường như bị cô cuốn vào trò chơi mà quên đi phiền muộn:

-Được! Em chờ đó. Anh sẽ bắt được em, lúc đấy đừng có khóc đòi anh tha cho.

Cả hai chạy lòng vòng đuổi nhau khiến cánh đồng hoa cải màu vàng nghiêng ngả khắp nơi. Sau một hồi lâu đuổi bắt cuối cùng Linh Vy cũng bị Minh Bằng tóm gọn. Anh cố ý trên cô:

-Mau công anh đi dạo quanh cánh đồng này đi. Được em công dạo một vòng quanh đây chắc sẽ rất dễ chịu. Khung cảnh đẹp thế này cơ mà.

Linh Vy bắt đầu tìm cách thoái thác cô giả vờ phụng phịu:

-Cho em nợ tiếp có được không? Hôm nay lưng em bị đau đó.

Minh Bằng nhắm mắt vào làm mặt lạnh:

-Không được! Em sẽ lại nuốt lời. Vừa hứa như vậy mà đã vi phạm rồi.

Nhìn vẻ mặt của anh lúc này rất dễ thương nên Linh Vy đã nảy sinh tà ý:

-Vậy em trả bằng hình thức khác được không? Anh nặng thế sao em công được?

-Hình thức gì?

Khi Minh Bằng vừa nói xong đã bị Linh Vy kiễng chân lên cưỡng hôn. Tuy hơi bất ngờ nhưng anh cũng nhanh chóng bắt được nhịp. Một lúc sau cả hai mới chịu buông nhau ra, Linh Vy nhìn anh ầm ập hỏi:

-Trả bằng hình thức này được chưa?

Minh Bằng nheo mắt lại nhìn cô:

-Anh phát hiện em càng ngày càng nguy hiểm. Ngay cả cưỡng hôn anh mà em cũng dám nhưng mà trả nợ thế này vẫn nhẹ quá.

Linh Vy nhìn anh ngơ ngác:

-Vẫn chưa được sao?

-Tất nhiên rồi! Em nghĩ xem một vòng dạo quanh đây mất bao nhiêu thời gian nào? Vậy mà em trả có chút xíu. Bất công quá!

-Vậy phải làm sao?

Minh Bằng mỉm cười ranh mãnh, biết ngay là cô gốc này lại mắc bẫy mà:

-Phải trả lần nữa.__ Vừa nói anh vừa hành động khiến Linh Vy không kịp trở tay.

Cuối cùng họ dắt nhau đi tản bộ và dần tiến về phía ngôi nhà của Minh Bằng. Đến nơi anh mở cửa xe và nói Linh Vy hãy lái xe vào thành phố. Cô ngạc nhiên hỏi anh:

-Anh muốn về ngay sao?

-Uh! Anh không muốn lãng phí thời gian của bà ấy.

-Ý anh là...

-Em hãy lái xe đưa anh đi tìm Hiếu Cường.

27. Chương 27

Linh Vy và Minh Bằng lái xe đến điểm hẹn gặp Hiếu Cường thì trời cũng đã tối muộn, ngồi trong xe họ đã nhìn thấy Hiếu Cường đang đứng tựa lưng vào xe mình và chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại ở phía bên kia đường. Minh Bằng vẫn ngồi yên quan sát nét mặt Hiếu Cường qua cửa kính xe, anh cảm nhận được nét mặt mệt mỏi của người đang đứng ngoài kia. Sao mà không mệt mỏi cho được, khi mà Huỳnh Thị đang phải đối mặt với rất nhiều khó khăn, những khó khăn này có lẽ sẽ là gánh nặng đè hết lên vai Hiếu Cường. Minh Bằng khẽ thở hắt ra một cách khó khăn, anh quay sang nói với Linh Vy: -Em về bệnh viện trước đi, bà ấy cần có người ở bên chăm sóc. Anh và anh ta cần nói chuyện riêng một chút.

Linh Vy khẽ nắm bàn tay anh gật đầu nhìn anh bằng ánh nhìn thấu hiểu, Minh Bằng xuống xe và tiến về phía Hiếu Cường đang đứng. Cảm nhận được ai đó đang đến gần mình, Hiếu Cường rời mắt khỏi màn hình điện thoại và ngẩng mặt lên nhìn, ánh mắt anh ngỡ ngàng không dấu nổi vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy người đang đứng đối diện mình không phải là Linh Vy, Hiếu Cường khẽ cau mày và đứng thẳng người lên nhìn Minh Bằng nói với giọng giễu cợt:

-Sao anh lại đến đây? Hay là anh biết Linh Vy hẹn gặp tôi và đã ngăn không cho cô ấy đến? Một người như anh mà cũng có lúc thiếu tự tin như vậy sao?

Minh Bằng khó khăn mỉm cười gượng gạo, anh cúi đầu nhìn xuống để che đi khóe mi cay đang nóng dần chỉ trực rơi lệ của mình, một cảm giác hỗn độn xâm chiếm tâm lý anh. Không biết phải mở lời từ đâu, phải nói thế nào? Nói anh đã hoàn toàn chấp nhận Hiếu Cường thì vẫn chưa phải, nhưng cảm giác anh ta là kẻ thù thì cũng không còn. Cuối cùng Minh Bằng hít một hơi thật sâu anh ngẩng mặt đối diện nhìn thẳng vào đôi mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi của Hiếu Cường:

-Người muốn gặp anh là tôi. Chúng ta có chuyện cần nói và giải quyết với nhau.

Hiếu Cường khẽ nhếch môi:

-Giữa chúng ta có chuyện để nói sao? Xin lỗi! tôi không rảnh dỗi đến vậy. À! Người khiến tôi bận đến như vậy cũng là anh mà, không lẽ anh quên nhanh vậy sao?

Nói xong Hiếu Cường định mở cửa xe bỏ đi nhưng đã bị giọng nói cứng rắn của Minh Bằng làm cho giật mình quay lại:

-Nếu bây giờ anh rời khỏi đây thì tôi không chắc mình sẽ có thể cho anh và mẹ anh một cơ hội nữa đâu. Hãy suy nghĩ cho kỹ.

Hiếu Cường nghe thấy Minh Bằng nhắc đến mẹ mình khiến anh còn tưởng mình nghe nhầm, anh quay lại cười nhạt với giọng nói lạnh lùng:

-Anh vừa nói gì? Anh thì biết gì về mẹ tôi? Không lẽ một người đã khuất cách đây gần hai chục năm rồi cũng đắc tội với anh sao? Alec! Nói cho anh biết, anh đừng đắc thắng vội. Ván cờ này vẫn chưa kết thúc và tôi cũng muốn lật ngược ván cờ này, vì vậy khi có thể tận hưởng hãy hưởng thụ đi.

Minh Bằng một lần nữa kiên nhẫn trước thái độ ngạo mạn của Hiếu Cường, anh nói bằng giọng trầm nghiêm túc:

-Anh thực sự tin rằng mẹ anh đã chết? Huỳnh Hải đối với anh thực sự là người cha tốt như vậy sao? Anh không cảm nhận được gì từ ông ta sao?

Ánh mắt Hiếu Cường tối lại, anh nhảy chồm tới túm cổ áo Minh Bằng:

-Anh có biết mình đang nói gì không? Anh biết gì về mẹ tôi nói mau. Nếu anh đùa giỡn tôi thì tôi có thể giết anh ngay lúc này đây.

Minh Bằng nhìn thẳng vào ánh mắt giận dữ của Hiếu Cường, anh từ từ gỡ hai tay Hiếu Cường khỏi cổ áo mình:

-Được tôi sẽ nói. Nhưng trước khi nói chúng ta cũng cần giải quyết hết ân oán trong thời gian qua trước đã. Nói xong Minh Bằng lững thững đi về phía bãi cát khuất sau công viên vắng vẻ, Hiếu Cường cũng lững thững đi theo. Đến nơi Minh Bằng dừng lại ở giữa sân và nói với Hiếu Cường:

-Tôi và anh đều là đàn ông, đầu mưu trong thời gian qua như vậy là đủ rồi. Còn ân oán gì thì hãy giải quyết hết đi, sau trận đánh này quan hệ giữa tôi và anh sẽ khác. Muốn đánh hãy đánh đi, tôi cũng sẽ không khách khí đâu.

Hiếu Cường nhìn Minh Bằng dò xét, như thể anh cố tìm xem người đứng trước mình có phải là đang say? Nhưng không, anh chẳng tìm thấy gì bất thường ngoài ánh mắt sáng như sao trong màn đêm đen se lạnh, một giọng nói không hề pha lẫn hơi men. Trong thâm tâm anh lúc này nghĩ “ Một trận đánh mà có thể kết thúc, hóa giải tất cả những gì anh đã gây ra trong suốt thời gian qua sao? Kẻ mang tên Alec! À không,

Minh Bằng này lợi hại vậy sao? Sao có thể khiến anh chưa đánh đã cảm thấy mình thua rồi. Anh thật sự ghét cảm giác bị thua thế này, không can tâm chút nào”.

-Aaaaaaaa....._Hiếu Cường hét lên uất ức và chạy đến xô Minh Bằng ngã xuống bãi cát, cả hai nhào qua lộn lại nhưng không ai cố tình muốn gây thương tích cho đối phương.

Sau một hồi vật lộn cũng thấm mệt, cả hai nằm dài trên bãi cát thở hồng hộc như vừa chạy đua một quãng đường dài. Hiếu Cường đưa tay vuốt mồ hôi trên mặt, vừa thở gấp vừa nói:

-Hãy nói đi, anh biết gì về mẹ tôi?

Minh Bằng quay sang nhìn Hiếu Cường, im lặng trong giây lát anh hỏi:

-Anh nghĩ sao nếu cha anh là người khác mà không phải là Huỳnh tổng giám đốc?

Hiếu Cường nhìn Minh Bằng hoang mang và giật mình ngồi bật dậy:

-Cuối cùng thì anh muốn nói gì? Việc tra tấn tâm lý người khác với anh thú vị vậy sao?

Minh Bằng khẽ nhắm mắt lại, một dòng nước ấm nóng trào ra chảy xuống tận tai anh, giọng nói trở lên khàn đặc:

-Chúng ta đi gặp mẹ anh thì sẽ rõ. Tôi đưa anh đi gặp bà ấy.

Minh Bằng đứng dậy rũ và vuốt lại mái tóc dính đầy cát của mình rồi tiến lại đưa tay ra kéo Hiếu Cường cùng đứng dậy.

Minh Bằng đưa Hiếu Cường đến phòng bệnh của bà Lưu, Linh Vy đang ngồi bên cạnh giường bệnh của bà túc trực, thấy hai người đến cô đứng dậy chào Hiếu Cường:

-Hiếu Cường! Anh đến rồi hả? Lúc này anh Nicky có nói lại là bác ấy lúc chiều đã xỉu một lần rồi vì vậy tạm thời nên để bác ấy yên tĩnh nghỉ ngơi, bác ấy vừa chớp mắt được một chút. Chúng ta không nên gây ồn ào ảnh hưởng đến giấc ngủ của bác ấy.

Hiếu Cường bước lại gần giường bệnh của bà Lưu, nhìn gương mặt tiều tụy nhợt nhạt của bà anh đưa tay lên bịt miệng mình, hình ảnh của bà dần nhòa đi trước mắt anh. Dù đã nhiều năm nhưng anh vẫn nhận ra mẹ mình. Bởi bà không khác mấy so với hình ảnh trong tấm hình mà hàng năm cha anh vẫn mang ra làm ảnh thờ vào ngày giỗ của bà. Chợt câu hỏi của Minh Bằng vang vọng trong tâm trí anh “Anh nghĩ sao nếu cha anh là một người khác mà không phải là Huỳnh tổng giám đốc?”. Toàn thân anh run rẩy khụy xuống cạnh giường bệnh của mẹ mình, nước mắt không ngừng tuôn rơi trên gương mặt sắc cạnh phẳng phất nét lạnh lùng của anh. Hiếu Cường cầm lấy bàn tay của mẹ mình áp lên má, giọng nói của anh nức nhen: -Mẹ! Thế này là thế nào? Bao năm qua mẹ đã ở đâu? Làm ơn hãy tỉnh dậy nói cho con biết đi. Tại sao ông ấy lại không nói gì với con về mẹ?

Minh Bằng và Linh Vy này giờ đứng ngoài cửa trao đổi về tình trạng sức khỏe của bà Lưu nghe được giọng Hiếu Cường liền chạy vào kéo anh đứng dậy. Linh Vy và Minh Bằng mỗi người một bên cũng không kéo nổi Hiếu Cường đứng lên, Minh Bằng chỉ còn có thể nói:

-Hiện giờ sức khỏe của mẹ anh rất xấu, nếu anh muốn bà ấy hồi phục thì hãy để bà ấy được nghỉ ngơi đi. Anh thực sự muốn biết thì chúng tôi sẽ nói cho anh biết, chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Hiếu Cường từ từ đứng dậy theo Minh Bằng ra ngoài, Linh Vy biết là Minh Bằng rất khó khăn để nói ra tất cả nên cô đã cầm tay anh kéo lại:

-Minh Bằng! Để em thay anh nói chuyện với anh ấy.

Cô nắm tay anh xiết nhẹ, nhìn anh bằng ánh mắt muốn nói anh hãy tin tưởng ở cô, cuối cùng Minh Bằng đành gật đầu để Linh Vy và Hiếu Cường ra ngoài còn anh ngồi lại túc trực bên giường bệnh.

Vì đêm đã khuya ngoài trời rất lạnh nên cả hai đã xuống căng tin bệnh viện chọn một góc vắng người ngồi nói chuyện. Hai bàn tay Linh Vy đan chặt vào nhau lúng túng, chính cô cũng cảm thấy khó nói, không biết nên bắt đầu từ đâu để Hiếu Cường tin đây là sự thật, cố gắng lấy lại bình tĩnh Linh Vy bắt đầu:

-Hiếu Cường à!...umh em biết là chuyện này rất khó tin nhưng em nghĩ nếu anh suy nghĩ logic một chút sẽ hiểu ra tất cả. Thực ra...anh và anh Minh Bằng là...hai người là...anh em cùng cha khác mẹ đó. Chiều nay chính mẹ anh đã nói ra bí mật động trời này, Huỳnh tổng giám đốc không phải là cha ruột của anh đâu, anh phải tin điều này.

-Linh Vy! Ngay cả em cũng muốn anh phải kết thúc thăm hại sao? _Hiếu Cường không đủ bình tĩnh để nghe cô nói hết. Anh phần lớn đứng lên nhìn Linh Vy.

Dự tính trước phản ứng của Hiếu Cường, Linh Vy đứng lên giữ tay anh lại:

-Hiếu Cường! anh nghe em nói hết đã. Chính anh Minh Bằng cũng vô cùng khó khăn chấp nhận sự thật này, chính anh ấy cũng không biết làm thế nào để nói cho anh biết nên đã không nói với anh trước khi đưa anh đến gặp mẹ anh. Anh ấy muốn anh được nghe chuyện này từ mẹ anh, nhưng anh biết đó, hiện giờ sức khỏe của bác ấy rất xấu. Biết là nói ra chuyện này bây giờ là tàn nhẫn với anh, nhưng xin lỗi anh em vẫn phải nói. Hiếu Cường! Chính ông Huỳnh Hải đó đã hại chết cha ruột của anh và đẩy mẹ anh vào bệnh viện tâm thần suốt hai chục năm qua, mẹ anh cũng chính vì anh mà chấp nhận điều kiện của ông ấy, nếu không làm theo thì ông ấy sẽ làm hại đến anh. Đây là những điều mẹ anh đã cố nói lại với em và Nicky, trước khi anh và Minh Bằng đến.

Nghe đến đây toàn thân Hiếu Cường không còn chút sức lực, ngay cả đứng cũng không vững, anh buông lỏng người xuống ghế, đầu gục xuống bàn nhưng bờ vai run rẩy của anh lại tố cáo anh đang khóc. Linh Vy định bước lại phía anh, nhưng Hiếu Cường đã lên tiếng trước:

-Để anh lại một mình, anh muốn được yên tĩnh.

Linh Vy do dự chưa biết phải làm thế nào thì Hiếu Cường đã nói tiếp: -Em đi chăm sóc cho mẹ anh giúp anh được không? Anh có việc cần phải làm bây giờ._Hiếu Cường nói trong khi hai bàn tay anh nắm chặt đến trắng bệch các đốt ngón tay.

Linh Vy cảm nhận được điều gì đó không ổn nên cô đi ra ngoài và gọi điện cho Minh Bằng đến, chờ cho đến khi anh đến cô mới thay anh về phòng bệnh của bà Lưu. Minh Bằng vừa đến cũng là lúc Hiếu Cường đứng lên rời khỏi chỗ ngồi, anh đi ra bãi đậu xe và lái xe đi. Minh Bằng cũng vội vã, cuống cuống tìm xe của mình để đi theo. Anh lặng lẽ theo sau xe Hiếu Cường cho đến khi xe của anh ta dừng lại trước cổng ngôi biệt thự sang trọng, nơi mà Huỳnh Hải đang kê cao gối ngủ ngon lành. Hiếu Cường bước ra khỏi xe với khuôn mặt giận dữ, ánh mắt đỏ rực như hai ngọn lửa giữa đêm đen. Anh đưa tay lên nhấn nút mở cổng thì đã bị tay Minh Bằng chặn lại, Hiếu Cường hất tay Minh Bằng ra một cách thô bạo:

-Anh đến đây làm gì? Đừng có cản tôi.

-Anh đến bây giờ vẫn chưa tính ra sao? Anh đã sống chung với ông ta mấy chục năm mà vẫn không hiểu hết con người ông ta sao? _Minh Bằng hét lên.

-Vậy phải làm sao? Đứng nhìn và hầu hạ ông ta đến cuối đời sao? _Hiếu Cường cũng hét lên với ánh mắt đầy đau khổ.

Hai người đang tranh cãi thì nghe thấy tiếng mở cửa từ phía trong và có tiếng chân ai đó đang tiến về phía cổng. Minh Bằng vội vàng kéo Hiếu Cường nép vào góc khuất chờ cho tên trợ lý thân cận của Huỳnh Hải đi vào mới lôi Hiếu Cường vào xe lái đi.

Cuối cùng Minh Bằng đưa Hiếu Cường về ngôi nhà của gia đình anh trước đây, mở cửa cho Hiếu Cường vào nhà và anh không quên gọi điện báo cho Linh Vy yên tâm. Khi trở vào nhà thấy Hiếu Cường vẫn đứng thần thờ trong phòng khách, anh lại gần kéo tấm rèm phủ ghế sofa xuống cho Hiếu Cường ngồi, anh vừa tiến về phía tủ rượu vừa nói:

-Ngôi nhà này kể từ khi ba mất đã không có người ở vì tôi và mẹ tôi đều chuyển qua Mỹ sống, nhờ gia đình Linh Vy trông nom nên nó vẫn ấm cúng và sạch sẽ như có người ở. Những bình rượu này cũng là những bình rượu quý của ba để lại, hôm nay tôi và anh cùng uống chắc ông cũng không tiếc đâu.

Minh Bằng cố gắng phá tan bầu không khí ảm đạm giữa hai người. Cả hai hết chén anh lại đến chén em trong nước mắt lặng lẽ. Bất chợt Hiếu Cường hỏi Minh Bằng:

-Chỉ cần Huỳnh Thị sụp đổ thì ông ta sẽ gục ngã phải không?

-Anh đúng là đã không hiểu hết con người ông ta. Nếu Huỳnh Thị sụp đổ mà có thể khiến ông ta phải trả giá thì tôi đã không phải chờ đến ngày hôm nay, và có lẽ đã không tìm được mẹ anh.

-Vậy phải làm thế nào?

-Chúng ta cần tìm ra giấy tờ chuyển khoản sau những lần gian lận thuế ra nước ngoài của ông ta và phải có mã số bí mật của những ngân hàng đó để đổi tên tài khoản thì mới thực sự khiến ông ta mất tất cả.

-Ông ấy có tài khoản ngân hàng ở nước ngoài nữa sao?

-Anh thật sự không biết gì sao?

Hiếu Cường càng nghe càng cảm phần tốt độ, ông ta đã có nhiều như vậy sao còn muốn anh dẹp bỏ lòng tự trọng đàn ông của mình, lợi dụng Chae Rim để nhòm ngó tập đoàn I'park. Dù gì cũng nuôi anh gần ấy năm trời chẳng lẽ một chút tình cha con cũng không có, ông ta chỉ coi anh như một vật dụng hữu ích thôi sao? Anh bóp mạnh ly rượu màu hổ phách trong tay mình: -Hãy chờ thêm chút nữa, tôi sẽ ở lại bên cạnh ông ta để đoạt lại những gì cần đoạt.

-Việc này nếu để ông ta phát hiện sẽ rất nguy hiểm cho anh, chắc anh hiểu rõ điều này hơn ai hết.

-Dù sao tôi cũng là người gần ông ta nhất, trước đây có thể tôi không hiểu hết con người ông ta nhưng từ bây giờ có lẽ đã hiểu rõ hơn ai hết.

Minh Bằng khẽ vỗ vào vai Hiếu Cường:

-Nếu khó thì đừng làm.

Hiếu Cường quay sang nhìn bắt gặp ánh mắt ấm áp của Minh Bằng dành cho mình khiến anh vội vã cúi xuống:

-Cậu không hận tôi vì những gì tôi đã gây ra cho hai người sao?

-Ấn oán của tôi và anh đã giải quyết sòng phẳng vào tối nay rồi mà. Không lẽ anh vẫn còn oán tôi sao?

Minh Bằng vừa nói vừa giả vờ ngây mặt nhìn khiến Hiếu Cường cũng phải bật cười theo, tiếng ly cụng vào nhau vang vọng trong đêm vắng tĩnh mịch.

28. Chương 28

2 tuần sau

Dưới sự nỗ lực hết mình trong việc điều trị cho bà Lưu của vị giáo sư bác sỹ, cuối cùng sức khỏe của bà cũng đã có tiến triển, bà đã có thể trò chuyện và ngồi xe lăn ra ngoài hóng gió trong khuôn viên bệnh viện. Dù đã có y tá riêng chăm sóc nhưng ba người Minh Bằng, Linh Vy và Hiếu Cường vẫn thay nhau đến ở cạnh bà. Việc này là để bà cảm thấy yên tâm đồng thời cũng là để đề phòng bất chắc xảy ra. Hôm nay là ngày nghỉ nên sáng sớm Minh Bằng và Linh Vy đã mua hoa vào thăm bà. Hai người thấy nắng mai ấm áp, không khí trong lành rất dễ chịu nên đã đẩy xe đưa bà đi dạo trong khuôn viên. Đứng trước bờ hồ nhỏ ngắm nhìn những chú cá chép vàng đang nhao lên mặt nước đớp mồi, chợt Minh Bằng thấy bà khẽ rùng mình vì cơn gió lạnh thoảng qua, anh liền cởi áo khoác ngoài của mình khoác lên vai cho bà.

Sau khi đã biết rõ mọi việc trước đây anh không còn một chút oán hận với bà, ngược lại còn có lòng cảm kích. Chuyện giữa bà và ba anh xảy ra từ trước khi ba mẹ anh làm đám cưới vì hai người đã uống quá say nên mất tự chủ. Nhưng bà biết ba anh chỉ dành tình yêu duy nhất cho mẹ anh nên đã âm thầm chịu đựng một mình, không để ba anh biết chuyện xảy ra giữa họ. Cũng không một lần làm ảnh hưởng đến cuộc sống gia đình anh. Ngày đó Huỳnh Hải chỉ là một nhân viên phòng kế hoạch làm việc cho công ty của ba anh, còn bà Lưu làm thư ký.

Hồi tưởng

Huỳnh Hải vô tình biết được chuyện xảy ra giữa bà Lưu và giám đốc của mình, đặc biệt còn biết rõ bà vì yêu mà có thể hy sinh tất cả nên đã lợi dụng điểm yếu đó. Khi biết bà Lưu đã mang thai, ông ta liền tìm cách ép bà phải cưới mình, ở thời của bà phụ nữ một mình mang thai như vậy là một chuyện tày đình, bị người đời phỉ báng, để giữ thể diện cho mình và gia đình bà không còn cách nào khác là phải thuận ý lấy Huỳnh Hải. Trên danh nghĩa là vợ chồng nhưng giữa bà và ông ta không có một ngày làm vợ chồng, Huỳnh Hải đã dùng đứa con trong bụng của bà để uy hiếp bà phải làm theo tất cả những gì ông ta sai khiến, nếu không sẽ nói ra tất cả. Nếu để mọi chuyện lộ ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng lớn đến gia đình và sự nghiệp của người bà yêu thương nhất. Không còn cách nào khác bà đã hết lần này đến lần khác, hết năm này qua năm khác phải làm những việc mà Huỳnh Hải yêu cầu. Không ít lần phải làm giả giấy tờ thu tri của công ty, tài khoản khùng trong những hóa đơn đó đều lần lượt được chuyển vào túi Huỳnh Hải. Chưa chịu dừng lại ở đó, cho đến một ngày Huỳnh Hải bắt bà phải làm giả giấy tờ gian lận thuế của công ty, bà nhất quyết không chịu làm nhưng Huỳnh Hải đã tìm cách thuyết phục bà:

-Cô yên tâm! Tôi chỉ muốn dùng cái giấy đó thôi thêm ít tiền từ hần ta để mở công ty riêng mà thôi. Nhiều tiền như hần có lấy thêm một chút cũng không khiến hần gặp khó khăn tài chính đâu. Tôi hứa lần này đủ tiền mở công ty riêng rồi sẽ không bắt cô làm bất kỳ việc gì nữa. Đây là lần cuối cùng, tôi thề đấy.

Vì tin lời nói đó mà bà đã làm theo yêu cầu, nhưng không ngờ Huỳnh Hải lại gửi giấy tờ lên viện kiểm sát, cuối cùng Tô Khiên bị kết tội gian lận thuế và sẽ phải đối diện với án tù. Việc này đã gây ra bi kịch cho gia đình ông và hại chết ông.

Những ngày tháng đó bà đã đau khổ và ân hận vô cùng, đã định vạch trần sự việc và tố cáo Huỳnh Hải nhưng cuối cùng thì bà lại bị hần biến thành bệnh nhân tâm thần. Nếu không thì con trai bà cũng khó mà sống sót.

Kết thúc hồi tưởng

Bà Lưu nhìn Minh Bằng đầy cảm kích, bàn tay đã nhuộm màu thời gian của bà khẽ vươn ra nắm lấy bàn tay của Minh Bằng:

- Những gì tôi gây ra cho gia đình cậu có trả đến kiếp sau cũng không hết. Cậu đã không hận, lại còn giúp mẹ con tôi gặp được nhau. Ôn này không biết phải trả đến bao giờ mới hết.

Minh Bằng nghe vậy liền ngồi xuống đối diện mỉm cười với bà:

-Dì Lưu! Sau này không cần phải nhớ lại những chuyện đó nữa, mọi chuyện đã qua hãy để thời gian phủ lấp đi tất cả. Dì cũng chỉ là nạn nhân trong chuyện này, cũng đã phải gánh chịu nhiều rồi vì vậy không cần phải nói chuyện ơn huệ ở đây. Sau này hãy coi con như anh Hiếu Cường là được rồi.

Bà Lưu nghe Minh Bằng gọi bà bằng dì xưng con khiến bà cảm động rơi nước mắt. Trong lòng gánh nặng như được gỡ xuống, một cảm giác ấm áp lan tỏa sưởi ấm toàn thân lạnh giá của bà:

-Cảm ơn con Minh Bằng! Cảm ơn vì đã tha thứ cho tất cả những gì đã qua.

Minh Bằng mỉm cười nhìn bà bằng ánh mắt ấm áp, anh không nói gì chỉ ngồi yên nắm bàn tay lạnh giá của bà. Linh Vy thì xoa bóp vai cho bà và ríu rít:

-Vậy là con sắp có mẹ chồng để chăm sóc rồi. Con hậu đậu lắm đó, mong dì rộng lượng bao dung cho con.

Minh Bằng và bà Lưu nghe giọng nói trong veo như con nít của cô thì không thể không cười. Minh Bằng được thể muốn trọc què cô:

-Anh có nói sắp cưới em sao?

Linh Vy biết là Minh Bằng muốn trọc què mình nên tìm cách trả thù:

-Lúc cầu hôn người ta thì run cầm cập mà sao giờ anh nói nghe oai thế? Biết vậy đã không nhận lời ngay rồi, phải để anh nếm mùi khổ sở vài lần cho biết mới phải. Dì xem! Anh ấy toàn cậy thế bắt nạt con vậy đó, sau này dì nhất định phải bênh con đấy. -Không được! Người mẹ phải bênh là con này. Hai người này rất hay vào giữa bắt nạt con trai lớn của mẹ.

Hiếu Cường bất ngờ xen vào khiến cả ba người giật mình quay ra nhìn, Minh Bằng đứng dậy:

-Anh đến rồi hả? Hôm nay sao không ở nhà nghỉ ngơi một chút.

-Vậy hai người sao không tìm chỗ nào lảng mạn một chút để hẹn hò lại rủ nhau vào bệnh viện làm gì? Ở đây có tôi lo rồi, hai người đi lo việc của mình đi. Sắp cưới rồi mà không lo chuẩn bị gì sao? Muốn để ông anh này muối mặt với quan khách hả?

Linh Vy vội vàng xen vào:

-Em muốn sớm có chị dâu, anh cũng giúp em lo việc này nhanh nhanh lên nhé!

Tất cả đều cười nói với nhau vô cùng ấm áp vui vẻ, giữa họ như không còn một chút rào cản ngăn cách nào.

Hiếu Cường chờ cho Huỳnh Hải đi công tác ở nước ngoài mới bắt đầu vào phòng ông tìm kết bí mật, nhưng anh tìm khắp phòng cũng không thấy có. Sang thư phòng đọc sách của ông ta tìm cũng không thấy, anh tức giận dấm mạnh vào giá sách vì không tìm được gì. Nhưng không ngờ cú dấm của anh đã động vào con sư tử nhỏ bằng bạc để trưng bày trên giá, khiến nó xoay sang một bên và giá sách cũng từ từ chuyển động xoay ngang, trượt sang một bên để lộ ra một bức tranh quý. Hiếu Cường gỡ bức tranh đó xuống thì đúng như dự đoán, sau bức tranh có kết ẩn trong tường. Nhưng khó khăn ở chỗ kết được khóa bằng mật mã, biết là không dễ gì mở được nên Hiếu Cường gọi cho Minh Bằng:

-Đã tìm được kết bí mật trong thư phòng của ông ta nhưng nó được khóa bằng mật mã an toàn, khóa này có gọi người cũng không phá được trừ khi biết được mật mã của nó.

Minh Bằng đầu dây bên kia hỏi lại:

-Là loại khóa số hay khóa cảm ứng?

-Là khóa cảm ứng.

-Vậy thì dễ rồi, anh đừng lo. Trong phòng nhất định có gắn máy quay theo dõi, anh hãy tìm và vô hiệu hóa chúng trước khi có người phát hiện ra. Trong nhà chỉ có mình anh không còn ai khác chứ?

-Uh! Tên trợ lý đã đi công tác cùng ông ta rồi.

-Vậy chờ một lát em sẽ đến ngay.

Sau khi tắt máy Hiếu Cường tìm máy quay và quả nhiên là tìm thấy, anh bắc ghế lên và tháo thẻ nhớ trong máy xuống rồi bẻ nát vát đi. Không lâu sau đó Minh Bằng đã đến và mang theo một chai nước dạng xịt, anh dùng trai nước đó xịt lên bàn phím khóa cảm ứng sáng bóng, chỉ khoảng một phút sau nước xịt khô đi, vết vân tay của Huỳnh Hải hiện trên những con số. Nhưng khó khăn gặp phải bây giờ là vân tay chỉ in trên có bốn chữ số, mà mật mã để mở loại khóa này phải có sáu chữ số. Điều này có nghĩa là trong bốn chữ số in vân tay kia thì sẽ có hai chữ số lặp lại.

Minh Bằng ghi những số in vân tay vào tờ giấy, anh ngồi tập trung nhắm tính và ghi ra tất cả những dãy số bao gồm sáu chữ số mà bốn chữ số kia có thể kết hợp lại, rồi sau đó đưa cho Hiếu Cường bấm mã số để mở. Sau khi đã bấm gần hết mã số ghi trên giấy mà vẫn chưa tìm ra mật mã để mở kết khiến Hiếu Cường căng thẳng đến toát mồ hôi trán. Anh quay sang nhìn Minh Bằng hỏi trong lo lắng: -Nếu như trong số này không có số mật mã đó thì sẽ phải làm thế nào đây?

Minh Bằng xoay xoay cây bút trong tay mình, vẫn dửng vẻ ung dung anh mỉm cười tự tin:

-Anh cứ bấm đi. Nhất định sẽ có mật mã để mở.

Hiếu Cường đành quay lại nín thở bấm tiếp, cho đến khi chỉ còn hai dãy số cuối cùng thì tiếng nhạc vang lên và dòng chữ Open hiện ra trên bàn phím cảm ứng. Anh như muốn hét lên vì sung sướng và đưa tay kéo cánh cửa kết sắt ra. Nhưng mở được khóa bên ngoài rồi thì bên trong vẫn còn một lớp khóa nữa, cả hai anh em đều lắc đầu vì độ gian xảo của Huỳnh Hải. Với cách làm tương tự lớp khóa thứ hai cũng được mở, bên trong là một kết khá lớn chứa toàn vàng khối và USD, rất nhiều giấy tờ quan trọng cũng được cất giữ ở đây.

Tài khoản ngân hàng ở nước ngoài và mã số bí mật cũng được tìm thấy, hai người nhìn nhau thở phào và nhanh chóng thu dọn hết cái kết đó rồi lại khóa vào như cũ.

Sau khi đã lấy được những gì cần lấy Hiếu Cường đã đi đổi lại họ của mình, chính thức mang họ Tô và anh rút hết tài khoản của Huỳnh Hải ở nước ngoài chuyển vào tài khoản mang tên Tô Hiếu Cường, tất cả giấy tờ liên quan đến việc gian lận thuế của ông ta cũng đã giao hết cho Nicky để hoàn tất hồ sơ chuyển lên viện kiểm sát. Việc còn lại chỉ là chờ cho ông ta về nước và nhận lại những gì mà năm xưa ông ta đã cho đi.

Chae Rim hẹn gặp Hiếu Cường ở quán bar, vừa ngồi xuống ghế cạnh cô anh đã nhận được chén rượu từ cô đẩy sang phía mình, cả hai cạn ly và nốc cạn. Trước khi Hiếu Cường đến hình như cô đã uống một chút nên có vẻ ngà ngà say, Chae Rim đặt chiếc ly trống xuống định rót rượu uống tiếp thì đã bị anh ngăn lại:

-Chúng ta ra ngoài đi dạo được không? Ở trong này ồn ào quá.

Chae Rim hất tay anh ra:

-Anh cam lòng nhìn họ bên nhau sao? Tôi thì khác, tôi không cam lòng nhìn vậy được. Sáng nay tôi xem tin tức và thấy họ đã họp báo công khai lên kế hoạch kết hôn.

-Ra ngoài tôi có chuyện muốn nói với cô.

Hiếu Cường đứng lên kéo tay cô đi, Chae Rim bị bất ngờ nên khi vừa ra đến ngoài cô đã giật tay anh ra định bước sang đường. Ngay phía trước có chiếc xe đang lao tới, Hiếu Cường thấy vậy nhanh tay chụp lấy tay Chae Rim kéo lại phía mình, ôm gọn cô vào lòng anh xoay người để tránh chiếc xe lao qua. Trong khoảnh khắc thập tử nhất sinh đó Chae Rim đã hét lên sợ hãi ôm chặt lấy lưng Hiếu Cường.

Chiếc xe lao vút qua, Hiếu Cường mở mắt thở hắt ra trong khi Chae Rim vẫn nhắm nghiền mắt ôm chặt lấy anh. Một cảm giác lạ lẫm bao trùm trong anh, cảm giác lần đầu tiên che chở cho một người con gái yếu đuối là thế nào đến hôm nay anh đã cảm nhận được. Chae Rim cũng từ từ mở mắt ra, nghe rõ nhịp đập của mình trong lồng ngực không bình thường chút nào, cô ngượng ngùng buông anh ra và vuốt lại tóc rồi quay lưng về phía Hiếu Cường. Cô đưa tay lên giữ ngực mình và tự trấn tĩnh rằng đó chỉ là do cô hoảng sợ nên nhịp đập trở lên nhanh như vậy. Thấy cô mãi đứng yên bất động, Hiếu Cường liền bước lên trước mặt cô lo lắng hỏi: -Cô không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?

Chae Rim ngược lên nhìn, bắt gặp ánh mắt lo lắng của Hiếu Cường khiến nhịp tim cô càng đập nhanh hơn, cô lại tiếp tục vội vàng quay mặt đi hướng khác:

-Tôi ...tôi không sao? Tôi có việc bận...tôi về trước đây.

Hiếu Cường vội chạy lên kéo tay cô lại:

-Để tôi đưa cô về. Hình như cô vẫn còn hoảng sợ, lái xe lúc này sẽ không an toàn.

Ngồi trong xe mà tâm trí Chae Rim không biết phiêu bạt tận phương nào. Nhịp tim cô đến bây giờ vẫn chưa bình thường lại được, chưa bao giờ cô cảm thấy thế này ngay cả khi đứng trước Minh Bằng cô cũng vẫn rất bình tĩnh tự tin. Hôm nay sao tự dưng lại trở lên ngượng ngùng lúng túng trước mặt một người mà không phải người cô đã cố gắng theo đuổi. "Thế này là thế nào?" Cô gào lên trong tâm trí.

Xe dừng lại trước khách sạn, mà Chae Rim vẫn ngồi yên như đang tập trung suy nghĩ việc gì đó, Hiếu Cường phải lên tiếng kéo cô về với thực tại:

-Về đến khách sạn rồi, cô thực sự không sao chứ?

Chae Rim giật mình ngẩng mặt lên nhìn ra ngoài, rồi quay sang Hiếu Cường nói một cách ngại ngùng, lúng túng:

-Xin lỗi! Tôi... tôi quên không nói với anh. Cả tôi và anh Si Hoo đều có dự định ở lại Đài Bắc lâu dài nên đã chuyển về nhà riêng ở, không còn ở khách sạn nữa.

-Không sao! Nói địa chỉ để tôi đưa cô về. Thời gian qua tôi bận quá nên đã không hỏi thăm tình hình của cô được. Mà sắc mặt của cô không tốt, cô thực sự ổn chứ?

-Cảm ơn anh! Tôi không sao, chỉ là hơi ngọt ngạt chút thôi.

Thấy cô có vẻ căng thẳng nên Hiếu Cường đề nghị:

-Mùa này hoa Anh Đào đang nở rất đẹp, cảnh về đêm lại càng đẹp, hay chúng ta đến đó đi dạo một chút cho thư giãn tâm lý có được không?

-Vậy có phiền anh không?

-Tôi không có bạn gái đi cùng, đi một mình cũng ngại nên không dám đi. Có cô đi cùng tôi phải cảm ơn mới phải chứ?

Hiếu Cường cố gắng pha trò để Chae Rim bớt căng thẳng nhưng anh không biết rằng vô tình đã làm cô đỏ mặt thêm.

Đến khu công viên hoa Anh Đào nở hồng rực, làm sáng hẳn một khoảng trời đêm, hai người đi bộ bên nhau, cánh hoa bay trong gió nhẹ như những bông tuyết mùa đông khiến người ta không thể không thích thú ngắm nhìn và đưa tay ra đùa nghịch. Đang đùa nghịch với những cánh hoa trong gió thì Chae Rim nghe thấy giọng nói quen thuộc từ phía trước vọng lại:

-Minh Bằng! Chúng ta lại đây ghế kia ngồi nghỉ chút đi. Ngồi ở đây ngắm cánh hoa rơi là thú vị nhất.

Chae Rim ngẩng lên nhìn về phía trước thấy hai người quen giữa dòng người xa lạ đang cách cô và Hiếu Cường một khoảng cách không xa. Hiếu Cường cũng đã kịp nhận ra Minh Bằng và Linh Vy đang ở phía trước, ngay tức khắc anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Chae Rim kéo cô rẽ ngang sang con đường nhỏ phía trước. Khi khoảng cách đủ an toàn nhìn thấy chiếc ghế đá còn trống phía trước cả hai cùng ngồi xuống ngắm hoa, bất chợt Hiếu Cường quay sang nhìn sâu vào mắt Chae Rim nói: -Chae Rim! Hãy tìm một trái tim cùng nhịp đập với mình, đừng cố đi tìm một trái tim lỗi nhịp. Như vậy chỉ có trái tim chúng ta là bị tổn thương và đau nhất. Ai cũng có một tình yêu đích thực dành cho riêng mình ở phía trước, quan trọng là chúng ta có đi đúng hướng hay không mà thôi.

Chae Rim ngỡ ngàng nhìn người đối diện mình, cô có cảm giác người này và một Hiếu Cường trước đây cô quen biết hoàn toàn khác nhau. Cô tự hỏi điều gì đã khiến anh thay đổi hoàn toàn chỉ trong một thời gian ngắn như vậy?

29. Chương 29

Hiếu Cường cùng Chae Rim đi dạo vòng quanh con đường mòn giữa hai hàng cây hoa Anh Đào nở rộ. Hai người đi song song bên nhau lặng lẽ, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn nhau cười ngượng ngùng. Đang đi thì đôi giày cao gót của Chae Rim gặp rắc rối. Một bên gót giày bị gãy khiến cô không thể bước đi tiếp, Chae Rim đỏ mặt, lúng túng đứng nhìn vào chiếc giày bất trị. Hiếu Cường khẽ mỉm cười khi thấy vẻ mặt ngây ngô của cô lúc này, một Chae Rim sắc xảo đã hoàn toàn biến mất. Trước mặt anh bây giờ nhìn cô thật ngây thơ nhỏ bé, Hiếu Cường bước lên trước mặt Chae Rim ngồi xuống chìa lưng ra, giọng anh nhẹ nhàng:

-Để tôi cõng cô.

Chae Rim mím môi nhìn anh đầy lưỡng lự, cô bẽn lẽn:

-Không sao đâu. Để tôi tháo giày đi bộ cũng được.

-Đi chân không có thể khiến cô bị cảm lạnh đó. Vả lại cô làm ơn giúp tôi đi. Để cô đi như vậy thì những người đi đường sẽ nhìn tôi với ánh mắt thế nào đây? Cô không nỡ để tôi mất mặt chứ?

Nghe Hiếu Cường nói vậy Chae Rim nhẹ nhàng ngồi lên lưng để anh cõng, những người qua lại đều ngoái lại nhìn hai người, nhất là những cô gái khác đều nhìn Chae Rim với ánh mắt ghen tỵ, ngưỡng mộ. Vô tình cả hai người cùng đồng thanh nói:

-Cảm ơn cô!

-Cảm ơn anh!

Chae Rim khẽ mỉm cười nói với Hiếu Cường:

-Sao lại cảm ơn tôi? Phải là tôi cảm ơn anh mới đúng chứ?

-Bởi vì nhờ cô mà tôi đã trải qua những việc trước đây tôi chưa từng làm qua, đã biết được cảm giác mà trước đây tôi không cảm nhận được nó như thế nào. Cảm ơn cô. Chae Rim!

Hiếu Cường nhớ lại khoảnh khắc anh che chắn cho Chae Rim khi chiếc xe lao tới, và bây giờ là công cô đi dạo trên con đường ngập cánh hoa bay trong gió. Một khung cảnh lãng mạn thật giống như phim truyền hình. Những việc này anh chưa từng làm qua, cảm giác ấm áp nhẹ nhàng len lỏi trong trái tim anh.

Trong khi Hiếu Cường nghĩ vậy thì Chae Rim cũng đang nhủ thầm trong lòng mình “Tôi cũng cảm ơn anh. Vì anh cho tôi cảm nhận được những cảm giác lạ lẫm mà trước đây tôi chưa từng cảm nhận được.” cảm giác trong cô bây giờ thật giống như một nốt nhạc nhẹ ngân lên xoa dịu trái tim đang bị tổn thương của cô.

Ở một hướng khác Minh Bằng và Linh Vy cũng nắm tay, dựa vào vai nhau dạo bước, đêm cũng đã muộn nên rất ít người qua lại, không còn đông như lúc họ mới đến. Minh Bằng dừng lại đưa tay nhặt những cánh hoa vương trên mái tóc xõa dài của Linh Vy, hơi thở đều đều, ấm áp của anh phả lên trán cô. Linh Vy khẽ ghé lại gần chạm nhẹ môi mình lên má anh, Minh Bằng dừng tay lại nhìn vào mắt Linh Vy. Ánh mắt sáng long lanh, nổi bật trên gương mặt đẹp dịu dàng dưới ánh đèn mờ ảo. Anh khẽ đưa tay giữ lấy cổ cô và từ từ cúi xuống, đặt nụ hôn nhẹ nhàng, ngọt ngào lên bờ môi hồng đào mềm mại. Giữa con đường dài rợp bóng hoa anh đào, những cơn gió nhẹ thoảng qua khiến càng nhiều cánh hoa rơi xuống, bay theo chiều gió, có hai người họ trao nhau nụ hôn ngọt ngào và say đắm. Một lúc sau hai người rời vòng tay nhau và tiếp tục dạo bước, bỗng nhiên Linh Vy quay sang hỏi Minh Bằng:

-Minh Bằng! Chỉ là ví dụ thôi nhé! Nếu như có một ngày tự dưng em biến mất thì anh sẽ thế nào?

Minh Bằng khẽ nhìn Linh Vy cau mày hỏi:

-Sao tự dưng em lại hỏi vậy?

Linh Vy cười ngây thơ trả lời anh:

-Chỉ là em chợt nhớ lại chuyện ngày bé, em đã từng hỏi anh: “Nếu em bị giam trong lâu đài cát thì anh có đến giải cứu cho em không?” Lúc đó anh đã trả lời em: “Anh không cứu, vì em ngốc nghếch lắm”. Bây giờ tự nhiên em lại muốn biết sau ngần ấy năm xa cách câu trả lời của anh có thay đổi không?

Minh Bằng đứng lại kéo Linh Vy ôm vào lòng, giọng anh trầm và tha thiết:

-Anh nhất định sẽ đến. Anh sẽ không bao giờ để chúng ta xa nhau nữa. Không bao giờ, dù cho có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Linh Vy cảm động bởi câu trả lời của anh. Cô lại cố tình trêu anh:

-Nhờ anh không tìm được em thì sao?

Minh Bằng khẽ mỉm cười vì câu nói trẻ con của cô. Anh đẩy cô ra nhìn vào mắt cô ấm áp:

-Anh sẽ tìm cho khi nào tìm được em thì thôi. Anh đã nói sẽ không để em rời xa anh nữa mà. Em không tin lời anh sao?

Linh Vy mỉm cười hạnh phúc, cô nép vào ngực anh:

-Em tin anh!

Đêm cũng đã muộn nên hai người đi hướng về bãi đậu xe, gần đến nơi thì cả hai dừng lại vì ngay phía trước họ Sĩ Hoo và Hạnh Như cũng tay trong tay sánh vai nhau bước đến. Bốn người tròn mắt nhìn nhau, nhưng phần ngạc nhiên vẫn là dành cho Minh Bằng và Linh Vy, cả hai ngỡ ngàng vì không biết Hạnh Như và Sĩ Hoo bắt đầu từ bao giờ? Linh Vy chạy lại gần huých vào tay Hạnh Như hỏi nhỏ:

-Thế này là thế nào? Các cậu bắt đầu từ bao giờ, sao không thấy khai báo gì với mình hết?

Hạnh Như chống chế một cách yếu ớt:

-Cậu làm gì có thời gian cho mình khai báo chứ? Thời gian qua cậu bận bao nhiêu việc mà.

-Được rồi hôm nay tạm thời tha cho cậu. Mai đến công ty sẽ hỏi tội tiếp. __Linh Vy nhí nhảnh hăm dọa Hạnh Như.

Bốn người bọn họ rủ nhau đến một quán ăn đêm ở gần đó, vừa kéo nhau bước vào quán thì đã bắt gặp Hiếu Cường và Chae Rim cũng đang ăn lẩu cay trò chuyện vui vẻ. Hai người thấy cả bốn người quen cùng lúc bước vào thì hơi ngạc nhiên. Đang chưa biết phải nói câu gì thì Si Hoo đã lên tiếng:

-Oh! Hai người cũng đến đây ngắm cảnh sao? Chúng ta ngồi chung được không?

Hiếu Cường khẽ nhìn Chae Rim bối rối nhưng cô đã mỉm cười vui vẻ:

-Tất nhiên rồi! Toàn là người quen cả mà, hiếm khi nào có dịp cùng nhau tụ tập thế này.

Minh Bằng khẽ ghé vào hỏi nhỏ Linh Vy:

-Em không thấy phiền chứ?

-Không sao đâu. Sau này còn hợp tác cùng nhau mà, thân thiết hơn cũng tốt.__Linh Vy khẽ trả lời Minh Bằng và kéo anh ngồi vào bàn ăn. Ban đầu thì mọi người còn có chút ngượng ngập nhưng sau khi uống chút rượu vào thì mọi khoảng cách dường như không còn. Ba người đàn ông vì phải lái xe, làm tài xế đưa các nàng về nên không ai uống giọt rượu nào. Còn ba cô nàng thì chén đây chén vơi, lúc đầu Linh Vy và Chae Rim thì chén thù chén oán, sau khi ngà ngà lại chúc nhau chén bạn chén tôi. Cười nói gấp thức ăn bỏ vào miệng nhau, rồi thì khoác vai nhau cười hỉ hã. Chae Rim vỗ ngực mình nói với Linh Vy:

-Linh Vy! Tôi không thèm tranh giành với cô nữa. Kiếp này tôi nhường cô đấy. Tôi mới phát hiện ra có người tốt hơn Minh Bằng của cô rồi.

Linh Vy cũng gật gù cười đưa tay ra vuốt má Chae Rim:

-Cảm ơn bạn thân mến! Được, được! Kiếp này để tôi hưởng phúc trước. Kiếp sau tôi sẽ nhường cho bạn.

Cả ba người đàn ông nhìn nhau lắc đầu và xua tay nói đùa:

-Kiếp sau chúng tôi sẽ không dám gặp các cô nữa. Chắc chúng tôi phải xin đầu thai làm con gái quá. Chúng tôi sợ phụ nữ các cô lắm rồi.

Cả ba cô nàng đều trợn mắt quay ra nhìn mấy anh chàng quát nạt:

-Các anh có chốn đi đâu chúng tôi cũng sẽ tìm ra haha...các anh mà là con gái thì chúng tôi sẽ là con trai haha...không cho mấy anh thoát.

Minh Bằng lắc đầu bất lực, Hạnh Như uống ít hơn nên vẫn còn giữ được chút tỉnh táo. Cô thấy Chae Rim và Linh Vy vẫn tiếp tục uống thì đưa tay ra giữ bình rượu ngăn lại:

-Được rồi! Hai người đừng uống nữa. Uống nhiều quá rồi. Chúng ta về thôi.

Chae Rim gỡ tay Hạnh Như ra lẽ nê:

-Hạnh Như! Cô chưa làm chị dâu tôi mà đã cấm cản tôi rồi. Tôi không chịu đâu.__nói rồi cô quay sang anh trai mình nũng nịu: -Anh à! Sau này anh không được để vợ bắt nạt em gái bé bỏng này nha.

Si Hoo chỉ muốn trấn an em gái nên gật đầu:

-Ừ! Anh sẽ không để em bị bắt nạt đâu.

Hạnh Như nghe vậy thì giận dỗi uống hết chén rượu trước mặt, cô cũng không còn hoàn toàn tỉnh táo:

-Vậy chúng ta chia tay.

Si Hoo giật mình vội vàng quay sang Hạnh Như phân trần xin lỗi. Nhưng Chae Rim thì cứ kéo anh về phía mình không cho anh nói, cứ kéo đi kéo lại như vậy khiến Si Hoo nhăn nhó khổ sở cuối cùng anh quay sang Hiếu Cường và Minh Bằng cầu cứu:

-Hai người mau nghĩ cách gì đi chứ? Tốt nhất là chúng ta đưa các cô ấy về đi. Cứ đà này không chỉ tôi đau mà các anh cũng sắp bị đòi chia tay rồi đấy.

Thấy tình hình có vẻ diễn biến theo chiều hướng mà Si Hoo vừa nói nên Minh Bằng và Hiếu Cường vội vàng đứng dậy cầm túi xách đỡ Linh Vy và Chae Rim ra ngoài. Ra ngoài cửa cả ba cô nàng cứ đòi chạy lại ôm nhau khiến cho Si Hoo, Minh Bằng và Hiếu Cường phải vất vả toát mồ hôi mới ấn được họ vào xe và lái đi.

Huỳnh Hải lặng lẽ trở về nước, ông ta đã kiểm tra tài khoản ngân hàng khi còn ở nước ngoài và đã phát hiện ra tài khoản của mình giờ chỉ còn là tài khoản trống, vì vậy đã gấp rút trở về. Sau khi cho người tìm hiểu Huỳnh Hải đã biết việc Hiếu Cường rút hết tiền trong tài khoản của mình. Nhưng với một người nham hiểm như Huỳnh Hải thì ông vẫn có tài khoản mật khác để đề phòng bất trắc xảy ra. Trong tài khoản gửi bằng hiện vật, dùng chìa khóa bảo mật là vân tay chủ nhân để mở, tài khoản này của Huỳnh Hải tại ngân hàng quốc tế CBS vẫn chứa khá nhiều vàng khối. Thế nhưng người ta thường nói “lòng tham của con người là vô đáy, còn sâu hơn cả lòng đại dương” câu nói này rất đúng với con người Huỳnh Hải. Ông ta không những không chút sợ hãi về việc Hiếu Cường đã biết mọi chuyện trong quá khứ mà còn ngang nhiên tự tin trở về với mục đích hòng chiếm lại tất cả những gì mình muốn. Mới sáng sớm Hiếu Cường đã vội vã xuống hầm của khu chung cư cao cấp, nơi mà anh đang sống để lấy xe vào bệnh viện thăm mẹ mình. Hiếu Cường nhấn điều khiển mở cửa xe từ xa, khi anh đang tiến lại gần chiếc xe của mình thì có một chiếc xe màu đen lao tới, phanh gấp dừng lại ngay trước mặt khiến anh thoáng giật mình.

Hiếu Cường khê cau mày khó chịu, anh định lại gần chỉ tay giăng đạo cho tên lái xe một trận thì trong xe có hai người mặc đồ đen mở cửa xe bước xuống và tiến về phía Hiếu Cường. Anh chưa kịp nói gì, cũng chưa kịp hiểu chuyện gì đang đến với mình thì một trong hai người đã chạy lại túm hai tay anh vặn về phía sau giữ lại, còn người kia thì nhanh chóng dùng khăn tẩm thuốc mê bịt vào miệng anh. Chỉ trong phút chốc Hiếu Cường đã hoàn toàn mất hết khả năng kháng cự, trong tâm trí anh còn sót lại chút lý trí cuối cùng và mơ hồ hiểu ra chuyện gì đang đến với mình. Anh cố gắng giãy giụa yếu ớt trong tuyệt vọng. Mí mắt anh bắt đầu sụp xuống. Một màn đêm đen, không chút ánh sáng bao trùm lên anh. Trước khi có ai đó kịp phát hiện ra thì Hiếu Cường đã nhanh chóng bị đưa lên xe và chiếc xe ngay lập tức rời khỏi đó.

Minh Bằng có hẹn với Nicky vào sáng sớm, hai người cần phải cùng nhau bàn bạc, bổ sung lại hồ sơ tố cáo Huỳnh Hải để trong buổi sáng hôm nay Nicky đem nộp lên viện kiểm sát. Phải đi sớm nên anh không thể đưa Linh Vy đến ZHAO&SU như thường ngày được. Cô phải tự lái xe đến công ty, vì đi muộn hơn mọi ngày, lại thấy đoạn đường vắng Linh Vy liền tăng tốc nhanh hơn một chút.

Xe đang lướt nhanh trên đoạn đường vắng thì bị một chiếc xe khác vượt lên và cứ lái loạn choạng qua lại khiến cô phải phanh gấp để dừng xe. Việc này đã khiến chiếc xe đang đi ngay sau xe Linh Vy va mạnh vào đuôi xe của cô. Tuy không phải là một vụ tai nạn nghiêm trọng và cũng không đến nỗi bị thương nhưng vì vẫn còn hoảng hồn, chưa định thần lại được sau cú va đập vừa rồi nên Linh Vy vẫn ngồi yên trong xe run rẩy sợ hãi.

Không lâu sau đó một người đàn ông mặc bộ vest đen chần chu ôm cổ, nhả nhó xuống xe và tiến về phía xe của Linh Vy gõ cửa, anh ta yêu cầu cô phải xuống xe nói chuyện. Linh Vy dù muốn hay không thì cũng buộc phải xuống xe để nói chuyện và giải quyết vụ việc. Vẫn sắc mặt tái mét cô mở cửa xe bước xuống, nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình đang ôm cổ và đầu nhả nhó một cách đau đớn Linh Vy vô cùng lo lắng, giọng cô khản khản:

-Xin lỗi anh! Tôi sẽ gọi xe cứu thương và đại diện công ty bảo hiểm đến giải quyết vụ việc với anh ngay. Anh có đau lắm không? Xin lỗi! Tôi không cố ý.

Người đàn ông vội xua tay nói:

-Việc đó để sau đi. Hiện giờ tôi đang trên đường đến công ty để tham dự một cuộc họp quan trọng. Tôi phải đi gấp nếu không sẽ muộn mất.

Vừa nói anh ta vừa quay lại nhìn chiếc xe của mình rồi lại quay lại nói với Linh Vy:

-Cô có thể cho tôi đi nhờ xe đến đó không?

Thấy Linh Vy có vẻ lưỡng lự anh ta lại chỉ tay vào chiếc xe của mình tiếp tục:

-Như cô thấy đấy, xe của tôi đã bị hư ở phần đầu và không thể khởi động lại được. Khu đường này lại vắng vẻ không có taxi để bắt, chờ gọi người đến thì tôi sẽ bị lỡ cuộc họp quan trọng lắm. Linh Vy cảm thấy mình phải có trách nhiệm với người bị thương nên cô đã đồng ý:

-Vậy được rồi. Để tôi trở anh đến công ty.

Người đàn ông lại mỉm cười một cách nhã nhặn và đưa ra đề nghị tiếp theo:

-Hay là thế này. Tôi thấy cô vẫn còn hoảng sợ vì vụ va chạm vừa rồi, vả lại cô cũng không quen đường đến công ty của tôi. Để tiết kiệm thời gian giúp tôi có thể đến kịp giờ họp và cũng là an toàn chung cho chúng ta hãy để thư ký của tôi lái xe giúp cô có được không?

Linh Vy cảm thấy thực sự tâm lý của mình vẫn chưa ổn định lại nên đành đồng ý với đề nghị hợp lý đó. Cô để cho thư ký của anh ta lái xe còn mình thì vào hàng ghế phía sau, dựa lưng vào ghế và khép mắt lại nhằm thư giãn tâm lý.

Minh Bằng đang cùng Nicky bàn bạc, trao đổi tại văn phòng của mình thì anh nhận được điện thoại của Linh Vy gọi đến. Nghĩ là cô gọi nên anh vui vẻ nghe máy:

-Anh đây! Em đến công ty lâu chưa?

Đầu dây bên kia đáp lại anh là giọng nói nham hiểm của Huỳnh Hải vang lên:

-Rất tiếc người yêu và thằng anh mới nhận của mày lại không thể đến được công ty. Haha...

Sắc mặt Minh Bằng nhanh chóng thay đổi, trở lên tái mét. Nhưng anh đã nhanh chóng kiểm soát tâm lý của mình. Giọng Minh Bằng cứng rắn và lạnh lùng:

-Con người ông thật quá ghê tởm. Họ đang ở đâu?

-Tất nhiên là đang ở trong tay tao.

-Làm sao để tin lời ông?

-Vậy thì để tao cho chúng mày nói chuyện._Huỳnh Hải áp điện thoại vào tai Linh Vy. Cô run rẩy nghe máy:

-Minh Bằng! Anh đừng làm theo những gì ông ta yêu cầu. _Vừa nói cô vừa nhìn Huỳnh Hải với ánh mắt khinh bỉ.

Đầu máy Minh Bằng không ngừng gọi tên cô nhưng Huỳnh Hải đã thu máy về:

-Thế nào?

-Ông muốn gì?

-Oh! Chàng trai trẻ đúng là rất hiểu chuyện. Hãy chuẩn bị cho tôi khoảng vài cái cặp ngoại tệ đây là được. Nếu như vừa ý tôi thì hai người này sẽ bình yên vô sự. Cậu biết phải làm thế nào rồi chứ?

-Địa điểm ở đâu?

-Đừng nôn nóng như vậy. Cứ lo chuẩn bị cặp đi, nội trong ngày hôm nay phải có, khi nào xong thì hãy gọi vào máy này cho tôi. À! Nếu như kéo dài thời gian hoặc báo cảnh sát thì tôi không chắc cậu sẽ gặp lại được hai người này đâu._Nói xong thì Huỳnh Hải tắt máy.

30. Chương 30: Vĩ Thanh

Huỳnh Hải đã ngắt máy, Minh Bằng giận dữ đập mạnh hai tay xuống bàn khiến Nicky cũng phải giật mình, hốt hoảng hỏi:

-Có chuyện gì xảy ra vậy? Không phải là điện thoại của Linh Vy sao?

-Kế hoạch của chúng ta phải thay đổi một chút rồi. Tên Huỳnh Hải đó đã biết chuyện và trở về, hiện Hiếu Cường, Linh Vy đang ở trong tay ông ta. Chúng ta phải hành động ngay nếu không hai người họ sẽ gặp nguy hiểm. -Ông ta muốn gì? Thật không ngờ ông ta lại nham hiểm như vậy. Cậu định thế nào bây giờ? Cần mình giúp gì cứ nói.

Minh Bằng trầm tư suy nghĩ, anh đang rất lo lắng cho sự an toàn của Hiếu Cường và Linh Vy. Một người như Huỳnh Hải thì ông ta có thể làm bất cứ việc gì, anh không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Minh Bằng quay sang nói với Nicky:

-Ông ta muốn mình chuẩn bị ngoại tệ để trao đổi, điều này cũng đồng nghĩa là ông ta có ý định trốn ra nước ngoài. Một người như ông ta chắc chắn sẽ không chịu thả hai người bọn họ ngay sau khi nhận được tiền, mà hoặc là sẽ ép họ lên máy bay cùng và hoặc là sẽ cho người canh giữ họ để đảm bảo an toàn cho việc chạy trốn. Mà mình thì không thể để ông ta dễ dàng đạt được mục đích của mình.

Nicky thấy phân tích của Minh Bằng hoàn toàn đúng, nếu như Huỳnh Hải có ý định trốn ra nước ngoài thì hai khả năng đó là hoàn toàn có thể. Nhưng nếu cam lòng để ông ta đi như vậy thì thật quá bất công, anh cũng còn cảm thấy như vậy thì thật không can tâm chút nào, nói gì đến cảm giác của bạn mình:

-Vậy cậu đã nghĩ ra kế sách gì chưa? Cần phải báo cảnh sát, nhưng liệu có ổn không?

Trước khi trả lời câu hỏi của Nicky, khóe miệng Minh Bằng khẽ nhếch thành nụ cười nhạt, đôi mắt nâu sẫm của anh ánh lên những tia nhìn như muốn xuyên thấu tất cả để thâm nhập vào tận não bộ của Huỳnh Hải. Anh khẽ cười thành tiếng khi cảm thấy mình đã đọc được suy nghĩ của lão ta:

-Mình muốn cho ông ta biết, cái đầu của ông ta đã không còn theo kịp thời đại nữa rồi. Nếu như chúng ta đã biết bước đi tiếp theo của ông ta, thì việc đối phó cũng không có gì là khó khăn nữa. Vừa rồi khi đối thoại với ông ta mình cũng đã hỏi địa điểm, nhưng ông ta đã không nói, việc này có nghĩa là ông ta cũng có tính toán rồi. Ngoài ra ông ta còn đe dọa nếu báo cảnh sát thì hai người bọn họ sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng không vì thế mà chúng ta sẽ không báo cảnh sát.

Nicky nghe Minh Bằng tuyên bố chắc nịch là sẽ báo cảnh sát thì không khỏi ngạc nhiên, như vậy sẽ rất mạo hiểm:

-Vậy ý cậu là sẽ báo cảnh sát sao? Như vậy sẽ rất mạo hiểm, nếu như phía cảnh sát để xảy ra sai sót thì hậu quả thật khó lường.

-Đúng vậy! Cậu hãy điều động một chiếc trực thăng đến đậu ngay trên sân thượng của công ty giúp mình.

Nicky đã hiểu được ý của bạn mình, anh đứng lên cười và vỗ vai bạn:

-Cậu đúng là thiên tài đó. Những lúc như thế này mà vẫn bình tĩnh và xử lý mọi chuyện thông minh như vậy. Xem ra thám tử như mình sắp không có cơm ăn rồi.

-Được rồi! Mau đi lo việc giúp mình đi anh bạn, mình không có nhiều thời gian đâu. À! Hãy gọi thêm mấy anh bạn cảnh sát của cậu nữa.

-Ok!

Nicky vội vàng xếp gọn đồng hồ sơ lại và đi ngay. Minh Bằng ở lại gọi điện cho Trí Bằng và yêu cầu anh chuẩn bị tiền mang tới:

-Trí Bằng! Anh hãy giúp tôi đến ngân hàng chuẩn bị ba chiếc cặp chứa đầy ngoại tệ và mang đến văn phòng tôi ngay. Trí Bằng nghe tới ba chiếc cặp ngoại tệ mà phát hoảng, anh không hiểu là Minh Bằng định dùng vào việc gì mà cần gấp như vậy? Để chắc chắn rằng mình không nghe nhầm anh hỏi lại một cách đùa giỡn:

-Anh định dùng vào việc gì mà cần tới ba chiếc cặp vậy? Đừng nói là dùng để tổ chức lễ cưới của hai người nhé!

Minh Bằng nghiêm giọng trả lời lại:

-Tôi không có thời gian để đùa đâu. Anh hãy mau chuẩn bị rồi mang ngay đến đây, đừng có hỏi gì nữa và cũng đừng nói cho người khác biết chuyện này. Thời gian bây giờ được tính bằng giây đây anh hiểu không?

Trí Bằng dù chưa biết chuyện gì đang xảy ra nhưng anh cảm nhận được mức độ nghiêm trọng của sự việc. Trí Bằng không còn thắc mắc hỏi thêm gì nữa mà đi làm việc được giao ngay lập tức.

Khi tiền và trực thăng đều đã sẵn sàng, Minh Bằng lập tức điện thoại cho Huỳnh Hải để nói chuyện:

-Tiền tôi đã chuẩn bị xong. Do ông yêu cầu phải có trong ngày hôm nay nên tôi chỉ có thể chuẩn bị được ba chiếc cặp. Bây giờ thì tôi phải mang tiền đến đâu để gặp ông?

Ở phía bên kia giọng Huỳnh Hải cười nham nhở:

-Ồ rất tốt! Thật không hổ danh là chủ một tập đoàn lớn. Để đảm bảo an toàn tôi sẽ cho người đến văn phòng cậu lấy tiền, khi nào tôi an toàn trên máy bay sẽ nói cho cậu biết địa điểm.

-Làm sao có thể tin lời ông?

-Cậu yên tâm. Tôi sẽ không làm gì hai người này đâu. Nhưng nếu như phát hiện có người bám theo hoặc có cảnh sát thì tôi sẽ không giữ lời đâu, hãy nhớ kỹ điều đó. _giọng Huỳnh Hải trở lên nguy hiểm và đầy đáng sợ.

-Được! Nhưng ông cũng nhớ rằng, nếu hai người bọn họ bị mất sợi tóc nào, thì tôi cũng không tha cho ông đâu. Dù có phải lục tung thế giới này lên thì tôi cũng phải tìm bằng được ông để bắt ông trả giá. Chắc ông cũng thừa biết khả năng của tôi.

Sau khi kết thúc đối thoại với Huỳnh Hải xong Minh Bằng khẽ cười vì ông ta đã làm đúng như những gì anh dự đoán. Cuối cùng thì cũng đến ngày anh rửa hận cho gia đình mình, ông ta đã khiến cho gia đình anh tan nát, khiến cha mẹ anh phải chết oan ức. Đã biến một phụ nữ bình thường thành bệnh nhân tâm thần suốt gần hai chục năm nay. Đã chia rẽ tình mẫu tử của hai người vô tội, nếu như ông ta không trả giá cho những tội ác mà mình đã gây ra, thì ông trời quả là quá bất công.

Minh Bằng và Trí Bằng ngồi đợi người của Huỳnh Hải đến trong văn phòng, còn Nicky và mấy cảnh sát viên đã ngồi trên trực thăng sẵn sàng tư thế để vào cuộc. Khi người của Huỳnh Hải đến nhận và kiểm tra tiền cẩn thận, thì ngay lập tức rời khỏi công ty của Minh Bằng. Sau khi để bọn chúng vào thang máy xuống dưới, Minh Bằng và Trí Bằng cũng vội vàng chạy vào chiếc thang máy bên cạnh và nhấn nút lên thẳng tầng chót, chạy lên sân thượng để lên chiếc trực thăng đã đợi sẵn ở đó.

Mấy người mà Huỳnh Hải phái đến cảnh giác rất cao, chạy xe với tốc độ rất nhanh và luôn dừng lại giữa chừng để kiểm tra xem đằng sau có xe bám theo hay không? Không những thế lại chạy rất vòng vèo để dễ dàng bị theo dõi mà không phát hiện ra. Nhưng bọn chúng đâu có ngờ được rằng họ đã không bám theo đằng sau chúng, mà từ trên cao theo dõi xuống. Linh Vỹ và Hiếu Cường bị giam tại một nhà kho ở ngay vùng ngoại ô vắng vẻ, cách trung tâm thành phố không xa lắm. Từ trên cao Minh Bằng và mọi người đã nắm rõ địa hình, họ cho trực thăng hạ cánh xuống cánh đồng hoang cách đó đủ để Huỳnh Hải và người của ông ta không thể phát hiện. Mọi người cẩn thận từng bước tiếp cận với nhà kho, đến gần nhìn qua cửa sổ từ phía sau họ phát hiện ra Huỳnh Hải đang phân chia tiền cho người của mình. Tất cả có năm người làm việc cho Huỳnh Hải, Linh Vỹ và Hiếu Cường bị trói ngồi trên ghế và dán băng dính vào miệng. Trong số năm người đang có mặt ở đây thì có hai người đã từng trạm trôn với Minh Bằng khi đến văn phòng anh đánh cắp tài liệu.

Bên phía cảnh sát đã cho gọi thêm người đến bao vây, tiếp ứng đề phòng bọn chúng trốn thoát. Nếu chờ cho đội cảnh sát đến mới hành động, thì e là Huỳnh Hải sẽ phát hiện ra nên mọi người thống nhất xử lý nhanh gọn. Việc ứng phó với đám người này không phải là khó khăn với Minh Bằng, Nicky và ba cảnh sát giỏi. Sau khi đã bàn bạc kỹ mọi người bắt đầu hành động.

Khi họ bất ngờ ập vào trong, ba viên cảnh sát đã chĩa súng ra hiệu cho bọn chúng đầu hàng. Ba tên bị chĩa súng trực tiếp thì đứng yên bất động, còn Huỳnh Hải và hai tên khác đã nhanh chóng lẩn vào, ẩn nấp sau những thùng hàng chứa đồ trong kho. Nicky và Minh Bằng chia nhau đuổi theo những kẻ đào tẩu, còn Trí Bằng thì chạy lại tháo dây trói cho Linh Vy và Hiếu Cường. Một trong số ba cảnh sát viên khi hành sự đã sơ xuất, nên bị một tên đá văng khẩu súng trên tay và chạy ra ngoài hòng tẩu thoát. Hai tên kia đã bị còng tay vì thế hai cảnh sát viên đuổi theo tên chạy trốn, còn một người ở lại phối hợp với Nicky và Minh Bằng tìm Huỳnh Hải với hai tên đang lẩn trốn bên trong nhà kho.

Khẩu súng bị đá văng vào gầm giá đỡ hàng, viên cảnh sát nghĩ là văng vào đó sẽ khó lấy nên bèn đuổi theo kẻ chạy trốn. Không ngờ được rằng khẩu súng đã văng đi xa, qua gầm giá này, sang gầm bên kia và ngoan ngoãn dừng lại ngay dưới chân Huỳnh Hải. Vừa lúc này bên ngoài đội cảnh sát đã ập đến rất đông, Huỳnh Hải biết là khả năng trốn thoát của mình là không thể. Ông ta cúi xuống nhặt khẩu súng lên nhìn về phía Minh Bằng và Hiếu Cường, lúc đầu Huỳnh Hải hướng khẩu súng vào Hiếu Cường nhưng cuối cùng, vì một chút tình cha con còn sót lại nên đã không nỡ ra tay. Hướng súng được chuyển dần sang phía Minh Bằng, lúc này anh vẫn đang cố gắng tìm kiếm kẻ thù của mình. Huỳnh Hải lẩm bẩm trong miệng:

-Tất cả là do mày trở về và phá hỏng cuộc đời tao, chỉ cần không có mày thì mọi chuyện đã diễn ra tốt đẹp, tất cả đã về tay tao. Mày đã phá hủy tất cả của tao, thì tao sẽ bắt mày trả giá. Hãy đi gặp cha mẹ của mày đi.

Ngay lúc đó Hiếu Cường đã phát hiện ra Huỳnh Hải, nhìn thấy khẩu súng trên tay ông đang hướng về Minh Bằng anh hét lên trong đau đớn, cùng ánh mắt van lơn:

-Ba! Đừng làm thế.

Lời nói và ánh mắt cầu xin của anh cũng không khiến cho Huỳnh Hải hồi tâm chuyển ý, ngay lập tức ông bóp cò súng. Viên đạn lao đi nhằm hướng Minh Bằng đang đứng mà tiến, không thể đứng nhìn người em mới nhận của mình bị trúng đạn. Hiếu Cường đã đứng lên chắn ngang trước mặt Minh Bằng, kết quả là anh bị trúng đạn ở ngực trái và ngã khụy xuống. Minh Bằng chạy lại đỡ Hiếu Cường và không ngừng gọi tên anh, nhưng ánh mắt Hiếu Cường vẫn nhìn hướng về phía Huỳnh Hải, anh nhìn thấy nét mặt đang hoang mang sợ hãi của ông thì cố gắng thều thào nói một cách yếu ớt:

-Ba! Hãy đầu thú đi, hãy xin sự tha thứ của những người ba cần được họ tha thứ. Trong lòng con ba vẫn là một người cha. Xin ba hãy vì tình cha con mấy chục năm giữa chúng ta mà đừng làm hại Minh Bằng nữa. Chúng ta đã nợ cậu ấy quá nhiều.

Nói xong Hiếu Cường lại quay lại nhìn Minh Bằng gắng gượng nói từng câu khó nhọc:

-Minh Bằng! Hãy... tha lỗi cho... những gì anh và ông ấy... đã gây ra.

Vừa nói xong thì Hiếu Cường rơi vào trạng thái hôn mê. Minh Bằng không kìm được nước mắt, anh ôm chặt Hiếu Cường và nói:

-Nếu như anh bỏ em và mẹ anh lại thì suốt đời này em sẽ không tha thứ cho anh. Vì vậy muốn được tha thứ thì hãy tỉnh lại anh biết không?

Huỳnh Hải tưởng là Hiếu Cường đã chết nên khụy gối xuống cười như một kẻ điên loạn. Ông không ngờ chính mình lại ra tay bắn chết người đã gọi ông là cha suốt mấy chục năm nay, người thân duy nhất mà ông có trên đời này. Từng dòng ký ức mang hình ảnh Hiếu Cường từ khi còn là một cậu bé cho đến khi trưởng thành hiện về trong đầu ông. Nghĩ lại cậu bé ngoan ngoãn ấy luôn nghe lời và chưa bao giờ cãi lại ông lấy một lần. Huỳnh Hải ôm đầu đau đớn, nước mắt bắt đầu trào ra khóe mi dày, đã nhắm nheo vì nhuốm màu thời gian của ông. Khi thấy cảnh sát đang thận trọng giương súng tiến lại phía mình, Huỳnh Hải đã nghẹn ngào nói lời hối lỗi muộn màng với Hiếu Cường:

-Hiếu Cường! Ba sai rồi. Là ta có lỗi với con và mẹ con. Là ta đã gây lên tội, con và mọi người đừng bao giờ tha thứ cho một kẻ tội đồ như ta. Ta không xứng đáng nhận sự tha thứ đó.

Huỳnh Hải đưa súng lên thái dương mình và bóp cò trước khi cảnh sát kịp hành động, tất cả mọi người đều bất ngờ khi ông ta chọn kết cục này cho mình. Minh Bằng lại gần ông ta, trong khi hấp hối Huỳnh Hải đã nắm chặt tay anh và cố gắng nói:

-Tôi...xin...lỗi!

Đây không phải là kết cục mà Minh Bằng mong đợi, trong lòng anh vừa oán trách, vừa thương cảm người nằm trước mặt. Anh khẽ đưa bàn tay của mình vuốt mắt cho ông:

-Cầu phúc cho ông. Hãy ra đi thanh thản và quên đi tất cả, từ nay chúng ta không ai nợ ai nữa.

3 tháng sau.

Mùa hè oi ả đang qua đi, nhường chỗ cho mùa thu mát mẻ đến gần. Vết thương của Hiếu Cường đã hoàn toàn bình phục, viên đạn chỉ một chút nữa là chạm đến tim và xém chút nữa là đã cướp đi sinh mạng của anh. Huỳnh Thị vì đã sụp đổ hoàn toàn nên được chuyển đổi thành Tô Thị và được lãnh đạo bởi tổng giám đốc Tô Hiếu Cường.

Hạnh Như cũng gạt đầu đồng ý hai tháng sau lên xe hoa với Si Hoo, nên cô đã xin nghỉ việc tại công ty Zhao&Su để chuẩn bị cho hôn lễ của mình. Thay thế cho Hạnh Như là một cô thư ký mới, không kém phần xinh đẹp tên Tiểu Lâm. Trí Bằng ngay từ cái nhìn đầu tiên đã bị cô thư ký mới thu hút, anh tự nhủ lần này sẽ không để bất kỳ ai nắm tay trên của mình nữa. Nhất định anh phải khóa tim Tiểu Lâm trước khi tổng giám đốc của mình lại có anh bạn nào đó từ trên trời rơi xuống. Anna đã hạ sinh một cậu con trai khá khinh được hơn hai tháng, cả gia đình nhỏ dự định sau đám cưới của Minh Bằng và Linh Vy thì họ cũng bay trở về Anh, quê hương của Anna để tổ chức lễ cưới ra mắt gia đình bên đó. Mối quan hệ giữa Hiếu Cường và Chae Rim cũng ngày càng thân thiết, suốt thời gian anh nằm viện Chae Rim đã hàng ngày vào thăm và trò chuyện với anh.

Sau bao năm xa cách, đến khi gặp lại chuyện tình của Minh Bằng và Linh Vy cũng gặp không ít khó khăn, cản trở. Nhưng cuối cùng họ đã vượt qua tất cả để đến được ngày hôm nay, ngày trọng đại trong cuộc đời của hai người. Lễ cưới được tổ chức ngoài trời, diễn ra trong khuôn viên khách sạn sang trọng nằm tại bãi biển, tất cả khung cảnh nơi đây toát lên vẻ đẹp thơ mộng như trong truyện cổ tích. Nơi này đã ghi lại những kỷ niệm từ khi còn nhỏ xíu của hai người, cũng là nơi từng chứng kiến những lúc họ giận hờn, đau khổ khi phải xa nhau. Hoa được sử dụng chủ đạo cho lễ cưới là hoa hồng, loài hoa mà Linh Vy yêu thích và không bị dị ứng.

Linh Vy xinh đẹp, thuần khiết như một thiên thần trong chiếc áo cưới màu trắng lấp lánh, sang trọng. Tất cả bạn bè đều vui vẻ đến chúc mừng và chụp ảnh lưu niệm cùng cô dâu xinh đẹp. Hạnh Như, Hye Sun, Chae Rim và Anna đang bận rộn tạo dáng chụp hình với Linh Vy, mọi người thấy Minh Bằng bước vào thì lặng lẽ bảo nhau rút lui ra ngoài. Trả lại không gian yên tĩnh cho hai người trò chuyện, trao đổi trước khi bước vào lễ đường làm lễ thành hôn. Minh Bằng cứ đứng ngây ra nhìn Linh Vy khiến cô tưởng cách trang điểm của mình có chỗ nào không ổn:

-Anh sao nhìn em mãi như vậy? Em có chỗ nào không ổn sao?

Minh Bằng giật mình tiến lại gần cô hơn:

-Uh! Chỗ nào cũng không ổn.

Linh Vy hoảng hốt mở to đôi mắt hỏi lại anh:

-Thật hả? Vậy phải làm sao bây giờ, sắp đến giờ rồi. Chỗ nào không ổn nhất, anh nói xem để em nghĩ cách khắc phục.

-Chỉ với anh là không ổn thôi. Vì em quá xinh đẹp, anh sợ bị cướp dâu nên bất an, cảm thấy không ổn. Chuyên gia trang điểm đúng là có mưu đồ muốn hại anh mà, nếu anh mà bị cướp dâu thì nhất định sẽ san bằng Shop trang điểm của họ.

Linh Vy đưa tay đánh nhẹ vào ngực anh phụng phịu làm mặt dỗi:

-Anh đúng là ác quá mà. Đến giờ này rồi vẫn còn muốn hù người ta thót tim.

Minh Bằng nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô mà không thể không cười hạnh phúc, anh nắm tay cô siết nhẹ quan tâm:

-Em không sao chứ? Có căng thẳng không?

Linh Vy khẽ hít thở để tay lên giữ ngực mình:

-Cũng hơi căng thẳng một chút. Hiii...Nhưng vẫn ổn, anh đừng lo. À! Ba mẹ nuôi của anh sau chuyến bay dài như vậy có mệt không?

-Ba mẹ không sao, em đừng lo lắng. Hãy thả lỏng tâm lý chút đi.

Linh Vy được ba mình dắt tay vào lễ đường và trao cho Minh Bằng, hai người cùng nhau thề nguyện trước sự chứng kiến của người chủ hôn, gia đình hai bên và tất cả các quan khách có mặt tại đây. Tất cả đều vỗ tay chúc mừng, chúc cho đôi uyên ương mãi mãi hạnh phúc, trọn đời trọn kiếp bên nhau. Khi hôn lễ kết thúc Linh Vy chuẩn bị tung bó hoa cưới lên thì phía sau mấy anh chàng đều nín thở chờ đợi xem các nàng của mình ai sẽ bắt được hoa cưới của Linh Vy. Hạnh Như và Anna đã cố gắng đứng lên phía trước, nhưng chẳng hiểu trời xui đất khiến thế nào mà bó hoa lại ngoan ngoãn rơi đúng vào tay Chae Rim đang đứng phía sau. Cả cô và Hiếu Cường đều ngạc nhiên quay sang nhìn nhau cười.

Sau khi chào hỏi và cảm ơn quan khách xong Minh Bằng và Linh Vy lên xe hoa để về ngôi biệt thự riêng của Minh Bằng. Hai người sẽ trải qua đêm tân hôn ở đây, sáng hôm sau thì bay đi nước ngoài hưởng tuần trăng mật. Anh xuống xe và mở cửa xe cho Linh Vy xuống, khi cô vừa bước xuống thì đã bị anh bế bổng nhấc lên bế vào nhà. Mở cửa bước vào trong cả hai người đều ngạc nhiên, vì khắp nền nhà và cầu thang dẫn đến phòng tân hôn đều được rải bằng cánh hoa hồng, hai bên cầu thang mỗi bậc đều được đặt một cây nến thơm bằng điện thay nhau đổi màu lấp lánh. Linh Vy đỏ mặt ngượng ngùng:

-Được rồi! Thả em xuống đi, nếu không anh sẽ còng lưng đó.

Minh Bằng nhìn xoáy vào mắt cô trêu chọc:

-Em sợ anh mệt, sẽ giảm sức lực sao?

Linh Vy càng đỏ mặt lúng túng, cô lấy tay bịt mắt lại chống chế:

-Đâu có! Là em lo anh bế em lên ba mươi mấy bậc thang trong nhà thì sẽ gãy lưng thôi.

Minh Bằng mỉm cười hạnh phúc, bế cô vợ ngọt ngào lên đến cửa phòng tân hôn thì anh ghé vào tai Linh Vy nói nhỏ:

-Đến nơi rồi! Em mau mở cửa đi. Định che mặt đến khi nào nữa hả?

Cánh cửa phòng bật mở, cả hai đều choáng ngợp bởi nó được trang trí vô cùng đẹp mắt và lãng mạn, trên giường và dưới sàn nhà rải đầy cánh hoa hồng. Ở giữa chiếc giường lớn là hình hai trái tim lồng vào nhau được xếp bởi những cánh hồng nhung đỏ thắm. Trên đầu giường một đôi thiên nga đang chụm mỏ vào nhau, biểu tượng cho hạnh phúc. Khắp căn phòng tỏa sáng mờ ảo bởi ánh nến thơm bằng điện nhẹ nhàng, trên bàn bày đồ ăn nhẹ và rượu. Đúng lúc này điện thoại của Linh Vy nhận được tin nhắn, Minh Bằng đặt cô xuống để Linh Vy xem tin nhắn:

-“Chúc hai người luôn luôn hạnh phúc. Trong phòng là do tôi và anh Hiếu Cường đã mạo muội chuẩn bị, tuy không được hoàn hảo như của các chuyên gia làm, nhưng đó là chân tình của chúng tôi. Đêm tân hôn ngọt ngào, hạnh phúc”.

Linh Vy khẽ mỉm cười hạnh phúc cô nhắn tin trả lời lại:

-“Cảm ơn chị Chae Rim. Tất cả đều rất tuyệt vời. Mong sớm đến ngày được trang trí phòng cho chị và anh Hiếu Cường để đáp lễ hai người.”

Đặt điện thoại xuống bàn cả hai nhìn nhau có chút ngượng ngùng lúng túng, đến khi nói thì cả hai lại cùng đồng thanh:

-Anh tắm trước đi

-Em tắm trước đi.

Hai người lại nhìn nhau cười, cuối cùng Minh Bằng tắm trước, sau đó Linh Vy vào tắm sau. Anh ngồi đợi cô đến cả tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy Linh Vy ra, Minh Bằng sốt ruột đi đi lại lại trong phòng một cách thiếu kiên nhẫn. Tiếng xả nước đã ngưng cách đây nửa tiếng rồi mà vẫn không thấy Linh Vy ra. Anh không hiểu là cô đang làm gì trong đó mà lâu đến vậy? Trong khi đó Linh Vy ở bên trong đang cố gắng chọn cho mình một bộ đồ ngủ thích hợp. Cô đã mang theo cả một vali chứa đầy những bộ đồ ngủ vào phòng tắm, với đủ kiểu mẫu thiết kế từ dễ thương, cho đến gợi cảm. Mặc đi mặc lại mãi, cuối cùng Linh Vy chọn cho mình chiếc đầm ngủ dài đến đầu gối chân, màu nhung đỏ như những cánh hoa hồng nồng nàn và quyến rũ. Chọn loại nước hoa nhẹ nhàng, có hương thơm ngọt ngào dễ chịu. Sau khi đã chuẩn bị xong Linh Vy lại nhìn vào gương cười thử, tập dượt với đủ kiểu trạng thái nhưng vẫn không thể nào xua đi cảm giác hồi hộp căng thẳng trong cô. Linh Vy mấy lần đưa tay lên định mở cửa nhưng vì quá hồi hộp nên lại rút tay lại ngồi đan chặt hai bàn tay vào nhau căng thẳng.

Minh Bằng không thể kiên nhẫn hơn nữa, anh bắt đầu cảm thấy lo lắng. Anh sợ cô cả một ngày phải đi lại, chào hỏi nhiều nên có khi nào bị ngất ở trong đó rồi không? Nghĩ vậy nên anh lại gần gõ cửa phòng tắm:

-Linh Vy! Em ổn chứ? Anh đang rất lo cho em đấy.

Ở bên trong Linh Vy giọng lí nhí trả lời ra:

-Em...em rất ổn.

Minh Bằng đã hiểu tâm lý của cô lúc này nên đành phải đưa ra lời hăm dọa:

-Em mà không ra là anh phá cửa vào đó.

Lời hăm dọa của Minh Bằng ngay lập tức có hiệu lực, Linh Vy vội vàng mở cửa bước ra, hai tay cô vẫn đan chặt vào nhau căng thẳng. Minh Bằng thấy vậy nên lại gần ôm cô từ phía sau và đưa Linh Vy đến gần cửa sổ ngắm cảnh về đêm, việc này nhằm giúp cô thư giãn tâm lý. Mùi hương nhẹ nhàng ngọt ngào từ cô tỏa ra khiến anh ngây ngất, không muốn rời vòng ôm của mình. Sau khi cùng nhau ngắm những ánh sao lấp lánh và ánh trăng đang dịu dàng tỏa sáng ngoài kia, Minh Bằng đến bàn rót hai ly rượu mang lại gần đưa cho Linh Vy một ly và giọng anh trầm ấm:

-Chúng ta uống rượu giao bôi nào.

Linh Vy đón lấy ly rượu từ tay Minh Bằng, cả hai nhìn sâu vào mắt nhau mỉm cười hạnh phúc. Hai ly rượu cạn vào nhau, họ vòng vào tay nhau uống cạn ly. Đặt hai chiếc ly rỗng xuống Minh Bằng đưa tay vuốt má vợ mình một cách âu yếm, ánh mắt anh lấp lánh tràn ngập yêu thương nhìn Linh Vy, giọng anh hết sức ngọt ngào:

-Cảm ơn em vì đã chờ đợi anh.

Linh Vy mắt long lanh nhìn anh, đôi mắt nâu của anh bây giờ tỏa sáng hơn bất kỳ ngôi sao nào trên bầu trời ngoài kia, cô khẽ đưa tay lên vuốt nhẹ những nét hoàn hảo trên gương mặt đẹp của anh thì thầm:

-Cảm ơn anh vì đã trở về bên em.

Anh đưa tay vuốt nhẹ những sợi tóc lòa xòa trước trán cô dịu dàng:

-Cảm ơn em vì đã dành tình yêu duy nhất cho anh.

Linh Vy không thể ngăn những giọt nước mắt hạnh phúc đang lăn dài trên má cô vì cảm động:

-Cảm ơn anh vì đã yêu em.

Ánh mắt anh lại nhìn cô đầy tha thiết, giọng nói anh trở nên ấm áp hơn bao giờ hết:

-Cảm ơn em đã cho anh hiểu yêu một người là thế nào? Cảm ơn em đã cho anh sự mạnh mẽ để nắm giữ tình yêu.

Linh Vy khẽ quàng hai tay lên cổ anh nói thì thầm: -Cảm ơn anh đã cho em hiểu ý nghĩa của hạnh phúc và cuộc sống này. Nếu có kiếp sau, những kiếp sau nữa em vẫn xin nguyện được yêu anh, vẫn muốn mãi mãi được làm vợ anh.

-Nếu có kiếp sau, những kiếp sau nữa anh nhất định sẽ không bao giờ rời xa em nữa, dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào.

Minh Bằng từ từ cúi xuống, anh nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt hạnh phúc của cô, môi họ gặp nhau và trao cho nhau nụ hôn sâu ngọt ngào trong hạnh phúc trọn vẹn. Cả hai người nhanh chóng tìm được cảm giác, sự đồng điệu của tâm hồn và cơ thể. Bàn tay anh nhẹ nhàng tìm chiếc khóa trên bộ đầm ngủ của cô kéo xuống. Linh Vy cũng nhẹ nhàng mở từng nút áo trên ngực anh, bế cô đặt lên giường Minh Bằng cảm nhận được toàn thân cô đang khẽ run rẩy, anh nói gần như là thì thầm với cô:

-Linh Vy! Đừng căng thẳng.

Linh Vy gật đầu với anh, cô ôm cổ anh kéo xuống, cuốn anh vào nụ hôn ngọt ngào của mình. Trong khi nhiệt tình đáp lại nụ hôn của cô, một bàn tay anh vẫn cố tìm chiếc điều khiển để bấm nút kéo rèm che cửa, che đi một cảnh xuân quang. (Bạn au chỉ xem được có đến đoạn này thì bị anh kéo rèm che lại rồi, nên không thể kể tiếp, các bạn thoải mái tưởng tượng tiếp nhé)

Sáng hôm sau khi hai người tỉnh dậy mặt trời đã hừng nắng, Linh Vy mở mắt ra đã thấy Minh Bằng đang nằm ngắm mình, thấy cô mở mắt anh hỏi:

-Em ngủ ngon không?

Cô xích lại gần vòng tay ôm anh cười:

-Ngon! Còn anh?

-Anh còn bận ngắm cô vợ xinh đẹp nên mất ngủ.

Linh Vy hôn nhẹ vào má anh rồi chợt nhìn ra ngoài trời thấy ánh nắng chiếu vào cô mở to mắt hốt hoảng:

-Mấy giờ rồi?

Minh Bằng nhìn cô khẽ mỉm cười tinh nghịch:

-8h sáng rồi.

-Hả??? Sao anh còn nằm đây? Sao không gọi em sớm hơn, mau chuẩn bị đến sân bay thôi. May ra vẫn kịp.

Vừa nói Linh Vy vừa vội vàng ngồi dậy nhưng Minh Bằng đã kéo cô nằm xuống, ánh mắt anh nhìn cô đầy tà ý:

-Để anh gọi điện đặt vé lại, chúng ta bay chuyển tối cũng được.

Linh Vy cảm thấy có tà khí từ ánh mắt đẹp, có thể hại chết người kia nên vội vàng ngồi dậy tìm cách đánh trống lảng, nhưng cô không biết rằng mình đã lấy cái cớ rất ngớ ngẩn:

-Vậy anh mau đi làm đi. Anh phải chăm chỉ làm việc mới có tiền nuôi em và sau này còn phải nuôi con chúng ta nữa.

Minh Bằng kéo cô nằm xuống và vừa trườn chần lên vừa nói:

-Chưa gì em đã muốn bóc lột sức lao động của anh rồi sao? Em đừng quên chúng ta đang nghỉ tuần trăng mật đó. Mà em có sinh cả một đội bóng thì anh vẫn có khả năng nuôi được. Vì vậy cứ lo sinh cho anh một đội bóng đi, bắt đầu từ bây giờ.

Thế là bạn Linh Vy ngây thơ lại bị bạn sói đẹp trai Minh Bằng bắt thì yến dưới màn. Tội nghiệp!

***** Một năm sau Minh Bằng và Linh Vy cùng gia đình vui mừng, hạnh phúc chào đón tiểu Bằng Vy ra đời, Linh Vy đã hạ sinh một cặp long phụng thai, một bé trai và một bé gái kháu khỉnh đáng yêu. Cả hai vợ chồng đau đầu cho việc đặt tên cho hai bé, cuối cùng Minh Bằng đặt cho con trai là Tô Vĩnh Minh, con gái là Tô Yến Linh. Lấy tên đệm của hai người ghép lại.

.....

Một năm sau nữa hai tiểu Bằng Vy đã lẫm trẫm biết đi, hai nhóc thường đang chơi vui vẻ thì lại quay ra cãi vã, tranh nhau đồ chơi. Cả hai cùng khóc thét lên gọi daddy, mommy đến để bi bô kể lể về lỗi oan ức

của mình. Những lúc như thế Minh Bằng và Linh Vy phải bế hai nhóc ra hai góc đồ dành thì mọi chuyện mới được giải quyết yên tĩnh.

Suốt gần hai năm trời bận bịu cho công việc, lại mang thai và chăm sóc con nhỏ, nên hai vợ chồng Minh Bằng không có thời gian đi du lịch riêng cùng nhau. Bây giờ hai nhóc tỳ cũng đã có thể yên tâm giao cho bảo mẫu chăm sóc, vì thế cả hai đã quyết định cùng nhau đi Hy Lạp hưởng tuần trăng mật thứ hai.

Buổi tối sau khi ăn tối ở nhà hàng xong, hai người nắm tay nhau đi dạo, Linh Vy khẽ dang tay hít thở không khí trong lành, cô mỉm cười hạnh phúc:

-Woa! Không khí thật là dễ chịu. Lâu lắm rồi chúng ta mới có khoảng khắc riêng như thế này, cảm giác như thời gian hẹn hò lại quay về. Anh có cảm thấy vậy không?

Minh Bằng khẽ hôn nhẹ lên má vợ mình, anh khoác vai cô thì thầm:

-Sau này mỗi năm chúng ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật một lần, sẽ đi khắp nơi trên thế giới. Đi cho đến khi nào anh và em mất mớ, chân chậm, tay run không thể đi được nữa thì thôi. Em có đồng ý không?

Cô mỉm cười mãn nguyện, nắm tay tựa vào vai anh, sau đó cả hai đi đến bãi cát ngồi xuống nghịch và ôn lại kỷ niệm cho đến tận khuya. Nụ cười hạnh phúc luôn thường trực trên môi, càng khiến cho khuôn mặt đẹp của hai người rạng ngời hạnh phúc hơn bao giờ hết. Dưới ánh tà dương có hai người tựa vào nhau ngồi ngắm cảnh hoàng hôn yên bình trong hạnh phúc ngọt ngào.

31. Chương 31: Ngoại Truyện 1

Phẩm chất của các quý ông

Sau khi kết hôn và sinh baby xong thì các quý phu nhân như Linh Vy, Hạnh Như và Anna về mặt tâm lý ít nhiều cũng thay đổi. Đặc biệt là Chae Rim mới mang bầu giai đoạn đầu nên tính khí thất thường, trở nên gắt gỏng vì vậy khiến các đức lang quân nhiều phen tá hỏa.

Vào một buổi sáng chủ nhật đẹp trời sau khi chơi golf xong cả nhóm bao gồm Minh Bằng, Nicky, Si Hoo, Hiếu Cường và Trí Bằng ngồi tụ tập ở quán cà phê tán gẫu, lúc đầu thì họ trao đổi về kinh nghiệm làm việc sau dần thấy Hiếu Cường ngập ngừng ngập dãi ra về một mối họ bắt đầu chuyển chủ đề, cả nhóm người nhìn vào Hiếu Cường ra vẻ thông cảm, Si Hoo vỗ vai Hiếu Cường:

-Chắc em rể phải chịu cực dài dài rồi, chúng tôi đều đã trải qua nên rất hiểu tình trạng của cậu bây giờ, đặc biệt Chae Rim lại là đứa tính khí thất thường.

-Haiz... các anh chắc không khổ bằng tôi đâu, vợ các anh đều là những người nhẹ nhàng tế nhị và không ghen như cô ấy. Ngày nào mà tôi về trễ một chút là bị cô ấy hỏi cung trắng đêm luôn, tối hôm qua tôi phải đi làm công tác xã giao với khách hàng uống hơi quá chén nên không để ý để cô tiếp viên ngồi sát mình, và vô tình để cổ áo bị dính son lại cộng thêm mùi nước hoa nồng nặc của cô ta kết quả là khi về đến nhà tôi bị cô ấy tra khảo cả đêm. Cứ kiểu này chắc tôi mắc bệnh suy nhược thần kinh mất. Đối với những quý ông thành đạt như bọn họ thì ít ai nói ra những chuyện tế nhị này cho người khác biết nhưng hôm nay thấy Hiếu Cường nói nên cả đám được thể kể lể hoàn cảnh. Bắt đầu từ Nicky:

-Này! Cậu mới bị thế đã ăn thua gì? Tuy tôi không phải chăm sóc thời kỳ thai nghén của cô ấy nhưng lúc cô ấy đau bụng chuyển dạ thì quả là ngày kinh hoàng nhất trong cuộc đời tôi. Cô ấy tóm tóc giật tai tôi gào thét từ nhà cho đến lúc vào phòng sinh, đến nỗi khi cô ấy sinh xong thì trên tay vẫn còn nguyên cả một nắm tóc của tôi trong lòng bàn tay cô ấy, hôm đó tôi còn tưởng đầu mình sẽ trọc như sư luôn chứ. Bây giờ tôi rút kinh nghiệm rồi, nếu mà lần sau cô ấy chuyển dạ thì tôi sẽ trốn biệt tăm cho tới khi cô ấy sinh xong. Cứ nghĩ đến những ánh mắt của những người chứng kiến cảnh đó là tôi muốn độn thổ luôn.

Hiếu Cường mới nghe vậy và hình dung ra mình cũng sẽ bị Chae Rim tóm tóc mà trán đã toát vã mồ hôi, anh quay sang Si Hoo hỏi:

-Anh thì thế nào? Hạnh Như hiền như vậy chắc không đến nỗi chứ?

-Phải! Tôi không bị tím tóc nhưng lúc cô ấy mang bầu thì không đêm nào tôi được ngủ yên, cứ tầm một hai giờ sáng là cô ấy tỉnh giấc và thêm ăn, mỗi ngày là cô ấy lại thêm một món khác nhau thành thử không biết trước là cô ấy sẽ ăn món gì mà mua về để sẵn nữa. Mà tất cả các quán ăn thì giờ đó đều đã đóng cửa rồi, đành phải mua thật nhiều nguyên liệu thực phẩm về chất đông trong tủ lạnh và đêm nào tôi cũng phải làm đầu bếp bất đắc dĩ vì giờ đó không thể bắt người giúp việc làm được.

Mỗi người một hoàn cảnh, này giờ thấy Minh Bằng vẫn ngồi yên không nói gì, nên tất cả ánh mắt bắt đầu nhìn anh tò mò, thấy anh vẫn thản nhiên thưởng thức café nên cả nhóm bắt đầu nhao lên hỏi:

-Minh Bằng! Cậu không gặp vấn đề gì sao?

Minh Bằng đặt tách café xuống và ngả lưng ra ghế trả lời:

-Trong thời gian cô ấy nghén thì tôi lại là người được chăm sóc đặc biệt nhất.

Cả nhóm nghe vậy đều tròn mắt nhìn anh ngưỡng mộ:

-Này, cậu chia sẻ bí quyết cho chúng tôi đi, ngay cả một người như Linh Vy mà cũng để cậu yên sao?

Minh Bằng lúc này mới trở nên rầu rĩ:

-Bí quyết gì đâu? Đơn giản người ốm nghén không phải là cô ấy mà là tôi. Nhớ lại ngày đó tôi còn tưởng mình mắc bệnh hiểm nghèo luôn chứ, không ăn uống gì được hề nghĩ thấy mùi thức ăn là ói lộn ruột rồi. Đến khi thèm ăn vật thì toàn là món ăn quái dị mà mình chưa bao giờ ăn, cả nhà chăm sóc tôi như thể chăm sóc một bà bầu. Tôi sợ nhất là những cuộc hẹn dùng cơm cùng đối tác, thật sự là ác mộng.

Cả nhóm nghe mà cười nghiêng ngả, họ thì nhau tưởng tượng ra bộ dạng của anh lúc đó sẽ thế nào, càng tưởng tượng thì càng cười lớn, đang cười thì cùng lúc chuông điện thoại của cả năm người cùng reo, tất cả đều nín thở nghe máy và cùng nhận được từ các quý phu nhân cùng một câu hỏi:

-Anh đang ở đâu? Sao giờ này còn chưa về? hôm nay chủ nhật đừng lấy cớ đi gặp đối tác để đi lung tung nhá! Về nhà ngay. Tất cả đều đồng thanh trả lời:

-Anh sẽ về ngay.

Cúp máy xong cả nhóm nhìn nhau lắc đầu thở dài rồi đồng thanh:

-Chẳng nhẽ chúng ta suốt ngày chịu cảnh nô lệ này sao? ngày thường thì bận công việc không có thời gian nghỉ ngơi, được ngày nghỉ cuối tuần mà cũng không được ngồi tán gẫu hay đơn giản chơi thể thao hoặc game với bạn bè sao? Bất công quá! – xong mỗi người ngả ra một góc mặt bức xúc đầy biểu cảm.

Cuối cùng Trí Bằng đập bàn lên tiếng:

-Quá bất công! Tuy tôi và Tiểu Lâm chưa cưới nhưng cô ấy đã được các quý phu nhân nhà các anh đào tạo rất bài bản và tôi cũng chẳng khác nào tù giam lỏng. Hôm nay tôi đề nghị chúng ta biểu tình hội đồng chống lại các đệ tử của bà La Sát. Mọi người thấy sao?

Tất cả hô vang:

-Đồng ý!

Hiếu Cường thì hơi lo lắng:

-Nhưng bằng cách nào? Mọi người có tính đến hậu quả chưa?

Nicky đứng lên vỗ ngực:

-Chúng ta là những quý ông thành đạt, tiếng tăm lừng lẫy được rất nhiều người nể trọng nên phải lấy lại uy thế của mình không thể mất mặt với mấy phu nhân mãi được. Hôm nay chúng ta tìm trò gì đó tiêu khiển đi, ai mà bỏ về là không đáng mặt nam tử hán.

-Được! quyết định vậy đi.

Cuối cùng cả nhóm rủ nhau đến phòng P/C chơi game, đám người bọn họ chia làm hai phe, Minh Bằng và Si Hoo một đội, Nicky và Hiếu Cường một đội còn Trí Bằng thì làm gián điệp chạy qua chạy lại. Cả đám chơi hăng say quên cả thời gian và ăn uống, trong lúc chơi cũng cãi lộn dành giết như trẻ con.

Nói cho cùng thì những quý ông này ở bên ngoài có thành đạt, lịch lãm thế nào thì đó cũng chỉ là cái áo khoác mà họ khoác cho mình khi ra ngoài, tưởng như họ không nói chuyện tào lao nhưng khi hợp cạ thì cũng tám quá cả chị em phụ nữ, còn khi về nhà thì đều sợ vợ. => Các quý ông à! không mau về nhà đi, các phu nhân của các anh đã nghĩ ra hình phạt thích đáng cho vụ biểu tình này rồi đấy.

32. Chương 32: Ngoại Truyện 2

Độc chiêu của các phu nhân

Sau khi các quý ông nổi loạn chốn đi chơi đến tận khuya mới chịu về nhà khiến các phu nhân vô cùng bức xúc và giận dữ. Kết quả là họ đã họp nhau tìm cách trả đũa, cũng là để dẫn mặt cho các quý ông từ bỏ ngay ý định khởi nghĩa của mình. Chae Rim vì mới có bầu giai đoạn đầu nên thân hình vẫn rất hoàn hảo, còn lại Linh Vy, Anna, Hạnh như thì đã lấy lại được vóc dáng thời vàng son của mình, Tiểu Lâm thì lại càng không có vấn đề.

Cả nhóm người bọn họ kéo nhau đến hiệu thời trang danh tiếng nhất và chọn cho mình những bộ đồ vừa trẻ trung, sang trọng và cũng không kém phần gợi cảm, tôn lên vóc dáng yêu kiều quý phái. Sau khi đã lựa đồ, trang điểm, làm tóc xong đầu đầu Chae Rim bắt đầu lên tiếng:

-Xem ra chúng ta chỉ cần loại bỏ vật này là vẫn có thể cửa sổ mấy hotboy đang nổi đình, nổi đám ngày nay rồi nhỉ? _vừa nói cô vừa đưa tay lên tháo chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên ngón áp út của mình bỏ vào túi xách. Tất cả gật đầu đồng tình như búa bổ và lần lượt làm theo, sau đó cùng nhau lên siêu xe, đến câu lạc bộ vui chơi tại khách sạn năm sao thuộc tập đoàn Tommy, đặt phòng VIP và mời nguyên nhóm nhạc K-pop đang Hot đến biểu diễn.

Trong khi các phu nhân đang vui vẻ thưởng thức thì các quý ông cũng nhận được mặt báo về chuyện này, ngay lập tức gửi tin nhắn cho nhau:

-119 (biểu tượng hợp khẩn cấp do các quý ông lập ra)

Tất cả ngay lập tức có mặt đầy đủ tại văn phòng của Minh Bằng, Si Hoo đi đi lại lại một cách bồn chồn không yên:

-Mọi người mau nghĩ cách đi. Không thể để bọn họ ngồi với nhóm nhạc đó lâu được. Mấy đứa đó vừa hát hay, nhảy đẹp, giới khoe body lại cộng thêm chiêu cửa sổ mấy diễn viên của dân nghệ sỹ vào nữa. Nguy hiểm quá! Không tìm cách đối phó tới sợ chúng ta sớm muộn gì cũng bị cấm sừng.

Nicky nói chen vào:

-Là em gái cậu gọi họ đến đó.

Hiếu Cường thở dài:

-Tôi đã bảo rồi mà còn không nghe, biểu với chả tình, giờ thì thấy hậu quả rồi đó.

Nicky bắt đầu nổi quạu:

-Hôm đó cậu chơi game hăng lắm mà, giờ còn nói gì?

Trí Bằng và Si Hoo thấy nội bộ sắp lủng củng nên vội vàng ngăn lại:

-Được rồi! hãy cùng bình tĩnh tìm cách nào, bây giờ không phải là lúc trách nhau. Minh Bằng cậu định tính sao?

-Đi thôi! -Minh Bằng trả lời cộc lốc.

Cả nhóm ngơ ngác:

-Cậu định làm thế nào? Nghe quản lý của cậu nói lại là các nàng ý nghiêm cấm không cho bất kỳ ai vào phòng, ngay cả chúng ta, và quản lý thì không dám trái lệnh.

-Thì chúng ta cũng đến xin được biểu diễn.

Cả nhóm đều tròn mắt:

-Cậu đùa hả?

-Các cậu không đi thì tôi đi một mình.

Cả nhóm chạy theo sau:

-Đi đi đi!

Một lát sau họ đã có mặt ở khách sạn và nhằm thẳng phòng của các phu nhân mà tiến nhưng bị quản lý và bảo vệ ngăn lại:

-Xin lỗi các anh không thể vào phòng đó được.

Minh Bằng nghiêm mặt lại:

-Ngay cả chủ tịch công ty mà cậu cũng không biết à?

Anh chàng quản lý cúi đầu lấp bắp:

-Dạ ...dạ biết ạ!

-Biết sao còn cản đường?

-Nhưng mà em còn sợ vợ của chủ tịch hơn cả chủ tịch ạ!

Cả nhóm khuyếch tay chống lưng lao nhao:

-Ồ hơ! Cậu có muốn làm việc nữa không vậy?

-Dạ chính vì không muốn bị cho nghỉ việc nên em buộc phải làm thế này mong các anh thông cảm.

Minh Bằng xua tay:

-Được rồi! tôi hứa sẽ chịu trách nhiệm với cậu nếu như có chuyện gì với cậu. Bây giờ cậu hãy vào nói với họ là hiện tại nhóm nhạc Super Junior cũng đang biểu diễn ở đây. Hỏi họ có muốn gọi họ vào biểu diễn bài Sorry Sorry không?

Khi anh quản lý đi làm nhiệm vụ thì cả nhóm lại quay ra la Minh Bằng:

-Một cái nhóm kia đã đủ đau đầu rồi, giờ cậu còn muốn tiếp tay cho họ nhóm khác sao? Đây là cách mà cậu nói hả?

-Phải! Và chúng ta sẽ thay nhóm đó vào biểu diễn các cậu chuẩn bị tâm lý đi.

-Ack! Cậu muốn chúng ta loăng quăng nhảy bài đó hả?

-Đây trả phải là cách bày tỏ lời xin lỗi cho vụ việc mà chúng ta gây ra sao? Lại còn lợi thế nữa là cho họ biết chúng ta không hề thua mấy nhóc hotboy bình hoa di động đó.

-Hay hay hay! Chuẩn chuẩn chuẩn!_ cả nhóm hớn hở

Khi nhạc dạo bài Sorry Sorry bắt đầu thì đèn trong phòng cũng được tắt bớt đi chỉ để lại ánh sáng lập lờ như sân khấu, cánh cửa phòng bật mở và các soái ca bắt đầu bước vào nhảy nhót, họ đã cải một số điệu nhảy của nhóm nhạc thành những điệu nhảy thể hiện tình cảm biểu tượng cho lời xin lỗi họ muốn nói. Vừa hài hước vừa có ma lực quyến rũ khiến cho các phu nhân phải cảm động đến cười ra nước mắt.

Đến khi nhạc tan thì đèn phòng lại được bật sáng các quý ông đều ngơ ngàng trước vẻ đẹp của vợ mình, mỗi người một bó hoa đến trước mặt người yêu thương của mình. Nhưng chưa ai kịp lên tiếng nói lời nào

thì chợt phát hiện ra, năm đôi bàn tay trắng muốt của các nàng chống trơn, không thấy vật hẹn ước cả đời với nhau đâu hết. Mặt méo mó quay ra nhìn nhau rồi nhìn vào vợ mình giận dữ nói:

-Anh giận thật rồi đấy!

Cả nhóm để hoa xuống bàn rồi lần lượt bỏ đi với ánh mắt hờn giận. Các phu nhân cũng nhận ra lần này họ đùa hơi quá nên vội vã chạy theo năn nỉ ra bãi đậu xe, lên xe theo chồng về nhà.

Các soái ca đều mau chóng nguôi giận và họ cũng hiểu rằng do họ bận với công việc, ít có thời gian dành riêng cho vợ mình nên mới có chuyện thế này. Vì thế mỗi đôi tản đi một hướng để hưởng thụ không khí lãng mạn như thời mới hẹn hò.

Minh Bằng vừa lái xe vừa nắm tay Linh Vy nói nhỏ:

-Em muốn làm gì? Đến rạp xem phim hay đi đâu?

Linh Vy thoáng nghĩ rồi nói:

-Em muốn ăn tối ở nhà hàng anh đã trao vật này cho em, sau đó lên đỉnh núi Dương Minh hóng gió, ngắm trăng.- Linh Vy vừa nói vừa xòe tay đeo nhẫn ra trước mặt Minh Bằng.

Minh Bằng trao cho Linh Vy ánh nhìn lấp lánh ấm áp:

-Xin tuân lệnh phu nhân.- cả hai cùng cười trong hạnh phúc.

Khi đang ngồi ngắm trăng trên đỉnh núi Linh Vy đột ngột quay sang hỏi Minh Bằng:

-Anh nói thật xem, có phải em đã già đi nhiều rồi không?

Minh Bằng ghé sát lại thì thầm:

-Không! Càng ngày em càng xinh đẹp và quyến rũ. Với anh, đến lúc chúng ta đầu bạc ngồi cạnh nhau thế này thì tâm hồn chúng ta vẫn mãi mãi tràn đầy nhiệt huyết như thanh xuân.

Vừa nói anh vừa nhẹ nhàng trao cho cô nụ hôn ngọt ngào, lời nói của anh tuy nhỏ nhưng cũng đủ để những đôi tình nhân gần đó nghe thấy và các cô gái thì nhìn Linh Vy đầy ghen tỵ trong khi đó thì các chàng trai tha hồ rửa mắt Minh Bằng./.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trao-tim-anh-em-nhat-dinh-nhin-ro>